BESTSELLER

Judith McNaught

O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA

EL A FERMECAT-O ȘI I-A DEZVĂLUIT MAGIA IUBIRII...

„O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA
este un roman perfect.
Judith McNaught este una dintre
cele mai puternice voci ale ficțiunii
romantice.
Cu inteligență și senzualitate
fierbinte, ea nu lasă nici o emoție
netrezită, nici o inimă neatinsă.
O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA
pătrunde pe tărîmul vrăjit al iubirii,
fiind un triumf pentru cititorii ei
vrăjiți."

PublishersWeekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

Once and always
by Judith McNaughts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDITH McNAUGHT

O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA

CAPITOLUL 1

ANGLIA
1815

– Ah, aici erai, Jason, spuse frumuseţea cu părul ca pana corbului, adresîndu-se imaginii soţului ei, reflectată în oglinda de pe masa de toaletă. Privirea i se plimbă îngrijorată de-a lungul siluetei lui înalte, robuste, în timp ce acesta se apropia de ea; apoi, frumuseţea îşi întoarse atenţia înapoi la casetele cu bijuterii, deschise şi etalate în faţa ei. Un tremur nervos îi străbătu mîna şi zîmbetul ei deveni mult prea larg cînd scoase un colier spectaculos cu diamante şi i-l întinse.

– Vrei să mi-l prinzi, te rog?

Chipul soţului ei se încordă dezgustat cînd se uită la colierele cu rubine strălucitoare şi smaralde magnifice, etalate deja peste sînii care se înălţau deasupra decolteului îndrăzneţ al rochiei de seară.

– Etalarea asta de carne şi bijuterii nu este oare puţin cam vulgară pentru o femeie care speră să treacă drept o mare doamnă?

– Ce ştii *tu* despre vulgaritate? îi răspunse Melissa Fielding, cu aroganţă. Rochia asta este culmea modei. Baronului Lacroix, adăugă ea trufaşă, îi place foarte mult. Chiar m-a rugat în mod special să mă îmbrac cu ea, la balul din seara aceasta.

– Bineînţeles că nu vrea să se împiedice în prea multe închizători cînd o să ţi-o scoată, îi răspunse soţul ei, sarcastic.

– Întocmai. Este francez – şi teribil de impetuos.

– Din păcate este şi sărac lipit.

– El îmi spune că sînt frumoasă, ripostă ea cu reproş dispreţuitor, cu vocea începînd să-i tremure din cauza emoţiei.

– Are dreptate. Privirea ironică a lui Jason Fielding se plimbă peste chipul frumos, cu pielea de alabastru, cu ochi verzi uşor alungiţi şi buze roşii, pline, apoi se lăsă în jos spre sînii voluptuoşi, tremurînd îmbietori deasupra decolteului adînc al rochiei din catifea purpurie.

– Eşti o frumoasă, amorală, lacomă... tîrfă.

Întorcîndu-se pe călcîie, dădu să iasă din cameră, dar apoi se opri. Vocea lui ca gheaţa era plină de implacabilă autoritate.

– Înainte de plecare, du-te şi spune-i noapte bună fiului nostru. Jamie este prea mic ca să înţeleagă ce tîrfă eşti şi îi lipseşti cînd nu eşti aici. Într-o oră eu plec spre Scoţia.

– Jamie! şuieră aceasta furioasă, numai de el îţi pasă...

Fără să se obosească să nege, soţul ei porni spre uşă, făcînd să răbufnească furia Melissei.

– Cînd o să te întorci din Scoţia, eu nu o să mai fiu aici! îl ameninţă ea.

– Bine, spuse el fără să se oprească din drum.

– Bastardule! scuipă ea cu vocea tremurîndu-i de furie. O să spun lumii întregi cine eşti tu cu adevărat. Niciodată nu o să mă mai întorc. Niciodată!

Cu mîna pe clanţă, Jason se întoarse, pe chip cu o mască de cumplit dispreţ.

– O să te întorci, surîse el batjocoritor. O să te întorci de îndată ce-o să rămîi fără bani.

Uşa se închise în spatele lui şi chipul superb al Melissei se lumină, triumfător şi aceasta rosti tare, în încăperea goală:

– Niciodată nu o să mă mai întorc, Jason, pentru ca niciodată nu o să rămîn fără bani. O să-mi trimiţi cîţi o să vreau eu....

– Bună seara, domnule, spuse valetul într-o şoaptă ciudată, tensionată.

– Crăciun Fericit, Northrup, îi răspunse mecanic Jason, scuturîndu-şi cizmele de zăpadă şi întinzîndu-i acestuia pelerina udă. Prin minte îi trecu ultima scenă cu Melissa, de acum două săptămîni, dar se scutură repede de această amintire.

– Vremea m-a costat o zi în plus pe drum. Fiul meu s-a culcat deja?

Valetul îngheţă.

– Jason...

Un bărbat îndesat, între două vîrste, cu o faţa bronzată şi brăzdată, de marinar, stătea în uşa salonului adiacent foaierului din marmură, făcîndu-i semn lui Jason să vină într-acolo.

– Ce cauţi aici, Mike? întrebă Jason privindu-l intrigat pe bărbatul mai în vîrstă, care închidea atent uşa salonului.

– Jason, spuse încordat Mike Farrell, Melissa a plecat. Ea şi Lacroix s-au îmbarcat spre Barbados,

imediat după plecarea ta în Scoţia. Mike făcu o pauză, aşteptînd o reacţie, dar nu urmă nimic. Inspiră atunci prelung, sonor.

– L-au luat pe Jamie cu ei.

În ochii lui Jason se aprinse o furie clocotitoare, sălbatică.

– O omor pentru asta! spuse el pornind deja spre uşă. O găsesc şi o omor...

– Este prea tîrziu pentru asta. Vocea sugrumată a lui Mike îl opri pe Jason în loc. Melissa a murit deja. Vaporul lor s-a scufundat în timpul unei furtuni, la trei zile după ce a părăsit Anglia. Mike îşi smulse privirea de la cumplita agonie de pe chipul lui Jason şi adăugă:

– Nu s-au găsit supravieţuitori.

Fără un cuvînt, Jason se duse spre masa de serviciu şi luă decantorul cu whiskey. Îşi turnă într-un pahar, bău, îşi umplu paharul la loc, uitîndu-se în gol în faţa lui.

– A lăsat astea. Mike Farrell îi întinse două scrisori cu sigiliile rupte. Cum Jason nu făcu nici o mişcare să le ia, Mike îi explică cu blîndeţe:

– Eu le-am citit deja. Una este o scrisoare de răscumpărare adresată ţie, pe care a lăsat-o Melissa în camera ta. Intenţiona să ţi-l dea înapoi pe Jamie, contra unei recompense. Cea de a doua scrisoare avea ca scop expunerea ta şi Melissa i-a dat-o unui servitor, cu indicaţia de a o duce la *Times*, după plecarea ei. Dar cînd Flossie Wilson a descoperit lipsa lui Jamie, a chestionat imediat servitorii despre acţiunile acesteia din seara precedentă iar valetul i-a dat ei scrisoarea, în loc să o mai ducă la *Times,* cum tocmai se pregătea să facă. Flossie nu te-a putut contacta ca să-ţi spună că Melissa l-a luat pe Jamie,

așa că a trimis după mine și mi-a dat scrisorile. Jason, spuse Mike răgușit, știu cît de mult ți-ai iubit băiatul. Îmi pare rău. Îmi pare atît de al naibii de rău....

Privirea torturată a lui Jason se ridică încet spre portretul în ramă aurită, care atîrna deasupra poliței semineului. Într-o tăcere agonizantă, se uită la pictura reprezentîndu-l pe fiul lui, un băieţel bine făcut, cu un zîmbet angelic pe faţă şi cu un soldăţel din lemn pe care-l strîngea cu dragoste, în pumn.

Paharul din mîna încleştată a lui Jason se sparse. Dar Jason nu a plîns. Copilăria lui Jason Fielding îl lăsase de mult fără lacrimi.

PORTAGE, NEW YORK
1815

Zăpada scîrţîia sub picioruşele ei mici, încălţate în cizme, în timp ce Victoria Seaton ieşea din alee şi împingea poarta albă, din lemn, intrînd în curtea din faţă a căsuţei modeste în care se născuse. Victoria avea obrajii roşii iar ochii îi străluceau cînd se opri să se uite în sus, la cerul acoperit de stele, studiindu-l cu încîntarea nedisimulată a celor cincisprezece ani, în acea noapte de Crăciun. Fredonă, zîmbind, ultimele acorduri ale uneia dintre colindele pe care le cîntase toată seara alături de ceilalţi colindători, apoi se întoarse şi urcă poteca spre casa aflată în întuneric.

Deschise încet uşa, sperînd să nu-şi trezească părinţii şi sora mai mică şi se strecură înăuntru. Îşi scoase pelerina, atîrnînd-o într-un cui de lîngă uşă, apoi se întoarse în loc dar se opri, luată prin surprindere. Lumina lunii se revărsa prin fereastra din

capătul de sus al scării, iluminîndu-i părinţii care se aflau exact în faţa dormitorului mamei ei.

– Nu, Patrick! Nu pot! Pur şi simplu nu pot! Mama se lupta să scape din îmbrăţişarea strînsă a tatălui ei.

– Nu mă respinge, Katherine, spuse Patrick Seaton, cu o voce răguşită, rugătoare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu...

– Mi-ai promis! izbucni Katherine, încercînd frenetic să se elibereze. Acesta se aplecă să o sărute, dar ea îşi întoarse faţa, cuvintele răsunînd ca un suspin. Mi-ai promis în ziua în care s-a născut Dorothy că nu o să-mi mai ceri niciodată asta. Ţi-ai dat cuvîntul.

Victoria, încremenită în groaza teribilă, îşi dădu vag seama că de fapt nu-şi văzuse niciodată părinţii atingîndu-se – nici ca să se tachineze, nici ca un semn de tandreţe – dar habar nu avea ce vroia tatăl ei să spună, cînd o ruga pe mama ei să nu-l respingă.

Patrick îi dădu drumul soţiei, lăsîndu-şi mîinile să-i cadă inerte, de-a lungul trupului.

– Îmi pare rău, spuse el rece. Mama ei intră repede în cameră, închizînd uşa în urma ei, dar în loc să se ducă şi el în camera lui, Patrick Seaton se întoarse şi coborî scara îngustă, trecînd la cîţiva centimetri de Victoria, în clipa în care ajunse la parter.

Victoria se lipi de perete, avînd senzatia că securitatea şi pacea lumii ei fuseseră într-un fel ameninţate de ceea ce văzuse. De teamă ca tatăl ei să nu o observe cînd ar fi încercat să o ia spre scară şi să-şi dea seama că fusese martoră la umilitoarea scenă intimă, rămase acolo, uitîndu-se la el cum se aşează pe canapea, cu ochii în ambra cărbunilor aproape stinşi, din cămin. O sticlă de băutură care stătuse ani de zile pe etajera din bucatarie, se afla acum pe măsuţa din faţa acestuia, lîngă un pahar pe jumătate

gol. Cînd tatăl ei se aplecă după pahar, Victoria se întoarse, punînd cu grijă un picior pe prima treaptă a scării.

– Ştiu că eşti acolo, Victoria, spuse tatăl ei fără să se uite în spate. Nu are rost să ne prefacem că nu ai asistat la ceea ce tocmai s-a petrecut între mama ta şi mine. Ce-ar fi să vii aici, să te aşezi puţin la foc? Nu sînt bruta care-ţi închipui că sînt.

Compasiunea aduse un nod în gîtul Victoriei şi veni repede lîngă tatăl ei.

– Eu nu cred că eşti o brută, tată. Niciodată nu aş putea gîndi aşa ceva.

Acesta luă o lungă înghiţitură din pahar.

– Dar să nu o acuzi nici pe mama ta, o avertiză el în cuvinte pronunţate uşor confuz, ca şi cum s-ar fi apucat de băut cu mult înaintea întoarcerii ei.

Cu băutura afectîndu-i discernămîntul, Patrick se uită la chipul tulburat al Victoriei şi presupuse că aceasta bănuia mai multe din scena la care fusese tocmai martoră, decît o făcea în realitate. Punîndu-şi o mînă ocrotitoare pe după umerii ei încercă să o liniştească, dar ceea ce îi spuse avu, dimpotrivă, efectul invers.

– Nu este vina mamei tale şi nici a mea. Ea nu mă poate iubi, în timp ce eu nu mă pot opri să nu o iubesc. Asta este totul.

Victoria se prăbuşi dintr-o dată din paradisul sigur al copilăriei în realitatea rece, terifiantă, a lumii adulte. Rămase cu gura căscată la tatăl ei, în timp ce lumea din jur părea să se sfîrşească. Scuturâ din cap, încercînd să nege lucrul cumplit pe care-l spusese tatăl ei. Bineînţeles că mama îl iubea pe minunatul ei tată.

– Iubirea nu poate veni la poruncă, spuse Patrick Seaton, confirmînd îngrozitorul adevăr, în timp ce se uita cu amărăciune în pahar. Ea nu vine doar pentru că vrei tu asta. Dacă ar fi aşa, atunci mama ta m-ar iubi. Ea a crezut că va începe să mă iubească după ce ne vom căsători. Şi eu am crezut. *Amîndoi* am vrut să credem asta. Mai tîrziu, am încercat să mă conving că nu avea importanţă dacă ea mă iubea, sau nu. Îmi spuneam că o căsnicie poate merge bine şi fără iubire.

Următoarele cuvinte se smulseră din gîtlejul lui cu o durere care-i sfîşie inima Victoriei:

– Am fost un nebun! Să iubeşti pe cineva care nu te iubeşte, este iadul pe pămînt. Să nu te laşi niciodată convinsă că poţi fi fericită cu cineva care nu te iubeşte.

– Eu.... eu nu... şopti Victoria, luptîndu-se cu lacrimile.

– Şi niciodată să nu iubeşti pe cineva mai mult decît te iubeşte, Tory. Nu face niciodată asta.

– Eu... eu nu.... şopti Victoria din nou. Promit. Nemaiputîndu-se stăpîni, mila şi dragostea explodară în ea şi Victoria îşi privi tatăl printre lacrimile care i se revărsau din ochi şi întinse mîna spre obrazul frumos al acestuia.

– Cînd o să mă mărit eu, tată, spuse ea cu glas sugrumat, voi alege pe cineva *exact* ca tine.

Acesta zîmbi dar nu răspunse, spunînd, în schimb:

– Să ştii că nu a fost numai rău. Mama ta şi cu mine vă avem pe tine şi pe Dorothy ca să vă iubim şi dragostea asta pentru voi ne uneşte.

Răsăritul abia mijea pe cer cînd Victoria se strecură afară din casă, după o noapte în care privise

tavanul de deasupra patului ei. Înfăşurată într-o pelerina roşie şi o fustă de călărie bleumarin, din lînă, îşi scoase poneiul indian din grajd şi îl încălecă fără efort.

După o milă, ajunse la golfuleţul care se întindea de-a lungul drumului principal ce ducea spre sat şi descalecă. Coborî cu atenţie malul alunecos, înzăpezit şi se aşeză pe un bolovan plat. Cu coatele proptite pe genunchi şi cu bărbia în palme, începu să privească apa cenuşie care curgea încet printre sloiurile de gheaţă de la mal.

Cerul deveni galben şi apoi rozaliu, în timp ce ea continua să stea acolo, încercînd să regăsească bucuria pe care o resimţea întotdeauna în acest loc, ori de cîte ori privea răsăritul unei noi zile.

Un iepure ţîşni dintre pomii de lîngă ea; în spatele ei, un cal sforăi încetişor şi paşi începură să coboare pe furiş, panta abruptă. Un zîmbet vag destinse buzele Victoriei, cu o fracţiune de secundă înainte ca un bulgăre să treacă razant pe lîngă umărul ei drept, în timp ce ea se apleca iute spre stînga.

– Ai ratat, Andrew, strigă ea fără să se întoarcă.

În dreptul ei apăru o pereche de cizme înalte de vînătoare, de un maron strălucitor.

– Te-ai sculat devreme azi, spuse Andrew zîmbindu-i frumuseţii minione, plină de tinereţe, care stătea pe bolovan. Părul roşu, cu irizaţii aurii, era dat spre spate şi fixat în creştet cu un pieptene din baga, apoi lăsat să se reverse pe umeri, ca o cascadă. Ochii ei, uşor alungiţi spre colţuri, aveau albastrul adînc, viu, al panselelor şi erau înconjuraţi de gene grele. Nasul era mic şi perfect, obrajii aveau pometi delicaţi si îmbujoraţi de sănătate, iar în mijlocul bărbiei mici se afla o vagă dar intrigantă gropiţă.

Promisiunea frumuseţii fusese deja topită în fiecare linie şi trăsătură a chipului Victoriei, dar pentru oricine, era clar că frumusetea ei avea să fie mai curînd exotică decît fragilă, mai curînd plină de viaţă decît clasică, la fel cum era evidentă încăpăţînarea, în mica ei bărbie şi rîsul, în ochii ei scînteietori. Totuşi, în dimineaţa aceasta, din ochii ei lipsea veselia obişnuită.

Victoria se aplecă şi scormoni o grămadă de zăpadă, cu mîinile învelite în mitene. Andrew se aplecă din reflex, dar în loc să lanseze bulgărele de zăpadă spre el, aşa cum ar fi făcut în mod normal, ea îl aruncă spre golfuleţ.

– Ce se întîmplă, ochi-strălucitori? Ţi-a fost teamă că o să mă ratezi?

– Fireşte că nu, spuse Victoria cu un oftat fără chef.

– Dă-te mai încolo să mă aşez şi eu.

Victoria făcu întocmai şi Andrew îi studie cu oarecare îngrijorare expresia tristă.

Victoria era sincer tentată să i se destăinuie. La douăzeci de ani, Andrew era cu cinci ani mai mare ca ea dar mult mai înţelept pentru vîrsta lui. Era singurul copil al celei mai bogate locuitoare a satului, o văduvă cu o sănătate delicată, se pare, care se agăţa posesiv de singurul ei fiu, tranferîndu-i toată responsabilitatea pentru administrarea imensului conac şi al celor 1000 de acri de pămînt care îl înconjurau.

Punîndu-şi un deget înmănuşat sub bărbia ei, Andrew îi întoarse faţa spre el.

– Spune-mi, insistă el cu blîndete.

Această insistenţă era mai mult decît puteau îndura emoţiile ei, în profundă suferinţă. Andrew era prietenul ei. În anii de cînd s-au cunoscut, el a învăţat-o să pescuiască, să înoate, să tragă cu pistolul şi să

trişeze la cărţi - acest ultim lucru, pretindea el, era neapărat tocmai ca *ea* să ştie cînd cineva avea să o trişeze la cărţi. Victoria îi răsplătise eforturile învăţînd să noate, să ţintească şi să trişeze chiar mai bine ca el. Erau prieteni şi ea ştia că îi putea spune aproape orice. Totuşi, nu putea vorbi cu el despre căsnicia părinţilor ei. Aduse însă în discuţie celălalt lucru care o îngrijora - atenţionarea tatălui ei.

– Andrew, spuse ea ezitant, cum poţi şti dacă cineva te iubeşte? Dacă te iubeşte cu adevărat, vreau să spun?

– Cine anume vrei să ştii dacă te iubeşte sau nu?

– Bărbatul cu care mă voi mărita.

Dacă ar fi fost puţin mai mare, puţin mai ştiutoare, ar fi putut interpreta tandreţea care îi inundă lui Andrew ochii aceia cafenii-auriu, înainte ca acesta să-şi întoarcă repede privirea.

– O să fii iubită de bărbatul cu care te vei mărita. Mă poţi crede pe cuvînt, o asigură el.

– Dar trebuie să mă iubească cel puţin atît cît o să-l iubesc şi eu.

– O să te iubească.

– Posibil, dar cum *pot şti* eu, asta?

Andrew îi studie intens, cercetător, trăsăturile minunate.

– Nu cumva vreun băiat de pe aici i-a cerut tatălui tău mîna ta? întrebă el aproape furios.

– Fireşte că nu! izbucni ea. Nu am decît cincisprezece ani şi tata este de neclintit în ideea că trebuie să aştept pînă la optsprezece, cînd voi putea avea discernămînt.

Andrew se uită la mica şi încăpăţînata bărbie şi rîse.

– Dacă discernămîntul este singurul motiv al doctorului Seaton, atunci te-ar putea lăsa să te măriţi şi mîine.Tu ai discernămînt de la zece ani.

– Ai dreptate, recunoscu ea, cu o candoare veselă. După un minut de plăcută tăcere, Victoria întrebă rar:

– Andrew, tu te întrebi uneori cu cine o să te însori?

– Nu, spuse acesta cu un mic zîmbet ciudat, privind departe, spre apă.

– De ce nu?

– Pentru că ştiu deja cu cine.

Deconcertată de această uluitoare revelaţie, Victoria îşi întoarse brusc capul.

– Serios? Adevărat? Spune-mi! E cineva pe care-o cunosc?

Cum el rămase tăcut, Victoria îi aruncă o privire piezişă, preocupată şi începu în mod deliberat să formeze un bulgăre de zăpadă.

– Intenţionezi cumva să-mi vîri chestia aia pe ceafă? întrebă el, urmărind-o cu un amuzament îngrijorat.

– Fireşte că nu, răspunse ea cu ochii scînteind. Mă gîndeam mai curînd la un pariu. Dacă eu o să nimeresc mai aproape de piatra aceea din vîrful celei mai îndepărtate stînci de acolo, atunci o să trebuiască să-mi spui cine este.

– Dar dacă nimeresc eu mai aproape? o provocă Andrew.

– Atunci poţi hotărî o pedeapsă, spuse ea mărinimoasă.

– Am făcut o greşeală teribilă cînd te-am învăţat să joci, chicoti Andrew, neînarmat în faţa zîmbetului ei îndrăzneţ.

Andrew rată ţinta cu cîţiva centimetri. Victoria o fixă îndelung, profund concentrată; apoi lansă bulgărul care o lovi din plin, trimiţînd piatra rostogol în jos pe stîncă, împreună cu bulgărele de zăpadă cu tot.

– Am făcut o greşeală teribilă şi cînd te-am învăţat să arunci cu bulgări de zăpadă.

– Întotdeauna am ştiut să fac asta, îi reaminti ea cu îndrăzneală, punîndu-şi mîinile în şolduri. Acum, spune, cu cine vrei să te însori?

Vîrîndu-şi mîinile în buzunare, Andrew zîmbi în jos, spre faţa ei încîntătoare.

– *Tu* cu cine crezi că aş vrea să mă însor, ochi-albaştri?

– Nu ştiu, spuse ea cu seriozitate, dar sper că este foarte specială, pentru că şi tu eşti.

– Este specială, o asigură el, cu blîndă gravitate. Atît de specială încît mă gîndeam la ea chiar şi cînd eram plecat la şcoală, iernile. De fapt, îmi pare bine ca sînt acum acasă, că o pot vedea mai des.

– Pare să fie foarte drăguţă, îşi permise Victoria să spună, cu afectare, simţind dintr-o dată o furie inimaginabilă faţă de persoana aceea nevinovată.

– Eu aş zice că este mai aproape de „minunată" decît de „drăguţă". Este dulce şi spirituală, frumoasă şi firească, blîndă şi încăpăţînată. Oricine o cunoaşte, o îndrăgeşte.

– Şi atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te însori cu ea, ca să termini o dată? izbucni Victoria, mînioasă.

Buzele lui Andrew se curbară şi într-un rar gest de intimitate, acesta întinse mîna şi şi-o puse pe părul greu, mătăsos.

– Pentru că, şopti el tandru, este încă prea mică. Vezi tu, tatăl ei vrea ca ea să aştepte pînă cînd o să împlinească optsprezece ani, ca să aibă discernămînt.

Ochii enormi, albastri ai Victoriei se făcură şi mai mari, în timp ce-i căuta faţa atrăgătoare.

– Adică eu? şopti ea.

– Tu. Numai tu, îi confirmă el cu un zîmbet solemn.

Universul Victoriei, ameninţat de ce văzuse şi auzise noaptea trecută, i se păru dintr-o dată din nou sigur, liniştitor şi cald.

– Îţi mulţumesc, Andrew, spuse ea, brusc ruşinată. Apoi, într-una din fulgerătoarele ei transformări din fetiţă în tînără femeie bine crescută, fermecătoare şi delicată, adăugă încet:

– Ce plăcut o să fie să mă mărit cu cel mai bun prieten al meu.

– Nu ar fi trebuit să-ţi spun asta înainte de a fi vorbit cu tatăl tău, ceea ce nu voi putea face decît peste trei ani.

– Tata te place enorm, îl asigură Victoria. Nu o să aibă nici cea mai mică obiecţie, cînd o să vină vremea. Cum ar putea, cînd vă asemănati atît de mult?

Puţin mai tîrziu, Victoria se sui pe cal într-o stare de fericire şi veselie, dar se întristă din nou în clipa în care deschise uşa din spate şi intră în încăperea intimă, care servea dublului rol de bucătărie şi de loc de întrunire al familiei.

Mama ei era aplecată deasupra plitei, ocupată cu forma pentru vafe, cu părul strîns la spate, în coc, cu rochia ei simplă, curată şi călcată. Atîrnînd de cuie alături şi deasupra căminului, se afla o ordonată colecţie de site, polonice, răzătoare, cuţite de tranşat şi pîlnii. Toate erau curate şi bine întreţinute şi plăcute

la vedere, exact ca mama ei. Tatăl ei stătea deja la masă, bînd o ceaşcă de cafea.

Privindu-i, Victoriei i se strînse inima şi simţi mînie faţă de mama ei, care respingea dragostea atît de dorită şi de care avea atîta nevoie minunatul ei tată.

Cum ieşirile Victoriei, din zori, erau cît se poate de obişnuite, niciunul dintre părinţi nu îşi manifestă surpriza la intrarea ei. Amîndoi se uitară la ea, îi zîmbiră şi îi spuseră bună-dimineaţa. Victoria îi întoarse tatălui ei salutul şi îi zîmbi surioarei mai mici, Dorothy, dar abia putu să se uite la mama ei. Se duse însă la rafturi şi începu să aşeze masa cu o etalare completă de veselă şi tacîmuri – o formalitate despre care mama ei, englezoaică, insista cu fermitate că era „necesară pentru a lua masa în condiţii civilizate".

Victoria se mişca înainte şi înapoi între etajere şi masă, simţindu-se stînjenită şi cu o stare de gol în stomac, dar cînd se aşeză la masă, ostilitatea pe care o resimţea faţă de mama ei începea treptat să cedeze locul milei. Urmărea cum Katherine Seaton încerca, în diferite feluri, să atenueze relaţiile cu soţul ei, discutînd bine dispusă cu acesta în timp ce se apleca plină de solicitudine peste cotul lui, turnîndu-i cafea aburindă, în ceaşcă, întinzîndu-i smîntîna, oferindu-i alte rulouri proaspete, între drumuri la plită, unde îi pregătea micul lui dejun favorit, cu vafe.

Victoria mîncă într-o tăcere neajutorată, stînjenită, gîndindu-se în fel şi chip cum l-ar putea consola pe tatăl ei pentru această căsnicie lipsită de dragoste.

Soluţia îi veni în minte în clipa în care acesta se ridică, anunţînd că intenţiona să plece călare pînă la ferma Jackson, ca să vadă ce mai făcea braţul rupt al micuţei Annie. Victoria sări în picioare.

– Vin cu tine, tată. Chiar intenţionam să te întreb dacă ai putea să mă înveţi cum să te ajut – în munca ta, vreau să spun. Ambii părinţi se uitară surprinşi la ea, pentru că Victoria nu-şi manifestase niciodată pînă atunci nici cel mai vag interes pentru artele tămăduirii. De fapt, pînă în clipa aceea fusese un copil drăgălaş, lipsit de griji, ale cărui majore interese se rezumau la distracţie şi la ocazionale ştrengării. În ciuda surprizei lor, niciunul dintre ei nu făcu vreo obiecţie.

Victoria şi tatăl ei au fost dintotdeauna apropiaţi. Din ziua aceea, au devenit nedespărţiţi. Ea îl însoţea aproape peste tot şi cu toate că acesta refuza categoric să-i permită să îl asiste cînd trata pacienţi bărbaţi, era mai mult decît fericit să îl ajute în orice alte situatii.

Niciunul dintre ei nu a mai pomenit vreodată ceva despre lucrurile triste pe care le discutaseră în acea fatală noapte de Crăciun. Îşi umpleau în schimb timpul petrecut împreună cu discuţii plăcute şi diverse glume nevinovate pentru că, în ciuda tristeţii din inima lui, Patrick Seaton era un bărbat care aprecia valoarea rîsului.

Victoria moştenise deja frumuseţea uluitoare a mamei şi umorul şi curajul tatălui. Acum, învăţa de la acesta compasiunea şi idealismul. Ca fetiţă, cîştigase uşor sătenii, cu frumuseţea şi cu zîmbetul ei larg, irezistibil. Aceştia o îndrăgiseră pe fata fermecătoare, veselă; dar au adorat-o cînd a devenit o tînără domnişoară plină de spirit, preocupată de suferinţele lor şi care le alunga, prin glume, tristeţile.

CAPITOLUL 2

– Victoria, eşti absolut sigură că mama ta nu a pomenit niciodată ceva despre Ducele de Atherton sau Ducesa de Claremont?

Victoria îşi smulse gîndurile de la dureroasa amintire a funeraliilor părinţilor săi şi se uită la doctorul în vîrstă, cu părul alb, care stătea în faţa ei, la masa din bucătărie. Fiind cel mai în vîrstă prieten al tatălui ei, doctorul Morrison preluase asupra lui responsbilitatea de a se ocupa de asigurarea viitorului fetelor, cît şi pe aceea a pacienţilor doctorului Seaton, pînă la venirea noului medic.

– Tot ce ştim, Dorothy şi cu mine, este că mama se înstrăinase de familia ei din Anglia. Nu vorbea niciodată despre aceasta.

– Este posibil ca tatăl vostru să aibă rude în Irlanda?

– Tata a crescut acolo într-un orfelinat. Nu a avut rude. Pot să vă fac o cafea, domnule doctor Morrison? întrebă Victoria ridicîndu-se, neavînd stare.

– Nu te mai ocupa de mine şi ieşi afară la soare, cu Dorothy, o mustrului el cu blîndeţe. Eşti palidă ca o stafie.

– Aveţi totuşi nevoie de ceva, înainte să ies? insistă Victoria.

– Aş avea nevoie de cîţiva ani în minus, îi replică acesta cu un zîmbet amar, ascuţind o pană. Sînt prea bătrîn ca să port povara pacienţilor tatălui vostru. Locul meu este înapoi în Philadelphia, cu o cărămidă încinsă la picioare şi o carte bună, în poală. Nu-mi pot imagina cum o să rezist eu aici încă patru luni, pînă la sosirea noului medic.

– Îmi pare rău, spuse Victoria, sinceră. Ştiu că este cumplit de greu pentru dumneavoastră.

– Este infinit mai greu pentru tine şi pentru Dorothy, spuse bunul medic. Şi acum fugi afară să mai apuci puţin din soarele ăsta de iarnă. Este rar să vezi în ianuarie o zi atît de caldă. Iar în timp ce tu o să stai la soare, eu o să scriu scrisorile alea, către rudele voastre.

Trecuse o săptămînă de cînd doctorul Morrison venise în vizită la familia Seaton, doar ca să fie chemat la locul accidentului, unde trăsura care-i ducea pe Patrick Seaton şi soţia lui se prăbuşise în rîu, răsturnîndu-se. Patrick Seaton a murit pe loc. Katherine şi-a recăpătat conştiinţa doar atît cît să-i răspundă doctorului Morrison la disperata investigaţie a acestuia despre rudele din Anglia. Într-o şoaptă slabă, aceasta spusese, „...bunica... Ducesa de Claremont."

Şi apoi, exact în clipa în care a murit, a mai şoptit un alt nume – Charles. Doctorul Morrison îi ceruse înnebunit numele complet şi ochii înceţoşaţi ai lui Katherine se deschiseră o clipă. „Fielding...Ducele... de...Atherton", spuse ea.

– Este o rudă? o întrebă disperat doctorul.

După o lungă pauză, aceasta dădu vag din cap.

– Var....

Doctorului Morrison îi revenea acum dificila sarcină de a localiza şi de a contacta aceste rude necunoscute pînă atunci, pentru a le întreba dacă vreuna dintre ele nu ar dori să le ofere Victoriei şi lui Dorothy un camin – o sarcină care era cu atît mai dificilă cu cît, după ştiinţa doctorului Morrison, nici Ducele de Atherton si nici Ducesa de Claremont nu aveau idee de existenţa fetelor.

Decis, doctorul Morrison înmuie pana în călimară, scrise data în partea de sus a primei scrisori şi ezită, gîndindu-se, cu sprîncenele încruntate.

– Oare cum trebuie să te adrezi unei ducese? întrebă el încăperea goală. După o considerabilă meditaţie, ajunse la o decizie şi începu să scrie.

Dragă Doamnă Ducesă,

Îmi revine neplăcuta sarcină să vă aduc la cunoştinţă tragica moarte a nepoatei dumneavoastră, Katherine Seaton şi să vă informez în continuare, că cele două fiice ale doamnei Seaton, Victoria şi Dorothy, se află în prezent în grija mea. Totuşi, eu sînt un om bătrîn şi burlac, pe deasupra. De aceea, Doamnă Ducesă, nu pot continua să am grijă cum trebuie de două tinere domnişoare orfane.

Înainte de a muri, doamna Seaton a menţionat doar două nume – al dumneavoastră şi acela al lui Charles Fielding. De aceea vă scriu dumneavoastră şi lui Sir Fielding, în speranţa că unul dintre dumneavoastră, sau amîndoi, le veţi primi cu bine, în casa dumneavoastră, pe fiicele doamnei Seaton. Trebuie să vă spun că fetele nu au nicăieri altundeva unde să se ducă. Se află într-o tristă şi precară stare financiară şi au disperată nevoie de un cămin adecvat.

Doctorul Morrson se lăsă pe spate în scaunul lui şi citi cu atenţie scrisoarea, în timp ce o cută de preocupare i se adîncea pe frunte. Dacă ducesa nu avea ştiinţă de existenţa fetelor, el putea prezice deja posibila lipsă de dorinţă a bătrînei doamne de a le găzdui, cîtă vreme nu ştia nimic despre acelea. Încercînd să se gîndească la cea mai bună descriere a lor, îşi întoarse capul si se uită la fete, afară pe fereastră.

Doctorul Morrison decise să înceapă cu Dorothy, pentru că ea era cel mai uşor de prezentat.

Dorothy este o fată drăguţă, cu păr blond deschis şi ochi albaştri. Este blîndă, manierată şi fermecătoare. La şaptesprezece ani, este aproape de vîrsta măritişului, dar nu a manifestat pînă acum nici o preferinţă pentru vreunul dintre tinerii domni din district....

Doctorul Morrison se opri şi îşi frecă bărbia, gînditor. De fapt, mulţi dintre tinerii din district era nebuni după Dorothy. Şi cine i-ar fi putut condamna pentru asta? Era drăguţă, veselă şi dulce. Era angelică, decise el, încîntat că nimerise exact cuvîntul care să o descrie.

Dar cînd îşi întoarse atenţia asupra Victoriei, sprîncenele lui albe, stufoase, se împreunară în derută, pentru că deşi Victoria era favorita lui, era mult mai greu de descris. Părul ei nu era blond ca al lui Dorothy şi nici roşcat, cu adevărat; era mai curînd o combinaţie vie între aceste două variante. Dorothy era un lucru drăgălas, o tînără fermecătoare, rezervată, care răsucea capetele tuturor tinerilor din localitate. Era aluatul perfect pentru o soţie: dulce, blîndă, cu vorba plăcută şi docilă. Pe scurt, era

femeia care nu-şi va contrazice soţul şi nici nu va ieşi vreodată din cuvîntul acestuia.

Pe de altă parte, Victoria petrecuse mult timp alături de tatăl ei şi la optsprezece ani avea un spirit viu, o minte activă şi o deconcertantă tendinţă de a gîndi pentru ea însăşi.

Dorothy va gîndi aşa cum îi va spune soţul ei să gîndească, dar Victoria va gîndi pentru ea şi foarte posibil, va face aşa cum va crede *ea* că este mai bine.

Dorothy era angelică, dar, decise doctorul Morrison, Victoria... nu era.

Uitîndu-se prin ochelari la Victoria, care lucra concentrată la un alt crochiu al zidului grădinii, acoperit de iederă, îi studie profilul patrician, încercînd să caute cuvintele care să o descrie. Curajoasă, decise el, ştiind că aceasta desena pentru că încerca să facă ceva ca să nu cadă pradă durerii. Şi plină de compasiune, îşi spuse, amintindu-şi eforturile ei de a-i consola şi înveseli pe pacienţii tatălui său.

Doctorul Morrison scuturâ din cap, frustrat. Ca bărbat în vîrstă, îi plăceau inteligenţa ei şi simţul umorului; îi admira curajul, spiritul şi compasiunea. Dar dacă ar fi scos în evidenţă, în faţa rudelor ei din Anglia, aceste calităţi, ei şi-ar fi imaginat-o, cu siguranţă, ca pe o femeie independentă, studioasă, o fată bătrînă de care ar fi trebuit să aibă grijă pe vecie. Mai exista încă posibilitatea ca atunci cînd Andrew Bainbridge se va întoarce din Europa, peste cîteva luni, să o ceară în mod oficial de soţie pe Victoria, dar doctorul Morrison nu era sigur de asta. Tatăl Victoriei şi mama lui Andrew fuseseră de acord ca înainte de unirea tînărului cuplu, sentimentele celor doi să fie

testate o perioadă de şase luni, în care timp Andrew va face o variantă abreviată a *Marelui Tur* prin Europa.

Afecţiunea Victoriei faţă de Andrew rămăsese puternică şi constantă, ştia doctorul Morrison, dar sentimentele lui Andrew pentru aceasta se pare că începeau să se estompeze. Potrivit celor încredinţate doctorului Morrison ieri, de către doamna Bainbridge, se pare că Andrew începea să simtă o atracţie puternică pentru o verişoară a lui de gradul doi, a cărei familie o vizita, în prezent, în Elvetia.

Doctorul Morrison oftă nefericit în timp ce continua să le privească pe cele două fete care erau îmbrăcate în rochii simple, negre, una cu părul auriu, strălucitor, cealaltă, cu părul de culoarea cuprului lucind palid. În ciuda sobrietăţii ţinutei lor, formau împreună un tablou foarte armonios, îşi spuse el plin de afecţiune. Un tablou! Inspirat dintr-o dată, doctorul Morrison decise să rezolve problema descrierii fetelor, pentru rudele lor din Anglia, prin simpla ataşare a unor miniaturi, la fiecare scrisoare.

Această decizie luată, termină prima scrisoare rugînd-o pe ducesă să discute cu Ducele de Atherton, care avea să primească o scrisoare identică şi să se sfătuiască ce ar dori acesta să facă, referitor la cele două fete. Doctorul Morrison scrise aceeaşi srisoare Ducelui de Atherton. Apoi compuse o scurtă notă către avocatul său din New York, cerîndu-i acest domn de nădejde să roage pe cineva de încredere de la Londra să-i localizeze pe duce şi pe ducesă şi să le înmîneze scrisorile. Cu o scurtă rugăciune ca atît ducele cît şi ducesa să-i ramburseze cheltuielile, doctorul Morrison se ridică şi se întinse.

Afară în grădină, Dorothy scobea pămîntul cu vîrful pantofului, împrimînd nepăsătoare, balansoarului, o mişcare dintr-o parte într-alta.

– Inca nu pot să cred, mama a fost nepoata unei ducese! Ce ne face asta pe noi, Tory? O să avem titluri?spuse ea cu vocea ei dulce, plină de disperare dar şi de surescitare.

Victoria îi aruncă o privire piezişă.

– Da, spuse ea. Vom avea titlul de Rudele Sărace.

Acesta era adevărul, pentru că deşi Patrick Seaton fusese iubit şi apreciat de localnicii recunoscători, ale căror boli le tratase de-a lungul multor ani, pacienţii lui fuseseră rar în stare să-l plătească în bani iar el nu-i presase niciodată să facă asta. Aceştia îl recompensau în schimb cu bunurile şi serviciile pe care erau în stare să le asigure – cu alimente, peşte şi păsări pentru masa lor, cu reparaţii la trăsură şi la casă, cu pîine proaspăt scoasă din cuptor şi coşuri cu zemoase fructe de pădure, culese cu mîna lor. În consecinţă, familia Seaton nu ducea niciodată lipsă de mîncare dar era întotdeauna în mare lipsă de bani, dovadă fiind rochiile Victoriei şi ale lui Dorothy, atît de des cîrpite şi vopsite în casă. Chiar şi casa în care locuiau le fusese pusă la dispoziţie de comunitate, la fel cum i se asigurase una şi Reverendului Milby. Aceste locuinţe erau oferite ocupanţilor în schimbul serviciilor lor medicale sau pastorale.

Dorothy ignoră rezumatul inteligent asupra statutului lor, făcut de Victoria şi continuă visătoare:

– Vărul nostru este duce şi străbunica noastră este ducesă! Tot nu-mi vine să cred. Dar ţie?

– Eu mi-am spus întotdeauna că mama avea ceva misterios în ea, îi răspunse Victoria, reprimîndu-şi

lacrimile de singurătate şi disperare care-i înceţoşau ochii albaştri. Acum misterul a fost rezolvat, adăugă ea.

– Ce mister?

Victoria ezită, agitîndu-şi creionul deasupra desenului.

– Am simţit întotdeauna că mama era altfel decît toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată.

– Aşa cred, conveni Dorothy, pierzîndu-se apoi în tăcere.

Victoria se uită la schiţa din poala ei, cu liniile delicate şi curbele trandafirilor contorsionaţi, din vara trecută, pe care-i desenase din amintire, apărîndu-i ca prin ceaţă, în faţa ochilor ei umezi. Misterul fusese elucidat. *Acum* înţelegea numeroase lucruri care o intrigaseră şi o deconcertaseră. Acum înţelegea de ce mama ei nu se simţise niciodată bine alături de celelalte femei din sat, de ce vorbea întotdeauna în stilul cultivat al unei doamne din înalta societate englezească şi de ce insistase, cu încăpăţînare, ca, în prezenţa ei, Dorothy şi Victoria să se comporte la fel. Ascendenţa ei explica insistenţa ca ele să înveţe să citească şi să vorbească şi limba franceză, alături de engleză. Explica aerul ei de superioritate. Explica parţial expresia aceea ciudată, bîntuită, de pe chipul ei, în rarele ocazii cînd vorbea despre Anglia.

Poate că explica şi rezerva ciudată faţă de soţul ei, pe care-l trata cu o curtoazie amabilă, dar niciodată mai mult. Deşi, în aparenţă, fusese o soţie exemplară. Nu-l cicălise niciodată, nu se plînsese niciodată de existenţa lor modestă şi niciodată nu se certase cu el. Victoria o iertase de mult pentru faptul că nu îl iubise pe tatăl ei. Acum, că aflase că mama ei trebuie să fi crescut într-un lux incredibil, era gata să-i admire dîrzenia resemnată.

Doctorul Morrison ieşi în grădină şi lansă către fete un zîmbet încurajator.

Am terminat scrisorile şi mîine le voi trimite. Cu puţin noroc, vom primi răspunsul rudelor voastre în trei luni, poate chiar mai devreme. Le zîmbi din nou, încîntat de rolul pe care încerca să-l joace în reunirea acestora cu nobilele lor rude din Anglia.

Ce credeţi că vor face acestea cînd vor primi scrisorile, domnule doctor Morrison? întrebă Dorothy.

El o bătu uşurel pe cap şi strînse ochii tare, în lumina soarelui, dînd frîu liber imaginaţiei.

Vor fi surprinse, presupun, dar nu vor arăta asta – cei din înalta societate englezească nu-şi etalează emoţiile, cel puţin aşa mi s-a spus şi sînt obsedaţi de formalism. De îndată ce vor fi citit scrisorile, vor face probabil schimb de bileţele politicoase, după care unul dintre ei îl va chema pe celălalt ca să discute despre viitorul vostru. Un valet va aduce ceaiul...

Doctorul Morrison zîmbi, vizualizînd scenariul încîntător, în toate detaliile. Îşi imagina doi aristocraţi gentili – oameni bogaţi, cumsecade – care se vor întîlni într-un salon elegant, la o ceaşcă de ceai servit pe o tavă de argint, înainte de a discuta viitorul rudelor lor tinere, pînă atunci necunoscute – dar preţuite. Cum Ducele de Atherton şi Ducesa de Claremont se înrudeau pe departe, prin Katherine, înseamnă că erau, desigur, prieteni, aliaţi....

CAPITOLUL 3

– Înălţimea Sa, Ducesa-Văduvă de Claremont, intonă majestuos majordomul, din uşa salonului în care se afla Charles Fielding, Duce de Atherton. Valetul se dădu într-o parte şi înăuntru intră o impunătoare femeie în vîrstă, urmată de avocatul ei, care arbora un aer tracasat. Charles Fielding se uită la aceasta, cu ochii lui iscoditori, de culoarea alunei, aprinşi de ură.

– Nu te obosi să te ridici în picioare, Atherton, spuse ducesa sarcastic, uitîndu-se la ducele care rămăsese, deliberat şi insolent, aşezat.

Complet nemişcat, acesta continuă să o privească într-o tăcere de gheaţă. La cei cincizeci şi ceva de ani, Charles Fielding era încă un bărbat atrăgător, cu păr des, cu şuviţe argintii şi ochi căprui, dar boala îşi luase obolul ei. Era prea slab pentru înălţimea lui şi faţa îi era prea adînc brăzdată de ridurile oboselii şi ale tensiunii.

Incapabilă să-i smulgă o reacţie, ducesa se întoarse spre majordom.

– E prea cald în camera aceasta! izbucni ea lovind des în duşumea cu bastonul cu mîner bătut cu pietre preţioase. Trage draperiile şi lasă să intre puţin aer.

– Lasă-le aşa!lătră Charles, cu vocea plină de sila pe care i-o provoca simpla ei vedere.

Ducesa îşi întoarse spre el o privire ucigătoare.

– Nu am venit aici ca să mă sufoc, decise ea amuzată.

– Atunci pleacă.

Trupul ei subţire se încordă de repulsie.

– Nu am venit aici ca să mă sufoc, repetă ea printre dinţii strînşi. Am venit aici ca să te informez asupra deciziilor mele referitoare la fetele lui Katherine.

– Fă-o şi cară-te! o repezi Charles.

Ochii ducesei se îngustară în două fante furioase şi aerul părea să crape de ostilitatea ei, dar în loc să plece, se lăsă încet într-un scaun. În ciuda vîrstei înaintate, ducesa stătea la fel de dreaptă ca o regină, cu un turban purpuriu pe părul ei alb, în loc de coroană şi cu un baston în mînă, în loc de sceptru.

Charles o privi cu prudentă surpriză. El fusese convins că ducesa insistase să aibă această întrevedere doar pentru satisfacţia de a-i spune în faţă că în nici un caz nu era treaba lui să se ocupe de copiii lui Katherine. Nu se aşteptase ca aceasta să se aşeze ca şi cum ar mai fi avut şi altele de spus.

– Ai văzut miniatura fetelor, stabili ea.

Privirea ducelui îi căzu pe miniatura din mînă, în timp ce degetele lungi se strîngeau convulsiv, protector, în jurul acesteia. Durerea nedisimulată îi întunecă ochii, în timp ce se uita la Victoria. Era imaginea mamei ei – imaginea iubitei, frumoasei lui Katherine.

– Victoria este imaginea mamei ei, izbucni brusc ducesa.

Charles îşi ridică privirea spre ea şi chipul îi deveni dintr-o dată, dur.

– Îmi dau seama de asta.

– Bine. Atunci o să înţelegi de ce nu o voi primi pe fata asta în casa mea. O s-o iau pe cealaltă. Ridicîndu-se în picioare, ca şi cum misiunea ei ar fi fost îndeplinită, ducesa se uită la avocatul ei. Ai grijă ca doctorul Morrison să primească un cec care să-i acopere cheltuielile şi un altul pentru traversarea fetei mai mici.

– Da, Înălţimea Voastră, spuse avocatul, înclinîndu-se. Mai este şi altceva?

– O să mai urmeze *multe*, izbucni ea, cu vocea încordată. O voi lansa pe fată în societate, îi voi asigura o dotă. Îi voi găsi un soţ, îi voi...

– Şi Victoria? o întrerupse Charles, aspru. Ce intenţii ai cu fata mai mare?

Ducesa se uită la el.

– Ţi-am spus deja – aceea îmi aminteşte de mama ei şi nu o voi primi în casa mea. Dacă o vrei, o poţi lua tu. După cîte îmi amintesc, ai vrut-o mult de tot pe mama ei. Şi se pare că şi Katherine te-a vrut pe tine – chiar şi în clipa morţii, ţi-a pronunţat numele. O poţi adăposti pe fata ei, în schimb. O să fie ca un fel de recompensă, posibilitatea de a-i admira progenitura.

Mintea lui Charles încă se mai învîrtea într-o fericită neîncredere, cînd bătrîna ducesă adăugă, arogant:

– Poţi s-o măriţi cu cine vrei – cu oricine, *exceptîndu-l* pe nepotul acela al tău. Acum douăzeci şi doi de ani, nu aş fi conceput o alianţă între familia ta şi a mea şi încă o interzic. O să...

Cu şi cum i-ar fi trecut tocmai atunci ceva prin cap, ducesa se întrerupse brusc, cu ochii începînd să strălucească într-un triumf răutăcios.

O voi mărita pe Dorothy cu fiul lui Winston! anunţă ea, veselă. Am vrut să o mărit pe Katherine cu tatăl lui, dar ea a refuzat, din cauza ta. O voi căsători pe Dorothy cu fiul lui – pînă la urmă tot voi reuşi această alianţă cu familia Winston! Un zîmbet dispreţuitor se întinse încet pe chipul ei ridat şi ducesa rîse văzînd expresia încurcată a lui Charles. După toţi aceşti ani, tot voi reuşi să realizez cea mai splendidă alianţă a deceniului! Spunînd acestea, se repezi afară din încăpere, urmată de avocatul ei.

Charles se zgîi în urma ei, emoţiile lui trecînd de la umărăciune şi ură, la bucurie. Această baborniţă ufurisită îi oferise tocmai, fără să vrea, lucrul pe care şi-l dorea mai mult decît viaţa însăşi – i-o dăduse pe Victoria, copilul lui Katherine. Imaginea lui Katherine. O fericire aproape de nesuportat îl cuprinse pe Charles, urmată curînd de o furie clocotitoare. Vicioasa, cruda, intriganta baborniţă intenţiona o alianţă cu familia Winston – exact aşa cum dorise dintotdeauna. Fusese dispusă să sacrifice fericirea lui Katherine de dragul acestei alianţe de neînţeles, iar acum era pe cale să reuşească.

Furia pe care o simţea Charles pentru faptul că şi ea avea să cîştige ceea ce îşi dorise dintotdeauna, aproape că îi eclipsa propria bucurie de a o avea pe Victoria. Dar apoi o idee îi străfulgeră gîndurile. Se gîndi la aceasta, cu ochii micşoraţi, îndrăgind-o, studiind-o. Şi începu încet să zîmbească.

– Dobson, îl strigă el nerăbdător pe majordom. Adu-mi o pană şi hîrtie. Intenţionez să fac un anunţ de

logodnă. Ai grijă să fie dat imediat publicităţii, în *Times*.

– Da, Înălţimea Voastră.

Charles îşi ridică privirile spre bătrînul servitor, cu ochii arzînd de febra victoriei.

– S-a înşelat, Dobson, spuse el. Vrăjitoarea asta bătrînă s-a înşelat!

– S-a înşelat, Înălţimea Voastră?

– Da, s-a înşelat! Nu ea va trage sforile celei mai splendide alianţe a deceniului. Ci *eu*!

Era un adevărat ritual. În fiecare dimineaţă, la ora 9, valetul Northrup deschidea masiva uşă de la intrarea majestuosului conac de ţară al Marchizului de Wakefield, pentru a i se înmîna ultimul număr din *Times*, de către un valet care-l aducea de la Londra.

După ce închidea uşa, Northrup traversa foaierul din marmură şi preda ziarul unui alt valet, care aştepta la picioarele marii scări.

– Ziarul *Times*, pentru Domnia Sa, intona el.

Valetul respectiv lua ziarul şi traversa toată lungimea holului, pînă la sufrageria unde Jason Fielding, Marchizul de Wakefield, îşi termina de obicei micul dejun şi-şi citea corespondenţa.

– Ziarul dumneavoastră, *Times*, my lord, incanta sfios valetul, punîndu-l alături de ceaşca cu cafea a marchizului, după care îi lua acestuia farfuria din faţă. Fără nici un cuvînt, marchizul lua ziarul şi îl deschidea.

Toate acestea erau îndeplinite cu orhestrarea perfectă şi fără fisură a unui menuet, pentru că Lordul Fielding era un stăpîn perfecţionist, care pretindea ca proprietăţile şi palatele lui să functioneze la fel de impecabil ca o maşinărie perfect unsă.

Servitorii aveau faţă de el o teamă plină de respect, considerîndu-l ca pe un fel zeitate rece, înspăimîntător de intangibilă, căreia se luptau cu disperare să-i intre în graţii.

Pînele de ardoare frumuseţi londoneze pe care Jason le însoţea la baluri, la operă, la teatru – şi în pat – simţeau faţă de el aproape acelaşi lucru, pentru că acesta le trata aproape cu aceeaşi căldură cu care îşi trata servitorii. Totuşi, femeile se uitau la el cu ochi plini de dorinţă nemascată, pentru că în ciuda atitudinii lui cinice, plutea în jurul lui Jason o inconfundabilă aură de virilitate, care făcea să vibreze inimile feminine.

Părul lui des era negru ca antracitul, ochii lui pătrunzători erau verzi ca jadul de India, buzele lui, ferme şi senzuale. Forţa dură, aspră, era săpată în fiecare trăsătură a feţei bronzate, de la sprîncenele drepte, întunecate, la aroganta proeminenţă a maxiliarului şi bărbiei. Chiar şi construcţia lui fizică era extrem de puternic masculină, pentru că avea un metru optzeci şi şapte înălţime, avea umeri largi, coapse strîmte şi picioare şi pulpe muşchiuloase. Fie că dansa la un bal sau călărea, Jason Fielding ieşea în evidenţă printre ceilalti bărbaţi, ca un magnific linx înconjurat de pisici domestice, inofensive.

Aşa cum remarcase odată, în glumă, Lady Wilson-Smith, Jason Fielding era la fel de periculos ca păcatul – şi fără îndoială, la fel de vicios.

Părerea era împărtăşită de mulţi, pentru că oricine privea în ochii aceia verzi, cinici, putea vedea că nu mai rămăsese nici o fibră inocentă sau naivă în trupul acela muşchiulos, mlădios. Dar cu toate astea – sau, mai exact, tocmai pentru asta – doamnele erau atrase spre el ca insectele de o flacără distrugătoare,

dornice să experimenteze fierbinţeala ardoarei sale sau să se piardă în uluitoarea căldură a unuia dintre rarele, leneşele lui zîmbete. Femei sofisticate, măritate, cochetau cu gîndul de a-i ocupa patul; fetele mai tinere, de vîrsta măritişului, visau să fie ele cele care să-i topească inima de piatră şi să-l îngenuncheze.

O parte din membrii mai sensibili ai acestei mulţimi considera că Lordul Fielding avea motive serioase să fie cinic cînd era vorba despre femei. Toată lumea îşi amintea de comportamentul scandalos al soţiei acestuia, în urmă cu patru ani, cînd îşi făcuse apariţia la Londra. Din clipa sosirii, frumoasa marchiză de Wakefield s-a lansat dintr-o aventură într-alta, larg difuzate, încornorîndu-şi bărbatul în mod repetat; toată lumea ştia asta – inclusiv Jason Fielding, căruia, aparent, nu-i păsa....

Valetul se opri în dreptul scaunului Lordului Fielding, cu o cafetieră ornamentată, din argint, în mînă.

– Mai doriţi cafea, my lord?

Domnia Sa lordul scutură din cap şi întoarse pagina ziarului *Times*. Valetul se înclină şi se retrase. Nici nu se aşteptase ca Lord Fielding să-i răspundă, pentru că stăpînul rareori se obosea să se adreseze vreunuia dintre servitori. Aproape că nu-i ştia pe nume şi nu ştia nimic despre ei şi nici nu-i păsa. Dar cel puţin nu avea accese de violenţă sau furie, ca cei mai multi dintre nobili. Cînd nu-i plăcea ceva, marchizul îşi întorcea doar privirea rece a ochilor săi verzi către împricinat şi acesta îngheţa pe loc. Niciodată, nici măcar în situaţia unei extreme provocări, Lordul Fielding nu ridica vocea.

Tocmai de aceea, valetul aproape că scăpă din mînă cafetiera de argint, cînd Jason Fielding izbi cu

pumnul în masă cu o forţă care făcu să danseze şi să zornăie toată vesela, tunînd:

– Ticalosul! Ridicîndu-se în picioare, se uită la ziarul deschis, pe faţă cu o mască de furie şi de uluire.

– Intrigantul, uneltitorul... numai el ar fi îndrăznit! Cu o privire ucigaşă către valetul încremenit, se repezi afară din încăpere, înşfăcă pelerina din mîna majordomului şi ieşi ca o furtună din casă, îndreptîndu-se direct spre grajduri.

Northrup închise uşa de la intrare în spatele acestuia şi o luă repede de-a lungul holului, cu poalele jachetei negre, fîlfîind.

– Ce a păţit Domnia Sa? întrebă el, năpustindu-se în sufragerie.

Valetul stătea lîngă scaunul Lordului Fielding, rămas tocmai vacant, uitîndu-se pierdut la ziarul deschis, ţinînd încă în mînă, uitată, cafetiera.

– Cred că este ceva ce a citit în *Times*, spuse acesta pe nerăsuflate, arătînd spre anunţul logodnei lui Jason Fielding, Marchizul de Wakefield, cu Domnişoara Victoria Seaton. Nu am ştiut că lordul intenţiona să se căsătorească, adăugă valetul.

– Mă întreb dacă lordul stia asta, comentă Northrup holbîndu-se la ziar. Dîndu-şi brusc seama că uitase într-atît de el încît se coborîse la bîrfă cu un subordonat, Northrup smulse ziarul de pe masă şi îl închise, cu înţelepciune.

– Problemele Lordului Fielding nu sînt problemelea tale, O'Malley. Ţine minte asta, dacă vrei să rămîi aici.

Două ore mai tîrziu, trăsura lui Jason se opri cu zgomot în fata reşedinţei din Londra a Ducelui de Atherton. Un rîndaş alergă imediat în faţa acestuia şi

Jason îi întinse hăţurile, se năpusti jos din trăsură şi se repezi decis, în sus pe scară.

– Bună ziua, my lord, intonă Dobson deschizînd uşa şi dîndu-se deoparte. Înălţimea Sa vă aşteaptă.

– La naiba! Pariez că mă aşteaptă! Unde este?

– În salon, my lord.

Jason trecu pe lîngă el cu pasul lung, rapid, care-i trăda starea de nervi, traversă holul şi deschise cu furie uşa spre salon, îndreptîndu-se spre bărbatul cărunt, care stătea aşezat cu demnitate, în fata căminului.

– Presupun că tu eşti responsabil pentru revoltătorul anunţ din *Times*?

Charles îi întoarse privirea, cu tupeu.

– Eu.

– Atunci o să trebuiască să dai un altul, care să-l dezmintă pe acesta.

– Nu, decise Charles, implacabil. Tînăra este în drum spre Anglia iar tu te vei însura cu ea. Printre altele, o să vreau un nepot de la tine şi vreau să-l ţin în braţe înainte de a părăsi această lume.

– Dacă vrei un nepot, nu trebuie decît să-ţi mai localizezi cîtiva bastarzi. Sînt convins că te-au asigurat cu *duzini* de nepoţi, pînă acum.

Charles se înfioră la aceste cuvinte, dar numai glasul îi scăzu în intensitate, amenințător.

– Vreau un nepot *legitim*, pe care să-l prezint lumii drept moştenitorul meu.

– Un nepot legitim, repetă Jason cu un cutremurător sarcasm. Vrei ca eu, fiul tău nelegitim, să procreez pentru tine un nepot legitim. Spune-mi ceva: cu toată lumea care ştie că sînt nepotul tău, cum ai de gînd să pretinzi că fiul meu este nepotul tău direct?

- Îl voi prezenta drept nepotul meu de frate, dar eu voi ști că este nepotul meu și doar asta contează. Netulburat de furia crescîndă a fiului său, Charles termină implacabil:

- Vreau un moștenitor de la tine, Jason.

Jason își simți pulsul în tîmplă, în timp ce se lupta să-și controleze furia. Aplecîndu-se mult, cuprinse cu mîinile brațele fotoliului lui Charles, cu fața doar la cîțiva centimetri de cea a bărbatului mai în vîrstă. Enunță, răspicat și foarte clar:

– Ți-am mai spus asta și ți-o spun acum pentru ultima oară, că eu nu mă mai însor. Înțelegi? *Nu mă mai însor niciodată*!

– De ce? izbucni Charles. Doar nu urăști femeile cu toată ființa ta. Se știe foarte bine că ai amante și că te porți frumos cu ele. De fapt, toate par să te iubească la nebunie. Este evident că femeilor le place să se afle în patul tău și este evident că și ție îți place să le știi acolo...

– Încetează! explodă Jason.

Un spasm de durere îi contorsionă lui Charles fața și acesta își ridică mîna la piept, apucîndu-și cămașa cu degetele lungi. Apoi își întoarse încet mîna în poală.

Ochii lui Jason se micșorară, dar în ciuda bănuielii că Charles avea dureri, se forță să rămînă tăcut în timp ce tatăl lui continua.

– Tînăra pe care am ales-o să-ți fie soție va sosi aici cam peste vreo trei luni. Voi trimite o trăsură la chei, pentru ca ea să poată veni direct la Wakefield Park. Pentru ca totul să meargă bine, voi veni și eu acolo și voi rămîne pînă cînd se vor îndeplini formalitățile de căsătorie. Am cunoscut-o pe mama ei

cu mult în urmă şi am văzut asemănarea dintre ele – nu o să fii dezamăgit. Charles îi întinse miniatura şi spuse cu o voce persuasivă acum, caldă:

– Haide, Jason, nu eşti şi tu cît de cît curios să vezi cum arată? Intenţia de ademenire îi aspri şi mai mult trăsăturile lui Jason.

– Îţi pierzi timpul. N-o să fac asta.

– O s-o faci, spuse Charles, revenind, în disperarea lui, la ameninţări. Pentru că altfel, te voi dezmoşteni. Ţi-ai cheltuit deja o jumătate de milion de lire restaurîndu-mi proprietăţile, proprietăţi care nu-ţi vor aparţine niciodată dacă nu te însori cu Victoria Seaton.

Jason reacţionă la ameninţare cu o satisfaţie ucigătoare.

– Din partea mea, preţioasele tale proprietăţi pot arde pînă la temelii. Fiul meu a murit – aşa că nu mai am ce face cu moştenirile.

Charles văzu durerea din ochii lui Jason la menţionarea fiului său şi tonul i se înmuie, împărtăşindu-i durerea.

– Recunosc că am acţionat precipitat anunţînd logodna, Jason, dar am avut motivele mele. Poate că nu te pot obliga să te însori cu Victoria, dar cel puţin nu stabili că trebuie să o urăşti. Îţi jur că nu-i vei găsi niciun defect. Uite, am aici o miniatură a ei şi poţi vedea singur cît de frumoasă...

Ducele se întrerupse cînd Jason se întoarse pe călcîie şi ieşi din încăpere, trîntind uşa în urma lui, cu un zgomot asurzitor.

Charles rămase cu ochii la uşă.

– O să te însori cu ea, Jason, îşi ameninţă el fiul absent. O s-o faci chiar dacă va trebui să te ameninţ cu pistolul la tîmplă.

Își ridică din nou privirile, cîteva minute mai tîrziu, când intră Dobson cu o tavă din argint, încărcată cu o sticlă de șampanie două pahare.

– Mi-am permis să aleg ceva potrivit cu situația, mărturisi fericit bătrînul servitor, punînd tava pe masuța de lîngă Charles.

– În cazul acesta ar fi trebuit să alegi cucută, spuse Charles crispat. Jason a şi plecat.

Majordomului îi pică fața.

– A plecat deja? Dar nici nu am avut ocazia să îl felicit pe Domnia Sa Lordul pentru apropiata căsătorie.

– Spre marele tău noroc, spuse Charles chicotind. Mă tem că te-ar fi lăsat fără dinți.

După plecarea majordomului, Charles luă sticla de șampanie, o deschise şi îşi turnă puțin în pahar. Ridică paharul cu un zîmbet hotărît, într-un toast solitar:

– Pentru apropiata ta căsătorie, Jason.

– Doar cîteva minute, domnule Borowski, spuse Victoria sărind din căruța fermierului, încărcată cu lucrurile ei şi ale lui Dorothy.

– Stați liniştită, n-om pleca noi fără dumneavoastră, spuse acesta pufăind din pipă şi zîmbindu-i.

– Dar grăbeşte-te totuşi, Tory, o rugă Dorothy. Vaporul nu aşteaptă după noi.

– Avem timp berechet, spuse domnul Borowski. Vă duc la oraş şi la vaporul vostru pînă se-ntunecă, promit.

Victoria urcă repede treptele impunătoarei case a lui Andrew, care privea satul de pe o colină înaltă şi bătu la uşa grea de stejar.

– Bună dimineaţa, doamnă Tilden, îi spuse ea menajerei îndesate. O pot vedea o clipă pe doamna Bainbridge? Vreau să-mi iau la revedere de la ea şi să-i dau o scrisoare pentru Andrew, să ştie unde să-mi scrie în Anglia.

– Îi spun că eşti aici, Victoria, îi răspunse amabila menajeră, cu o expresie prea puţin încurajatoare, dar mă îndoiesc că o să te primească. Ştii cum este, cînd are una din stările ei proaste.

Victoria confirmă din cap, înţeleaptă. Ştia totul despre „stările proaste" ale doamnei Bainbridge. Potrivit tatălui ei, mama lui Andrew era un bolnav închipuit cronic, care inventa suferinţe ca să nu facă nimic din ceea ce nu vroia şi ca să-l manipuleze şi controleze pe Andrew. Patrick Seaton îi spusese doamnei Bainbridge asta, acum cîţiva ani, în faţa Victoriei şi femeia nu i-a iertat pe niciunul dintre ei, pentru asta.

Victoria ştia că doamna Bainbridge era o prefăcută şi Andrew ştia şi el asta. Din acest motiv, palpitaţiile ei, stările de ameţeală şi membrele care o furnicau nu aveau cine ştie ce efect asupra niciunuia dintre ei – ceea ce, Victoria ştia asta, o punea pe aceasta într-o stare antagonică faţă de alegerea fiului ei.

Menajera se întoarse cu o expresie furioasă pe chip.

– Îmi pare rău, Victoria, doamna Bainbridge zice că nu se simte suficient de bine ca să te primească. O să îi dau eu scrisoarea pentru domnul Andrew, ca să i-o trimită. Vrea să îl anunţ pe doctorul Morrison, adăugă ea, cu un ton de dezgust. Zice că are un ţîrîit în urechi.

– Doctorul Morrison arată înţelegere faţă de suferinţele doamnei Bainbridge, în loc să îi spună să

se dea jos din pat şi să facă ceva util cu viaţa ei, conchise Victoria cu un zîmbet resemnat, dîndu-i acesteia scrisoarea. Îşi dorea să nu fi fost atît de costisitoare corespondenţa cu Europa, ca să-şi fi putut trimite singură scrisorile, în loc să i le dea doamnei Bainbridge să le includă în propria ei poştă pentru Andrew.

– Cred că doamnei Bainbridge îi place mai mult de doctorul Morrison decît îi plăcea de tata.

– Dacă m-ai întreba pe mine, spuse doamna Tilden cu arţag, îl plăcea pe tatăl tău poate chiar prea mult. Era de-a dreptul neplăcut să o vezi cum se îmbrăca înainte de a trimite după tatăl tău, în mijlocul nopţii şi nu că tatăl tău, dragul de el, ar fi încurajat vreodată aşa ceva.

Cînd Victoria plecă, doamna Tilden duse scrisoarea sus. Apropiindu-se de patul văduvei, spuse:

– Doamnă Bainbridge, v-am adus scrisoarea Victoriei pentru Andrew.

– Dă-mi-o, spuse doamna Bainbridge, cu o voce surprinzător de puternică pentru un om bolnav – şi trimite odată după doctorul Morrison. Mă simt foarte ameţită. Cînd este aşteptat noul doctor?

– Peste o săptămînă, răspunse doamna Tilden, dîndu-i scrisoarea.

Cînd aceasta plecă, doamna Bainbridge îşi aşeză la loc părul cărunt sub plasa de cap şi se uită cu o grimasă de dezgust la scrisoarea care zăcea pe cuvertura de satin, spunîndu-i, dispreţuitor, servitoarei:

– Andrew n-o să se însoare cu şoarecele ăsta de ţară. Cine e ea? Iar el mi-a scris de două ori că verişoara lui din Elveţia, Madeline, este o fată

adorabilă. I-am spus asta Victoriei, dar proasta de ea nici n-a vrut s-audă.

– Credeţi că o s-o aducă pe domnişoara Madeline aici, ca soţia lui? întrebă fata, bătînd pernele din spatele doamnei Bainbridge.

Faţa îngustă a doamnei Bainbridge se aprinse de mînie.

– Nu fi proastă! Andrew nu are timp de nevastă. I-am spus deja asta. Locul ăsta este mai mult decît suficient ca să-l ţină ocupat, iar datoria lui este faţă de el şi faţă de mine. Luă apoi cu două degete scrisoarea Victoriei, ca şi cum ar fi fost contaminată şi i-o dădu fetei.

– Ştii ce trebuie să faci cu asta, spuse ea rece.

– Nu am ştiut că pe lumea asta poate fi atîta omenire şi atîta zgomot, izbucni Dorothy stînd pe chei, în aglomeratul port din New York.

Hamali cu cufere urcate pe umeri viermuiau în sus şi în jos pe pasarelele zecilor de vase; deasupra, scîrţîiau macaralele, în timp ce plase încărcate erau ridicate deasupra danelor din lemn şi transportate peste marginile vaselor. Comenzile strigate ale ofiţerilor de navă se amestecau cu hohotele groase ale marinarilor şi cu invitaţiile lascive lansate de doamnele strident îmbrăcate, care aşteptau pe chei debarcarea marinarilor.

– Este înnebunitor, spuse Victoria urmărind cum erau cărate la bordul pachebotului *Gull*, de doi hamali mătăhăloşi, cele două cufere în care se aflau toate bunurile lor lumeşti.

Dorothy dădu din cap, de acord cu ea, dar chipul i se înnoură.

– Este, dar eu nu pot uita că la sfîrşitul acestei călătorii vom fi despărţite şi totul din cauza străbunicii noastre. Ce-o fi avînd oare în minte, dacă refuză să te primească în casa ei?

– Nu ştiu, dar nu trebuie să te preocupe ideea asta, spuse Victoria cu un zîmbet încurajator. Gîndeşte-te doar la lucruri frumoase.Uită-te la East River. Închide ochii şi miroase aerul sărat.

Dorothy închise ochii şi inhală profund, dar îşi încreţi năsucul.

– Tot ce simt este doar mirosul de peşte stricat. Tory, cînd străbunica noastră va şti mai multe despre tine, sînt *sigură* că o să vrea să vii şi tu la ea. Nu poate fi atît de crudă şi lipsită de sentimente, ca să ne ţină departe una de alta. O să-i spun eu totul despre tine şi o s-o conving să-şi schimbe părerea.

– Nu trebuie să spui şi să faci nimic, ca nu cumva o îndepărtezi, o avertiză Victoria, cu blîndeţe. Pentru moment, tu şi cu mine depindem în întregime de rudele noastre.

– Nu o s-o îndepărtez, dacă o să reuşesc, promise Dorothy, dar o s-o fac să priceapă, cu delicateţe, că ar trebui să te cheme imediat la ea.

Victoria zîmbi dar rămase tăcută şi după o vreme, Dorothy oftă.

– Există totuşi o consolare, cît de mică, pentru faptul că sîntem tîrîte în Anglia – domnul Wilhelm mi-a spus că dacă o să exersez şi o muncesc din greu, aş putea deveni pianist concertant. Zicea că la Londra există profesori extraordinari care să mă înveţe şi să mă îndrume. O s-o rog, nu, o să *insist*, ca străbunica să îmi permită să urmez cariera muzicală, termină Dorothy etalîndu-şi partea hotărîtă din firea ei, a cărei

existenţă puţini o bănuiau, în spatele fatadei ei dulci, îndatoritoare.

Victoria se abţinu să scoată în evidenţă obstacolele care-i veniră în minte, gîndindu-se la decizia lui Dorothy. Cu înţelepciunea anului şi jumătate în plus pe care-l avea faţă de aceasta, spuse doar:

– Nu „insista" prea mult, scumpa mea.

– O să fiu discretă, conveni Dorothy.

CAPITOLUL 4

– Domnişoara Dorothy Seaton? întrebă politicos domnul, dîndu-se deoparte în timp ce trei marinari englezi, solizi, cu saci grei aruncaţi peste umăr, îşi făceau loc cu coatele pe lîngă el, luînd-o în jos pe chei.

– Eu sînt, spuse Dorothy cu vocea tremurînd de teamă şi de surescitare, în timp ce se uita la bărbatul cu păr alb, impecabil îmbrăcat.

– Am fost instruit de Înalţimea Sa Ducesa de Claremont să vă însoţesc pînă la dumneaei acasă. Unde sînt cuferele dumneavoastră?

– Chiar aici. Şi este doar unul, spuse Dorothy.

Acesta aruncă o privire peste umăr şi doi bărbaţi în livrea se dădură jos din trăsura neagră, strălucitoare, cu un blazon aurit pe uşă şi se apropiară repede.

– În acest caz putem pleca, spuse bărbatul în timp ce cufărul era ridicat şi încărcat pe acoperişul trăsurii.

– Şi sora mea? întrebă Dorothy strîngînd puternic, îngrozită, mîna Victoriei.

– Sînt convins că partea care trebuie să o întîmpine pe sora dumneavoastră va veni curînd. Vasul a venit cu patru zile mai devreme decît a fost programat.

– Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Victoria, cu o siguranţă pe care nu o simţea. Sînt sigură că într-un minut va sosi aici şi trăsura ducelui. Între timp, Căpitanul Gardiner îmi va permite să rămîn la bord.

Dorothy o cuprinse pe sora ei într-o îmbrăţişare strînsă.

– Tory, o să găsesc eu o cale să o conving pe bunica să te invite să stai cu noi, o să vezi. Mi-e frică. Nu uita să-mi scrii. Scrie-mi zilnic!

Victoria rămase pe loc, privind-o pe Dorothy urcîndu-se în vehiculul luxos, cu blazonul aurit, pe uşă. Scările au fost ridicate, vizitiul a pocnit din bici şi cei patru cai porniră în goană, în timp ce Dorothy îi făcea cu mîna, de la fereastră.

Înghiontită de marinarii care coborau de pe vas în căutare grabnică de bere bună şi plăcinte, Victoria rămase pe chei, cu privirea agăţatată de trăsura care se îndepărta. Nicidată în viaţa ei nu se simţise atît de cumplit de singură.

Petrecu următoarele două zile într-o plicticoasă singurătate în cabina ei, întreruptă doar de scurtele plimbări pe punte şi de mesele alături de Căpitanul Gardiner, un bărbat fermecător, ca un tată, căruia părea să-i placă enorm compania ei. Victoria petrecuse mult timp cu acesta în ultimele săptămîni şi împărtăşiseră multe mese împreună, de-a lungul nesfîrşitului voiaj. Căpitanul cunoştea motivele venirii ei în Anglia şi ea îl privea ca pe un nou prieten.

Cînd, în dimineaţa celei de a treia zi, tot nu sosi nici o trăsură care să o ducă pe Victoria la Wakefield Park, Căpitanul Gardiner luă problema în mîna lui şi închirie el una.

– Am ajuns mai repede în port, ceea ce se întîmplă foarte rar, explică el. Probabil că vărul tău nu se

gîndeşte încă să trimită o trăsură după tine. Eu am treburi la Londra şi nu te pot lăsa la bord fără protecţie. Pînă cînd va fi el anunţat de sosirea ta, tu vei fi deja acolo.

Victoria îşi petrecu lungile ore de drum admirînd peisajul englezesc de ţară, în toată splendoarea magică a primăverii. Flori roz şi galbene se întindeau într-o beţie de-a lungul gardurilor verzi care urcau şi coborau colinele şi văile. În ciuda hurducănelilor la care era supusă de cîte ori roţile trăsurii treceau peste vreo ridicătură sau şanţ, Victoria se simţea tot mai bine, cu fiecare milă parcursă. Vizitiul bătu în uşă şi deasupra ei apăru faţa rumenă a acestuia.

– Mai avem vreo două mile, coniţă, aşa că dacă vreţi să...

Totul păru să se întîmple într-o clipă. Roata intră într-un şanţ adînc, trăsura sări nebuneşte într-o parte, capul vizitiului dispăru şi Victoria fu aruncată la podea. O clipă mai tîrziu, uşa se deschise larg şi vizitiul o ajută să iasă.

– Aţi păţit ceva? întrebă el.

Victoria scutură din cap, dar înainte să apuce să spună ceva, vizitiul se întoarse spre doi bărbaţi îmbrăcaţi de lucru, în haine de fermieri, care-şi strîngeau prosteşte căciulile în mîini.

– Proşti nebuni! Ce vă veni să ieşiţi aşa în drum? Uite ce mi-aţi făcut, mi-aţi rupt osia... Restul spuselor lui fu împănat cu înjurături grosolane.

Întorcînd cu delicatete spatele altercaţiei, Victoria îşi scutură fustele, încercînd fără succes să le curete de praful şi murdăria culese de pe duşumeaua trăsurii. Vizitiul se vîrî dedesubt ca să-şi inspecteze osia ruptă iar unul dintre fermieri se repezi spre Victoria, învîrtind în mîini cascheta uzată şi spuse:

– Io mi-s Jack, ne pare al naibii de rău, coniță. Vă ducem noi la Wakefield Park – adică dacă vreți să vă punem cufărul în spate, lîngă purceluși?

Recunoscătoare că nu trebuia să parcurgă pe jos cele două mile, Victoria acceptă pe loc. Îl plăti pe vizitiu cu banii de drum pe care i-i trimisese Charles Fielding și se cățără pe banchetă, între cei doi fermieri voinici. Drumul într-o căruță de fermier, deși mai puțin prestigios decît într-o trăsură, abia dacă o hurducănea puțin și era pe departe mult mai confortabil. Adierile proaspete îi răcoreau fața iar panorama luxuriantului peisaj de țară nu era restricționată de nimic.

Cu obișnuita ei fire prietenoasă, Victoria reuși repede să intre în conversație cu cei doi bărbați, discutînd agricultură, despre care știa cîte ceva și era cît se poate de fericită să învețe mai multe. Evident, fermierii englezi se împotriveau violent introducerii mașinilor în agricultură.

– Ca să ne lase pe noi fără muncă, asta e, îi spuse unul dintre fermieri, la sfîrșitul tiradei de condamnare a „ mașinăriilor ălora infernale".

Dar Victoria abia dacă auzi aceste cuvinte, în timp ce căruța cotea pe un drum privat și trecea printre două impunătoare porți de fier, care se deschideau spre o întindere de pămînt aparent fără sfîrșit, perfect îngrijită, presărată ici, colo, cu arbori înalți. Parcul se întindea în ambele direcții, cît vedeai cu ochii, întretăiat din loc în loc de un rîu ondulat, cu malurile acoperite de flori roz și albastre și albe.

– Este un pămînt de basm, spuse Victoria cu glas tare, în timp ce privirea ei uluită se plimba de-a lungul malurilor atent îngrijite ale rîului și peste peisajul

nesfîrşit. Cred că e nevoie de zeci de grădinari care să îngrijească o asemenea întindere.

– Aşa şi este, spuse Jack. Domnia Sa lordul are patruzeci de grădinari, cu cei care se îngrijesc de *adevăratele* grădini – grădinile de lîngă casă, vreau să zic.

Mergeau deja de cincisprezece minute, cînd căruţa coti şi Jack arătă cu mîndrie.

– Acolo este – Wakefield Park. Cic'ar avea vreo sută şaizeci de camere.

Victoria rămase cu gura căscată, în timp ce mintea-i mergea iar stomacul gol i se strîngea într-un nod dureros. În faţa ei se întindea, în toată magnifica ei splendoare, o clădire cu trei nivele, care-i depăşea cea mai nesăbuită imaginaţie. Construită din cărămidă prietenoasă, cu patru aripi uriaşe şi acoperişuri în pantă abruptă, presărate cu coşuri, se întindea în faţa ei – un palat cu trepte terasate, graţioase, care duceau în sus, spre intrarea principală, cu soarele strălucind în sutele de geamuri cu sprosuri.

Se opriră în dreptul intrării şi Victoria îşi întoarse privirea de la casă, pentru ca unul dintre fermieri să o ajute să coboare de pe banchetă.

– Vă mulţumesc, aţi fost foarte amabili, spuse ea luînd-o încet în sus pe scări. Teama îi făcea picioarele de plumb şi genunchii, de apă. În spatele ei, fermierii se duseră în spate să scoată cufărul, dar în timp ce coborau oblonul, doi purceluşi se rostogoliră guiţînd afară din căruţă, căzură cu o lovitură surdă la pămînt şi o luară la goană de-a lungul peluzelor.

Victoria se întoarse la strigătele fermierilor şi începu să rîdă nervos, în timp ce bărbaţii cu feţele roşii alergau după purceluşi.

În faţa ei se deschise uşa conacului şi un bărbat cu faţa rigidă, îmbrăcat într-o livrea verde cu auriu, aruncă o privire furioasă spre fermieri, purceluşi şi femeia prăfuită, ciufulită, care se apropia de el.

– Livrările, îi spuse el Victoriei cu o voce puternică, ameninţătoare, se fac în *spate*. Ridicînd braţul, arătă imperios spre aleea care mergea de-a lungul casei.

Victoria deschise gura să explice că ea nu făcea nici o livrare, dar atenţia îi fu distrasă de un purceluş care-şi schimbase direcţia şi se îndrepta ţintă spre ea, urmărit de un fermier gîfîind.

– I-aţi căruţa, porcul şi pe tine şi cară-te de-aici! tună bărbatul în livrea.

Lacrimi de neajutorată veselie ţîşniră din ochii Victoriei în timp ce se aplecă şi luă în braţe purceluşul evadat. Rîzînd, încercă din nou să explice.

– Domnule, dumneavoastră nu înţele...

Northrup o ignoră şi se uită peste umărul lui, la valetul din spate.

– Scapă de toţi ăştia! Zboară-i de-aici...

– Ce naiba se petrece aici? întrebă un bărbat de vreo treizeci de ani, cu părul ca antracitul, care ieşi pe treptele de la intrare.

Majordomul arătă cu un deget spre Victoria, cu sprîncenele ridicate de mînie.

– Femeia asta este...

– Victoria Seaton, spuse repede Victoria, încercînd să-şi controleze amuzamentul, în timp ce tensiunea, epuizarea şi foamea începeau să o împingă periculos spre o criză de isterie. Văzu şocul nedisimulat de pe faţa bărbatului cu părul negru cînd îi auzi numele şi teama îi provocă o criză de rîs.

Cu rîsul de necontrolat gîlgîind în ea, se întoarse şi depuse purceluşul care guita disperat în braţele

fermierului, apoi îşi ridică fustele prăfuite şi încercă să fie politicoasă.

– Mă tem că e vorba de o greşeală, spuse ea reţinîndu-şi rîsul. Am venit la...

Vocea de gheaţă a bărbatului înalt o întrerupse în mijlocul politeţurilor.

– Greşeala dumneavoastră a fost, în primul rînd, aceea de a fi venit aici, domnişoară Seaton. Totuşi, se va întuneca prea curînd ca să vă trimit înapoi, de unde aţi venit. O apucă de brat şi o trase brutal înăuntru.

Victoria îşi reveni brusc; situaţia nu mai părea nestăpînit de comică ci de un macabru terifiant. Păşi timid într-un foaier înalt cît trei etaje, din marmură, care era mai mare decît toată casa ei din New York. De o parte şi de alta a acestuia, două braţe gemene de scări curbate duceau sus, către următoarele două nivele iar lumina blîndă a soarelui scălda zona prin cupola înaltă. Îşi dădu capul pe spate, uitîndu-se la plafonul de sticlă, aflat trei nivele mai sus. Ochii i se umplură de lacrimi şi lumina cerului se transformă într-un vîrtej de ameţeală, pe măsură ce o copleşea teama. Călătorise mii de mile, de-a lungul unei mări furtunoase şi a unor drumuri desfundate, sperînd să fie primită de un domn cumsecade. Dar în loc de asta, avea să fie trimisă înapoi, departe de Dorothy – cerul se învîrti în fata ei, într-un caleidoscop de culori strălucitoare, tot mai înceţoşate.

– O să leşine, prezise majordomul.

– Ah, Dumnezeule Mare! explodă bărbatul brunet, prinzînd-o în braţele lui. Victoria începea deja să-si revină, în timp ce acesta o pornea în sus, pe ramura dreaptă a scării largi, din marmură.

– Dă-mi drumul, ceru ea răguşit, foindu-se jenată. Mă simt perfect.

– Stai liniştită! îi porunci el. Ajuns sus, acesta o luă la dreapta, intrînd într-o cameră şi îndreptîndu-se direct spre un pat uriaş, înconjurat de draperii din mătase albastră şi argintie, atîrnate de o galerie înaltă, din lemn sculptat şi prinse la colţuri cu sfori din catifea argintie. Fără un cuvînt, o trînti pe cuvertura albastră din mătase şi îi împinse umerii înapoi, cînd aceasta dădu să se ridice.

Majordomul intră repede în cameră, cu pulpanele redingotei fîlfîind în urma lui.

– Uitaţi aici, my lord – sărurile, gîfîi el.

My lordul smulse sticla din mîna acestuia şi o duse spre nările Victoriei.

– Nu! strigă Victoria, încercînd să-şi întoarcă faţa de la cumplitul miros de amoniac, dar mîna lui îi urmă insistent faţa. Disperată, îl apucă de încheietura mîinii, încercînd să i-o ţină departe, în timp ce acesta continua să o împingă spre ea.

– Ce ai de gînd să faci? Să mi-o vîri pe gît? izbucni ea.

– Ce idee minunată, îi replică acesta crunt, dar mîna i se relaxă şi îndepărtă sticluţa, cu cîţiva centimetri de nasul ei. Epuizată şi umilită, Victoria îşi întoarse capul într-o parte, închise ochii şi înghiţi sonor, luptîndu-se cu lacrimile care i se adunau în gît. Înghiţi din nou.

– Sper sincer, spuse el rar şi urîcios, că nu ai de gînd să vomiti în patul ăsta pentru că, te previn, *tu* vei fi cea care vei face curat.

Victoria Elizabeth Seaton – produsul a optsprezece ani de educaţie îngrijită, materializaţi într-o tînără domnişoară manierată, fermecătoare – îşi întoarse

încet capul pe pernă şi se uită la bărbatul acela cu biciuitoare animozitate.

– Tu eşti Charles Fielding?

- Nu.

– În acest caz, te rog frumos să te dai jos din patul acesta sau să-mi permiţi mie să fac asta!

Sprîncenele bărbatului se împreunară în timp ce se uita în jos la hoinara rebelă, care îl privea cu o uitătură ucigaşă în ochii strălucitori, albaştri. Părul i se revărsase pe perne ca o flacără aurie, lichefiată, ondulîndu-se protestatar la tîmple şi înrămîndu-i chipul care parcă fusese sculptat în marmură, de un maestru. Genele ei erau incredibil de lungi, buzele la fel de roz şi de moi ca...

Brusc, bărbatul se ridică în picioare şi ieşi din încăpere, urmat de majordom. Uşa se închise în spatele lor, lăsînd-o pe Victoria într-o tăcere copleşitoare.

Se ridică încet şi-şi dădu picioarele jos, la marginea patului, apoi se ridică, la fel de încet, în picioare, cu teamă să nu îi revină ameţeala. Disperarea surdă o făcea să-i fie frig, dar picioarele rămaseră stabile cînd se uită în jurul ei. În partea stîngă, draperiile albastru-deschis, împodobite greu cu fir argintiu, erau date de-o parte, încadrînd un perete întreg de ferestre cu sprosuri; în cealaltă parte a încăperii, două mici canapele în dungi albastre şi argintii erau aşezate în unghiuri drepte, în faţa unui şemineu ornamentat. Îi trecu prin minte expresia „splendoare decadentă", în timp ce-şi scutura de praf fustele, aruncînd încă o privire în cameră şi aşezîndu-se la loc pe cuvertura din mătase albastră.

Simţi în gîtlej un cumplit nod de disperare. Îşi împreună mîinile în poală şi încercă să se gîndească la ce va urma. Evident, avea să fie trimisă înapoi la

New York, ca un bagaj nedorit. Dar atunci de ce a mai adus-o aici vărul ei, ducele? Şi unde era acesta? *Cine* era el?

La Dorothy şi la străbunica ei nu se putea refugia, pentru că ducesa îi scrisese un bilet doctorului Morrison, în care spunea clar că Dorothy şi numai Dorothy era binevenită în casa ei. Cum bărbatul brunet fusese cel care o cărase pe scări, înseamnă că *el* era servitorul iar bărbatul îndesat, cu părul alb, care-i deschisese uşa, era ducele. La prima vedere, crezuse că era un servitor de rang superior – ca doamna Tilden, menajera care primea întotdeauna musafirii, acasă la Andrew.

Cineva bătu în uşă şi Victoria sări vinovată în picioare şi netezi cu grijă cuvertura, înainte de a striga:

– Intră.

Intră o fată în casă, cu o rochie neagră apretată şi un şorţ alb, cu o tavă de argint în mîini. În spatele ei mărşăluiră ca nişte marionete alte şase fete, în uniforme identice, cărînd căldări cu apă clocotită. Ele erau urmate de doi valeţi în uniforme verzi tivite cu fir de aur, care-i aduceau cufărul.

Prima fată puse tava pe măsuţa dintre canapele, celelalte dispărură în încăperea alăturată iar valeţii depuseră cufărul la capătul patului. După un minut, tropăiră cu totii înapoi, în şir indian, amintindu-i Victoriei de nişte soldăţei de lemn, animaţi. Fata rămasă se întoarse spre Victoria, care încremenise sfioasă, lîngă pat.

– V-am adus o gustare, domnişoară, spuse ea; faţa ei simplă era intenţionat inexpresivă, dar vocea era plăcută, uşor sfioasă.

Victoria se duse la canapea şi se aşeză, vederea pîinii unse cu unt şi a ciocolatei aburinde făcînd-o să-i lase gura apă.

– Domnia Sa a zis că trebuie să faceţi o baie, spuse fata privind spre camera alăturată. Victoria se opri, cu ceaşca de ciocolată în drum spre gură.

– Domnia Sa? Repetă ea. Este oare... domnul... pe care l-am văzut la uşă? Bărbatul acela solid, cu părul alb?

– Dumnezeule Mare, nu! răspunse fata privind-o ciudat pe Victoria. Acela este domnul Northrup, majordomul, domnişoară.

Victoria răsuflă o clipă uşurată, în timp ce fata adăugă:

– Domnia Sa lordul este bărbatul înalt, cu părul negru, ondulat.

– Şi el a spus că ar trebui să fac o baie? întrebă Victoria, burzuluindu-se.

Fata dădu din cap, înroşindu-se.

– Ei bine, chiar am nevoie de aşa ceva, recunoscu Victoria, fără tragere de inimă. Mîncă pîinea prăjită şi termină ciocolata caldă, apoi se duse în încăperea alăturată, unde fata turna săruri parfumate, în apa aburindă. Scoţîndu-şi încet rochia murdară, de călătorie, Victoria se gîndi la biletul scurt pe care i-l trimisese Charles Fielding, invitînd-o să vină în Anglia. Păruse atît de nerăbdător să o aibă aici. „Vino de îndată, draga mea," scrisese acesta, „Eşti mai mult decît binevenită aici – eşti aşteptată cu nerăbdare." Probabil că, pînă la urmă, nu o să fie trimisă înapoi. Probabil că „Domnia Sa" încurcase lucrurile.

Fata a ajutat-o să se spele pe cap, apoi i-a ţinut un prosop flausat şi a ajutat-o să iasă din cadă.

– V-am pus lucrurile la loc, doamnă şi v-am făcut patul, în cazul în care vreţi să dormiţi puţin.

Victoria îi zîmbi şi o întrebă cum o cheamă.

– Cum mă cheamă? repetă fata, încremenită de mirare că Victoria se obosise să o întrebe aşa ceva.

– Păi... Ruth.

– Îţi mulţumesc foarte mult, Ruth... că mi-ai pus lucrurile la loc, vreau să zic.

Un puternic val de plăcere îmbujoră faţa pistruiată a fetei, care bîlbîi o rapidă mulţumire şi o porni spre uşă.

– Cina se serveşte la ora opt, o informă Ruth.

– Ruth, spuse Victoria cu stîngăcie, în timp ce aceasta dădea să plece, există cumva aici două...ah... două... „domnii"? Vreau să spun că mă întrebam dacă Charles Fielding...

– Ah, vă referiţi la Înălţimea Sa. Ruth se uită peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită, apoi spuse:

– Dumnealui nu a sosit încă, dar îl aşteptăm în noaptea asta. Am auzit că Domnia Sa i-a spus lui Northrup să-i trimită vorbă Înălţimii Sale că aţi venit.

– Cum... a... cum arată Înălţimea Sa? întrebă Victoria, simţindu-se caraghioasă că folosea aceste titluri ciudate.

Ruth păru gata să-l descrie; apoi însă, se răzgîndi.

– Îmi pare rău, domnişoară, dar Domnia Sa nu permite servitorilor să bîrfească. Şi nici nu avem voie să ne purtăm familiar cu oaspeţii. Făcu o reverenţă şi ieşi în grabă, în foşnetul fustelor negre, scrobite.

Victoria rămase uluită aflînd că două fiinţe umane nu au voie să discute între ele în casa asta, doar pe motiv că una avea rangul de servitor, iar cealaltă, de oaspete, dar gîndindu-se la scurta ei întrevedere cu

„Domnia Sa", nu îi fu greu să şi-l imagineze emiţînd un astfel de edict.

Victoria îşi scoase din dulap cămaşa de noapte, şi-o trase peste cap şi se urcă în pat, strecurîndu-se sub aşternuturi. Mătasea luxuriantă îi mîngîie braţele goale şi faţa şi se rugă fierbinte ca Charles Fielding să se dovedească a fi un bărbat mai bun, mai cald decît cealaltă „înălţime". Genele lungi, negre, fîlfîiră în jos, aşezîndu-i-se ca nişte evantaie ondulate peste obraji şi adormi.

CAPITOLUL 5

Soarele îşi trimetea razele prin ferestrele deschise şi o briză zburdă prin cameră, mîngîind blînd faţa Victoriei. Undeva jos, copitele unui cal tropăiau pe aleea pietruită şi două păsări aterizară simultan pe pervazul ferestrei, începînd o ceartă gălăgioasă privind drepturile teritoriale. Ciripitul lor mînios penetră somnul Victoriei, scoţînd-o din fericitele ei vise despre acasă.

Încă pe jumătate adormită, Victoria se răsuci pe burtă, afundîndu-şi capul în pernă. În locul materialului uşor aspru, mirosind a soare şi a săpun, care îi înfăţa perna de acasă, obrazul ei întîlni moliciunea mătăsii. Vag conştientă că nu se afla în patul ei, cu mama lor jos, pregătind micul dejun, Victoria îşi strînse tare ochii, încercînd să-şi reia visele liniştitoare, dar era deja prea tîrziu. Nefericită, îşi întoarse capul şi deschise ochii.

În lumina puternică a dimineţii tîrzii, se uită la draperiile albastre şi argintii care îi înconjurau patul ca un cocon mătăsos şi mintea i se limpezi brusc. Se afla la Wakefield Park. Dormise neîntoarsă, toată noaptea.

Dîndu-şi din ochi părul ciufulit, se ridică în şezut şi se lăsă pe spate, pe perne.

– Bună dimineaţa, domnişoară, spuse Ruth, care sătea în picioare, de partea cealaltă a patului.

Victoria îsi reţinu un strigăt de spaimă.

– Nu am vrut să vă sperii, se scuză repede micuţa fată, dar Înălţimea Sa este jos şi mi-a spus să vă întreb dacă vreţi să-i ţineţi companie la micul dejun.

Nespus de încurajată de vestea că vărul ei ducele dorea efectiv să o vadă, Victoria dădu deoparte cuverturile.

– V-am călcat rochiile, spuse Ruth deschizînd dulapul. Pe care doriţi să o îmbrăcaţi?

Victoria o alese pe cea mai bună din cele cinci – o rochie neagră din muselină moale, cu un decolteu pătrat, înfrumuseţată cu mici trandafiraşi albi pe care îi brodase ea, cu mare grijă, pe mînecile lungi şi pe tiv, de-a lungul interminabilei călătorii. Refuzînd oferta lui Ruth de a o ajuta să se îmbrace, Victoria îşi trase rochia peste combinezoane şi-şi prinse cordonul, în talia mică.

În timp ce Ruth făcea patul şi deretica în camera impecabilă, Victoria se strecură în scaunul mesei de toaletă şi îşi perie părul.

– Sînt gata, îi spuse ea lui Ruth şi se ridică în picioare, cu ochii aprinşi de speranţă şi cu obrajii îmbujoraţi. Îmi poţi spune unde o găsesc...ah... pe Înălţimea Sa?

Picioarele Victoriei se afundară în covorul roşu gros, în timp ce Ruth o conducea jos, pe scara din marmură, în curbă, şi de-a lungul foaierului, unde doi valeţi făceau de gardă în dreptul unei perechi de uşi din mahon, bogat sculptate. Pînă să apuce să îşi potolească respiraţia, cei doi valeţi deschiseră uşile

cu o înfloriturã mutã şi Victoria se pomeni păşind într-o încăpere de peste o sută de metri lungime, dominată de o masă lungă, de mahon, centrată sub trei candelabre gigantice, din lacrimi de cristal. Plimbîndu-şi privirea de-a lungul scaunelor cu spetează înaltă, îmbrăcate în catifea aurie, care se întindeau de o parte şi de alta a mesei nesfîrşite, Victoria crezu mai întîi că încăperea era pustie. Dar apoi auzi foşnetul unui ziar, venind dinspre scaunul din celălalt capăt al mesei. Fiindu-i imposibil să vadă ocupantul, ocoli încet masa şi se opri.

– Bună dimineaţa, spuse ea încet.

Capul lui Charles se întoarse brusc şi acesta o privi, în timp ce culoarea i se scurgea din obraji.

– Dumnezeule Mare! spuse el cu răsuflarea tăiată şi se ridică încet în picioare, nedezlipindu-şi privirea de la tînăra şi exotica frumuseţe care stătea în faţa lui. O vedea pe Katherine, aşa cum arătase ea în urmă cu atîţia ani. Cît de bine şi cu cîtă dragoste îşi amintea el chipul acela incredibil de frumos, cu oase delicate, cu sprîncenele graţios curbate si cu genele lungi, dese, înrămînd nişte ochi de culoarea unor safire uriaşe, cu irizaţii. Recunoscu gura aceea moale, zîmbitoare, nasul mic, elegant, gropita aceea minusculă, încîntătoare, din bărbia încăpăţînată şi glorioasa masă de păr roşu-auriu care se revărsa peste umeri, într-un abandon tumultuos.

Punîndu-şi mîna stîngă pe speteaza scaunului ca să se sprijine, întinse spre ea dreapta care tremura.

– Katherine... sopti el.

Nesigură, Victoria îşi puse mîna în palma întinsă a acestuia şi degetele lui lungi se închiseră strîns peste ea.

– Katherine, şopti el din nou, gutural şi Victoria vazu lacrimi sclipindu-i în ochi.

– Pe mama mea o chema Katherine, spuse ea cu blîndeţe.

Strînsoarea mîini lui deveni aproape dureroasă.

– Da, şopti el. Îsi drese glasul şi vocea îi deveni mai firească.

– Da, desigur, spuse el scuturînd din cap, ca pentru a şi-l limpezi. Era surprinzător de înalt, observă Victoria şi foarte slab, cu ochi castanii care o studiau în cel mai mic detaliu.

– Deci, spuse el repede, eşti fiica lui Katherine.

Victoria dădu din cap, nu foarte sigură cum să-l ia.

– Numele meu este Victoria.

În ochii lui străluci o ciudată tandreţe.

– Al meu este Charles *Victor* Fielding.

– În...înţeleg, se bîlbîi ea.

– Nu, spuse el, nu înţelegi. Nu înţelegi cîtuşi de puţin, adăugă acesta zîmbind, un zîmbet blînd, care-i luă de pe ochi decenii întregi. Şi apoi, fără să o prevină, o cuprinse într-o strînsă îmbrăţişare.

– Bine ai venit acasă, copilă, spuse el cu o voce sugrumată de emoţie, în timp ce o bătea uşor pe spate şi o strîngea mai aproape. Bine ai venit. Şi Victoria avu ciudata senzaţie că într-adevăr se afla acasă.

Îi dădu drumul cu un zîmbet sfios şi trase un scaun pentru ea.

– Trebuie să fii moartă de foame. O'Malley! i se adresă el valetului care stătea lîngă bufetul plin cu platouri din argint. Sîntem amîndoi lihniţi de foame.

– Da, Înălţimea Voastră, spuse valetul întorcîndu-se într-o parte şi începînd să umple două farfurii.

– Îmi cer scuze în modul cel mai sincer că nu am trimis o trăsură să te aştepte la sosire, spuse Charles. Nu m-am gîndit nici o clipă că ai fi putut sosi mai devreme – pacheboturile din America vin de obicei cu întîrziere, aşa mi s-a spus. Dar spune-mi, ai avut un voiaj plăcut? O întrebă el în timp ce valetul îi punea în faţă o farfurile cu ouă, cartofi, rinichi, şuncă şi chifle crocante, franţuzeşti.

Victoria se uită la etalarea de tacîmuri aurite, ornate, aflate de o parte şi de alta a farfuriei şi şopti în gînd o rugăminte de mulţumire către mama ei, pentru că le-a învăţat cum să folosească corect fiecare piesă.

– Da, a fost o călătorie foarte plăcută... răspunse ea zîmbind, adăugînd apoi cu stîngăcie:

–...Înălţimea Voastră.

– Dumnezeule Mare, spuse Charles chicotind, nu cred că avem nevoie de acest ceremonial. Dacă aşa este, atunci eu va trebui să-ţi spun Contesă Langston sau Lady Victoria. Dar să ştii că nu mi-ar plăcea cîtuşi de puţin chestia asta – prefer „Unchiule Charles" şi „Victoria". Ce părere ai?

Victoria se pomeni răspunzînd căldurii lui cu o afecţiune care prindea deja rădăcini în inima ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Sînt sigură că nu mi-aş aminti niciodată să răspund la Contesă Langston – oricine ar fi aceea – şi nici Lady Victoria nu seamănă cîtuşi de puţin cu mine.

Charles îi aruncă o privire ciudată în timp ce-şi aşeza şervetul în poală.

– Dar tu eşti amîndouă. Mama ta a fost singurul copil al contelui şi contesei de Langston. Au murit pe vremea cînd ea era încă mică, dar titlul lor era de

origine scoţiană şi a trecut asupra ei. Tu eşti fata cea mai mare; de aceea titlul îţi revine tie.

Ochii albaştri ai Victoriei străluciră, amuzaţi.

– Iar *eu* ce ar trebui să fac cu el?

– Să faci tot ce facem cu toţii, spuse acesta şi rîse. Să te fudulești cu el. Se opri, în timp ce O'Malley așează tăcut o farfurie în fața lui.

– De fapt, cred că există o mică proprietate în Scoţia care ar putea aparţine titlului. Ce ţi-a spus mama ta?

– Nimic. Mama nu ne-a vorbit niciodată despre Anglia sau despre viaţa ei, aici. Dorothy şi cu mine am crezut întotdeauna că era... mă rog, o persoană obişnuită.

– Nu a existat nimic"obişnuit" în legătură cu mama ta, spuse el cu blîndeţe. Victoria simţi emoţia din vocea lui şi se întrebă care era cauza acesteia, dar cînd începu să îl întrebe despre viaţa mamei ei în Anglia, Charles scutură din cap şi spuse degajat:

– Într-o zi o să-ţi povestesc totul despre asta. Dar nu încă. Pentru început, haide să ne cunoaştem unul pe celălalt.

Trecu o oră, incredibil de repede, în timp ce Victoria răspundea întrebărilor plăcut formulate, ale lui Charles. Cînd micul-dejun luă sfîrşit, îşi dădu seama că acesta obţinuse de la ea, fără efort, un tablou exact al vieţii ei pînă în clipa în care apăruse la uşa lui cu un purceluş guiţînd, în braţe. Îi povestise despre sătenii de acasă, despre tatăl ei şi despre Andrew. Din nu ştiu ce motiv, îl deprima profund cînd auzea vorbindu-i despre ultimii doi, deşi tocmai aceştia erau cei de care părea cel mai interesat. În timp ce evitase cu grijă să o întrebe despre mama ei.

– Mărturisesc că mă intrigă angajamentul tău faţă de acest tînăr Andrew Bainbridge, spuse el cu o cută adîncă pe frunte, cînd ea termină. Scrisoarea pe care am primit-o de la prietenul tău, doctorul Morrison, nu a menţionat nimic despre aşa ceva. Dimpotrivă – a spus că tu şi sora ta eraţi singure pe lume. Tatăl tău şi-a dat binecuvîntarea pentru această logodnă?

– Da şi nu, spuse Victoria, întrebîndu-se de ce părea atît de preocupat de asta. Ştii, Andrew şi cu mine ne-am cunoscut dintotdeauna, dar papâ a insistat de la început că eu trebuie să împlinesc optsprezece ani ca să mă logodesc oficial. A simţit că era un angajament prea serios pentru o fată de vîrsta mea.

– Foarte înţelept din partea lui, consimţi Charles. Totuşi, ai împlinit optsprezece ani înainte de moartea tatălui tău şi nu te-ai logodit oficial cu Bainbridge, corect?

– Mă rog, da.

– Pentru că tatăl tău era în continuare reţinut în aşi da consimţămîntul?

– Nu chiar. Curînd după aniversarea mea, doamna Bainbridge – mama văduvă a lui Andrew – i-a propus tatălui meu ca Andrew să facă o versiune scurtă a *Marelui Tur* în Europa, pentru a testa angajamentul nostru reciproc şi pentru a-i acorda lui ceea ce numea ea „un ultim respiro". Andrew zicea că ideea era absurdă, dar papâ a fost total în asentimentul doamnei Bainbridge.

– Părerea mea este că tatăl tău a fost extrem de recalcitrant la căsătoria ta cu acest tînăr. În fond, voi doi v-aţi cunoscut de o viaţă, aşa că nu ar fi fost nevoie de testarea angajamentului vostru. Asta îmi sună mie mai mult ca o scuză, decît ca un motiv. De

aceea, părerea mea este că şi mama lui Andrew se opune la fel de mult.

Ducele părea că se mobilizase ferm împotriva lui Andrew, aşa că Victoria nu mai avea altă variantă decît să-i explice tot adevărul stînjenitor.

– Papa nu se gîndea cîtuşi de puţin că Andrew nu ar fi un soţ bun pentru mine. Dar avea reţineri serioase privind viaţa mea alături de viitoarea mea soacră. Este văduvă, înţelegi şi este foarte ataşată de Andrew. În afară de asta, este înclinată spre tot felul de boli care o fac oarecum dificilă.

– Ah, făcu ducele, înţelegător. Şi cît de serioase sînt aceste boli ale ei?

Obrajii Victoriei se încinseră.

– Potrivit celor ce i-a spus tatăl meu odată, cînd eram şi eu de faţă, bolile ei erau simulate. În prima ei tinereţe a avut, într-adevăr o inimă mai slabă, dar papa zicea că datul jos din pat ar ajuta-o mai mult decît rămasul în el şi autocompătimirea. Ei însă... nu s-au agreat cine ştie ce, înţelegi.

– Da şi pot înţelege de ce! chicoti ducele. Tatăl tău a avut toată dreptatea să ridice obstrucţii la căsătoria voastră, draga mea. Viaţa ta ar fi fost foarte nefericită.

– Nu va fi cîtuşi de puţin nefericită, spuse Victoria ferm, decisă să se mărite cu Andrew, cu sau fără aprobarea ducelui. Andrew îşi dă seama că mama lui îşi foloseşte bolile ca să încerce să îl manipuleze, dar asta nu îl împiedică să facă ce vrea el. A acceptat să plece în acest tur doar pentru că tata a insistat să facă asta.

– Ai primit multe scrisori dela el?

– Numai una, dar Andrew a plecat în Europa doar cu două săptămîni înainte de accidentul părinţilor mei, acum trei luni, ori aproape tot atît durează ca să

ajungă o scrisoare din Europa. Eu i-am scris, spunîndu-i ce s-a întîmplat şi i-am scris din nou, chiar înainte de a mă îmbarca pentru Anglia, ca să-i dau adresa mea de aici. Presupun că acum este în drum spre casă, cu gîndul de a veni în ajutorul meu. Eu am vrut să rămîn în New York şi să aştept întoarcerea lui, dar doctorul Morrison nici nu a vrut să audă de asta. El era convins, nu ştiu de ce, că sentimentele lui Andrew nu vor rezista timpului. Fără îndoială că doamna Bainbridge i-a spus ceva în sensul acesta, pentru că este genul de lucruri pe care aceasta este în stare să le facă, presupun.

Victoria oftă şi se uită afară pe fereastră.

– Ea ar prefera ca Andrew să se însoare cu cineva mai important decît fiica lefteră a unui doctor.

– Sau şi mai bine, să nu se însoare deloc şi să rămînă legat de patul ei? Se aventură ducele, cu sprîncenele ridicate. O văduvă care simulează fel de fel de boli pare a fi, după mine, o persoană foarte posesivă şi dominatoare.

Victoria nu putea nega asta, dar decît să o condamne pe viitoarea ei soacră, preferă să păstreze o tăcere generoasă asupra acestui subiect.

– Cîteva familii din sat mi-au oferit să rămîn la ele pînă la întoarcerea lui Andrew, dar mie nu mi s-a părut o soluţie bună. Printre alte considerente, Andrew ar fi fost foarte furios la întoarcerea lui, să mă găsească locuind acolo.

– Pe tine? întrebă Înălţimea Sa încruntîndu-se, supărat pe Andrew.

– Nu, pe mama lui, pentru că nu a insistat să stau cu ea.

– Ah, spuse el, dar cu toate că explicaţia Victoriei îl absolvea complet pe Andrew de orice vină, Charles se arătă oarecum decepţionat.

– Omul ăsta pare a fi un model rustic de virtute, mormăi el.

– O să-ţi placă foarte mult, prezise Victoria, zîmbind. O să vină aici să mă ia înapoi acasă, o să vezi.

Charles o bătu pe mînă.

– Haide acum să uităm de Andrew şi să fii fericită că eşti în Anglia. Ia spune-mi, cum îţi place aici, pînă acum....

Victoria îi spuse că i-a plăcut foarte mult ce a văzut şi Charles îi răspunse descriindu-i viaţa pe care o plănuise pentru ea. Pentru început, dorea ca ea să aibă o garderobă nouă şi o subretă specializată, care să o asiste. Victoria era pe cale să refuze, cînd surprinse silueta întunecată, ameninţătoare, care se îndrepta spre masă cu siguranţa tăcută a unui sălbatic periculos, cu pantalonii bufanţi din piele de căprioară mulîndu-se pe picioarele şi pulpele lui muşchiuloase, cu cămaşa albă deschisă, lăsînd să i se vadă gîtul bronzat. În dimineaţa aceasta părea chiar mai înalt decît crezuse ea ieri, zvelt şi superb. Părul lui negru, des, era uşor ondulat, avea nasul drept, gura sobră, fin modelată. De fapt, fără acea arogantă autoritate imprimată în linia aspră a maxiliarului şi fără cinismul din ochii lui reci, verzi, Victoria ar fi zis despre el că era frumos de îţi tăia respiraţia.

– Jason! i se adresă Charles, cu căldură. Permite-mi să ţi-o prezint cum trebuie pe Victoria. Jason este nepotul meu, adăugă el către Victoria.

Nepotul lui! Sperasă că era doar un vizitator, dar era o rudă care probabil locuia cu Charles, îşi dădu ea seama, acum. Ideea aceasta îi produse o stare de rău Victoriei, dar în acelaşi timp mîndria ei o obligă să-şi înalţe bărbia si să înfrunte calmă privirea cruntă a lui Jason. Răspunzînd cu o scurtă înclinare a capului la această sumară prezentare, Jason se aşează vizavi de ea şi se uită la O'Malley.

– Este prea mult dacă sper că a mai rămas ceva mîncare?

Valetul tremură vizibil.

– Eu...nu, my lord. Nu mai este. Adică este destulă mîncare, dar s-ar putea să nu mai fie destul de caldă. Mă duc chiar acum la bucătărie să-i spun bucătarului să pregătească ceva proaspăt şi fierbinte. Spunînd acestea, se repezi afară pe uşă.

– Jason, spuse Charles, îi sugeram tocmai Victoriei că ar trebui să aibă o cameristă potrivită şi o garderobă mai potrivită cu...

– Nu, spuse Jason categoric.

Nevoia Victoriei de a dispărea pe loc se dovedi mai puternică decît orice alt instinct.

– Unchiule Charles, te rog să mă scuzi, spuse ea, am... am ceva de făcut.

Charles îi aruncă o privire recunoscătoare, de scuze şi se ridică politicos în timp ce ea se scula de la masă, dar nepotul lui nesuferit se întinse efectiv în scaun, privindu-i retragerea cu neplăcere plicitisită.

– Nimic nu este din vina Victoriei, începu Charles în timp ce valetul închidea uşile în urma acesteia. Trebuie să înţelegi asta.

– Adevărat? tărăgănă Jason cuvîntul, cu sarcasm. Şi această mică cerşetoare plîngăcioasă înţelege că asta este casa mea şi că eu nu o vreau aici?

Uşile se închiseră în spatele ei, dar Victoria auzise deja destul. *O cerşetoare! O cerşetoare plîngăcioasă!* Umilinţa o scălda în valuri de rău în timp ce alerga, cu privirea înceţoşată, de-a lungul holului. Se pare că Charles o invitase aici fără consimţămîntul nepotului său.

Faţa Victoriei era palidă dar hotărîtă, cînd intră în camera ei şi-şi deschise cufărul.

Jos în sufragerie, Charles îi pleda cauza, în faţa cinicului neînduplecat din faţa lui.

– Jason, tu nu înţelegi...

– Tu ai adus-o în Anglia, izbucni Jason. Dacă o vrei atît de mult aici, ia-o cu tine la Londra.

– Nu pot face asta! argumentă Charles vehement. Încă nu este pregătită să dea piept cu *înalta societate*. Sînt multe de aranjat, înainte de a-şi putea face debutul la Londra. Printre altele, ne trebuie o femeie în vîrstă care să stea cu ea, de dragul aparenţelor, pe post de însoţitoare.

Jason dădu nerăbdător din cap spre valetul care se apleca deasupra umărului său cu cafetiera, aşteptînd permisiunea de a-i turna în ceaşcă şi cînd acesta termină, îl expedie afară din cameră. Se întoarse apoi spre Charles şi spuse cu duritate:

– Vreau ca mîine să nu o mai găsesc aici – este clar? Ia-o la Londra sau trimite-o înapoi acasă, dar ia-o de aici! Nu am de gînd să cheltuiesc nici măcar un cent cu ea. Dacă vrei să-i oferi un sezon londonez, atunci va trebui să găseşti o altă modalitate de plată.

Charles îşi frecă obosit tîmplele.

– Jason, ştiu că nu eşti atît de fără inimă şi de nesimţitor cum pari în clipa asta. Permite-mi cel puţin să-ţi povestesc despre ea.

Lăsîndu-se pe spate, în scaun, Jason îl privi cu înghețată plictiseală, în timp ce acesta se lansă cu încăpățînare.

– Părinții ei au fost uciși în urmă cu cîteva luni, într-un accident. Într-o singură, tragică zi, Victoria și-a pierdut mama, tatăl, căminul, siguranța – totul. Cum Jason rămase tăcut și nemișcat, Charles își pierdu calmul.

– La naiba! Ai uitat ce ai simțit cînd l-ai pierdut pe Jamie? Victoria i-a pierdut pe toți cei trei oameni pe care i-a iubit, inclusiv pe tînărul cu care era aproape logodită. Și este destul de nebună ca să-și închipuie că acesta va alerga să o salveze, în cîteva săptămîni, doar că mama lui este împotriva acestei uniri. Ascultă-mă bine, omul acesta se va supune dorințelor mamei lui, acum că îi desparte un ocean. Sora ei este în prezent pupila Ducesei de Claremont, așa că pînă și compania surorii ei îi este negată Victoriei. Gîndește-te cum se simte, Jason! Tu nu ești neobișnuit cu moartea și cu pierderile – sau ai uitat suferința?

Cuvintele lui Charles nimeriră ținta cu suficientă forță ca să-l facă pe Jason să tresară. Charles văzu asta și insistă, în avantajul lui.

– Este inocentă și pierdută ca un copil, Jason. Nu mai are pe nimeni pe lumea asta în afară de mine – și de tine, fie că –ți place sau nu. Gîndește-te la ea cum te-ai fi gîndit la Jamie, în circumstanțe asemănătoare. Dar Victoria are curaj și mîndrie. De exemplu, chiar dacă a făcut haz de asta, crede-mă că primirea ei de ieri a umilit-o nespus. Dacă își închipuie că nu este dorită aici, va găsi o cale să plece. Și dacă se întîmplă asta, termină Charles cu duritate, nu o să te iert niciodată. Jur!

Jason îşi împinse brusc scaunul şi se ridică, pe faţă cu o expresie dură, încordată.

– Întîmplător, este cumva şi ea un alt copil din flori de-al tău?

Charles se albi la faţă.

– Dumnezeule Mare, nu! Cum Jason îl privea în continuare sceptic, Charles adăugă disperat:

– Gîndeşte-te ce spui! Aş fi anunţat eu cumva logodna voastră, dacă ar fi fost fata mea?

În loc să-l împace pe Jason, această asigurare nu reuşi decît să-i amintească de logodna care-l înfuriase atît de rău.

– Dacă micuţul tău îngeraş este atît de al naibii de inocent şi de curajos, de ce a fost de acord să-şi vîndă trupul ca să se mărite cu mine?

– Ah, asta era! Charles făcu un semn cu mîna, de respingere. Am făcut acest anunţ fără ştiinţa ei; ea nu ştie nimic despre asta. Spune-i entuziasm exagerat din partea mea. Dar te asigur, nu are nici cea mai mică dorinţă să se mărite cu tine. Expresia glacială a lui Jason începu să se topească şi Charles se grăbi să insiste cu asigurările.

– Mă îndoiesc că Victoria te-ar vrea, chiar dacă ai dori tu asta. Tu eşti mult prea cinic şi dur şi obosit pentru o fată sensibilă, idealistă, ca ea. L-a admirat pe tatăl ei şi mi-a spus deschis că vrea să se mărite cu un bărbat ca el – sensibil, blînd, idealist. Pe cînd tu nu eşti nimic din toate astea, continuă el, atît de transportat de apropiata lui victorie încît nu îşi dădu seama că discursul lui se apropia de insulte. Îmi permit să spun că dacă Victoria ar şti că a fost ipotetic logodită cu tine, ar muri pe loc! Şi-ar lua viaţa înainte ca...

– Cred că am imaginea, îl întrerupse Jason, încet.

– Bine, spuse Charles, cu un zîmbet scurt. Atunci pot să-ţi sugerez să ţii secret faţă de ea acest anunţ de logodnă? O să mă gîndesc la o modalitate de a-l retracta, fără să vă cauzez prejudicii nici unuia dintre voi, dar nu putem face asta imediat. Cînd ochii lui Jason se micşorară la zîmbetul lui, Charles redeveni repede sobru.

– Este un copil, Jason – o fată curajoasă, mîndră, care încearcă să facă ce este mai bine, într-o lume crudă, pentru care nu este echipată să-i facă faţă. Dacă revocăm logodna prea curînd de la venirea ei, va ajunge motiv de rîs la Londra. Vor spune cu toţii că ţi-a fost suficient să te uiţi o singură dată la ea ca să te răzgîndeşti.

Prin mintea lui Jason trecu repede imaginea ochilor strălucitori, albaştri, cu gene negre şi cu o faţă prea frumoasă ca să fie adevărată. Îşi aminti zîmbetul acela fermecător de pe buzele ei moi, în urmă cu cîteva minute, înainte de a-şi fi dat seama de prezenţa lui în sufragerie. Retrospectiv, chiar părea un copil vulnerabil.

– Du-te, vorbeşte cu ea, îl imploră Charles.

– O să vorbesc cu ea, conveni Jason.

– Dar o s-o faci să se simtă bine venită?

– Asta depinde de cum se va purta cînd o voi găsi.

În camera ei, Victoria smulgea un alt braţ de haine din dulap, în timp ce cuvintele lui Jason loveau dureros în creierul ei. *Mică, plîngăreaţă CERŞETOARE... Nu o vreau aici... Mică, plîngăreaţă CERŞETOARE*. Nu găsise cîtuşi de puţin un nou cămin, îşi spunea ea, isteric. Soarta îi jucase o festă perfidă. Înghesui hainele în cufăr. Ridicîndu-se din nou şi întorcîndu-se către dulap, scoase un mic strigăt de spaimă.

– Tu! spuse ea înecîndu-se, uitîndu-se la silueta înaltă, necruțătoare, care stătea în ușă, cu brațele încrucișate pe piept. Furioasă pe ea însăși că l-a lăsat să-i vadă spaima, își ridică bărbia, absolut decisă să nu-i mai permită să o intimideze.

– Cineva ar fi trebuit să te învețe că trebuie să bați la ușă, înainte de a intra.

– Să bat? repetă acesta, batjocoritor. Cînd ușa era deja deschisă? Își întoarse apoi privirea spre cufărul deschis și ridică din sprîncene.

– Pleci?

– După cum se vede, răspunse Victoria.

– De ce?

– De ce? izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Pentru că eu nu sînt o *mică, plîngăcioasă cerșetoare* și pentru informarea ta, *urăsc* să fiu o povară, pentru oricine.

În loc să se arate vinovat pentru că îi auzise remarcile usturătoare, Jason o privi ușor amuzat.

– Pe *tine* nu te-a învățat nimeni să nu tragi cu urechea?

– Nu trăgeam cu urechea, ripostă Victoria. Îmi asasinai bunul simț, pe un ton care putea fi auzit pînă la Londra.

– Unde intenționezi să te duci? o întrebă el, ignorînd critica.

– Asta nu este treaba ta.

– Scutește-mă! izbucni el, redevenind brusc rece și poruncitor.

Victoria îi aruncă o privire răzvrătită, măsurătoare. Sprijinit de ușă, arăta periculos și invincibil. Umerii lui erau largi, pieptul puternic și mînecile cămășii albe erau suflecate, scoțînd la iveală antebrațele puternic bronzate, foarte mușchiuloase, a căror forță o expe-

rimentase deja, cînd o purtase ieri în braţe, pe scări. Ştia de asemenea că avea un temperament urît şi judecînd după privirea ameninţătoare din ochii lui de jad, probabil că se gîndea chiar în clipa asta să scuture cu forţa răspunsul, din ea. Dar în loc să-i dea această satisfacţie, Victoria spuse glacial:

– Am ceva bani. O să găsesc un loc în sat, unde să stau.

– Serios? spuse el apăsat, sarcastic. Doar aşa, din simplă curiozitate, din ce o să trăieşti cînd o să ţi se termine acei „ceva bani?"

– O să muncesc! îl informă Victoria, încercînd să-i zdruncine calmul acela enervant.

Sprîncenele lui negre se ridicară de amuzament sardonic.

– Ce idee inedită – o femeie care efectiv vrea să muncească. Spune-mi, ce fel de muncă ştii să faci? Întrebarea lui o şfichiui ca un bici. Ştii să împingi un plug?

– Nu...

– Ştii să baţi un cui?

– Nu.

– Ştii să mulgi o vacă?

– Nu.

– Atunci eşti inutilă, ţie însăţi şi oricui altcuiva, nu-i aşa? sublinie el, neiertător.

– În mod categoric, nu sînt! negă ea cu mîndrie furioasă. Ştiu să fac fel de fel de lucruri, ştiu să cos şi să gătesc şi...

– Şi să-i montezi pe toţi sătenii să bîrfească despre monştrii de Fieldingi, care te-au aruncat în stradă? Las-o baltă, nu voi permite asta, spuse el cu aroganţă.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut permisiunea, ripostă Victoria, sfidîndu-l.

Prins cu garda jos, Jason o privi intens. Adulţii îndrăzneau rar să-l înfrunte, dar iată că năpîrstocul ăsta de fată exact asta făcea. Dacă enervarea lui nu ar fi fost la fel de mare ca surpriza, poate că ar fi apucat-o de sub bărbie şi ar fi zîmbit în faţa curajului ei. Suprimîndu-şi nevoia fără precedent de a-şi înmuia vorbele, spuse scurt:

– Dacă eşti atît de nerăbdătoare să-ţi cîştigi existenţa, ceea ce mă îndoiesc, o poţi face aici.

– Îmi pare foarte rău, anunţă frumuseţea aceea sfidătoare, dar asta este imposibil.

– De ce?

– Pentru că pur şi simplu nu mă pot imagina făcînd plecăciuni şi temenele şi tremurînd de spaimă de cîte ori treci, aşa cum te aştepţi de la toţi ceilalţi servitori. Amărîtul ăla cu măseaua umflată a fost gata să leşine azi-dimineaţă cînd...

– Cine? întrebă Jason, iritarea lui fiind suprimată de o clipă de stupefacţie.

– Domnul O'Malley.

– Cine naiba este domnul O'Malley? izbuni el, controlîndu-şi cu greu mînia.

Victoria îşi dădu ochii peste cap, dezgustată.

– Nici măcar nu-i ştii numele, da? Domnul O'Malley este valetul care ţi-a servit micul-dejun şi falca lui este aşa de umflată, încît...

Jason se întoarse pe călcîie.

– Charles vrea să stai aici şi cu asta am pus punct. Se opri în uşă şi se întoarse, privirea lui amenin-ţătoare încremenind-o pe loc.

– Dacă îţi trece prin cap să pleci, în ciuda ordinelor mele, te sfătuiesc să nu o faci. O să mă pui în situaţia

de a veni după tine şi nu o să-ţi placă ce o să se întîmple cînd o să te găsesc, crede-mă.

– Nu mă tem de tine şi nici de ameninţările tale, minţi Victoria mîndră, încercînd să-şi treacă repede în revistă alternativele. Nu vroia să-l rănească pe Charles plecînd, dar nici mîndria ei nu-i permitea să fie „o cerşetoare" în casa lui Jason. Ignorînd privirea ameninţătoare a ochilor lui verzi, spuse:

– O să rămîn, dar am de gînd să muncesc pentru hrana mea şi pentru adăpost.

– Perfect, izbucni Jason, simţind că într-un fel, ea era cea care ieşea victorioasă din acest conflict. Se întoarse să plece, dar vocea ei de om de afaceri îl opri.

– Îmi pot permite să întreb ce salariu voi primi?

Jason îşi înghiţi furia.

– *Încerci* cumva să mă enervezi?

– Cîtuşi de puţin. Nu vreau decît să ştiu ce salariu voi avea, ca să-mi fac planuri pentru cînd... Se opri în mijlocul frazei, cînd Jason ieşi brusc din cameră.

Unchiul Charles trimise după ea, să o întrebe dacă îi va ţine companie la masa de prînz, care se dovedi a fi o masă foarte plăcută, în absenţa lui Jason. Totuşi, restul după-amezii se tîra plictisitoare şi Victoria decise să se plimbe pe afară. Majordomul o văzu coborînd şi-i deschise repede uşa. Încercînd să-i arate că nu-i purta pică pentru ziua de ieri, Victoria îi zîmbi.

– Îţi mulţumesc foarte mult, ah...?

– Northrup, se oferi el, politicos, dar atent să rămînă neutru.

– Northrup? repetă Victoria, sperînd să-l atragă într-o conversaţie. Este numele de botez sau de familie?

Privirea acestuia alunecă spre a ei, apoi o ocoli.

– Ăă... de familie, domnişoară.

– Da, continuă ea politicoasă. Şi de cînd lucrezi aici?

Northrop îşi uni mîinile la spate şi se lăsă în faţă pe vîrfuri picioarelor, solemn.

– Vreme de nouă generaţii, familia mea s-a născut şi a murit în serviciul familiei Fielding, domnişoară. Şi sper să duc mai departe această mîndră tradiţie.

– Ah, spuse Victoria, suprimîndu-şi cu grijă rîsul faţă de profunda lui mîndrie de a ţine la o slujbă care nu presupunea nimic mai important decît să deschidă şi să închidă uşile, pentru oameni.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, acesta adăugă baţos:

– Dacă aveţi vreo problemă cu personalul, domnişoară, spuneţi-mi mie. Ca şef al personalului, voi avea grijă ca toată lumea să se poarte corespunzător.

– Sînt sigură că nu voi avea nevoie să fac asta. Toată lumea este foarte eficientă, spuse Victoria, cu amabilitate. Prea eficientă, se gîndi ea, ieşind în soare.

Traversă peluzele din faţă, apoi îşi schimbă direcţia şi ocoli casa, intenţionînd să viziteze grajdurile, ca să vadă caii. Gîndindu-se să recurgă la mere ca să se împrietenească cu aceştia, Victoria ocoli pînă în spate şi întrebă unde se află bucătăria.

Bucătăria gigantică era plină cu oameni ocupaţi, agitaţi, care întindeau aluat pe mese de lemn, învîrteau în oale şi tăiau legume. În mijlocul acestui balamuc, un bărbat gras, enorm, într-un şorţ alb, impecabil, de mărimea unei feţe de masă, stătea ca un monarh frenetic, strigînd instrucţiuni în franceză şi engleză.

– Scuzaţi-mă, i se adresă Victoria femeii de la cea mai apropiată masă, pot căpăta două mere şi doi morcovi, dacă vă puteţi lipsi de ele?

Femeia se uită nesigură în direcţia bărbatului în şorţ alb, care se holba laVictoria; apoi dispăru în altă încăpere, alăturată, întorcîndu-se peste un minut cu merele şi morcovii.

– Vă mulţumesc, ah...? spuse Victoria.

– Doamna Noethrup, domnişoară, răspunse femeia, încurcată.

– Ce frumos, spuse Victoria, cu un zîmbet dulce. L-am cunoscut deja pe soţul dumneavoastră, majordomul, dar nu mi-a spus că şi dumneavoastră lucraţi aici.

– Domnul Northrup este cumnatul meu, o corectă aceasta.

– Ah, înţeleg, spuse Victoria, simţind reţinerea femeii de a discuta în faţa grăsanului aceluia prost dispus, care părea să fie şeful.

– Atunci, la revedere, doamnă Northrup.

O potecă pietruită, străjuită în partea dreaptă de pădure, ducea la grajduri. Victoria merse de-a lungul ei, admirînd panorama superbă a peluzelor tunse şi a grădinilor din stînga ei, cînd o mişcare bruscă în dreapta, cîţiva metri mai departe, o făcu să se oprească brusc şi să se uite într-acolo. În perimetrul pădurii, un animal uriaş, cenuşiu, scormonea în ceea ce părea a fi o grămadă mică de compost. Animalul îi simţi mirosul, o privi fioros şi Victoriei îi îngheţă sîngele în vine. *Un lup*! urlă mintea ei.

Paralizată de teroare, rămase încremenită locului, temîndu-se să se mişte sau să scoată vreun sunet, în timp ce mintea ei amorţită înregistra la întîmplare date despre terifianta bestie. Blana grea, cenuşie, a lupului

era deplorabilă şi stufoasă, dar nu suficient de stufoasă ca să-i ascundă coastele proeminente; avea falci uriaşe; ochii lui erau cumpliţi... Judecînd după grotesca slăbiciune a animalului, acesta părea să fie aproape mort de foame. Ceea ce însemna că ar fi fost în stare să atace şi să mănînce orice ar putea apuca – inclusiv pe ea. Victoria făcu un pas mic, precaut, în spate, spre siguranţa clădirii.

Animalul mîrîi, retrăgîndu-şi buza de sus şi dezgolind un set de colţi albi, uriaşi. Victoria reacţionă automat, aruncîndu-i merele şi morcovii, în efortul disperat de a-l distrage

de la evidenta intenţie de a o mînca pe *ea*. Dar în loc să se repeadă la proiectilele pe care i le aruncase, aşa cum se aşteptase ea, animalul sări de lîngă festinul lui vegetarian şi se repezi înapoi în pădure, cu coada între picioare. Victoria se răsuci pe călcîie şi alergă spre casă, intrînd prin cea mai apropiată uşă, apoi alergă la o fereastră şi se uită afară, spre pădure. Lupul stătea chiar în perimetrul pădurii, uitîndu-se flămînd la grămada de compost.

– S-a întîmplat ceva, domnişoară? o întrebă un valet apropiindu-se de ea, în drumul lui spre bucătărie.

– Am văzut un animal, spuse Victoria fără răsuflare. Cred că era un... Privi cum bestia cenuşie se tîrî pe furiş înapoi spre grădină şi înfulecă merele şi morcovii; apoi alergă înapoi în pădure, cu coada stufoasă tot între picioare. Animalul era îngrozit! îşi dădu ea seama. Şi mort de foame.

– Aveţi cumva cîini pe aici? întrebă ea, gîndindu-se că fusese gata să se facă de rîs.

– Da, domnişoară – avem cîţiva.

– Unul dintre ei nu este cumva mare, slab şi cu blană neagră şi cenuşie?

– Ăsta trebuie să fie bătrînul cîine al domniei sale, Willie. Dă mereu tîrcoale pe aici, cerşind de mîncare. Nu este rău, dacă asta vă îngrijorează, cumva. L-aţi văzut?

– Da, spuse Victoria, tot mai furioasă, gîndindu-se la creatura aceea moartă de foame, care scurma în legumele stricate din grămada de compost ca şi cum ar fi fost nişte fripturi. Şi este aproape mort de foame.Cineva ar trebui să hrănească biata creatură.

– Willie se poartă întotdeauna ca şi cum ar fi mort de foame, îi replică valetul, complet indiferent. Domnia Sa spune că dacă mai mănîncă mult, n-o să se mai poată mişca din cauza grăsimii.

– Dacă mănîncă mai puţin, n-o să mai poată trăi, răspunse Victoria, furioasă. Îşi putea imagina perfect acest bărbat fără inimă, înfometîndu-şi propriul cîine. Cît de patetic arăta animalul, cu coastele proeminente – cît de înfiorător! Se întoarse înapoi la bucătărie şi mai ceru un măr, cîţiva morcovi şi o farfurie cu resturi de la masă.

În ciuda milei, Victoria trebui să-şi înfrîngă teama de animal, în timp ce se apropia de grămada de compost şi îl zări urmărind-o din ascunzătoarea lui din pădure. Era un cîine, nu un lup, acum vedea clar. Amintindu-şi de asigurarea valetului că nu era un cîine rău, Victoria se apropie de el cît de mult îndrăzni şi-i întinse farfuria cu resturi.

– Aici, Willie, spuse ea cu blîndeţe. Ţi-am adus puţină mîncare bună. Mai înaintă, timid, cu un pas. Willie îşi lăsă urechile pe spate şi-şi dezgoli spre ea colţii ivorii şi Victoriei îi pieri curajul. Puse farfuria jos şi alergă spre grajduri.

Seara, cină împreună cu Charles şi cum Jason era din nou absent, masa a fost delicioasă; dar cînd se termină şi Charles se retrase, se pomeni din nou că nu avea ce face cu timpul. În afară de excursia ei la grajduri şi aventura cu Willie, nu făcuse nimic toată ziua decît să se preumble fără rost, în jur. Mîine, decise ea fericită, se va duce la muncă. Era obişnuită să fie ocupată şi avea disperată nevoie de ceva mai mult ca să-şi umple orele pustii. Nu-i pomenise lui Charles despre intenţia ei de a-şi cîştiga existenţa, dar era sigură că atunci cînd acesta va descoperi, va fi uşurat că avea singură grijă de ea, scutindu-l în viitor de cuvintele şfichiuitoare ale nemanieratului său nepot.

Urcă în camera ei şi-şi petrecu restul serii încercînd să-i scrie lui Dorothy o scrisoare veselă, optimistă.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineaţă, Victoria se trezi devreme, în ciripitul păsărilor din copacul din faţa ferestrei deschise. Întorcîndu-se pe spate, privi cerul albastru, strălucitor, acoperit cu nori albi uriaşi, afînaţi, genul de cer care în mod clar o invita afară.

Spălîndu-se şi îmbrăcîndu-se repede, coborî la bucătărie ca să ia mîncare pentru Willie. Jason Fielding o întrebase sarcastic dacă ştia să împingă plugul sau să bată un cui sau să mulgă o vacă. Primele două nu le putea face, dar văzuse adesea, acasă, cum se mulgeau vacile şi nu i se părea foarte greu. În plus, după şase săptămîni de nemişcare pe vas, orice fel de activitate fizică era bine venită.

Se pregătea tocmai să iasă din bucătărie cu o farfurie cu resturi, cînd îi veni o idee. Ignorînd privirea revoltată a bărbatului cu şorţ alb, despre care Charles îi spusese aseară că era bucătarul şef şi care o urmărea ca şi cum ar fi fost o nebună care îi invadase regatul cratiţelor sale, se întoarse spre doamna Northrup.

– Doamnă Northrup, v-aş putea cumva ajuta cu ceva... la bucătărie, vreau să spun?

Doamna Northrup îşi duse mîna la gît.

– Nu, firește că nu.

Victoria oftă.

– Atunci îmi puteți spune unde sînt vacile?

Vacile? Doamna Northrup rămase fără suflu. Pe... pentru ce?

– Ca să le mulg, spuse Victoria.

Femeia păli dar nu spuse nimic și după un moment de derută, Victoria ridică din umeri și decise să le găsească singură. Ieși din bucătărie ca să-l caute pe Willie. Doamna Northrup își șterse făina de pe mîini și ieși pe ușă afară, să-l caute pe domnul Northrup.

Apropiindu-se de grămada de compost, Victoria cercetă pădurea, încercînd să dea de cîine. Willie – ce nume ciudat pentru un animal atît de uriaș și de feroce, își spuse ea. Și atunci îl văzu, ascunzînduse printre copaci și urmărind-o. Victoriei i se făcu măciucă părul pe ceafă, dar se apropie cît de mult putu de pădure, cu bolul cu resturi.

– Aici, Willie, îl strigă ea încet. Ți-am adus micul-dejun. Vino să-l iei.

Ochii uriașei bestii se întoarseră spre farfuria din mîna ei, dar rămase pe loc, atent, în alertă.

– Nu vrei să vii mai aproape? continuă Victoria, decisă să se împrietenească cu cîinele lui Jason Fielding, măcar, de vreme ce nu putea face asta cu omul.

Cîinele nu era mai cooperant decît stăpînul lui. Refuză să colaboreze și rămase cu privirea amenințătoare ațintită asupra ei. Oftînd,Victoria puse farfuria jos și plecă mai departe.

Un grădinar îi arătă drumul spre locul unde erau ținute vacile și Victoria intră în grajdul impecabil de curat, nasul gîdilînd-o de mirosul dulce al fînului. Se opri nesigură și o duzină de vaci își ridicară capetele,

privind-o cu ochi uriaşi, cafenii, în timp ce Victoria înainta de-a lungul boxelor. Se opri în dreptul uneia, cu un scaun şi o găleată atîrnînd pe perete, spunîndu-şi că vaca asta era clar destinată mulsului.

– Bună dimineata, i se adresă ea vacii, mîngîind-o liniştitor pe capul catifelat, în timp ce încerca să-şi facă curaj. Acum că sosise clipa, Victoria nu mai era foarte sigură că îşi amintea exact cum se mulge o vacă.

Trăgînd de timp, ocoli vaca şi îi scoase cîteva paie din coadă, apoi luă cu teamă scaunul şi puse găleata în poziţie, sub ugerul care pendula. Se aşeză şi îşi suflecă încet mînecile, apoi îşi aranjă fustele în jurul ei. Fără să îl observe pe bărbatul care intra tocmai în staul, mîngîie animalul pe pulpă şi inspiră adînc, ezitant.

– Vreau să fiu cît se poate de sinceră cu tine, îi mărturisi ea vacii. Adevărul este că... nu am mai făcut niciodată înainte, chestia asta.

Umilitoarea ei mărturisire îl opri pe Jason chiar la intrarea în boxă şi privind-o,

ochii i se încălziră de amuzament fascinat. Aşezată pe scaunul de muls, cu fustele împrăştiate în jurul ei, cu grijă, ca şi cum ar fi stat pe un tron, domnişoara Victoria Seaton oferea un tablou foarte plăcut. Capul ei era uşor aplecat, în timp ce se concentra asupra misiunii din faţa ei, oferindu-i o încîntătoare vedere spre profilului ei patrician, cu obraji eleganţi şi un nas delicat. Soarele care intra pe fereastra de deasupra strălucea în părul ei, transformîndu-l într-o cascadă pîlpîitoare de roşu-auriu, care i se revărsa pe umeri. Genele lungi, întoarse, aruncau umbre pe obrajii delicaţi, în timp ce

Victoria îşi muşca buza de jos, aplecîndu-se să mute găleata cu un centimetru mai în faţă.

Gestul îi îndreptă lui Jason privirile spre sînii plini, care împingeau provocatori în bustul rochiei negre, dar următoarele ei cuvinte îi făcură umerii să se zguduie de rîs.

Victoria i se adresă vacii pe un ton revoltat, în timp ce-şi întindea mîinile în faţă.

– Chestia asta o să fie la fel de jenantă pentru mine, cît şi pentru tine.

Victoria atinse ţîţele cărnoase ale vacii şi îşi trase repede mîinile înapoi, cu un „aah!" Apoi încercă din nou. Strînse de două ori, repede, după care se dădu pe spate ca să se uite, plină de speranţă, în găleată. Nicio picătură de lapte nu căzuse acolo.

– Te rog, te rog, nu-mi face treaba şi mai grea, imploră ea vaca.

Mai repetă procesul de două ori, dar tot nu se întîmplă nimic. Frustrarea o făcu să tragă prea tare, cînd încercă din nou şi capul vacii se întoarse spre ea, privind-o cu reproş.

– Eu îmi fac treaba mea, îi spuse Victoria întorcîndu-i privirea, iar tu nu trebuie decît să ţi-o faci pe a ta!

În spatele ei, o voce masculină, tremurînd de rîs, o preveni:

– O să-i covăseşti laptele dacă te încrunţi aşa la ea.

Victoria sări şi se răsuci pe scaun, trimiţîndu-şi părul arămiu peste umărul stîng.

– Tu! izbucni ea înroşindu-se toată, gîndindu-se la scena la care tocmai asistase acesta. De ce te strecori întotdeauna fără un sunet? Ai putea cel puţin să...

– Să bat la uşă? sugeră el, cu ochii rîzînd. Cu înceată deliberare, ridică mîna şi bătu de două ori în grinda de lemn.

– Întotdeauna vorbeşti cu animalele? întrebă el.

Victoria nu avea chef de glumă şi vedea în ochii lui strălucitori că acesta tocmai asta făcea. Cu toată demnitatea pe care şi-o putu compune, se ridică, îşi netezi fustele şi încercă să treacă pe lîngă el.

Mîna lui se întinse şi o apucă ferm, dar nedureros.

– Nu ai de gînd să termini mulsul?

– Ai văzut deja că nu pot.

– De ce nu?

Victoria îşi ridică bărbia şi îl privi direct în ochi.

– Pentru că nu ştiu cum se face.

O sprînceană întunecată se ridică deasupra ochiului verde, amuzat.

– Şi vrei să înveţi?

– Nu, spuse Victoria, furioasă şi umilită. Acum, dacă vrei să-ţi iei mîna de pe braţul meu... Se smulse şi îşi eliberă braţul fără să mai aştepte acordul lui.

– O să încerc să găsesc altceva de făcut, ca să-mi cîştig existenţa aici.

Ieşind, îi simţi privirea asupra ei, dar apropiindu-se de casă, gîndurile ei se întoarseră la Willie. Văzu cîinele care se ascundea la marginea pădurii, urmărind-o. Simti frig pe spinare, dar ignoră reacţia. Fusese tocmai intimidată de o vacă şi refuza cu încăpăţînare să se poarte cu laşitate în faţa unui cîine.

Jason o privi îndepărtîndu-se, apoi, ridicînd din umeri, alungă din mintea lui imaginea mulgătoarei cu aer angelic şi cu soarele în păr şi se întoarse la treaba lui, pe care o părăsise cînd se repezise

Northrup în birou, să-l informeze că domnişoara Benton s-a dus să mulgă vacile.

Se aşeză la birou şi uitîndu-se la secretarul lui, îl întrebă:

– Unde rămăsesem, Benjamin?

– Îmi dictaţi o scrisoare către omul dumneavoastră din Delhi, my lord.

Cum eşuase la muls, Victoria se gîndi la grădinarul care îi arătase drumul spre staule. Se îndreptă spre bărbatul chel care părea a fi şef peste ceilalţi şi îl întrebă dacă nu ar putea cumva ajuta şi ea la plantatul bulbilor pe care aceştia îi aşezau în straturile uriaşe, rotunde, de flori, din curtea din faţă.

– Rămîi la treburile tale de la staule şi nu ne sta în drum, femeie! strigă la ea bărbatul chel.

Victoria renunţă. Fără să se obosească să explice că nu avea nici o treabă la staule, se îndreptă în direcţia opusă, spre spatele casei, ca să caute ceva de lucru în singurul loc unde era calificată pentru aşa ceva – la bucătărie.

Grădinarul şef o urmări cu privirea, îşi aruncă fărăşul şi se duse să-l caute pe Northrup.

Neobservată, Victoria stătea în bucătăria unde opt ajutoare erau ocupate să pregătească ceea ce părea a fi o gustare din carne înăbuşită, complementată cu legume proaspete, asezonate, pîine atunci coaptă şi o duzină de alte gustări. Descurajată de ultimele ei două încercări de a se face utilă, Victoria privi pînă cînd se asigură că poate, efectiv, să facă treaba asta; Apoi se apropie de volatilul *chef* francez.

– Aş vrea să vă ajut, spuse ea cu fermitate.

– Nu! strigă acesta, crezînd, evident, că era o servitoare în doliu. Afară! Afară Ieşi afară. Du-te la treburile tale.

Victoria se simţi profund jignită să fie tratată ca o idioată nefolositoare. Foarte politicos, dar ferm, spuse:

– Aş putea fi de folos aici şi este clar, după felul cum se agită toată lumea, că aţi avea nevoie de o pereche de mîini în plus.

Le chef părea gata să explodeze.

– Nu ai practică, tună acesta. Afară! Cînd André are nevoie de ajutor, el o să-l ceară şi *el* se va ocupa de pregătirea ta!

– Dar nu este nimic aşa de complicat în a face o tocană, *monsieur,* sublinie Victoria, exasperată. Ignorîndu-i culoarea purpurie pe care o căpătă acesta cînd ea desfiinţă, pe tonul cel mai firesc, complexitatea îndemînării sale culinare, continuă pe un ton degajat, rezonabil:

– Tot ce ai de făcut este să tai legumele pe masa asta, spuse Victoria bătînd în masa de lîngă ea, şi să le arunci în oala aia. Arătă către ceaunul care atîrna deasupra focului.

Un sunet ciudat, strangulat, ieşi din gîtlejul bărbatului parcă atins de apoplexie, înainte de a-şi smulge şorţul de pe el.

– În cinci minute te azvîrl afară din casa asta! strigă el ieşind ca o furtună din bucătărie.

În tăcerea totală care urmă, Victoria se uită în jur la ajutoarele care o priveau cu groază îngheţată, ochii acestora trădînd toată gama, de la simpatie la amuzament.

– Dumnezeule, domnişoară, spuse o femeie plăcută, între două vîrste, ştergîndu-şi pe şorţ făina de pe mîini, ce v-a făcut să-l aţîţaţi în halul ăsta? O să vă scoată de urechi, afară de aici.

Exceptînd-o pe micuţa subretă Ruth, care avea grijă de camera ei, aceasta era prima voce prietenoasă pe care o auzise Victoria, din partea întregului personal al casei. Dar din păcate era atît de nefericită pentru furtuna pe care o provocase, cînd ea nu dorea decît să fie de folos, încît simpatia femeii o făcu aproape să-i dea lacrimile.

– Nu că nu ai avut dreptate, continuă femeia bătînd-o uşor pe braţ, că nu este niici o scofală să faci o tocană. Oricare dintre noi se poate descurca fără André, dar Domnia Sa vrea ce este mai bun – iar André este cel mai bun *chef* din ţară. Aşa că poţi să mergi să-ţi faci bagajul, pentru că e clar că cel mult într-o oră trebuie să pleci de aici.

Victoria trebui să-şi stăpînească vocea ca să o liniştească pe femeie, în privinţa asta.

– Eu sînt oaspete aici, nu fac parte din personal – am crezut că doamna Northrup v-a spus asta

Femeia rămase cu gura căscată.

– Nu, domnişoară, nu ne-a spus. Personalul nu are voie să bîrfească iar doamna Northrup ar fi ultima care să facă asta, fiind înrudită, prin căsătorie, cu domnul Northrup, majordomul. Am ştiut că avem un oaspete, dar am.... Ochii i se îndreptară spre rochia neagră, modestă, a Victoriei şi fata se înroşi. Pot să vă fac ceva să mîncaţi?

Umerii Victoriei se lăsară în jos, în frustrantă disperare.

– Nu, dar aş... aş vrea să pregătesc ceva pentru falca umflată a domnului O'Malley. E o cataplasmă, din cîteva ingrediente simple, care i-ar putea uşura durerea provocată de infecţia la măsea.

Femeia, care i-a spus că se numea doamna Craddock, îi arătă Victoriei unde să găsească

ingredientele cerute şi Victoria se apucă de treabă, aşteptîndu-se ca „Domnia Sa" să intre dintr-o clipă într-alta în bucătărie şi să o umilească în public.

Jason se apucase tocmai să dicteze aceeaşi scrisoare începută cînd aflase că Victoria se dusese la staule să mulgă vacile, cînd Northrup bătu din nou la uşa biroului.

– Da, spuse Jason nerăbdător, cînd majordomul îşi făcu apariţia. Ce s-a mai întîmplat?

Majordomul îşi drese vocea.

– Din nou domnişoara Seaton, my lord. A... a... adică a încercat să-l ajute pe grădinarul şef la plantatul florilor. Acesta a confundat-o cu o servitoare şi acum, că i-am spus că nu este servitoare, se întreabă dacă sînteţi nemulţumit de munca lui şi aţi trimis-o la el ca să...

Vocea joasă a lui Jason vibra de enervare.

– Spune-i grădinarului să-şi vadă mai departe de treabă şi apoi spune-i domnişoarei Seaton să nu mai stea în drumul lui. Iar tu, adăugă el dur, să nu mai stai în drumul meu. Am treabă! Jason se întoarse spre secretarul lui cu ochelari şi izbucni:

– Da, unde rămăsesem, Benjamin?

– La scrisoarea către omul dumneavoastră din Delhi, my lord.

Jason nu reuşi să dicteze mai mult de două fraze cînd auzi o busculadă afară şi *le chef* se repezi înăuntru, urmat de Northrup care încerca să-i împiedice înaintarea.

– Ori pleacă ea, ori eu! tună Monsieur André, venind direct spre biroul lui Jason. Nu-i permit roşcatei ăleia să mai intre în bucătăria mea!

Cu un calm ucigător, Jason lăsă jos pana şi-şi întoarse privirea verde, emanînd scîntei, spre faţa uprinsă a bucătarului şef.

– Ce-mi spuneai?

– Am spus că nu permit...

– Afară, spuse Jason, cu glas catifelat.

Faţa rotundă a lui Monsieur André păli.

– *Oui*, spuse el repede, începînd să dea înapoi, o să mă întorc la bucătă...

– Afară din *casa* mea şi de pe proprietatea mea. Acum! lămuri Jason lucururile, dur. Ridicîndu-se în picioare, trecu pe lîngă transpiratul *chef* şi o luă spre bucătării.

Toată lumea din bucătărie sări şi se întoarse în loc, auzindu-i vocea turbată.

– Ştie cineva dintre voi să gătească? întrebă el şi Victoria presupuse că *le chef* îşi dăduse demisia din cauza ei. Îngrozită, începu să facă un pas în faţă, dar privirea cruntă a lui Jason o ţintui locului, ameninţînd-o dacă ar fi îndrăznit cumva să se ofere voluntară. Acesta se uită în jur, spre ceilalţi, dezgustat.

– Vreţi să spuneţi că nimeni dintre voi nu ştie să gătească?

Doamna Craddock ezită, apoi făcu un pas înainte.

– Ştiu eu, my lord.

Jason dădu scurt din cap.

– Bine. Eşti şef aici. Şi pe viitor te rog să mă scuteşti de sosurile acelea franţuzeşti, greţoase, pe care eram obligat să le mănînc. Îşi întoarse apoi privirea de gheaţă spre Victoria.

– Tu, porunci el ameninţător, să stai departe de staul şi să laşi grădinarii să-şi facă treaba şi bucătarii să gătească!

Jason ieşi şi toţi ceilalţi se întoarseră spre Victoria, privind-o cu un amestec de şoc şi de jenată recunoştinţă. Prea nefericită de necazurile pe care le provocase ca să se uite în ochii lor, Victoria îşi lăsă capul în jos si începu să frece la cataplasma pentru domnul. O'Malley.

– La treabă, spuse doamna Craddock cu o voce vioaie, veselă. Trebuie să-i dovedim Domniei Sale ca ne putem descurca foarte bine fără timpanele sparte şi oasele rupte de André.

Capul Victoriei ţîşni în sus şi privirea ei şocată i-o căută pe cea a doamnei Craddock.

– Era un tiran şi un diavol furios, confirmă femeia. Şi vă sîntem nespus de recunoscători că ne-aţi scăpat de el.

Exceptînd ziua în care muriseră părinţii ei, Victoria nu-şi putea aminti de o zi mai urîtă ca asta. Luă bolul cu mixtura pentru alinarea durerelor de măsele, pe care o învăţase de la tatăl ei şi ieşi din bucătărie. Negăsindu-l pe O'Malley, se duse să-l caute pe Northrup, care tocmai ieşea dintr-o încăpere cu pereţii acoperiţi de cărţi. Dincolo de uşile întredeschise, îl văzu pe Jason stînd la birou cu o scrisoare în mînă, vorbind cu un domn cu ochelari care stătea în faţa lui.

– Domnule Northrup, spuse ea cu o voce sufocată, întinzîndu-i bolul, sînteţi atît de amabil să-i daţi asta domnului O'Malley? Spuneţi-i să şi-o aplice pe dinţi şi pe gingii de cîteva ori pe zi. O să-l ajute să-i ia durerile şi umflătura.

Distras din nou de vocile de afară, Jason trînti pe birou hîrtia pe care o citea şi ieşi deschizînd cu furie uşa. Nevăzînd-o pe Victoria care o pornise pe scări în sus, îl întrebă pe Northrup:

– *Acum,* ce naiba mai este?

– Ea.... ea a făcut asta pentru dinţii lui O'Malley, my lord, spuse Northrup cu vocea sugrumată, ridicînd o privire încurcată spre silueta abătută, care urca scările.

Jason îi urmă privirea şi ochii i se micşorară cînd văzu silueta delicată, aplecată, îmbrăcată în negru de doliu.

– Victoria, strigă el.

Victoria se întoarse, întărindu-se pentru o şfichiuire verbală, dar acesta i se adresă cu voce calmă, dar încărcată cu o implacabilă autoritate.

– Să nu mai porţi niciodată negru. Nu-mi place.

– Îmi pare foarte rău că te ofensează hainele mele, îi replică ea cu demnitate, dar sînt în doliu după părinţii mei.

Sprîncenele lui Jason se uniră brusc, dar îşi ţinu limba pînă cînd nu mai putea fi auzit de Victoria. Apoi îi spuse lui Northrup:

– Trimite pe cineva la Londra să-i cumpere nişte haine mai decente şi scapă de zdrenţele alea negre.

Cînd Charles coborî pentru masa de prînz, o Victorie supusă se strecură în scaunul din stînga lui.

– Dumnezeule Mare, copilo, ce-ai păţit? Eşti palidă ca o stafie.

Victoria îi mărturisi nebuniile ei din dimineaţa aceea, în timp ce Charles asculta cu buzele tremurîndu-i amuzate.

– Excelent, excelent! spuse el cînd aceasta termină şi, spre uluirea ei, începu să rîdă.

– Ţine-o tot aşa şi tulbură-i viaţa lui Jason, draga mea. Este *exact* ce are el nevoie. Pare el rece şi dur la suprafaţă, dar totul nu este decît o carapace – una groasă, recunosc, dar femeia potrivită poate reuşi să treacă de ea şi să descopere gingăşia ascunsă în

spatele ei. Iar cînd această gingăşie va fi scoasă la suprafaţă, Jason va face o femeie foarte fericită. Printre altele, este un bărbat extrem de generos.... Îşi ridică sprîncenele, lăsînd propoziţia suspendată în aer, iar Victoria se foi stînjenită sub privirea lui intensă, întrebîndu-se dacă nu cumva Charles nutrea speranţa că ea ar fi această femeie.

Nici o clipă nu putea crede că exista vreo urmă de blîndeţe în Jason Fielding iar în ce o privea pe ea, avea de gînd să aibă cît mai puţin posibil de a face cu el. Dar în loc să-i spună asta unchiului Charles, schimbă, cu tact, subiectul.

– Ar trebui să primesc o veste de la Andrew, în cîteva săptămîni...

– Ah, da – Andrew, spuse acesta şi privirea i se întunecă.

CAPITOLUL 7

A doua zi, Charles o luă la plimbare cu trăsura în satul învecinat şi cu toate că ieşirea aceasta o umplu de un nostalgic dor de casa ei de odinioară, se bucură totuşi enorm. Florile se deschideau peste tot – în ghivece şi în grădini, unde se revărsase asupra lor grija iubitoare şi flori sălbatice, pe dealuri şi pe pajişti, îngrijite doar de mama natură. Satul, cu străzile pietruite şi casele îngrijite era fermecător şi Victoria se îndrăgosti de el.

De fiecare dată cînd ieşeau dintr-una din micuţele prăvălioare înşirate de-a lungul străzii, sătenii care îi vedeau se opreau şi îi priveau şi îşi scoteau pălăriile. I se adresau lui Charles cu „Înălţimea Voastră" şi cu toate că Victoria era convinsă că acesta nu îi cunoştea mai deloc pe nume, îi trata cu amabilitate neafectată, indiferent de statutul lor.

Cînd reveniră la Wakefield Park în după-amiaza aceea, Victoria se simţea mult mai optimistă în ceea ce privea noua ei viaţă şi spera să aibă ocazia să-i cunoască mai bine pe săteni.

Ca să evite să-şi provoace alte necazuri, se limită la activităţile ei diurne, citind în camera ei şi făcînd încă două drumuri la grămada de compost, ca să-l

înduplece pe Willie să se apropie mai mult de ea, pentru mîncare.

Se culcă puţin înainte de cină şi adormi, legănată de gîndul că ar putea evita alte disensiuni între ea şi Jason, dacă pur şi simplu va evita să stea în drumul lui, aşa cum făcuse astăzi.

Dar se înşela. Cînd se trezi, Ruth tocmai îi aranja în dulap un braţ cu haine în culori pastelate.

– Astea nu sînt ale mele, Ruth, spuse Victoria somnoroasă, încruntîndu-se la lumina lumînării, în timp ce se dădea jos din pat.

– Ba da, domnişoară, sînt ale dumneavoastră! îi răspunse Ruth, entuziasmată. Domnia Sa a trimis la Londra după ele.

– Te rog să o informezi pe Domnia Sa că nu vreau să le îmbrac, spuse Victoria cu politeţe fermă.

Ruth îşi duse mîna la gît.

– Ah, nu, domnişoară, nu pot face asta. Cu adevărat, nu pot!

– Bine, atunci pot eu! spuse Victoria îndreptîndu-se deja spre dulap, după vechile ei haine.

– Nu mai sînt, spuse Ruth distrusă. Eu... eu le-am scos afară. Ordinele Domniei Sale...

– Înţeleg, spuse Victoria cu blîndeţe, dar în ea începu să clocotească o furie de care habar n-avea că era în stare să o aibă.

Micuţa subretă îşi frîngea mîinile, cu speranţă în ochii ei disperaţi.

– Domnişoară, Domnia Sa a spus că aş putea deveni subreta dumneavoastră personală, dacă voi reuşi să fac asta cum trebuie.

– Nu am nevoie de subretă, Ruth.

Umerii fetei căzură.

– Ar fi atît de plăcut faţă de ce fac acum....

Victoria nu era blindată pentru expresia rugătoare de pe chipul fetei.

– Foarte bine atunci, oftă ea, forţîndu-se să zîmbească. Ce anume face o subretă personală?

– Păi, vă ajut să vă îmbrăcaţi şi mă asigur ca hainele dumneavoastră să fie mereu curate, Şi vă coafez. Îmi permiteţi? Adică să vă aranjez părul? Aveţi un păr atît de frumos, iar mama îmi spune mereu că am mînă la aşa ceva – adică să fac să arate bine, vreau să zic.

Victoria consimţi, nu pentru că îi păsa dacă avea parul aranjat sau nu, ci pentru că avea nevoie de timp ca să se calmeze, înainte de a se confrunta cu Jason Fielding. O oră mai tîrziu, îmbrăcată într-o rochie cu falduri curgătoare, din mătase de culoarea piersicii, cu mîneci lungi largi, care erau tivite cu panglică de satin de culoarea piersicii, Victoria se studia tăcută în oglindă. Părul ei arămiu, greu, fusese răsucit în bucle strălucitoare, în creştetul capului şi împletite cu panglici din satin de culoarea piersicii, pomeţii ei înalţi erau roşii de mînie, iar formidabilii ei ochi de safir străluceau de indignare şi ruşine.

Nu mai văzuse în viaţa ei şi nici nu-şi imaginase vreodată o rochie atît de minunată ca cea cu care era îmbrăcată, cu bustul strîns pe corp, forţîndu-i sînii în sus, spre decolteul adînc, expunînd o îndrăzneaţă etalare de carne. Şi niciodată nu-i plăcuse mai puţin cum arăta ca acum, cînd era obligată să arboreze o nepăsare frivolă faţă de părinţii ei dispăruţi.

– Ah, domnişoară, spuse Ruth bătînd încîntată din palme, sînteţi atît de frumoasă, încît Domniei Sale nu o să-i vină să-şi creadă ochilor.

Predicţia lui Ruth s-a adeverit, dar Victoria era prea furioasă ca să aibă cea mai mică satisfacţie văzînd expresia uluită a lui Jason, cînd intră în sufragerie.

– Bună seara, unchiule Charles, spuse ea lipindu-şi obrajii de ai acestuia, pe cînd Jason se ridica în picioare. Se întoarse revoltată spre el, într-o tăcere ofensată, în timp ce privirea lui se plimba îndrăzneaţă peste trupul ei, din creştetul acoperit cu bucle arămii, la carnaţia oferită de decolteu şi mai jos, spre pantofiorii din satin pe care i-i cumpărase el. Victoria era oarecum obişnuită cu privirile admirative ale domnilor, dar în scrutarea insolentă, negrăbită a lui Jason, nu era nimic de gentleman.

– Ai terminat? îl întrebă ea, enervată.

Privirea studioasă a acestuia se înălţă spre ochii ei şi un zîmbet strîmb îi curbă buzele cînd simţi antagonismul din glasul Victoriei. Se întinse în faţă şi Victoria se dădu automat un pas înapoi, pînă să-şi dea seama că el nu vroia decît să-i ţină scaunul.

– Iar am făcut o gafă de societate, cum ar fi să nu bat la uşă? o întrebă el cu o voce joasă, amuzată, cu buzele ofensator de aproape de obrazul ei, în timp ce Victoria se aşeza. În America nu se obişnuieşte ca un domn să ţină scaunul unei doamne?

Victoria îşi întoarse brusc capul spre el.

– Mă ajuţi să mă aşez sau încerci să-mi mănînci urechea?

Buzele lui Jason tresăriră.

– Poate c-o s-o fac, dacă noua bucătăreasă ne-a pregătit o mîncare proastă. Jason se uită la Charles, în timp ce revenea la scaunul lui.

– L-am concediat pe francezul ăla gras, îi explică el.

Victoria simţi o subită strîngere de vinovăţie pentru rolul ei în această problemă, dar era prea furioasă pe Jason că-i aruncase hainele fără să o întrebe, ca să se îmbuneze. Propunîndu-şi să discute această chestiune cu el în particular, *după* cină, îşi orientă conversaţia spre Charles; dar de-a lungul mesei deveni stînjenitor de conştientă de faptul că Jason Fielding o studia pe după şirul de lumînări din centrul mesei.

Jason îşi duse paharul cu vin la buze, privind-o. Era furioasă pe el, ştia asta, pentru că îi aruncase boarfele alea sărăcăcioase şi era înnebunită să-i ţină o tiradă – o vedea clar în flăcările din ochii ei.

Ce frumuseţe mîndră, spirituală era fata asta, îşi spuse el imparţial. Fusese şi pînă acum o frumuşică mică, dar nu se aşteptase să explodeze în această splendoare, doar prin renunţarea la rochiile alea negre, neflatante. Probabil că el ura într-atît negrul de doliu, încît acest lucru îl împiedicase să o vadă cu adevărat, pînă acum. Oricum, nu avea nici o îndoială că Victoria fusese curtată de toţi băieţii, la ea acasă. Nici o îndoială că îi va înnebuni şi pe băieţii din Anglia. Îi va înnebuni pe băieţi *şi* pe bărbaţi, se corectă singur.

Şi tocmai asta era problema; în ciuda curbelor ei înnebunitoare, luxuriante şi a chipului ăstuia care îţi lua minţile, se convinsese repede că Victoria era o fată inocentă, lipsită de experienţă, exact cum afirmase Charles. O inocentă lipsită de experienţă, care acostase la uşa lui şi pentru care era acum răspunzător, în pofida voinţei sale. Imaginea lui ca protector – paznicul neînduplecat al virtuţii unei fecioare – era atît de ridicolă încît îi veni aproape să rîdă cu glas tare şi totuşi acesta era rolul pe care

avea să fie obligat să-l joace. Oricine îl cunoştea, va găsi asta la fel de absurd ca şi el, avînd în vedere notoria lui reputaţie în ceea ce privea femeile.

O'Malley îi turnă puţin vin în pahar şi Jason îl bău în timp ce încerca să găsească modalitatea cea mai expeditivă ca să scape în siguranţă de Victoria. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît se convingea că trebuia să-i asigure sezonul londonez pe care Charles şi-l dorea atît de mult pentru ea.

Cu frumuseţea ei luxuriantă, îi va fi destul de uşor să o lanseze pe Victoria cu succes în societate. Şi cu atracţia adăugată a unei mici dote, asigurată de el, va fi la fel de uşor să o mărite convenabil, cu un filfizon londonez. Pe de altă parte, dacă ea credea cu adevărat că Andrew al ei va veni după ea, ar putea insista să îl aştepte luni, chiar ani, înainte de a accepta un alt bărbat iar această posibilitate nu îi surîdea cîtuşi de puţin lui Jason.

Pe linia planului său pe jumătate format, aşteptă o pauză în conversaţie şi îi spuse, pe un ton cît mai firesc posibil:

– Charles mi-a spus că eşti practic logodită cu...ă... Anson? Albert?

Capul Victoriei se întoarse brusc spre el.

– Andrew, spuse ea.

– Cum arată? insistă Jason.

Un zîmbet plin de tandreţe îi lumină faţa, în timp ce Victoria se gîndea.

– Este distins, frumos, inteligent, bun, atent...

– Cred că mi-am făcut o idee, o întrerupse Jason sec. Ascultă-mi sfatul şi uită-l.

Învingîndu-şi pornirea de a arunca cu ceva în el, Victoria îl întrebă:

– De ce?

– Nu este bărbatul potrivit pentru tine. În patru zile, mi-ai întors casa pe dos. Ce poţi face tu cu un ţărănoi nesezat, care nu visează decît o viaţă tihnită, organizată? Ar fi mai înţelept pentru tine să uiţi de el şi să îţi cauţi aici cea mai bună şansă.

– În primul rînd... izbucni Victoria, dar Jason o întrerupse, semănînd în mod deliberat seminţele nemulţumirii.

– Desigur, există toate şansele ca în cazul în care *tu* nu uiţi de Albert, să uite probabil Albert de *tine*. Nu se spune oare că ochii care nu se văd, se uită?

Ţinîndu-şi firea cu un efort supraomenesc, Victoria strînse din dinţi şi nu replică.

– Ce, nu ai argumente? insistă Jason, admirînd felul în care mînia îi transformase culoarea ochilor într-un albastru fumuriu, de miez de noapte.

Victoria îşi ridică bărbia.

– În ţara mea, domnule Fielding, se consideră proastă creştere să te certi la masă.

Reproşul ei voalat îl amuză pe Jason.

– Cît de neavantajos pentru tine, remarcă el, mieros.

Charles se lăsă pe spate în scaun, cu un zîmbet cald pe buze, în timp ce-şi privea fiul certîndu-se cu tînăra frumuseţe care îi amintea atît de mult de mama ei. Se potriveau perfect, îşi spuse el. Victoria nu se temea de Jason. Spiritul şi căldura ei îl vor îmbuna şi odată îmbunat, va deveni bărbatul pe care orice fată şi-l visează. Se vor face fericiţi unul pe altul şi ea îi va dărui lui Jason un fiu.

Plin de mulţumire şi fericire, Charles îşi imaginä nepotul pe care i-l vor dărui ei, odată căsătoriţi. După toţi aceşti ani de pustietate şi disperare, el şi Katherine vor avea, efectiv, nepoţi, împreună. E

adevărat, Jason şi Victoria nu se vor înţelege ei prea bine o vreme, dar era de aşteptat asta. Jason era un bărbat dur, experimentat şi înrăit, pe bună dreptate. Dar Victoria avea curajul lui Katherine, blîndeţea ei, focul ei. Iar Katherine îi schimbase lui, viaţa. Îl învăţase înţelesul iubirii. Şi al pierderii. Gîndurile i se întoarseră la întîmplările din trecut,care au condus la această seară atît de importantă....Cînd avea douăzeci şi doi de ani, Charles căpătase deja bine meritata reputaţie de libertin, jucător şi desfrînat. Nu avea responsabilităţi, nu avea restricţii şi absolut nici o perspectivă, pentru că fratele lui mai mare moştenise deja titlul ducal şi tot ce venea odată cu el – tot, cu excepţia banilor, adică. Banii lipseau dintotdeauna, pentru că, de 400 de ani, bărbaţii din familia Fielding dovediseră cu toţii o puternică înclinaţie către toate viciile scumpe. De fapt, Charles nu era mai rău decît tatăl lui, sau decît tatăl tatălui lui. Fratele mai mic al lui Charles a fost singurul Fielding care şi-a manifestat vreodată dorinţa de a lupta împotriva tentaţiilor diavolului, dar a făcut asta cu excesul tipic familiei, decizînd să devină misionar şi să plece în India.

Cam aproximativ în aceeaşi perioadă, amanta franţuzoaică a lui Charles l-a anunţat că rămăsese însărcinată. Cînd Charles i-a oferit bani în loc de căsătorie, aceasta a plîns şi l-a implorat, dar fără succes. În final, l-a părăsit furioasă. Dar la o săptămînă după naşterea lui Jason, a revenit acasă la Charles, trîntindu-i pur şi simplu copilul în braţe şi dispărînd. Charles însă nu avea nici cea mai mică dorinţă să fie înşeuat de un copil, dar nici nu-l putea abandona pur şi simplu, într-un orfelinat. Într-un moment de inspiraţie, i-a venit ideea să i-l dea pe

Jason fratelui său mai mic şi urîtei lui neveste, care tocmai se pregăteau să plece în India, „ ca să convertească păgînii". Fără cea mai mică ezitare, le-a dat copilul acestor doi fanatici religioşi, cu frica lui Dumnezeu şi fără copii – împreună cu aproape toţi banii lui, ca să fie folosiţi pentru creşterea lui Jason – şi s-a spălat astfel pe mîini, de toată problema.

Pînă atunci reuşise să se întreţină foarte bine, cu banii cîştigaţi la mesele de joc, dar norocul capricios, care fusese întotdeauna cu el, l-a părăsit în final. La treizeci şi doi de ani, Charles s-a văzut nevoit să accepte realitatea că nu îşi mai putea menţine standardul de viaţă rezonabil, impus unui bărbat nobil, doar din ce cîştiga la masa de joc. Problema lui era una obişnuită pentru tinerii fără bani din marile case nobile şi Charles a rezolvat-o în onorabila manieră a modei timpului: a decis să-şi vîndă ilustrul nume de familie contra unei zestre grase. Cu nepăsare indiferentă, a cerut-o de soţie pe fiica unui comerciant bogat, o tînără de o mare bogăţie, cu oarecare frumuseţe şi tot atîta inteligenţă.

Atît tînăra cît şi tatăl ei i-au acceptat repede cererea iar fratele mai mare al lui Charles, ducele, a fost chiar de acord să ofere o mare petrecere, ca să celebreze apropiata căsătorie.

Cu această fericită ocazie s-a reîntîlnit Charles cu îndepărtata lui verişoară, Katherine Langston, nepoata de optsprezece ani a Ducesei de Claremont. Cînd o văzuse ultima oară, se afla într-una din rarele lui vizite la fratele său din Wakefield şi Katherine era pe vremea aceea un copil de zece ani, care venea în vacanţe la o proprietate din vecini. Vreme de două săptămîni, ea l-a însoţit aproape oriunde mergea, uitîndu-se la el cu nedisimulată adoraţie în ochii ei

mari, albaştri. Îşi spusese atunci despre ea că era o păpuşică neobişnuit de frumoasă, cu un zîmbet fermecător şi cu mai multă inteligenţă decît femeile de două ori cît vîrsta ei, în timp ce o privea sărind obstacolele pe iapa ei, cot la cot cu el sau în timp ce-l convingea să lanseze zmee, împreună.

Iar acum devenise o tînără de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia şi Charles abia dacă-şi putea lua ochii de la ea.

Îi studia, cu un aer de plictisită indiferenţă, silueta uluitoare, trăsăturile fără cusur şi superbul ei păr roşu-auriu, în timp ce stătea retrasă, într-un colţ al încăperii ticsite, senină şi eterică. Apoi traversă spre ea, cu un pahar de Madeira într-o mînă şi îşi puse firesc celălalt braţ pe pervaz, admirîndu-i îndrăzneţ şi deschis, frumuseţea. Se aşteptase ca aceasta să exprime vreo obiecţie faţă de avansurile lui, dar Katherine nu şi-a exprimat nici o obiecţie. Nu s-a înroşit la sincera lui apreciere şi nici nu s-a întors să plece. Pur şi simplu şi-a înclinat capul într-o parte ca şi cum ar fi aşteptat ca el să termine.

– Bună, Katherine, spuse el în final.

– Bună, Charles, răspunse ea cu vocea caldă, calmă, fără furie.

– Şi tu găseşti petrecerea asta la fel de insuportabil de plicticoasă ca şi mine, draga mea? întrebă el, surprins de calmul ei.

În loc să emită vreo inepţie despre cît de încîntătoare era petrecerea, Katherine îşi ridicase spre el privirea albastră, deconcertantă, răspunzîndu-i fără grabă:

– Este un preludiu potrivit pentru o căsnicie care se bazează în exclusivitate pe considerente reci, financiare.

Candoarea ei directă îl uluise, dar nu cu aceeaşi putere ca privirea stranie, acuzatoare care întunecase ochii aceia albaştri, înainte de a se întoarce şi de a începe să se îndepărteze. Fără să se gîndească, Charles întinse mîna, oprind-o. Atingerea braţului ei gol i-a trimis un curent prin întregul lui sistem nervos, curent pe care precis îl simţise şi Katherine, pentru că trupul ei se încordase. Dar în loc să o întoarcă spre el, Charles a condus-o înainte, spre balcon. Afară, s-a întors spre ea în lumina lunii şi pentru că acuzaţia ei îl lovise, i-a spus, cu o voce aspră:

– Este prezumţios din partea ta să presupui că banii sînt singurul motiv pentru care mă însor cu Amalia. Oamenii se căsătoresc şi din alte motive.

Ochii aceia, deconcertant de albaştri, l-au privit din nou.

– Nu oameni ca noi, îl contrazise ea, calm. Noi ne căsătorim ca să sporim averea familiei, puterea, sau poziţia socială. În cazul tău, tu te însori ca să sporeşti averea.

Desigur, Charles îşi negociase ascendenţa aristocratică pentru bani, dar cu toate că aceasta era o practică obişnuită şi acceptată, Katherine îl făcea să se simtă mai puţin bărbat pentru că recursese la această strategie.

– Dar tu? o întrebase el sarcastic.Tu nu te vei căsători dintr-unul din aceste motive?

– Nu, spusese ea încet. Eu, nu. Eu mă voi căsători pentru că voi iubi şi voi fi iubită la rîndul meu. Eu nu voi aranja o căsătorie, aşa cum au făcut părinţii mei. Eu vreau mai mult de la viaţă decît asta şi eu am mai mult de dat.

Cuvintele rostite încet erau pline cu atîta convingere, încît Charles rămase uitîndu-se la ea, înainte de a spune, în sfîrşit:

– Bunica ta nu va fi încîntată dacă te vei mărita din dragoste şi nu pentru poziţie, draga mea. Se vorbeşte că vrea să facă o alianţă cu familia Winston şi aşteaptă ca tu să asiguri acest lucru.

Katherine zîmbi pentru prima oară, un zîmbet care se deschidea încet, încîntător, care îi lumină faţa şi lui Charles îi lichefie oasele.

– Bunica mea şi cu mine, spuse ea degajat, sîntem de multă vreme în dezacord în această problemă, dar sînt la fel de hotărîtă ca şi ea să-mi urmez calea.

Era atît de frumoasă, de proaspătă şi de nepervertită, încît armura de cinism care îl înconjurase pe Charles vreme de treizeci de ani începu să se topească, lăsîndu-l dintr-o dată singur şi pustiit. Fără să-şi dea seama ce făcea, ridică mîna şi îşi plimbă reverenţios degetele pe obrazul ei catifelat.

– Sper ca bărbatul pe care-l iubeşti să te merite, spuse el cu tandreţe.

O clipă nesfîrşită, Katherine îi cercetase trăsăturile ca şi cum ar fi putut privi dincolo de acestea, în sufletul lui obosit, deziluzionat.

– Eu cred, şopti ea încet, că întrebarea este mai curînd dacă *eu* îl voi merita pe *el*. Vezi tu, are o cumplită nevoie de mine, deşi abia acum începe să-şi dea seama de asta.

După o clipă, semnificaţia cuvintelor ajunse la el şi Charles se auzi suspinîndu-i numele, cu subita, febrila dorinţă a unui bărbat care tocmai a găsit ceea ce a căutat fără să ştie, toată viaţa – o femeie care să-l poată iubi pentru el, pentru bărbatul care ar fi putut fi, bărbatul care vroia să fie. Iar Katherine nu avea nici

un alt motiv să îl vrea sau să-l iubească; ascendenţa ei era la fel de aristocratică ca şi a lui, legăturile ei, pe departe mai bune, starea ei financiară, mult superioară.

Charles se uita la ea, încercînd să nege sentimentele care-l cotropeau. Era o nebunie, îşi spunea el. Abia dacă o cunoştea. Nu era un tînăr visător, care să-şi închipuie că bărbaţii şi femeile se puteau îndrăgosti la prima vedere. Mai mult, pînă în clipa aceea el nici măcar nu crezuse în iubire. Dar credea acum, pentru că dorea ca această fată frumoasă, inteligentă, idealistă, să-l iubească pe el şi numai pe el. O dată în viaţa lui, găsise ceva rar şi delicat şi nepervertit şi era hotărît să păstreze fata asta, exact aşa cum era – să se căsătorească cu ea şi să o preţuiască, să o protejeze de cinismul care părea că-i erodează pe toţi din clasa lor socială.

Timp de două binecuvîntate, magnifice săptămîni, au reuşit să-şi păstreze secretă dragostea lor tot mai mare; două săptămîni de clipe furate de singurătate, de plimbări tăcute prin peisajul de ţară, de rîs şi de visuri pentru viitor.

La sfîrşitul acestei perioade, Charles nu mai putea amîna necesara întrevedere cu Ducesa de Claremont. Vroia să se căsătorească cu Katherine.

Era pregătit ca ducesa să obiecteze, pentru că, deşi familia lui era de veche viţă nobilă, el era fiul mai tînăr, fără titlu. Totuşi, asemenea căsătorii aveau adesea loc şi el se aşteptase ca aceasta să aibă o discuţie în contradictoriu cu el, dar apoi să capituleze, pentru că şi Katherine dorea la fel de mult să se mărite cu el. Dar *nu* se aşteptase ca ducesa să fie aproape nebună de furie, să-l facă „oportunist desfrînat" şi „un degenerat corupt, libertin". Nu se

aşteptase ca ducesa să rostească invective la adresa comportamentului promiscuu al lui şi al strămoşilor săi, ori să-i facă pe aceştia „nebuni iresponsabili, cu toţii".

Dar mai ales, nu se aşteptase ca ducesa să jure că în cazul în care Katherine se va mărita cu el, o va dezmoşteni şi o va lăsa fără niciun ban. Asemenea lucruri pur şi simplu nu se făceau. Dar cînd plecă de acolo în ziua aceea, Charles ştia că femeia va face întocmai cum ameninţase. Se întoarse la el acasă şi îşi petrecu noaptea în stări alternate de furie şi disperare. În zori, a ştiut că nu va putea – că nu va face asta – să se căsătorească cu Katherine, pentru că, deşi era hotărît să-şi cîştige cinstit existenţa, cu mîinile lui, dacă ar fi fost nevoie, nu ar fi putut suporta ca frumoasa Katherine să încalce legea din cauza lui. Nu va provoca ruperea ei de familie şi excluderea publică din societate.

Chiar dacă se gîndea că va putea compensa disgraţia pe care o va îndura aceasta, ştia că nu va putea admite niciodată să o transforme într-o gospodină oarecare. Katherine era tînără şi idealistă şi îl iubea, dar era totodată obişnuită cu rochii frumoase şi cu servitori care să-i îndeplinească orice pretenţie. Ori, dacă el va trebui să muncească, să-şi cîştige existenţa, era clar că nu i-ar putea niciodată oferi aceste lucruri. Katherine nu spălase niciodată o farfurie, nu frecase niciodată duşumelele, nu călcase niciodată o cămaşă iar el nu ar fi putut-o vedea făcînd toate aceste lucuri doar pentru că fusese suficient de nebună ca să se îndrăgostească de el.

Cînd în sfîrşit reuşi să pună la cale o întîlnire clandestină cu ea, a doua zi, Charles i-a spus decizia pe care o luase. Katherine a argumentat că luxul vieţii

nu însemna nimic pentru ea; a încercat să-l convingă să plece împreună în America, unde se spunea că oricine îşi putea cîştiga cinstit o existenţă decentă, dacă vroia într-adevăr să muncească pentru asta.

Neputînd suporta lacrimile ei şi propria lui frămîntare, Charles i-a spus, cu voce aspră, că ideile ei erau nebuneşti, că ea nu va reuşi niciodată să supravieţuiască vieţii în America. L-a privit ca şi cum el se temea de muncă, apoi i-a spus dintr-o dată că de fapt el îi dorea zestrea, nu o dorea pe ea – exact cum îi spusese bunica ei.

Pentru Charles, care îşi sacrifica altruist propria fericire de dragul ei, acuzaţia l-a străpuns ca un cuţit.

– Dacă vrei să crezi asta, n-ai decît, a izbucnit el forţîndu-se să se desprindă de ea înainte de a-şi pierde controlul şi de a fugi împreună, chiar în acea zi. Porni spre uşă, dar nu suportă să o lase să creadă că nu o dorea decît pentru banii ei.

– Katherine, a spus atunci, fără să se întoarcă spre ea, te implor, nu crede asta despre mine.

– Nu cred, şopti ea, cu voce spartă. Şi nu a crezut nici că el va pune capăt iubirii lor nefericite, disperate, căsătorindu-se cu Amelia chiar în săptămîna care a urmat. Dar tocmai asta a făcut Charles. A fost primul gest complet altruist din viaţa lui.

Katherina a luat parte la ceremonie împreună cu bunica ei şi cît va trăi, Charles nu va uita privirea acuzatoare de trădare din ochii ei, cînd şi-a încheiat jurămîntul de credinţă faţă de altă femeie.

Două luni mai tîrziu, Katherine s-a măritat cu un medic irlandez şi a plecat cu acesta în America. A făcut asta, Charles ştia, pentru că era furioasă pe bunica ei şi pentru că nu suporta să rămînă în Anglia, lîngă Charles şi noua lui soţie. Şi a făcut asta ca să-i

dovedească lui, în singurul mod pe care-l ştia, că dragostea ei pentru el ar fi putut supravieţui oricărei situaţii – inclusiv unei vieţi în America.

În acelaşi an, fratele mai mare al lui Charles a fost ucis într-un duel stupid între beţivi şi Charles i-a moştenit titlul de duce. Nu a moştenit foarte mulţi bani odată cu titlul, dar ar fi fost suficienţi ca să-i asigure lui Katherine un lux moderat. Dar Katherine plecase; iar lui Charles nu i-a mai păsat de nimic.

Nu mult după aceea, a murit şi fratele misionar al lui Charles, din India şi şaisprezece ani mai tîrziu a murit şi Amelia.

În noaptea funeraliilor Ameliei, Charles s-a îmbătat peste măsură, aşa cum făcea adesea în acea perioadă, dar atunci, stînd în sumbra singurătate a casei lui, un gînd nou a început să-l bîntuie: în curînd va muri şi el. Şi cînd se va întîmpla asta, posesiile ducale vor ieşi pentru totdeauna din mîinile familiei Fielding. Pentru că Charles nu avea moştenitori.

Vreme de şaisprezece ani, Charles a trăit într-o ciudată, pustie uitare, dar în acea noapte fatală, în timp ce-şi contempla viaţa fără rost, ceva a început să crească în el. La început a fost doar o vagă nelinişte, apoi aceasta s-a transformat în dezgust; a devenit resentiment şi apoi, încet, încet, s-a desăvîrşit în furie. O pierduse pe Katherine; pierduse şaisprezece ani din viaţa lui. Suportase o femeie searbădă, o căsnicie fără dragoste şi acum avea să moară fără un moştenitor. Pentru prima oară în 400 de ani, titlul ducal era în pericol de a pleca definitv din familia Fielding şi Charles deveni dintr-o dată hotărît să nu îl lase să se irosească, aşa cum îşi irosise el restul vieţii.

E drept, Fielding nu a fost o familie deosebit de onorabilă sau de meritorie, dar, pentru Dumnezeu, titlul îi aparţinea şi Charles era decis să îl păstreze.

Ca să poată face asta, avea nevoie de un moştenitor, ceea ce însemna că va trebui să se recăsătorească. După toate aventurile lui sexuale din tinereţe, gîndul de a se sui pe o femeie acum şi de a procrea un moştenitor, i se părea mai curînd obositor, decît excitant. Gîndul îi zbură – dintre toate femeiuştele drăguţe cu care se culcase cu mult în urmă – la frumoasa dansatoare franţuzoaică, cea care fusese amanta lui oficială şi care îi adusese un bastard, la uşă....

Bucuria îl făcu să sară în picioare. Nu mai trebuia să se recăsătorească, pentru că avea deja un moştenitor! Îl avea pe Jason. Charles nu era sigur dacă legile privind succesiunea vor permite ca titlul ducal să fie trecut unui fiu bastard, dar pentru el nu conta asta. Jason era un Fielding şi acei foarte puţini oameni care ştiau de existenţa lui Jason, în India, credeau că acesta era copilul legitim al fratelui mai mic al lui Charles. În plus, bătrînul rege Charles oferise titlul de duce la trei dintre bastarzii săi, iar acum el, Charles Fielding, Duce de Atherton, era gata să-i urmeze exemplul. A doua zi, Charles a angajat investigatori ca să facă cercetări, dar abia după doi ani lungi, unul dintre aceştia i-a trimis în final un raport lui Charles, cu informaţii precise. Nu s-a putut găsi nici o urmă a cumnatei lui Charles, dar Jason fusese descoperit în Delhi, unde se pare că agonisise o avere în nave şi în comerţ. Raportul începea cu statutul actual al lui Jason; se termina cu toate informaţiile pe care investigatorul le descoperise despre trecutul lui Jason.

Bucuria plină de mîndrie a lui Charles faţă de succesele financiare ale lui Jason se dizolva în oroare şi apoi în furie nebună, pe măsură ce citea despre abuzul depravat al cumnatei sale asupra copilului inocent pe care i-l dăduse în grijă. Cînd a terminat, a vomitat.

Mai hotărît acum ca niciodată să-l facă pe Jason moştenitorul lui de drept, Charles i-a scris, propunîndu-i să se întoarcă în Anglia pentru a-l putea prezenta oficial în această calitate.

Cum Jason nu i-a răspuns, Charles, cu o încăpăţînare care dormea de mult în firea lui, s-a îmbarcat chiar el pentru Delhi. Plin de remuşcări şi de absolută determinare, s-a dus la magnifica locuinţă a lui Jason. La prima lor întîlnire a constatat în primul rînd, ceea ce îi raportase deja investigatorul său: Jason era căsătorit şi tatăl unui fiu şi trăia ca un rege. Dar s-a lovit de refuzul categoric al acestuia de a avea vreo legătură cu Charles sau cu moştenirea pe care i-o oferea el. În lunile care au urmat, încăpăţînîndu-se să rămînă în India, Charles a reuşit, treptat, să-l convingă pe recele, reticentul său fiu că nu a avut nici o implicare, niciodată şi nici nu şi-a putut imagina abominabilele abuzuri la care a fost supus Jason în copilărie. Dar nu a reuşit să-l convingă să revină în Anglia, ca moştenitor al său.

Frumoasa soţie a lui Jason, Melissa, a fost încîntată la ideea de a pleca la Londra ca Marchiză de Wakefield, dar nici scandalurile ei şi nici rugăminţile lui Charles nu au avut nici cel mai mic efect asupra lui Jason. Jason nu dădea o para chioară pe titluri şi îi era total indiferent dacă familia Fielding îşi pierdea sau nu titlurile.

Charles aproape că renunţase, cînd în sfîrşit a găsit argumentul perfect. Într-o seară, în timp ce îl privea pe Jason jucîndu-se cu micuţul său fiu, l-a trăfulgerat ideea că exista totuşi o persoană pentru care Jason ar face orice: Jamie. Jason era, clar, înnebunit după băieţel. Şi Charles şi-a schimbat imediat tactica. În loc să încerce să-l mai convingă pe Jason de avantajele pe care le-ar fi avut dacă ar fi revenit în Anglia, sublinia acum că, refuzînd să-l facă moştenitorul lui, Jason îi refuza lui Jamie drepturile lui, prin naştere. Pentru că titlurile şi tot ce însemnau acestea aveau să ajungă în final, la Jamie.

Stratagema a funcţionat.

Jason a desemnat un om competent care să se ocupe de afacerile lui din Delhi şi s-a mutat cu familia în Anglia. Cu intenţia de a construi un „regat" pentru băieţel, Jason a cheltuit, voluntar, sume enorme ca să restaureze dărăpănatele proprietăţi Atherton, conferindu-le o strălucire cu mult peste cea avută vreodată.

În timp ce Jason era ocupat să supervizeze lucrările de restaurare, Melissa s-a grăbit să plece la Londra şi să-şi ocupe locul în societate, ca proaspătă Marchiză de Wakefield. Într-un an, scandalurile despre afacerile ei amoroase înnebuniseră întreaga Londră. Cîteva luni mai tîrziu, ea şi copilul ei erau morţi....

Charles se scutură din reveriile lui şi îşi ridică privirea, în timp ce se strîngea masa.

– Ce-ar fi dacă în seara asta am renunţa la tradiţie? îi sugeră el Victoriei. În loc ca bărbaţii să rămînă la masă pentru trabuce şi porto, ai avea ceva de obiectat dacă te-ar însoţi în salon? Nu-mi vine să mă despart de compania ta.

Victoria nu prea ştia ea care era tradiţia, dar oricum era fericită să renunţe la ea şi consimţi. Cînd era gata să intre în salonul roz şi auriu, Charles o trase înapoi şi îi spuse cu voce joasă:

– Am remarcat că ai renunţat mai devreme la doliu, draga mea. Dacă asta a fost decizia ta, o aplaud – mama ta ura negrul; de pe vremea cînd, copil fiind, a trebuit să poarte doliu după părinţii ei. Privirea pătrunzătoare a lui Charles nu se desprinse de a ei.

– A fost decizia ta, Victoria?

– Nu, recunoscu Victoria. Domnul Fielding mi-a luat hainele şi mi le-a înlocuit cu acestea, astăzi.

Charles dădu din cap, înţelept.

– Jason are o aversiune faţă de simbolurile de doliu ale negrului şi judecînd după pumnalele din ochii tăi, pe care i le trimiteai în timpul mesei, nu eşti fericită pentru gestul lui. Ar trebui să-i spui. Nu-l lăsa să te intimideze, copilă; Jason nu suportă laşii.

– Dar nu vreau să te supăr pe tine, spuse Victoria îngrijorată. Ziceai că nu ai o inimă prea puternică.

– Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el rîzînd. Inima mea este ea cam slăbită, dar nu într-atît încît să nu suporte puţină emoţie. De fapt, chestia asta chiar că mi-ar face teribil de bine. Viaţa era incredibil de plicitsitoare pînă la venirea ta.

În timp ce Jason îşi savura porto-ul şi trabucul, Victoria încercă, de cîteva ori, să facă ceea ce îi sugerase Charles, dar de cîte ori se uita la Jason şi încerca să aducă în discuţie chestiunea hainelor, curajul o părăsea. Jason se îmbrăcase în seara aceasta, pentru cină, în pantaloni de culoarea antracitului, superb croiţi şi o haină potrivită, cu o vestă bleumarin şi cămaşă de mătase, gri-perlat. În ciuda îmbrăcăminţii lui elegante şi a felului degajat în

care îşi întinsese picioarele lungi şi le încrucişase la glezne, părea să emane o forţă teribilă, abia reţinută. Era ceva primitiv şi periculos în el şi Victoria avea senzaţia că hainele elegante şii ţinuta degajată nu erau decît forme de mascare, cu scopul de a-l prosti pe nechibzuitul care ar putea crede că era civilizat, cînd de fapt nu era civilizat de loc.

Jason se întoarse puţin şi Victoria îl mai privi o dată, pe furiş. Capul lui brunet era dat pe spate, trabucul subţire era strîns în dinţii albi, mîinile i se odihneau pe braţele fotoliului înalt, trăsăturile lui bronzate, ascunse în umbră. Un curent rece îi străbătu şira spinării, în timp ce Victoria se întreba ce secrete întunecate zăceau ascunse în trecutul lui. Cu siguranţă că erau multe, de vreme ce l-au făcut atît de cinic şi de inabordabil. Arăta ca un om care a văzut şi a făcut fel de fel de lucruri cumplite, nepermise – lucruri care l-au făcut dur şi l-au făcut rece. Şi totuşi era frumos – periculos, rău de frumos, cu părul acela negru, de panteră, cu ochii verzi şi superb construit. Victoria nu putea nega asta şi dacă nu ar fi fost pe jumătate îngrozită de el aproape tot timpul, i-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu Jason. Ce tentant ar fi să încerce să se împrietenească cu el – tentant ca păcatul, recunoscu ea – la fel de rebunesc ca şi cum ai încerca să te împrietenşti cu diavolul. Şi probabil, la fel de periculos.

Victoria inspiră adînc, pregătindu-se să insiste, politicos dar ferm, să i se returneze hainele de doliu, dar exact atunci apăru Northrup, anunţînd sosirea lui Lady Kirby şi a domnişoarei Kirby.

Victoria îl văzu pe Jason încordîndu-se şi aruncîndu-i lui Charles o privire sarcastică. Acesta îi

răspunse cu o ridicare din umeri uluită şi se întoarse spre Northrup.

– Expediază-le... începu el, dar era prea tîrziu.

– Nu este cazul să ne anunţi, Northrup, spuse o voce fermă şi o femeie îndesată intră în salon, urmată de fustele ei din satin roşu-brun, de un parfum greu şi de o brunetă frumuşică, de vîrsta Victoriei.

– Charles! spuseLady Kirby, zîmbindu-i cu toată faţa. Am auzit că ai fost azi în sat, însoţit de o tînără doamnă, Miss Seaton şi bineînţeles că a trebuit să o văd cu ochii mei.

Aproape fără să-şi acorde timp să respire, aceasta se întoarse spre Victoria şi spuse vesel:

– Tu trebuie să fii Miss Seaton. Se opri, cu ochii micşoraţi, scrutînd fiecare trăsătură a chipului Victoriei, într-un fel care îi dădu acesteia senzaţia că îi căuta defectele. Şi găsi unul.

– Ce adîncitură intrigantă în bărbia ta, draga mea. Cum s-a întîmplat? Un accident?

– Din naştere, spuse Victoria zîmbind, mult prea fascinată de femeia asta ciudată, ca să se simtă jignită. De fapt, începea să se întrebe dacă Anglia era plină de oameni ciudaţi, nemanieraţi, obtuzi, ale căror excentricităţi erau fie încurajate, fie trecute cu vederea, datorită titlurilor şi bogăţiei excesive.

– Ce trist, spuse Lady Kirby. Te supără – sau te doare?

Buzele Victoriei tremurară de rîs.

– Numai cînd mă uit în oglindă, doamnă, răspunse ea.

Nemulţumită, Lady Kirby se răsuci şi îl confruntă pe Jason, care se ridicase şi stătea acum în picioare în dreptul şemineului, cu cotul pe poliţă.

– Deci, Wakefield, spuse ea, după cum se vede, anunţul din ziar pare să fie real. Dacă vrei să-ţi spun adevărul – eu n-am crezut niciodată în el. Ei, cum este?

Jason îşi ridică sprîncenele.

– Cum este ce?

Vocea lui Charles tună, înecînd cuvintele Lady-ei Kirby.

– Northrup, adu doamnelor nişte răcoritoare!

Toată lumea se aşeză, Miss Kirby pe scaunul de lîngă Jason, în timp ce Charles se lansă repede într-o discuţie animată despre vreme. Lady Kirby ascultă nerăbdătoare ca Charles să-şi termine monologul; apoi se întoarse brusc spre Jason şi întrebă apăsat:

– Wakefield, logodna asta a ta mai este sau nu, valabilă?

Jason îşi duse paharul la buze, cu ochii reci.

– Nu mai este.

Victoria observă diversele reacţii la aceste cuvinte, pe feţele din jurul ei. Lady Kirby părea mulţumită, fiica ei, încîntată, Charles arăta terminat iar chipul lui Jason era impenetrabil. Inima plină de compasiune a Victoriei se deschise instantaneu spre acesta. Nici o mirare că Jason părea atît de negru şi de împietrit – femeia pe care o iubea rupsese probabil logodna cu el.. Dar cînd doamnele Kirby se întoarseră spre ea, ca şi cum ar fi aşteptat să spună şi ea ceva, i se păru, totuşi, ciudat.

Victoria zîmbi inexpresiv şi Lady Kirby ridică mănuşa conversaţiei.

– În cazul acesta, Charles, presupun că o s-o scoţi în societate pe biata Miss Seaton, în sezon?

– Intenţionez să mă ocup de *Contesa Langston,* ca să-şi ocupe locul care i se cuvine în societate, o corectă acesta, rece.

– Contesa Langs... ? gîfîi Lady Kirby.

Charles îşi înclină capul.

– Victoria este fiica cea mare a Katherinei Langston. Dacă nu încurc cumva regulile succesiunii, ea este acum moştenitoarea titlului scoţian al mamei sale.

– Chiar şi aşa, spuse Lady Kirby înţepat, nu o să-ţi fie uşor să-i găseşti o pereche potrivită. Se întoarse spre Victoria, simulînd simpatia.

– Mama ta a provocat un adevărat scandal cînd a fugit cu acel muncitor irlandez.

Indignarea pentru mama ei îi trimise Victoriei scîntei fierbinţi, prin tot corpul.

– Mama mea s-a *căsătorit* cu cu un medic irlandez, o corectă ea.

– Fără permisiunea bunicii ei, contracară Lady Kirby. În ţara noastră, fetele bine crescute nu se mărită împotriva voinţei familiilor lor. Implicaţia evidentă că mama ei nu fusese bine crescută, o înfurie atît de rău pe Katherine, încît îşi înfipse unghiile în palme.

– Ah, mă rog, pînă la urmă societatea uită astfel de lucruri, continuă Lady Kirby, cu generozitate. Între timp, vei avea mult de învăţat, înainte de a putea fi prezentată.. Va trebui să înveţi formele corecte de adresare către fiecare nobil, către soţia şi copiii lui şi firește, există o etichetă referitoare la vizite şi la cea mai complicată problemă, aranjamentul la mese. Numai asta durează luni de pregătire – pe cine să pui lîngă cine, vreau să spun. Cei din colonii sînt ignoranţi în aceste chestiuni, dar noi englezii acordăm cea mai

mare importanţă acestor probleme legate, de fapt, de proprietate.

– Poate că acest lucru explică de ce v-am bătut noi întotdeauna în războaie, sugeră Victoria dulce, hotarîtă să-şi apere familia şi ţara.

Lady Kirby făcu ochii mici.

– Nu am vrut să te jignesc. Totuşi, va trebui să înveţi să-ţi ţii gura dacă speri să-ţi găseşti o pereche potrivită şi să se facă uitată reputaţia mamei tale.

Victoria se ridică în picioare, cu o calmă demnitate.

– Îmi va fi foarte greu să *nu* fac uitată reputaţia mamei mele. Mama mea a fost femeia cea mai nobilă, cea mai bună, care a existat vreodată. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar am de scris nişte scrisori.

Victoria închise uşa în urma ei şi se duse în bibliotecă, o încăpere uriaşă, cu covoare persane împrăştiate peste duşumelele din lemn lustruit şi cu etajerele cu cărţi aliniate de-alungul pereţilor. Prea furioasă şi tristă ca să se aşeze efectiv la una dintre mese şi să-i scrie lui Dorothy sau lui Andrew, se plimbă de-a lungul rafturilor cu cărţi, căutînd ceva care să-i mai aline starea. Trecînd peste tomurile dedicate istoriei, mitologiei şi comerţului, se opri la secţiunea de poezie. Îşi plimbă distrată privirea peste autori, dintre care pe unii îi citise deja – Milton, Shelley, Keats, Byron. Fără nici un interes real de a citi, alese la întîmplare un volum subţire, doar pentru faptul că acesta era împins cu cîţiva centimetri mai în spate faţă de celelalte şi îl luă cu ea, spre cel mai apropiat grupaj de fotolii.

Aprinse lampa cu gaz de pe masă şi se instală în fotoliu, poruncindu-şi să deschidă cartea.Un bilet roz, parfumat, alunecă din carte şi ateriză pe jos. Victoria

îl ridică automat şi dădu să-l bage înapoi în carte, dar o izbiră primele cuvinte toride din bileţel, scrise în franceză:

Iubitul meu Jason,

Mi-e dor de tine. Aştept cu nerăbdare, numărînd orele care mă mai despart de tine....

Victoria îşi spuse că era un gest de proastă creştere, de neiertat şi total sub demnitatea ei să citească scrisoarea unei alte persoane, dar gîndul la o femeie care aşteaptă cu nerăbdare ca Jason Fielding să vină la ea era atît de incredibil, încît Victoria nu-şi putu înfrîna uluita curiozitate. În ceea ce o privea pe ea, ar fi fost mai înclinată să aştepte cu nerăbdare ca acesta să plece! Era atît de preocupată de descoperirea ei, încît nu îi auzi pe Jason şi pe Miss Kirby venind pe hol şi continuă să citească:

Îţi trimit aceste frumoase poeme, în speranţa că le vei citi şi te vei gîndi la mine, la nopţile minunate pe care le-am petrecut unul în braţele celuilalt....

– Victoria! strigă Jason, iritat.

Victoria se ridică în picioare, cu vinovată nervozitate, scăpă cartea de poeme, o luă de jos şi se ridică la loc. Încercînd să pară absorbită de lectură, deschise cartea şi începu să se uite orbeşte la ea, fără să-şi dea seama că o ţinea invers.

– De ce nu mi-ai răspuns? o întrebă Jason intrînd în bibliotecă împreună cu drăgălaşa Mss Kirby agăţată de braţul lui. Johanna a vrut să-şi ia la revedere şi să se ofere să te însoţească, în cazul în care o să vrei să cumperi ceva din sat.

După atacul neprovocat al Lady-ei Kirby, se întrebă dacă nu cumva Miss Kirby sugera că Victoria nu ar fi fost în stare să-şi aleagă singură cumpărăturile.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit, spuse ea încercînd să-şi compună figura, ca să nu pară nici furioasă dar nici vinovată. Aşa cum bine vezi, citeam şi eram chiar captivată. Închise cartea şi o puse pe masă, apoi îşi impuse să se uite calm la cei doi. Aerul de dezgust revoltat de pe chipul lui Jason o făcu să se dea înapoi, alarmată.

– Este... este ceva rău? întrebă ea, temîndu-se că acesta îşi amintise probabil de biletul din carte şi că o bănuia că l-ar fi citit.

– Da, izbucni el şi se întoarse spre Miss Kirby, care se uita la Victoria cu aceeaşi expresie ca a lui. Johanna, îmi poţi recomanda pe cineva de încredere din sat, care să o poată învăţa să citească?

– Să mă înveţe să citesc? spuse Victoria cu respiraţia întretăiată, chircindu-se cînd văzu mila dispreţuitoare de pe frumosul chip al brunetei. Nu fi prost, nu am nevoie de nimeni – ştiu să citesc cît se poate de bine.

Ignorînd-o, Jason se uită la Miss Kirby.

– Îmi poţi da pe cineva care să vină aici şi să o înveţe?

– Da, cred că da, my lord. Domnul Watkins, vicarul, ar putea face asta.

Cu privirea îndurerată a cuiva care a fost deja obligat să tolereze prea multe insulte şi nu mai avea de gînd să suporte niciuna, Victoria spuse cu fermitate:

– Ah, serios, dar asta este absurd. Nu am nevoie de nimeni. *Ştiu* să citesc.

Jason ripostă rece.

– Să nu mă mai minţi niciodată, o ameninţă el. Dispreţuiesc mincinoşii – mai ales femeile mincinoase. Nu poţi citi un cuvînt şi ştii al naibii de bine asta!

– Nu-mi vine să cred! spuse Victoria,conştientă de expresia îngrozită a domnişoarei Kirby. Crede-ma, ştiu să citesc!

Ne mai suportînd ceea ce îşi închipuia că era o flagrantă încercare a ei de a-l minţi, Jason făcu trei paşi uriaşi spre masă, smulse cartea şi i-o vîrî în mîini.

– Atunci citeşte!

Furioasă şi umilită să fie astfel tratată, mai ales în faţa lui Miss Kirby, care nu făcea nicio încercare să-şi ascundă încîntarea, Victoria deschise coperta cărţii subţiri şi văzu biletul parfumat.

– Dă-i drumul, să te auzim citind, spuse Jason în batjocură.

În mod deliberat, Victoria îi aruncă o privire speculativă.

– Eşti cît se poate de sigur că vrei să citesc asta cu glas tare?

– Tare, spuse Jason, scurt.

– În faţa lui Miss Kirby? îl întrebă ea, inocent.

– Ori citeşti, ori recunoşti că nu poţi, o repezi el.

– Foarte bine, spuse Victoria. Înghiţindu-şi rîsul, citi dramatic:

Iubitul meu Jason, mi-e dor de tine. Aştept cu nerăbdare, numărînd orele care mă mai despart de tine. Îţi trimit aceste frumoase poeme, în speranţa că le vei citi şi te vei gîndi la mine, la nopţile minunate pe care le-am petrecut unul în braţele celuilalt...

Jason îi smulse cartea din mîini. Ridicîndu-şi sprîncenele, Victoria se uită fix în ochii lui şi îi aminti politicos:

Biletul acesta a fost scris în franceză – l-am tradus eu, în timp ce-l citeam.

Se întoarse spre Miss Kirby şi-i spuse veselă:

– Desigur, mai erau şi altele. Dar nu cred că este genul de lucruri pe care cineva să le lase la îndemînă, cînd în jur se află tinere bine crescute. Victoria se întoarse şi şi ieşi din cameră, cu capul sus.

Lady Kirby aştepta în hol, gata de plecare. Victoria le adresă celor două un scurt la-revedere, apoi o luă în sus pe scări, sperînd să scape de inevitabila furie a lui Jason, pe care era sigură că acesta intenţiona să o reverse asupra ei, în clipa următoare plecării celor două femei. Totuşi, remarca de plecare a lui Lady Kirby provocă o explozie în mintea Victoriei, care şterse orice altceva.

– Nu te simţi prost pentru că Lordul Fielding a anulat logodna, draga mea, îi strigă aceasta în timp ce Northrup le ajuta cu hainele. De fapt, puţini au dat crezare anunţului din ziar. Toată lumea era convinsă că în clipa în care vei ajunge aici, va găsi el un mod de a se retrage. Ştrengarul ăsta a dat clar de înţeles, la toată lumea, că nu se va căsători cu nimeni...

Charles o împinse afară pe uşă, mimînd că o escorta la trăsură, iar Victoria se opri şi se întoarse în loc, pe scări. Stătea acolo şi tremura de furie, uitîndu-se la Jason, ca o zeiţă frumoasă, ofensată.

– Trebuie să înţeleg – spuse ea mînioasă – că logodna despre care ai confirmat că nu mai este valabilă, a fost logodna *noastră*?

Singurul răspuns al lui Jason a fost încordarea maxiliarului, dar tăcerea lui însemna o tacită recunoaştere şi Victoria îl privi cu scîntei albastre ţîşnindu-i din ochi, indiferentă la servitorii care o priveau paralizaţi de groază.

– Cum îndrăznești? șuieră ea. Cum îndrăznești să faci lumea să creadă că m-aș gîndi vreodată să mă mărit cu tine. Nu m-aș mărita cu tine nici dacă-ai fi...

– Nu-mi amintesc *să te fi cerut* în căsătorie, o întrerupse Jason, sarcastic. Totuși, este liniștitor să știu că în cazul în care mi-aș pierde vreodată mințile și chiar *te-aș cere*, tu vei avea decența de a mă refuza.

Periculos de aproape de lacrimi, pentru că simțea că își pierdea controlul dar nu i-l putea zgîlțîi pe al lui, Victoria îi aruncă o privire de un dispreț ucigător.

– Ești un monstru rece, fără inimă, arogant, nesimțitor, fără respect sau sentimente față de nimeni – nici măcar față de moarte! Nici o femeie în toate mințile nu te-ar dori! Ești un... Vocea i se frînse și Victoria se întoarse și o luă la goană în sus pe scări.

Jason o privi din foaier, unde doi valeți și majordomul stăteau țintuiți locului, așteptînd îngroziți clipa în care stăpînul își va dezlănțui furia asupra acestui năpîrstoc de fată, care făcuse tocmai ceva de neiertat. După un interminabil moment, Jason își vîrî mîinile în buzunare. Se uită în jur la majordomul încremenit și ridică din sprîncene.

– Cred că am primit tocmai ceea ce aș putea numi o teribilă punere la punct, Northrup.

Northrup înghiți sonor dar nu spuse nimic pînă cînd Jason nu urcă scările; atunci se întoarse spre cei doi valeți.

– Ocupați-vă de treburile voastre și aveți grijă să nu începeți să bîrfiți cu nimeni. Și se îndepărtă.

O'Malley se uită spre celălalt valet.

– Mie mi-a făcut o cataplasmă și mi-a vindecat măseaua, spuse el cu venerație. Poate că i-a făcut și Domniei Sale ceva ca să-i trateze temperamentul. Și

fără să mai aştepte vreo reacţie, se duse direct la bucătărie, să o informeze pe doamna Craddock şi restul personalului de acolo, despre uluitorul incident la care tocmai fusese martor. După plecarea lui Monsieur André – mulţumită tinerei doamne din America – bucătăria devenise un loc plăcut, unde te puteai repezi cîteva momente, cînd ochiul de vultur al lui Northrup era aţintit asupra altcuiva.

În decurs de o oră, personalul bine pregătit, perfect înregimentat făcuse, pe rînd, o pauză suficientă ca să asculte cu uimire povestea dramei care se desfăşurase pe scară. În decursul următoarei jumătăţi de oră, povestea fără precedent a trecerii Domniei Sale de la demnitatea de gheaţă la omenia caldă, în urma confruntării cu o extremă provocare, se împrăştiase pînă la grajduri şi la adăposturile paznicilor de vînătoare.

Sus, mîinile Victoriei tremurau de înăbuşită tortură, în timp ce-şi scotea acele din păr şi ieşea din rochia de culoarea piersicii. Încă luptînd cu lacrimile, atîrnă rochia în dulap, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat. O cuprinse un nespus dor de acasă. Vroia să plece de aici, să pună oceanul între ea şi oameni ca Jason Fielding şi Lady Kirby. Probabil că din acelaşi motiv părăsise şi mama ei Anglia. Mama ei... Frumoasa, buna ei mamă, îşi spuse ea cu un hohot strangulat. Lady Kirby nu avea dreptul să-i atingă nici măcar tivul fustei lui Katherine Seaton!

Amintiri despre trecuta, fericita ei viaţă de familie se îngrămădiră în jurul Victoriei, pînă cînd dormitorul din Wakefield se umplu de acestea. Îşi aminti ziua în care culesese un buchet de flori sălbatice pentru mama ei şi îşi murdărise rochiţa, în acest proces. *„Uite, mamă, nu sînt lucrul cel mai frumos pe care l-ai*

văzut vreodată?, spusese ea. *„Le-am cules pentru tine – dar mi-am murdărit rochiţa."*

„Sînt foarte frumoase", recunoscuse mama ei, îmbrăţişînd-o şi ignorînd rochia murdară. *„Doar că tu eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată."*

Îşi aminti cînd avea şapte ani şi o febră a fost cît pe aci să o ucidă. Noapte de noapte, mama ei a stat alături de ea, ştergîndu-i faţa şi braţele cu buretele, în timp ce Victoria se chinuia între stări de delir şi de conştienţă. În cea de a cincea noapte, s-a trezit în braţele mamei ei, cu faţa udă de lacrimile care şiroiau pe obrajii mamei. Katherine se legăna dintr-o parte într-alta, plîngînd şi şoptind aceeaşi rugăminte incoerentă, iară şi iară: *„Te rog, nu-mi lăsa fetiţa sa moară. Este aşa de mică şi îi este aşa de frică de întuneric. Te rog, Doamne..."*

În coconul moale, mătăsos, al patului ei de la Wakefield, Victoria se întoarse cu faţa în pernă, cu trupul zguduindu-i-se în hohote sfîşietoare.

– Ah, mamă, plîngea ea dezlănţuit, ah, mamă, ce dor mi-e de tine....

Jason se opri în faţa dormitorului ei şi ridică mîna să ciocănească, dar încremeni încruntîndu-se, auzind plînsul acela cumplit. Probabil că o să se simtă mai bine dacă o să-şi plîngă toată durerea, îşi spuse el. Pe de altă parte, dacă o ţinea tot aşa, se putea îmbolnăvi. După cîteva momente de gîndire, se duse în camera lui, turnă puţin coniac într-un pahar şi se întoarse la ea.

Ciocăni – aşa cum îl instruise ea cu aroganţă să facă – dar cum aceasta nu răspunse, deschise uşa şi intră. Se opri lîngă patul ei, uitîndu-se la umerii care tremurau spasmodic, de durerea aceea sfîşietoare. Mai văzuse femei plîngînd, dar lacrimile lor erau

întotdeauna delicate şi deliberate, cu intenţia de a încovoia voinţa bărbatului. Victoria stătuse pe scara aceea, lansînd spre el sulițe verbale, ca un luptător îndîrjit, apoi se retrăsese în camera ei, ca să plîngă într-un patetic secret.

Jason îi puse o mînă pe umăr.

– Victoria...

Victoria se întoarse pe spate şi sări în coate, cu ochii albaştri întunecaţi ca o catifea udă, cu genele ei lungi, umede, sclipind de lacrimi.

– Ieşi afară de-aici! îi porunci ea într-o şoaptă înăbuşită. Ieşi în clipa asta, pînă nu te vede nimeni!

Jason se uită la frumuseţea impetuasă, cu ochi albaştri din faţa lui, cu obrajii roşii de mînie, cu părul tiţianic revărsîndu-se neîmblînzit peste umerii ei. În cămaşa de noapte, albă, cuminte, pînă la gît, avea atracţia nevinovată a unui copil stînjenit, cu inima frîntă; totuşi, în bărbia ei se citea sfidare şi în ochii ei ardea mîndria furioasă, avertizîndu-l să nu o subestimeze. Îşi aminti îndrăzneaţa ei impertinenţă, în bibliotecă, unde a citit în mod deliberat biletul acela, străduindui-se apoi din greu să-şi ascundă satisfacţia, deconcertîndu-l. Melissa fusese singura femeie care a îndrăznit vreodată să îl sfideze, dar făcea asta în spatele lui. Victoria Seaton o făcea în faţa lui şi aproape că o admira pentru asta.

Cum Jason nu făcea nicio mişcare să plece, Victoria îşi şterse iritată lacrimile de pe obraji, îşi trase cuvertura pînă la bărbie şi începu să se dea, încetişor, înapoi, pînă cînd se aşează cu spatele pe perne.

– Îţi dai seama ce ar spune lumea dacă ar şti că eşti aici? şuieră ea. Tu chiar nu ai principii?

– Nici unul, recunoscu acesta fără remuşcări. Eu prefer practicul, principiilor. Ignorînd privirea ursuză a Victoriei, se aşeză pe pat şi spuse:

– Bea asta.

Ţinu paharul cu lichidul chihlimbariu suficient de aproape de faţa Victoriei ca aceasta să simtă mirosul puternic de alcool.

– Nu, categoric nu, spuse ea scuturînd din cap.

– Bea sau ţi-l torn pe gît, spuse el calm.

– Nu o să faci asta!

– Ba da, Victoria, o s-o fac. Acum bea totul, ca un copil bun. O să te ajute să te simţi mai bine.

Victoria văzu că nu avea rost să mai comenteze şi era prea obosită ca să se mai lupte. Luă în silă o înghiţitură din lichidul acela cumplit, chihlimbariu şi încercă să împingă paharul înapoi, în mîna lui.

– Mă simt mult mai bine, minţi ea.

În ochii lui Jason se aprinse o scînteie de amuzament, dar vocea lui era implacabilă.

– Bea totul.

– Şi atunci o să pleci? spuse ea capitulînd fără convingere. Jason dădu din cap. Încercînd să scape de băutură ca şi cum ar fi fost vorba de un medicament cu gust rău, luă repede două înghiţituri; apoi mai bău, înecîndu-se, în timp ce lichidul îşi croia cu greu drum în jos, spre stomacul ei.

– Este groaznic, spuse ea sufocată, prăbuşindu-se înapoi pe perne.

Cîteva minute Jason rămase tăcut, lăsîndu-i timp coniacului să-şi împrăştie căldura reconfortantă, prin ea. Apoi spuse calm:

– În primul rînd, Charles a fost cel care a anunţat logodna noastră în ziar, nu eu. În al doilea rînd, nici tu nu doreşti mai mult ca mine această logodnă. Corect?

– Absolut, recunoscu Victoria.

– Atunci de ce plîngi pentru că *nu sîntem* logodiţi?

Victoria se uită la el cu un dispreţ suveran.

– Nu făceam nimic de genul ăsta.

– Nu? Amuzat, Jason se uită la lacrimile care se mai agăţau încă de genele ei lungi şi îi întinse o batistă albă ca zăpada. Atunci de ce ai nasul roşu, obrajii umflaţi, faţa palidă şi...

Un chicot timid, indus de coniac, ţîşni din Victoria şi aceasta îşi tamponă nasul.

– Un gentleman nu face asemenea remarci nepoliticoase.

Un zîmbet leneş îi transfigură lui Jason trăsăturile aspre.

– Sînt sigur că nu am făcut nimic ca să îţi las impresia că sînt un gentleman!

Consternarea exagerată din vocea lui îi aduse Victoriei, fără să vrea, un zîmbet pe buze.

– Chiar nimic, îl asigură ea. Mai luînd o sorbitură din coniac, se lăsă pe spate, în perne.

– Nu plîngeam din cauza acestei logodne caraghioase – asta m-a înfuriat doar.

– Atunci de ce plîngeai?

Răsucind paharul în palme, Victoria studie lichidul care făcea vîrtejuri.

– Plîngeam pentru mama mea. Lady Kirby a spus că va trebui să mă străduiesc să se facă uitată reputaţia mamei mele şi asta m-a înfuriat atît de tare încît nu am ştiut ce să spun. Îi aruncă o privire rapidă pe sub gene şi pentru că acesta părea atît de sincer interesat şi de abordabil, ca niciodată, continuă, poticnindu-se:

– Mama mea a fost bună şi nobilă şi dulce. Mi-am amintit cît de minunată era şi asta m-a făcut să plîng.

Ştii, de cînd au murit părinţii mei, am început să am stările astea speciale, cînd mă simt minunat într-un moment, pentru ca apoi, dintr-o dată, să mi se facă un dor nebun de ei şi să îmi vină să plîng.

– Este firesc să plîngi pentru cei pe care-i iubeşti, spuse el cu atîta blîndeţe încît îi venea greu să creadă că Jason era cel care vorbea.

Ciudat reconfortată acum de prezenţa lui şi de vocea lui profundă, puternică, Victoria scutură din cap.

– Plîng pentru mine, se confesă ea, vinovată. Plîng din autocompătimire, pentru că i-am pierdut. Nu mi-am dat niciodată seama că sînt atît de laşă.

– Am văzut şi oameni curajoşi plîngînd, spuse el încet.

Victoria îi studie trăsăturile dure, ca sculptate. Chiar şi cu efectul atenuant al incandescenţei lumînării pe chipul lui, părea teribil de invulnerabil. Era imposibil să şi-l imagineze cu lacrimi în ochi. Cu rezerva ei firească, mult diminuată de coniac, Victoria îşi lăsă capul într-o parte şi îl întrebă cu căldură:

– Tu ai plîns vreodată?

Expresia lui deveni distantă.

– Nu.

– Nici măcar cînd ai fost mic? insistă ea încercînd să-l bine dispună, hărţuindu-l.

– Nici măcar atunci, spuse el scurt.

Dădu brusc să se ridice, dar Victoria întinse impulsiv mîna, reţinînîndu-l. Ochii lui se micşorară, privind degetele lungi de pe braţul lui, apoi şi-i ridică spre ochii ei largi, cercetători.

– Domnule Fielding, începu ea, încercînd stîngaci să menţină scurtul lor armistiţiu şi chiar să-l consolideze, dacă s-ar fi putut. Ştiu că nu îţi place să

mă ai aici, dar nu o să stau mult – doar pînă cînd o să vină Andrew după mine.

– Stai cît vrei, spuse el dînd din umeri, cu o expresie rece.

– Mulţumesc, spuse Victoria, faţa ei adorabilă oglindindu-i uluirea faţă de abrupta lui schimbare de dispoziţie. Dar ce vroiam eu să spun este că aş vrea foarte mult ca noi doi să putem avea, ah, relaţii prieteneşti.

– Ce fel de „relaţii prieteneşti" ai în minte, doamnă? Amorţită de coniac, Victoria nu surprinse ironia din vocea lui.

– Păi, dacă nu sîntem foarte riguroşi, am putea spune că sîntem veri îndepărtaţi. Se opri, cercetînd cu privirea enigmatica lui faţă, în căutarea unui semn de căldură. Eu nu mai am nici o rudă, în afară de unchiul Charles şi de tine. Crezi că ne-am putea trata unul pe celălalt ca veri?

Jason rămase uluit de propunerea ei, dar apoi se amuză.

– Cred că am putea face asta.

– Mulţumesc.

– Şi acum încearcă să dormi.

Victoria dădu din cap şi se vîrî sub cuverturi.

– Ah, am uitat să-mi cer scuze – pentru lucrurile pe care ţi le-am spus la mînie, adică.

Buzele lui tresăriră.

– Le regreţi?

Victoria îşi ridică sprîncenele, privindu-l cu un zîmbet adormit, obraznic.

– Ai meritat fiecare cuvînt.

– Ai dreptate, recunoscu el zîmbind. Dar nu-ţi forţa norocul.

Reţinîndu-şi nevoia de a întinde mîna şi de a-i ciufuli părul greu, Jason se întoarse în camera lui şi-şi turnă puţin coniac, apoi se aşeză, punîndu-şi picioarele pe masa din faţa fotoliului. Se întrebă de ce oare Victoria Seaton a trebuit să retrezească în el această ciudată dorinţă de a proteja. Intenţionase să o trimită înapoi în America, încă de la sosirea ei – iar asta a fost *înainte* ca ea să-i întoarcă casa pe dos. Poate faptul că era atît de pierdută şi de vulnerabilă – şi atît de tînără şi de gingaşă – l-a făcut să se simtă paternal. Sau poate candoarea ei, care l-a descumpănit. Sau ochii aceia ai ei, care păreau să-i cerceteze faţa ca şi cum i-ar fi căutat sufletul. Ea nu cunoştea vicleşugurile flirtului; nici nu avea nevoie de aşa ceva, îşi spuse el, amar – ochii aceia puteau seduce şi un sfînt.

CAPITOLUL 8

– N-am cuvinte să-ţi spun cît de rău mă simt pentru aseară, îi spuse Charles la micul-dejun, a doua zi dimineaţă, cu părere de rău pe chip şi cu mustrări de cuget. Am greşit anunţînd logodna ta cu Jason, dar am sperat atît de mult că voi doi v-aţi putea potrivi. Cît despre Lady Kirby, este o scorpie bătrînă, iar fiică-sa aleargă de doi ani după Jason, de aceea au venit în galop aici, să vadă cum arăţi.

– Nu e nevoie să-mi explici toate astea din nou, unchiule Charles. Nu s-a întîmplat nici o nenorocire, spuse Victoria, amabilă.

– Poate că nu, dar pe lîngă toate celelalte calităţi neplăcute, Kirby este şi cea mai rea dintre bîrfitoare. Acum că ştie că eşti aici, o să aibă grijă să afle absolut toată lumea, ceea ce înseamnă că în curînd vom fi aşaltaţi de vizitatori dornici să te vadă. Ceea ce înseamnă că vei avea nevoie de o însoţitoare potrivită, pentru ca nimeni să nu clevetească despre faptul că locuieşti singură, cu doi bărbaţi. Charles îşi ridică privirea spre Jason care intra în cameră şi Victoria se încordă, rugîndu-se ca armistiţiul din seara trecută să reziste la lumina zilei.

– Jason, îi explicam Victoriei necesitatea unei însoţitoare. Am trimis după Flossie Wilson. Flossie era mătuşa lui, fată bătrînă, care se ocupase odinioară de micuţul Jamie.

– Este proastă ca noaptea, dar este singura mea rudă de sex feminin şi singura însoţitoare acceptabilă pentru Victoria. Deşi nu are deloc minte, Flossie cunoaşte foarte bine comportamentul în societate.

– Bine, spuse Jason absent, oprindu-se lîngă scaunul Victoriei. Se uită în jos la ea, cu o expresie insondabilă.

– Presupun că nu te resimţi de pe urma coniacului alinător de aseară?

– Cîtuşi de puţin, spuse ea veselă. De fapt, chiar mi-a plăcut, cînd m-am obişnuit cu el.

Un zîmbet galeş luminã faţa bronzată a acestuia şi inima Victoriei se opri o bătaie. Jason Fielding avea un zîmbet care putea topi şi un gheţar!

– Fii atentă să nu începapă să-ţi placă prea mult... verişoară, spuse acesta, glumeţ.

Pierdută în planuri pline de speranţă de a se împrieteni cu Jason, Victoria nu mai era atentă la discuţia dintre cei doi bărbaţi, pînă cînd Jason i se adresă direct ei.

– M-ai auzit, Victoria?

Victoria îl privi pierdută.

– Îmi pare rău, nu ascultam.

– Aştept, vineri, vizita unui vecin care s-a întors tocmai din Franţa. Dacă vine cu soţia lui, aş vrea să i te prezint. Strălulgerarea de plăcere faţă de prietenoasa lui deschidere i-a fost însă stinsă de explicaţia grosolană care urmă.

– Contesa de Collingwood este un excelent exemplu de cum ar trebui să te porţi în societate. Ar fi

înţelept din partea ta să-i studiezi comportamentul şi să încerci să o întreci.

Victoria se înroşi, simţindu-se ca un copil prost crescut, căruia i s-a spus tocmai că ar trebui să urmeze exemplul cuiva. Mai mult, cunoscuse deja patru aristocraţi englezi – Charles, Jason, Lady Kirby şi Miss Johanna Kirby. Exceptîndu-l pe Charles, îi considera pe toţi foarte greu de abordat şi perspectiva de a mai cunoaşte alţi doi, nu o încînta prea tare.

– Mulţumesc, spuse ea politicos. Abia aştept să-i cunosc.

Victoria îşi petrecu următoarele patru zile în mod plăcut, scriind scrisori sau bucurîndu-se de compania lui Charles. În după-amiaza celei de a cincea zi, coborî la bucătării pentru o altă farfurie cu resturi pentru Willie.

– Animalul ăsta o să fie bun de călărit dacă-l mai îndopi atîta, îi spuse doamna Craddock, bine dispusă.

– Mai are mult pînă atunci, spuse Victoria, întorcîndu-i zîmbetul. Puteţi să-mi daţi şi osul acela uriaş de acolo, sau îl păstraţi pentru supă?

Doamna Craddock o asigură că nu-l păstra şi-i dădu osul uriaş. Mulţumindu-i, Victoria se întoarse să plece, apoi îşi aminti ceva.

– Aseară, domnul Field... adică Domnia Sa, se corectă ea, privind cum femeia îngheţă la simpla menţiune a lui Jason, a spus că friptura de raţă a fost cea mai bună pe care a mîncat-o vreodată. Nu sînt sigură că şi-a amintit să vă spună, îi explică Victoria, ştiind perfect de bine că Jason nu s-ar fi obosit să facă asta, dar m-am gîndit că aţi vrea să ştiţi.

Obrajii durdulii ai doamnei Craddock se înroşiră de plăcere.

– Mulţumesc, my lady, îi răspunse aceasta, politicoasă.

Victoria alungă titlul cu un zîmbet, apoi dispăru afară pe uşă.

– Ei, chiar este *o adevărată* lady, se adresa doamna Craddock celorlalţi, după plecarea Victoriei. Este blîndă şi bună şi nu seamănă deloc cu domnişoarele acelea insipide pe care le vezi la Londra, sau pe acelea cu nasul pe sus, pe care le aducea aici, din cînd în cînd, Domnia Sa. O'Malley zice că este contesă. L-a auzit pe Înălţimea Sa spunîndu-i asta lui Lady Kirby, acum cîteva seri.

Victoria se duse cu mîncarea la locul unde, de nouă zile, îi aducea lui Willie mîncarea. Cînd o văzu, în loc să rămînă în continuare, cîteva minute bune, în siguranţa conferită de pădure, acesta făcu imediat cîţiva paşi în faţă.

– Aici, spuse ea rîzînd încetişor, uite ce ţi-am adus.

Inima Victoriei începu să-i bubuie de fericirea victoriei, cînd cîinele acela uriaş, negru-argintiu, se apropie de ea, la distanţă de o mînă – mult mai mult decît oricînd.

– Dacă mă laşi să te mîngîi, Willie, continuă ea apropiindu-se centimetru cu centimetru de el şi întinzîndu-i bolul, diseară, după cină, o să-ţi mai aduc un os delicios.

Cîinele se opri, privind-o cu un amestec de teamă şi de neîncredere.

– Ştiu că vrei asta, continuă ea, mai făcînd un mic pas spre el şi vreau să fii prietenul meu. Tu crezi probabil că mîncarea asta este o mită, continuă Victoria, aplecîndu-se încetişor şi punînd bolul între ei. Şi ai dreptate. Şi eu sînt la fel de singură ca şi tine,

pricepi, dar noi doi am putea fi adevăraţi prieteni. Eu nu am avut niciodată un cîine, ştii asta?

Ochii lui scînteietori se îndreptară lacomi spre mîncare şi din nou spre ea. După o clipă, se apropie mai mult de bol, dar fără să o scape din ochi, nici chiar atunci cînd şi-a aplecat capul şi a început să înfulece mîncarea. În timp ce mînca, Victoria continuă să-i vorbească, încetişor, în speranţa că-i va da încredere.

– Nu-mi pot imagina la ce s-a gîndit domnul Fielding cînd ţi-a ales numele ăsta – nu arăţi deloc ca un Willie. Eu ţi-aş fi spus mai curînd Lupu', sau Rege ceva care să sune la fel de fioros ca înfăţişarea ta.

Cum termină, cîinele dădu să plece, dar Victoria îi întinse repede cealaltă mînă, arătîndu-i osul uriaş.

– Trebuie să-l iei din mîna mea dacă-l vrei, îl preveni ea. Acesta fixă osul o clipă doar, înainte ca uriaşii lui colţi să se înfigă în el, smulgîndu-i-l din mînă. Se aşteptase ca el să fugă înapoi în pădure cu osul, dar spre încîntarea ei, după o pauză tensionată, cîinele se lăsă jos, aproape de picioarele ei şi începu să-l roadă, făcîndu-l aşchii. Dintr-o dată, Victoria avu senzaţia că cerul îi zîmbea. Nu se mai simţea nedorită şi ne-binevenită la Wakefield – acum, amîndoi bărbaţii Fielding îi erau prieteni şi în curînd îl va avea şi pe Willie companion. Îngenunchie şi îl mîngîie pe capul uriaş.

– Ai nevoie de un periat zdravăn, spuse ea privind colţii ascuţiţi care rodeau osul. Mi-aş dori să te poată vedea Dorothy, continuă Victoria. Ea iubeşte animalele şi ştie cum să se poarte cu ele. Cît ai bate din palme, ai fi făcut deja fel de fel de giumbuşlucuri pentru ea. Gîndul o făcu pe Victoria să zîmbească, dar apoi îi retrezi durerea provocată de singurătate.

A doua zi, pe la mijlocul după-amiezii, Northrup veni să îi anunţe sosirea Lordului Collingwood şi dorinţa Lordului Fielding de a coborî în biroul lui.

Victoria se privi cu teamă în oglinda de deasupra mesei de toaletă, apoi se aşeză şi îşi prinse părul într-un coc ordonat, pregătindu-se să întîlnească un aristocrat mîndru, rece, solid, de vîrsta lui Lady Kirby.

– Trăsura ei s-a rupt în drum spre Wakefield şi au luat-o cu ea doi fermieri – îi spunea Jason zîmbind, lui Robert Collingwood. În timp ce aceştia îi scoteau cufărul din căruţă, au scăpat doi puceluşi şi Victoria l-a prins pe unul dintre ei exact cînd Northrup deschidea uşa. Acesta a văzut purceluşul în braţele ei şi a confundat-o cu o ţărancă, aşa că i-a spus să se ducă în spate ca să-şi lase marfa. Cum Victoria a refuzat să facă asta, Northrup i-a poruncit unui valet să o dea afară de pe proprietate, termină Jason, dîndu-i lui Robert Collingwood un pahar cu vin de Bordeaux.

– Dumnezeule Mare, spuse lordul rîzînd. Ce primire! Ridicînd paharul pentru toast, spuse:

– Pentru fericirea ta şi pentru răbdarea nesfîrşită a miresei tale.

Jason se încruntă.

Încercînd să clarifice toastul probabil derutant, Robert explică:

– De vreme ce nu s-a întors în loc şi nu a luat primul vapor înapoi spre America, nu pot decît presupune că domnişoara Seaton are multă răbdare – o trăsătură cît se poate de binevenită la o mireasă.

Jason spuse, plat:

– Anunţul de logodnă din *Times* este opera lui Charles. Victoria este o verişoară îndepărtată a lui.

Când a aflat că a rămas fără familie şi că vine la el, a decis că ar trebui să mă însor cu ea.

– Fără să se consulte mai întîi cu tine? întrebă Robert, incredul.

– Am aflat că m-a logodit exact cînd a aflat toată lumea – citind *Times*.

Ochii cafenii, calzi, ai lordului se aprinseră de o caldă simpatie.

– Îmi închipui că ai fost surprins.

– Furios, îl corectă Jason. Şi pentru că tot vorbim despre asta, speram că soţia ta va veni şi ea azi, ca să i-o pot prezenta pe Victoria. Caroline este doar cu câţiva ani mai mare decît Victoria şi cred că s-ar putea împrieteni. Ca să fiu sincer, Victoria are nevoie de o prietenă, aici. Sigur, a fost un oarecare scandal în societate, cînd mama ei s-a căsătorit cu medicul acela irlandez, iar bătrîna Lady Kirby plănuieşte, în mod clar, să agite din nou spiritele. În plus, străbunica Victoriei este Ducesa de Claremont, care se pare că nu vrea să o recunoască pe fată. Victoria este contesă cu drepturi depline, dar numai acest lucru nu-i va cîştiga reala acceptare a societăţii. Desigur, va fi sprijinită de Charles, ceea ce o va ajuta. Nimeni nu va îndrăzni să o atace direct.

– Dar o să aibă în spate şi greutatea influenţei tale, care este considerabilă, sublinie Collingwood.

– Dar nu – îl contrazise Jason sec – cînd este vorba de stabilirea reputaţiei unei tinere doamne, o virtuoasă inocentă.

– Adevărat, chicoti Robert.

– Oricum, Victoria nu s-a întîlnit pînă acum decît cu femeile Kirby, ca mostre ale aristocraţiei englezeşti. M-am gîndit că soţia ta i-ar putea face o impresie mai bună despre aceasta. De fapt, i-am sugerat să o

privească pe Caroline ca un bun exemplu de maniere acceptabile şi de comportament...

Robert Collingwood îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Adevărat? Atunci speră ca Victoria nu o să-i urmeze exemplul. Manierele Carolinei sînt rafinate – suficient de rafinate ca să te prostească chiar şi pe tine, presupun, să crezi că este un model de bună cuviinţă – dar eu nu fac decît să o scot mereu din necaz. Nu am cunoscut în viaţa mea o tînără mai încăpăţînată ca ea, termină el, dar cuvintele îi erau pline de tandreţe.

– În acest caz, Victoria şi Caroline se vor înţelege de minune, spuse Jason scurt.

– S-ar zice că te interesează foarte mult fata asta, continuă Robert privindu-l insistent.

– Doar ca tutore fără voie.

Afară, în faţa uşii biroului, Victoria îşi îndreptă fustele rochiei din şifon verde ca mărul, ciocăni încetişor şi intră. Jason stătea în spatele biroului, într-un scaun cu spateaza înaltă, din piele, vorbind cu un bărbat abia trecut de treizeci de ani. Cînd o văzură, amîndoi se opriră din vorbit şi se sculară într-un unison precis, chiar dacă accidental – o simplă mişcare care părea să evidenţieze asemănările dintre ei. Ca şi Jason, lordul era înalt şi frumos şi cu o constituţie atletică, dar părul lui era de culoarea nisipului şi ochii de un cafeniu cald. Avea aceeaşi aură de calmă autoritate ca şi Jason, dar era mai puţin înspăimîntător. În ochii lui stătea la pîndă umorul şi zîmbetul lui era prietenesc, nu sardonic. Totuşi, nu arăta ca un bărbat pe care ţi l-ai fi dorit duşman.

– Mă scuzaţi că mă uitam aşa – spuse Victoria încet, după ce Jason termină de făcut prezentările –

dar cînd v-am văzut pe amîndoi în picioare, mi s-a părut că văd o asemănare între voi.

– Sînt convins că aţi spus asta ca pe un compliment, my lady, spuse Robert Collinwood, zîmbind.

– Nu, glumi Jason, cîtuşi de puţin.

Victoria se gîndi repede la un răspuns potrivit dar lordul o scuti de stînjeneală, aruncîndu-i lui Jason o privire indignată şi spunînd:

– Oare ce răspuns ar putea avea Miss Seaton la asta?

Victoria nu auzi răspunsul lui Jason pentru că atenţia ei i-a fost furată de un alt ocupant al biroului – un adorabil băieţel în jur de trei ani, care stătea alături de conte, privind-o fascinat, cu o corăbioară uitată în mînuţele lui vînjoase. Cu părul ca nisipul şi cu ochii maronii, era replica în miniatură a tatălui său, pînă la pantalonii bufanţi de călărie, cafenii şi la jacheta cafenie cu care era îmbrăcat. Nespus de atrasă de acesta, Victoria îi zîmbi.

– Nu cred că ne-a prezentat cineva... sugeră ea.

– Iartă-mă, spuse lordul cu zîmbitoare gravitate. Lady Victoria, permite-mi să ţi-l prezint pe fiul meu, John.

Băieţelul îşi puse corăbioara pe scaunul din spatele lui şi execută o plecăciune solemnă, adorabilă. Victoria îi răspunse cu o reverenţă adîncă, stîrnindu-i acestuia un rîs copilăresc. Apoi John arătă cu un degeţel grăsun spre părul ei şi îi aruncă o privire tatălui său.

– Roşu? spuse el cu copilărească încîntare.

– Da, confirmă Robert.

Copilul zîmbi cu toată faţa.

– Frumos, şopti el, făcîndu-l pe tatăl lui să rîdă.

– John, eşti mult prea mic să-ţi încerci norocul la doamne încîntătoare, spuse Collingwood.

– Ah, dar eu nu sînt o doamnă, îl contrazise Victoria, înnebunită după băieţel şi îi spuse acestuia, cu degajare:

– *Eu* sînt un marinar!

Acesta păru atît de neîncrezător, încît Victoria adăugă:

– Ah, dar chiar sînt – şi încă unul bun. Construiam bărcuţe cu prietenul meu Andrew şi le lansam la apă, împreună cu ceilalţi copii – chiar dacă bărcuţele noastre nu erau chiar aşa de grozave ca a ta. Vrei să mergem la apă. Să o lansăm?

Acesta dădu din cap spre Victoria, în semn că da şi se uită la tatăl lui, cerîndu-i permisiunea.

– O să am grijă de el. Şi de corăbioară, desigur, promise ea.

Cînd lordul consimţi, John îi dădu Victoriei mîna şi ieşiră amîndoi din birou.

– Se vede că-i plac copiii, remarcă Robert după plecarea acestora.

– Şi ea e încă aproape un copil, spuse Jason, indiferent.

Lordul îşi întoarse capul şi se uită la tînăra superbă care traversa foaierul. Uitîndu-se apoi din nou la Jason, ridică din sprîncene, într-o amuzată nedumerire, dar nu spuse nimic.

Victoria petrecu aproape o oră stînd pe o pătură pe malul apei care săpase o potecă pitorească prin pajiştile nesfîrşite. Soarele îi scălda faţa şi îi încălzea mădularele, în timp ce stătea alături de John, inventînd poveşti cu piraţi şi furtuni care, după toate probabilităţile, s-au repezit asupra vasului ei în timpul traversării. John asculta vrăjit, ţinînd firul lung de

peşcuit pe care îl obţinuse Victoria de la Northrup şi pe care îl legase de corăbioară. Cînd acesta se plictisi de navigatul liniştit în apa mică de aici, Victoria luă firul din mîna lui şi merseră împreună de-a lungul apei, ghidînd corăbioara în aval, unde rîul deveni foarte adînc, continuîndu-şi curgerea pe sub un pod de piatră graţios şi învolburîndu-se în jurul unui copac căzut. Victoria îi dădu înapoi firul, spunîndu-i:

– Aici. Şi nu-i da drumul, altfel o să eşuăm pe pomul ăla încîlcit, de acolo.

– Nu-i dau drumul, promise el zîmbind, în timp ce corăbioara cu trei catarge se agita şi se afunda în vîrtejurile apei.

Victoria coborî pe malul abrupt şi începu să culeagă un buchet de flori de cîmp roz, albastre şi albe care tapisau panta, cînd John strigă şi o porni ţopăind stîngaci după firul care-i scăpase din mînă.

– Stai pe loc! strigă ea imperativ şi alergă după el.

Încercînd bărbăteşte să nu plîngă, acesta îi arătă vaporaşul care aluneca acum direct spre ramurile copacului căzut de sub pod.

– S-a dus, şopti el cu un nod în gît, în timp ce două lacrimi i se prelingeau din ochii maronii. Mi l-a făcut unchiul George. O să fie atît de trist.

Victoria îşi muşcă buza, ezitînd. Deşi apa era clar adîncă şi foarte iute aici, ea şi cu Andrew îşi salvaseră bărcuţele din ape mult mai periculoase, unde le lansau ei întotdeauna. Îşi ridică privirile şi studie malul abrupt, asigurîndu-se că se aflau suficient de jos ca să nu fie văzuţi de nimeni din casă; apoi, se decise.

– Nu s-a dus, a eşuat doar pe o stîncă, spuse ea cu degajare, îmbrăţişîndu-l. Ţi-l aduc eu înapoi. Îşi

scotea deja sandalele, ciorapii şi rochia ei nouă, din şifon, luată de Jason.

– Stai aici. Mă duc după el.

Îmbrăcată doar în cămaşă şi într-un jupon uşor, Victoria intră în apă pînă cînd nu mai simţi fundul sub picioare, apoi o porni înot mai departe, cu lovituri lungi, experte, pînă la celălalt capăt al copacului. Sub pod, apa era rece ca gheaţa şi adîncă, aşa cum se rostogolea înspumată în jurul ramurilor, dar nu i-a fost greu să localizeze corăbioara. A avut destulă bătaie de cap, totuşi, să elibereze firul puternic dintre ramuri. S-a scufundat de două ori, spre încîntarea lui John care se pare că nu mai văzuse pe nimeni, pînă atunci, înotînd şi scufundîndu-se. În ciuda apei reci şi a juponului îmbibat, înotul era revigorant şi Victoria savura senzaţia de libertate pe care o trăia.

– Acum eliberez vasul, îi strigă ea lui John, făcîndu-i cu mîna. Privindu-l ca să se asigure că acesta nu avea de gînd să încerce să vină după ea, îi strigă:

– Rămîi acolo unde eşti, nu am nevoie de ajutor.

Copilul dădu din cap ascultător şi Victoria se scufundă, urmărind firul pe sub copac, cu degetele reci, pipăind locul unde acesta se înfăşurase în jurul unei ramuri scufundate şi croindu-şi drum spre celălalt capăt.

– Northrup a spus că i-a văzut îndreptîndu-se spre pod, acum vreo... Jason se opri brusc, la auzul cuvîntului „ajutor", purtat spre ei, de vînt.

Cei doi bărbaţi o rupseră la fugă, traversînd pajiştea spre podul îndepărtat. Alunecînd şi patinînd, coborîră malul abrupt, acoperit cu flori, spre John. Robert Collingwood îşi prinse copilul de umeri, întrebîndu-l cu voce groasă, alarmată:

– Unde este ea?

– Sub pod. Sub pod, după corăbioara unchiului George, îi răspunse copilul, numai zîmbet.

– Ah, Isuse! Nebuna aia mică... gîfîi Jason, scoţîndu-şi deja haina şi alergînd spre apă. Dintr-o dată, o mică sirenă roşcată ieşi la suprafaţă rîzînd, făcînd un arc înalt, spectaculos.

– L-am salvat, John! strigă ea cu părul căzîndu-i şuviţe pe faţă.

– Minunat! strigă John, bătînd din palme.

Jason patină oprindu-se, groaza disperată făcînd loc furiei în timp ce o privea înotînd veselă spre mal, cu lovituri lungi, graţioase, trăgînd corăbioara după ea.

Robert Collingwood îi aruncă o privire înţelegătoare furiosului lui prieten şi-şi luă fiul de mînă.

– Vino în casă cu mine, John, îi porunci el ferm. Cred că Lord Fielding are să-i spună ceva domnişoarei Victoria.

– Mulţumesc? prezise băieţelul.

– Nu, spuse acesta sec. Nu „mulţumesc".

Victoria ieşi cu spatele din apă, trăgînd după ea corăbioara în timp ce păşea, vorbindu-i unui John absent.

– Vezi, ţi-am spus că o pot salva...

Spatele ei se lovi de un obiect nemişcat, în timp ce mîini ca nişte menghine o apucară de braţe, întorcînd-o, dîndu-i capul pe spate.

– Nebună mică! strigă Jason furios. Nebună mică şi proastă, te puteai îneca!

– Nu – nu, nu am fost în pericol, gîfîi Victoria, îngrozită de focurile din ochii lui verzi. Sînt o excelentă înotătoare, ai văzut, şi...

– La fel ca şi rîndaşul care a fost cît pe aci să se înece anul trecut! spuse el cu o voce teribilă.

– Mă rog, dar nu cred că mă ajuţi dacă-mi rupi braţul, spuse ea, dar eforturile ei zadarnice de a se elibera nu făceau decît să intensifice strînsoarea dureroasă. Pieptul Victoriei se ridica şi cădea în agitaţia ei, în timp ce continua cu disperare să facă apel la înţelepciunea lui.

– Ştiu că te-am speriat şi îmi pare rău, dar nu am fost în nici un pericol. Nu am făcut nimic rău.

– Nu ai făcut nimic rău? Şi nu eşti în niciun pericol? repetă el ameninţător, privirile căzîndu-i pe sînii care i se înălţau sub respiraţia îngrozită. Victoria îşi dădu dintr-o dată seama că era udă şi sumar îmbrăcată, udîndu-i cămaşa acolo unde sînii i se atingeau de el.

– Dacă un alt bărbat şi nu eu ar fi stat pe mal şi te-ar fi privit – ce crezi că s-ar fi întîmplat?

Victoria înghiţi şi-şi umezi buzele, amintindu-şi cînd venise o dată acasă, cu mult după lăsarea întunericului şi descoperise că tatăl ei organizase o echipă care plecase în căutarea ei, în pădure. La început reacţionase cu veselie. Dar apoi, două zile nu s-a mai putut aşeza comod...

– Nu...nu ştiu ce s-ar fi putut întîmpla, îi răspunse ea încercînd să scape basma curată. Presupun că indiferent cine ar fi fost, mi-ar fi dat hainele şi...

Privirea lui Jason căzu pe buzele ei moi, apoi alunecă mai jos, urmînd linia gîtului, spre chinuitoarele ridicături de carne expuse vederii lui, deasupra cămăşii ude, lipite de ea. Cu capul dat pe spate, sîni ei tremurau şi ieşeau în faţă, invitînd, exacerbînd faptul de netăgăduit că era o femeie înnebunitoare şi nu copilul care încercase el să se convingă că este.

– Asta s-ar fi întîmplat! izbucni el dintr-o dată şi mîna lui o strivi pe a ei, într-un sărut brutal al cărui scop era să o pedepsească şi să o umilească.

Victoria se zbătu în tăcere lipită de el, încercînd să scape din strînsoare şi să-şi smulgă gura de posedarea furioasă a buzelor lui.Lupta ei nu părea decît să-l înfurie şi mai mult şi sărutul deveni şi mai dureros.

- Te rog, spuse ea fără suflu, lipită de gura lui, îmi pare rău că te-am speriat...

Încet, mîinile lui slăbiră strînsoarea, apoi Jason îşi înalţă capul şi se uită în jos, în ochii ei îngroziţi. Automat, Victoria îşi încrucişă braţele peste sîni, cu părul împrăştiindu-i-se pe umeri ca o pînză de rubine ude, acoperite cu un voal de aur, cu ochii de safir, măriţi de spaimă şi nedumerire.

– Te rog, şopti ea cu vocea tremurîndu-i de emoţie, încercînd să păstreze armistiţiul care existase între ei, vreme de aproape cinci zile.Te rog, nu fii supărat. Îmi pare rău că te-am speriat. Eu înot de cînd eram mică, dar acum ştiu că nu ar fi trebuit să fac asta, azi.

Recunoaşterea ei sinceră, de bună voie, l-a surprins pe Jason nepregătit. De cînd făcuse avere şi-şi cîştigase titlul, s-au folosit asupra lui toate tertipurile feminine posibile, dar fără succes; candoarea Victoriei, combinată cu frumuseţea ei, cu privirea aţintită direct asupra lui şi senzaţia trupului ei înnebunitor lipit de el, au acţionat asupra lui ca un afrodoziac. Dorinţa se ridică în el, încălzindu-i trupul, trimiţînd-o cîntînd prin vinele lui, forţîndu-i mîinile să o tragă mai aproape.

Victoria văzu parcă o flacără primitivă şi terifiantă în ochii lui, în timp ce mîinile acestuia se strîngeau pe braţele ei. Sări înapoi, cu un strigăt înălţîndu-se din

gîtlej, dar buzele lui le acoperiră pe ale ei, astupîndu-i vocea cu o insistenţă care o împietri. Se luptă ca un şoricel înnebunit prins într-o capcană nedureroasa, pînă cînd îi simţi mîinile mîngîindu-i liniştitor spinarea şi umerii, în timp ce buzele lui se mişcau pe ale ei într-o inflamantă căutare.

Ameţită, îşi ridică mîinile pe pieptul lui, căutînd un punct de sprijin exact pe obiectul care-i distrugea echilibrul. Acest gest inocent declanşă o reacţie instantanee în Jason. Braţele acestuia se strînseră în jurul ei, sărutînd-o mai apăsat, mişcîndu-şi buzele pe ale ei cu ardoare flămîndă, insistentă. Pierdută într-o ceaţă de alarmă fără nume, Victoria se ridică pe vîrfuri, răspunzînd presiunii puternice a braţelor lui. Jason gemu cînd îi simţi trupul lipit de al lui şi îşi desfăcu buzele, mişcîndu-şi-le insistent înainte şi înapoi, forţînd-o să şi le deschidă pe ale ei; în clipa în care se întîmplă asta, limba lui se strecură între ele, plonjînd în adăpostul catifelat al gurii ei.

Victoria îşi eliberă gura, îngrozită de ce făcea Jason şi îl împinse cu toată forţa ei.

– Nu! strigă ea.

Jason îi dădu drumul atît de brusc încît Victoria se clătină, dîndu-se un pas înapoi; apoi Jason inspiră prelung, sonor, ţinîndu-şi respiraţia un timp nefiresc de lung. Smulgîndu-şi privirea ostilă de pe pieptul lui Jason, se uită la el, aşteptîndu-se ca acesta să arunce asupra ei vina pentru acest incredibil sărut.

– Fără îndoială că o să spui acum că eu am provocat acest tratament!

Gura lui mobilă se curbă într-un mic zîmbet şi Victoria avu fugara impresie că el se lupta să-şi revină.

– Tu ai făcut prima greşeală, azi. Aceasta îmi aparţine. Îmi pare rău, spuse el într-un tîrziu.

– Poftim? răspunse ea, nevenindu-i să creadă.

Jason îi răspunse răspicat:

– Contrar celor ce le crezi despre mine, nu am obiceiul să seduc fete inocente...

– *Nu* am fost în pericol de a fi sedusă, minţi Victoria, mîndră.

Ochii lui scînteiară uşor, glumeţi

– Nu? întrebă el, amuzamentul părînd să-i liniştească tensiunea din trup.

– Nu, categoric, nu!

– Atunci îţi sugerez să te îmbraci înainte de a mă tenta să-ţi arăt cît de mult greşeşti.

Victoria deschise gura să facă o remarcă pe măsura sugestiei lui revoltătoare, dar zîmbetul lui direct, luminos, era prea mult pentru ea.

– Eşti imposibil! spuse ea, cu laşitate.

– Ai dreptate, confirmă el şi-i întoarse spatele pentru ca ea să se poată îmbrăca.

Încercînd cu disperare să-şi controleze emoţiile şi să se conformeze comportamentului lui firesc acum, Victoria se îmbrăcă în grabă. Şi Andrew o sărutase de cîteva ori, dar niciodată în felul acesta. Niciodată, aşa. Jason nu ar fi trebuit să facă asta şi nici să fie atît de calm, acum. Era cît se poate de sigură că avea toate motivele să fie furioasă pe el, dar probabil că în Anglia lucrurile erau altfel. Poate că doamnele de aici erau obişnuite cu aşa ceva. Poate că o să pară nebună, dacă o să facă un caz din asta. Şi chiar dacă ar fi făcut caz, probabil că Jason s-ar fi lepădat uşor de sărutul acesta, aşa cum de altfel făcea deja. Nu avea nimic de cîştigat dacă-i aţîţa ostilitatea, dar avea

totul de pierdut. Totuşi, nu-şi putea controla total enervarea.

– Eşti *într-adevăr* imposibil, repetă ea.

– Am convenit deja acest lucru.

– Şi eşti la fel de imprevizibil.

– Adică?

– Păi, eu eram aproape convinsă că o să mă baţi pentru că te-am speriat. Dar tu m-ai sărutat.

Aplecîndu-se, Victoria ridică de jos corăbioara lui John.

– Încep să cred că semeni foarte mult cu cîinele tău – amîndoi arătaţi mult mai fioroşi decît sînteţi în realitate.

Văzu cum faţada lui vanitoasă cedează puţin.

– Cîinele meu? repetă el ca un ecou.

– Willie, îl lămuri ea.

– Probabil că tu te temi şi de canari, dacă îl găseşti pe Willie înfricoşător.

– Am ajuns la concluzia că nu este cazul să mă tem de niciunul dintre voi.

Un zîmbet îi flutură în colţurile gurii, cînd Jason luă corăbioara din mîna ei.

– Nu mai spune la nimeni asta, altfel o să-mi distrugi reputaţia.

Victoria îşi înfăşură pătura în jurul ei, apoi îşi lăsă capul într-o parte.

– Ai vreuna?

– Fireşte, cea mai proastă, recunoscu el aruncîndu-i o privire provocatoare. Vrei să-ţi povestesc detaliile ei sordide?

– Categoric nu, spuse Victoria cu afectare. Sperînd că uşoara reţinere a lui Jason din cauza sărutului îl va face mai maleabil, Victoria îşi adună tot curajul ca să atace subiectul care o frămînta de mai multe zile.

– Există o cale care să atenueze „greşeala" pe care ai făcut-o, spuse ea pornind spre casă.

Jason o cîntări cu privirea.

– Eu aş spune că o greşeală atrage după ea o alta. Totuşi, spune-mi ce anume vrei?

– Îmi vreau hainele înapoi.

– Nu.

– Nu mă înţelegi, spuse ea aproape plîngînd, cu nervii slăbiţi de sărut şi acum, de atitudinea lui implacabilă. Eu sînt în doliu după părinţii mei.

– Te înţeleg; totuşi, nu cred că durerea este vreodată atît de mare încît să nu poată fi ţinută înăuntru şi nu cred în etalarea doliului. Mai mult, Charles şi cu mine vrem să-ţi construim o viaţă nouă, aici – una care să-ţi facă plăcere.

Victoria replică, disperată:

– Nu am nevoie de o viaţă nouă! Stau aici doar pînă cînd vine Andrew după mine şi...

– Nu o să vină după tine, Victoria, spuse Jason. Nu ţi-a scris decît o singură scrisoare în toate aceste luni..

Cuvintele se înfipseră în creierul Victoriei ca nişte pumnale încinse.

– *O să vină*, crede-mă. Şi nu a trecut decît exact timpul cît să primească scrisoarea pe care i-am trimis-o înainte de plecarea mea.

Expresia lui Jason se înăspri.

– Sper să ai dreptate. Totuşi, îţi interzic să porţi negru. Doliul se ţine în suflet.

– De unde ştii tu? izbucni Victoria, întorcîndu-se spre el, cu mîinile în şolduri. Dacă ai avea suflet, nu m-ai lăsa să defilez în aceste haine, ca şi cum părinţii mei nu ar fi existat niciodată. Tu nu ai inimă!

– Ai dreptate, izbucni el cu o voce joasă, dar cu atît mai înfricoşătoare. Eu nu am inimă. Ţine minte asta şi nu te amăgi crezînd că în spatele înfăţişării mele înfricoşătoare se ascunde un cîine îmblînzit, care-ţi mănîncă din palmă. Multe femei au făcut greşeala asta şi au regretat!

Victoria se îndepărtă de el, pe picioare tremurînde. Cum şi-a putut imagina că ar putea deveni prieteni! Era rece şi cinic şi dur; era vicios, cu un temperament pe care nu puteai conta; şi în plus, era şi atît de vizibil de schimbător! Nici un om întreg la cap nu ar putea săruta o femeie cu atîta pasiune şi tandreţe, pentru ca imediat după aceea să devină superficial, rece şi plin de ură. Nu, el nu era un cîine îmblînzit – el era la fel de periculos şi de imprevizibil ca pantera cu care semăna!

În ciuda faptului că Victoria mergea cît putea de repede, paşii mari ai lui Jason îl ţineau uşor alături de ea şi ajunseră în acelaşi timp în dreptul rondului pentru trăsuri din faţa casei.

Lordul de Collingwood îi aştepta urcat deja pe splendidul lui cal roib, cu John ţinut confortabil în faţa lui.

Jenată şi furioasă, Victoria îi făcu un rapid semn cu mîna de la revedere, îi zîmbi jalnic lui John, îi dădu corăbioara şi fugi repede înăuntru.

John o privi, se uită la Jason, apoi se întoarse îngrijorat spre tatăl lui.

– Nu a bătut-o pe Miss Tory, nu?

Lordul aruncă o privire amuzată spre cămaşa lui Jason, udă în faţă.

– Nu, John, Lordul Fielding nu a bătut-o. Iar lui Jason îi spuse:

– Să o rog pe Caroline să îi facă mîine o vizită lui Miss Seaton?

– Vino cu ea şi o să reluăm discuţia noastră de aseară.

Robert încuviinţă din cap. Strîngîndu-şi protector braţul în jurul băieţelului său, atinse calul cu pintenii şi roibul o luă la galop pe alee.

Jason îi privi îndepărtîndu-se şi se strîmbă de neplăcere cînd îşi permise pentru prima oară să se gîndească la ce se întîmplase cu el, lîngă rîu.

CAPITOLUL 9

A doua zi după-amiază, Victoria tot nu reuşise să-şi scoată din minte sărutul cutremurător al lui Jason. Stînd pe iarbă alături de Willie, îi mîngîia capul mîndru, în timp ce acesta rodea osul pe care i-l adusese. Privindu-l, se gîndi din nou la atitudinea degajată, zîmbitoare a lui Jason după ce o sărutase şi stomacul i se strînse cînd compară propria ei inocenţă şi stupiditate cu sofisticata şi aroganta desfrînare a lui Jason. Cum a putut oare să o sărute şi să o strîngă în braţe gata parcă să o devoreze, ca apoi să glumească pe tema asta? Şi unde, se întreba Victoria, găsise ea abilitatea să ţină piept veselei lui dispoziţii, cînd simţurile o ameţeau şi genunchii îi tremurau? Şi după toate astea, cum a putut-o el privi cu ochii aceia de gheaţă, sfătuind-o să nu facă aceeaşi greşeală pe care o făcuseră alte „duzini" de femei ?

Ce îl făcea să se poarte astfel? se întreba ea. Era imposibil să colaborezi cu el, imposibil să îl înţelegi. Îi propusese prietenia, doar ca să sfîrşească prin a fi sărutată. Totul părea atît de diferit în Anglia; poate că aici, asemenea săruturi erau doar ceva obişnuit şi nu avea nici un motiv să se simtă vinovată sau furioasă. Dar se simţea. O inundă singurătatea fără Andrew şi

o cutremură de ruşine, pentru dorita ei participare la sărutul lui Jason.

Îşi ridică privirile cînd îl văzu pe Jason îndreptîndu-se spre grajduri. Acesta plecase la vînătoare de dimineaţă, aşa încît l-a putut evita, încercînd să-şi revină, dar timpul de graţie se epuizase – trăsura lordului de Collingwood intra pe alee. Se ridică, nefericită.

– Haide, Willie, spuse ea crispat. Haide să mergem să-i spunem Lordului Fielding că au sosit lordul şi contesa şi să-l scutim pe bietul O'Malley de un drum inutil la grajduri.

Cîinele îşi înălţă capul uriaş şi o privi cu ochi inteligenţi, dar nu se mişcă.

– Este timpul să încetezi să te mai ascunzi de oameni. Eu nu sînt servitoarea ta şi refuz să-ţi mai aduc mîncarea aici. Northrup mi-a spus că înainte erai hrănit la grajduri. Haide, Willie! repetă ea, hotărîtă în sfîrşit să deţină controlul asupra acestei mici particele din viaţa ei. Mai făcu doi paşi şi aşteptă. Cîinele se ridică şi se uită în sus la ea, expresia lui alertă convingînd-o că îi înţelesese comanda.

– Willie, spuse ea iritată, m-am săturat de masculi aroganţi. Victoria pocni din degete.

– Am spus *vino*! Făcu din nou un pas înainte, privind peste umăr, absolut decisă să tragă animalul încăpăţînat de ceafă, dacă acesta o mai refuza.

– Vino! spuse ea cu asprime şi de data aceasta cîinele o urmă încet.

Fericită de mica ei reuşită, Victoria se îndreptă spre grajdurile de unde tocmai ieşea Jason, cu puşca lungă atîrnîndu-i lejer în mînă.

În faţa casei, Lordul de Collingwood îşi ridică soţia, să o coboare din trăsură.

– Uite-i acolo, vin, îi spuse el acesteia, făcînd un semn cu capul spre grajduri. Vîrîndu-şi cu dragoste mîna pe după încheietura braţului soţiei sale, începu să traverseze pajiştea spre celălalt cuplu.

– Zîmbeşte, glumi el în şoaptă, cînd paşii acesteia ezitară. Arăţi ca şi cum te-ai pregăti să-ţi întîlneşti călăul.

– Ceea ce este mai mult sau mai puţin ceea ce simt, recunoscu Caroline, aruncîndu-i un zîmbet speriat. Ştiu că o să rîzi, dar Lordul Fielding efectiv mă înspăimîntă. Îşi întări afirmaţia dînd din cap la vederea expresiei uluite a soţului ei.

– Nu sînt singura care simte aşa – aproape toată lumea se teme de el.

– Jason este un om extraordinar de inteligent, Caroline. Am cîştigat enorm de pe urma oricărei investiţii pe care a avut amabilitatea să mi-o recomande.

– Posibil, dar tot cumplit de inabordabil rămîne şi... şi *respingător*, din cauza asta. Mai mult, este în stare să-ţi aplice un duş rece de îţi vine să *intri în pămînt*. Luna trecută i-a spus lui Miss Faraday că nu îi plac femeile afectate – mai ales acelea care se agaţă de braţul lui în timp ce se poartă afectat.

– Şi ce i-a răspund Miss Farraday?

– Ce-i *putea* răspunde? Cînd se agăţa de braţul lui şi se purta afectat? A fost groaznic de jenant.

Ignorînd zîmbetul plin de înţeles al soţului ei, îşi întinse mai bine pe degete mănuşile albe.

– Nu pot pricepe ce văd femeile la el, pentru că devin ca gelatina în preajma lui. Într-adevăr, este bogat ca regele Cresus, cu şase domenii şi Dumnezu ştie cîte lire sterline venit anual – şi firește, o să fie

următorul Duce de Atherton. Şi trebuie să-i fac dreptate, recunoscînd că este neobişnuit de frumos...

– Dar nu poţi înţelege ce văd femeile la el? o necăji soţul ei, rîzînd.

Caroline scutură din cap, coborînd vocea în timp ce se apropiau de cei doi.

– Nu are deloc maniere. Dimpotrivă – este şocant de direct!

– Cînd un bărbat este în permanenţă urmărit pentru bogăţia şi titlurile lui, ar trebui scuzat cînd îşi mai pierde răbdarea.

– Treaba ta ce crezi, dar eu una am cea mai sinceră compasiune pentru biata Miss Seaton. Gîndeşte-te numai cît de terifiată trebuie să fie să trăiască în aceeaşi casă cu el.

– Nu ştiu dacă este terifiată, dar îmi dă senzaţia că este singură şi că are nevoie de o prietenă care să-i arate cum să se descurce în Anglia.

– Tare nefericită trebuie să fie, spuse Caroline cu înţelegere, privind-o pe Victoria care ajunsese tocmai la Jason şi vorbea acum cu el.

– Au sosit lordul şi contesa, îi spuse Victoria lui Jason, cît se poate de politicos şi de rece.

– Văd. Sînt în urma ta, îi explică Jason, la doar cîţiva paşi în spate. Jason se uită din nou la ea, apoi îngheţă, atenţia fiindu-i atrasă de ceva aflat în spatele ei, spre stînga.

– Dă-te la o parte! îi porunci el, trăgînd-o brutal de-o parte, în timp ce-şi smulgea puşca pe umăr. Victoria auzi un mîrîit încet, cumplit în spatele ei şi înţelese dintr-o dată ce intenţiona Jason să facă.

– Nu! strigă ea. Luptîndu-se să scape de strînsoarea lui, împinse arma cu ţeava în sus şi se aruncă

la pămînt, petrecîndu-şi braţele pe după Willie şi uitîndu-se fix la Jason.

– Eşti nebun! Nebun! Ce ţi-a făcut Willie să meriţe să-l înfometezi şi să-l împuşti? întrebă ea isteric, mîngîind capul animalului. A înotat cumva în rîul ala nenorocit al tău sau – sau a îndrăznit să nu-ţi asculte ordinele – sau...

Puşca alunecă printre degetele amorţite ale lui Jason, pînă cînd ajunse orientată, inofensiv, spre pămînt.

– Victoria, spuse el calm, în contrast cu expresia încordată, palidă, ăsta nu este Willie. Willie este un collie pe care l-am împrumutat acum cîteva zile familiei Collingwood, pentru montă.

Mîna Victoriei se opri la jumătatea mîngîierii.

– Dacă nu mi-am pierdut cumva vederea şi minţile, aş zice că animalul de care te agăţi ca o mamă protectoare de copilul ei, este cel puţin pe jumătate lup.

Victoria înghiţi şi se ridică încet în picioare.

– Chiar dacă nu este Willie, tot cîine este, nu lup, insistă ea încăpăţînată. Cunoaşte comanda „Aici".

– Este pe jumătate *cîine*, o contrazise Jason. Cu gîndul de a o împinge departe de animal, făcu un pas înainte şi o apucă de braţ – gest care stîrni instantaneu reacţia cîinelui care se lăsă la pămînt, mîrîind şi dezgolindu-şi colţii, cu părul ridicat măciucă pe spinare. Jason îi dădu drumul la braţ, îndreptîndu-şi încet degetele spre trăgaciul puştii.

– Mişcă-te de lîngă el, Victoria.

Ochii Victoriei se întoarseră spre armă.

– Nu face asta! îl preveni ea isteric. Nu te las. Dacă-l omori, te omor şi eu pe tine, jur. Trag chiar mai bine cu arma decît ştiu să înot – oricine de acasă de

Ia mine îţi poate confirma asta. Jason! strigă ea, cu glasul spart. Este un cîine şi nu încearcă decît să mă protejeze de tine. Oricine poate înţelege asta! Este prietenul meu. Te rog, te rog, nu-l împuşca. Te rog...

Victoria privi mîna lui Jason care slăbea strîngoarea armei şi din nou ţeava acesteia se îndreptă inofensivă spre iarbă.

Nu-l împuşc.Dar încetează să te mai apleci deasupra lui, îi porunci el.

– Îţi dai cuvîntul tău de gentleman? insistă Victoria, blocînd în continuare cîinele cu trupul ei, pentru a preveni o confruntare fatală între cîinele curajos care încerca să o protejeze şi bărbatul cu arma mortală, car se pregătea să-l ucidă tocmai din cauza asta.

– Îţi dau cuvîntul meu.

Victoria începu să se dea deoparte, dar apoi îşi aminti ceva ce-i spusese Jason şi se interpuse repede, din nou, între cei doi combatanţi. Uitîndu-se cu suspiciune la Jason, îi aminti:

– Dar mi-ai spus că tu nu eşti un genlteman şi mi-ai spus că nu ai principii. Cum să te cred că o să-ţi onorezi cuvîntul, aşa cum ar trebui să o facă un gentleman?

Ochii de panteră ai lui Jason sclipiră fără să vrea, amuzaţi şi acesta se uită la tînăra fără apărare care în acelaşi timp apăra curajoasă un lup şi îl sfida, revoltată, pe el.

– O să mi-l onorez. Şi acum încetează să te mai porţi ca Ioana d'Arc.

– Nu sînt convinsă să te cred. Poţi să juri şi în faţa Lordului Collingwood?

– Îţi sfidezi norocul, draga mea, o preveni Jason, blînd

Deşi spuse cu blîndeţe, cuvintele aveau rezonanţa unei ameninţări şi Victoria le luă în seamă, nu pentru că s-ar fi temut de consecinţe ci pentru că simţea instinctiv că Jason îşi va ţine promisiunea. Dădu din cap şi se mişcă de lîngă cîine, dar trupul uriaş al acestuia rămase în poziţie de atac, cu privirea ameninţătoare întoarsă spre Jason.

Acesta, la rîndul lui, privea animalul cu puşca în continuare pregătită, în mîna lui dreaptă. Disperată, Victoria se întoarse spre cîine.

– Stai jos! îi porunci ea, fără să se aştepte cu adevărat ca acesta să-i asculte comanda.

Cîinele ezită şi se aşeză lîngă ea.

– Ai văzut?! Victoria îşi ridică mîinile în sus, uşurată. A fost bine dresat de cineva. Şi ştie că puşca ta îl poate răni – de aceea nu-şi dezlipeşte ochii de pe ea. Este inteligent.

– Foarte inteligent, conveni Jason, ironic. Suficient de inteligent ca să se aciuiască chiar sub nasul meu, în timp ce eu şi toţi ceilalţi de pe o întindere de cîteva mile vînăm „lupul" care dă iama în coteţele cu păsări şi terorizează satul.

– Acesta este motivul pentru care te duci în fiecare zi la vînătoare? Cînd Jason confirmă din cap, Victoria dădu drumul unui torent de cuvinte, toate cu intenţia de a-l împiedica pe Jason să spună că animalul nu putea rămîne pe proprietatea lui.

– Bine, dar nu este un lup, este un cîine, poţi vedea asta. Iar eu îl hrănesc în fiecare zi, aşa că nu mai are nici un motiv să dea iama în coteţele oamenilor. Este şi foarte deştept şi înţelege ce îi spun eu.

– Atunci presupun că i-ai putea spune că este nepoliticos să stea acolo şi să aştepte ocazia să muşte mîna care, cel puţin indirect, îl hrăneşte.

Victoria aruncă o privire spre prea zelosul ei protector şi apoi spre Jason.

– Cred că dacă te întinzi din nou spre mine iar eu o să-i spun să nu mai mîrîie la tine, o să înţeleagă ideea. Haide, atinge-mă.

– Mi-ar face plăcere să-ţi frîng gîtul, spuse Jason pe jumătate serios, dar o apucă de braţ, aşa cum îi ceruse ea. Animalul se aşează în poziţie de atac, gata să sară, mîrîind.

– Nu! spuse Victoria aspru şi lupul pe care-l chema Willie se relaxă, ezită şi îi linse mîna.

Victoria dădu drumul unui oftat de uşurare.

– Vezi, a funcţionat. O să am cea mai mare grijă de el – şi nu o să mai necăjească pe nimeni, dacă-l laşi să rămînă aici.

Jason nu era insensibil nici la curajul ei şi nici la privirea imploratoare din ochii aceia albaştri, strălucitori.

– Leagă-ţi cîinele, oftă el. Cînd aceasta dădu să obiecteze, spuse:

– O să-i spun lui Northrup să-i informeze pe pădurari că nu trebuie să i se facă vreun rău, dar dacă pătrunde pe proprietate altcuiva, au liber să tragă în el. Nu a încercat să atace pe nimeni, dar fermierii ţin şi la familie dar şi la păsările lor.

Jason evită orice altă discuţie întorcîndu-se pur şi simplu spre Contele şi Contesa de Collingwood şi pentru prima oară, Victoria îşi aminti de prezenţa acestora.

Umilinţa o făcu să ia foc, în timp ce îşi impunea să o privească pe femeia pe care Jason o privea ca pe un model de comportament în societate. În locul dispreţului suveran pe care se aştepta să-l citească pe chipul contesei, Lady Collingwood o privea cu o

privire care semăna foarte mult cu o amuzată admi-raţie. Jason făcu prezentările şi se îndepărtă apoi împreună cu contele, ca să discute afaceri, lăsînd-o, fără inimă, pe Victoria să se descurce singura, cît putea ea mai bine, cu contesa.

Lady Collingwood a fost prima care a rupt tăcerea jenantă.

– Pot să merg cu tine să-ţi pui cîinele în lanţ?

Victoria confirmă dînd din cap, frecîndu-şi de fusta palmele umede.

– Cre... credeţi probabil că sînt cea mai prost crescută femeie în viaţă, spuse ea pe un ton nefericit.

– Nu, spuse Caroline Collingwood, muşcîndu-şi buza de jos ca să-şi controleze veselia, dar cred că sînteţi *cea mai curajoasă* femeie.

Victoria înlemni.

– Pentru că nu mi-e frică de Willie?

Contesa îşi scutură capul.

– Pentru că nu vă este frică de Lordul Fielding, o corectă ea rîzînd.

Victoria se uită la bruneta aceea uluitor de frumoasă, în ţinuta ei elegantă, luxoasă, dar ce a văzut a fost privirea ştrengărească din ochii cenuşii, veseli şi oferta de prietenie din zîmbetul ei. În această aparent neprietenoasă ţară, întîlnise un spirit înrudit cu al ei şi dîndu-şi seama de asta, îşi recăpătă buna dispoziţie.

– De fapt, am fost îngrozită, recunoscu Victoria, luînd-o spre spatele casei, unde decisese să lege cîinele pînă cînd îl va putea convinge pe Jason să-l lase să stea în casă.

– Dar nu ai arătat-o, vezi tu şi asta este grozav, pentru că mie mi se pare că îndată ce un bărbat îşi dă seama că unei femei îi este frică de ceva, foloseşte această descoperire în cele mai oribile moduri. De

exemplu, de îndată ce fratele meu Carlton a aflat că îmi era frică de şerpi, mi-a pus unul în sertarul cu lenjerie. Şi pînă să fi terminat eu cu scena de isterie, fratele meu Abbott mi-a plasat altul în pantofii mei de dans.

Victoria se cutremură.

– Mi-e scîrbă de şerpi. Cîţi fraţi ai?

– Şase şi cu toţii mi-au făcut cele mai afurisite lucruri, pînă cînd am înţeles să mă răzbun cu aceeaşi monedă. Tu ai fraţi?

– Nu... o soră.

La vremea cînd domnii terminară de discutat afaceri şi li se alăturară doamnelor pentru o cină timpurie,Victoria şi Caroline Collingwood se tutuiau deja şi erau pe cale să devină prietene. Victoria explicase deja că logodna ei cu Lordul Fielding fusese o greşeală făcută de Charles – dar cu cele mai bune intenţii – şi vorbise deja şi despre Andrew; Caroline îi mărturisise că părinţii ei i-l aleseseră pe Lordul Collingwood ca soţ, dar din ce spunea ea şi după cum i se luminau ochii de cîte ori vorbea despre acesta, era cît se poate de evident pentru Victoria că îl adora.

Masa scînteia de conversaţia lor veselă, în timp ce Victoria şi Caroline continuau să-şi facă confidenţe şi îşi comparau aventurile lor din copilărie. Chiar şi Lordul Collingwood veni cu cîteva poveşti din copilăria lui şi Victoria înţelese că toţi trei se bucuraseră de o copilărie fericită şi de dragostea părinţilor. Totuşi, Jason refuză să discute despre propria sa copilărie, deşi părea să se bucure sincer ascultînd poveştile care se derulau în faţa lui.

– Chiar ştii să tragi cu puşca? o întrebă admirativ Caroline pe Victoria, în timp ce doi valeţi le aduceau

păstrăv soté în unt şi ierburi aromate, asezonat cu un delicios sos.

– Da, recunoscu Victoria. Andrew m-a învăţat, ca să aibă cu cine să se ia la întrecere cînd trăgea la ţintă.

– Şi te luai? La întrecere cu el, adică?

Victoria încuviinţă din cap şi lumina lumînărilor îi aprinse părul, transformîndu-l într-o aureolă curgătoare.

– Foarte des. Pare cît se poate de ciudat, dar prima dată cînd mi-a pus puşca în mînă, i-am urmat instrucţiunile, am ţintit şi am nimerit ţinta. Nu mi s-a părut foarte greu.

– Şi după aceea?

– A fost tot mai uşor, spuse Victoria făcînd cu ochiul.

– Mie îmi plac săbiile, mărturisi Caroline. Fratele meu Richard obişnuia să mă folosească drept partenerul lui la duel. Nu-ţi trebuie decît o armă bună.

– Şi o privire atentă, adăugă Victoria.

Lord Collingwood rîse.

– Eu mă făceam că eram un cavaler de pe vremuri şi mă luptam cu rîndaşii. Mă descurcam destul de bine – dar de fapt rîndaşii, fireşte, erau cei care nu se înghesuiau să dea jos de pe cal un viitor conte, aşa că poate nu eram chiar aşa de bun pe cît credeam eu, la vremea aceea.

– În America jucaţi lupta cu odgonul? o întrebă Caroline curioasă.

– Da şi invariabil, eram fetele împotriva băieţilor.

– Dar nu este cinstit – băieţii sînt întotdeauna mai puternici.

– Nu, dacă fetele reuşesc să aleagă un loc cu un copac pe aproape şi apoi reuşesc – pe nesimţite – să

înfăşoare parţial funia în jurul pomului, în timp ce trag. Victoria rîse.

– Ruşine! chicoti Jason. Înseamnă că trişaţi.

– Adevărat, dar altfel sorţii ar fi fost împotriva noastră, aşa că nu trişam cu adevărat.

– Ce ştii tu despre „sorţi"? o tachină acesta.

– Ca la cărţi? întrebă Victoria, cu faţa aprinsă de o veselie molipsitoare. Ca să vă mărturisesc un adevăr ruşinos, mă pricep aproape la fel de bine să calculez sorţii diferitelor mîini, cît şi să fac cărţile astfel încît să cîştig mîinile respective. Pe scurt, stiu să trişez.

Sprîncenele întunecate ale lui Jason se strînseră într-o uşoară cută.

– Cine te-a învăţat să trişezi?

– Andrew. Zicea că erau *trucuri* pe care le-a învăţat cînd a fost plecat la şcoală.

– Aminteşte-mi să nu-l recomand niciodată pe acest Andrew vreunui club. Nu ar supravieţui pînă a doua zi, spuse Collingwood rezervat.

– Andrew nu trişează niciodată, restabili Victoria adevărul, cu loialitate. El zicea doar că e important să ştii cum se trişează, tocmai ca să nu te laşi trişat de un jucător lipsit de scrupule – dar el nu avea decît şaisprezece ani pe atunci şi nu cred că îşi dădea seama că nu avea cum să întîlnească o astfel de persoană....

Jason se lăsă pe spate în scaun, privind-o pe Victoria cu un fascinat interes, uluit de uşurinţa plină de graţie cu care aceasta se purta cu oaspeţii lui şi de felul în care, fără efort, îl făcuse pe Robert Colligwood să participe la conversaţie. Observă felul în care chipul i se aprindea de iubire cînd vorbea de Andrew şi felul în care insuflase viaţă sufragerei, cu zîmbetul ei.

Era proaspătă şi plină de viaţă şi nepervertită. În ciuda tinereţii ei, exista în ea o sofisticare naturală care venea din mintea ei practică, din spiritul ei viu şi din interesul firesc pentru ceilalţi. Zîmbi în sinea lui, amintindu-şi curajul cu care îşi apărase cîinele, şi care anunţase că de acum înainte îl va chema Lupu, nu Willie. De-a lungul vieţii, Jason cunoscuse cîţiva bărbaţi cu adevărat curajoşi, dar nu întîlnise niciodată o femeie curajoasă. Îşi aminti felul în care răspunsese sărutului său şi incredibila, fierbintea dorinţă pe care o aprinsese în trupul lui.

Victoria Seaton era plină de surprize, plină de promisiuni, îşi spuse el studiind-o pe furiş. Frumuseţea plină de viaţă era topită în fiecare trăsătură impecabilă a chipului ei, dar puterea ei de seducţie pornea de undeva cu mult mai profund: se afla în rîsul ei muzical şi în mişcările ei graţioase. Exista ceva adînc în ea, care o făcea să strălucească şi să împrăştie scîntei, ca un diamant fără cusur, un diamant care avea nevoie doar de un fundal şi de un decor adecvat: haine elegante care să-i complimenteze silueta seducătoare şi trăsăturile perfecte; o casă magnifică, unde să poată domni ca o regină; un soţ care să-i frîngă impulsurile sălbatice; un copil la sînul ei, pe care să-l legene şi să-l hrănească....

Stînd în faţa ei, Jason îşi aminti visul lui vechi, de mult abandonat, de a avea o soţie care să-i lumineze masa cu rîsul şi căldura ei... o femeie care să-i umple braţele în pat şi să gonească pustiul întunecat din el... o femeie care să iubească copiii pe care i-i va dărui el....

Jason îşi reveni, scîrbit de visele lui naive, de tinereţe şi de dorurile neîmplinite. Le avusese în tinereţe şi se căsătorise cu Melissa, crezînd

rebuneşte că o femeie frumoasă ar putea face ca aceste vise să devină realitate. Ce prost a putut fi atunci, cît de incredibil de naiv, să îşi închipuie că unei femei îi poate păsa de iubire sau de copii sau de orice altceva în afară de bani şi de bijuterii şi de putere. Se încruntă cînd îşi dădu seama că Victoria Seaton făcea dintr-o dată să-i revină toate acele vechi dorinţe care să îl tulbure.

CAPITOLUL 10

După plecarea familiei Collingwood, Jason se duse direct în bibliotecă, unde dispăruse şi Charles, cu o oră în urmă.

Charles îşi lăsă imediat cartea jos şi îi zîmbi lui Jason cu toată faţa.

– Ai observat comportamentul Victoriei la cină? Nu este splendidă? Are atîta farmec, atîta tact, atîta înţelegere. Aproape că am luat foc de mîndrie, privind-o! Este...

– Ia-o mîine cu tine la Londra, i-o tăie Jason scurt. Flossie Wilson vă poate aştepta acolo, pentru noul sezon.

– Londra! Dar de ce? De ce trebuie să ne grăbim? izbucni Charles.

– O vreau departe de Wakefield şi de mîinile mele. Du-o la Londra şi găseşte-i un soţ. Peste două săptămîni începe sezonul.

Charles păli, dar vocea îi rămase fermă.

– Cred că am dreptul la o explicaţie pentru brusca ta decizie.

– Ţi-am dat una... O vreau departe de aici şi definitiv departe din mîinile mele. Este o explicaţie suficientă.

– Nu este chiar atît de uşor, protestă Charles, disperat. Nu pot pur şi simplu să anunţ în ziar că sînt în căutarea unui soţ pentru ea. Trebuie să rezolvăm cum trebuie problema asta – prin întîlniri şi prin prezentarea ei în societate.

– Atunci du-o acolo şi începe.

Trecîndu-şi mîna prin părul cărunt, Charles scutură din cap, încercînd să-i schimbe decizia.

– Casa mea nu este adecvată pentru petreceri...

– Foloseşte-o pe a mea, spuse Jason.

– Asta înseamnă că *tu* nu poţi sta acolo, obiectă Charles, căutînd înnebunit obstacole care să facă planul impracticabil. Dacă o să stai acolo, atunci toată lumea va presupune că Victoria este o altă cucerire a ta – şi încă una neruşinată. Faptul că se presupune că sînteţi logodiţi nu va avea nici o importanţă.

– Ori de cîte ori o să vin la oraş, o să stau în casa ta, spuse Jason scurt. Ia personalul meu de aici cu tine – cu el poţi pregăti o petrecere într-o zi. Au mai făcut asta şi altă dată.

– Dar rochiile şi voucherele pentru clubul *Almack's* şi...

– Spune-i lui Flossie Wilson să o ducă pe Victoria la Madame Dumosse şi spune-i Madamei că *eu* vreau ca Victoria să aibă ce este mai bun – şi imediat. Flossie o să ştie ce să facă pentru voucherele la *Almack's*. Altceva?

– Altceva? izbucni Charles. În primul rînd, Dumosse este atît de renumită că *pînă şi eu* am auzit de ea. Nu o să aibă timp să o îmbrace pe Victoria, nu, cu sezonul care bate la uşă.

– Spune-i lui Dumosse că eu am spus să îşi folosească propria judecată pentru garderoba

Victoriei şi să nu facă nici o economie. Părul roşu al Victoriei şi talia ei mică vor fi o provocare pentru ea; s-o îmbrace pe Victoria astfel încît să facă să pălească orice blondă insipidă sau trestie brunetă din Londra. O s-o facă chiar dacă va trebui să nu doarmă următoarele două săptămîni, după care o să mă taxeze dublu faţă de obişnuitele ei preţuri exorbitante, ca să compenseze inconvenienţele suferite. Am mai trecut prin asta, termină el. Iar acum, că am pus totul la punct, am de lucru.

Charles oftă lung, frustrat.

– Foarte bine, dar o să plecăm peste trei zile, nu mîine. Asta o să-mi lase timp să o anunţ pe Flossie Wilson să vină direct la Londra, nu aici. Ca bărbat necăsătorit, nu pot locui în aceeaşi casă cu Victoria, fără prezenţa unei însoţitoare corespunzătoare – mai ales la Londra. Trimite-ţi personalul înainte ca să se ocupe de casa ta şi eu îi trimit vorbă lui Flossie Wilson să vină la Londra poimîine. Iar acum vreau să te rog o favoare.

– Anume?

Formulîndu-şi cu grijă răspunsul, Charles spuse:

– Vreau să nu ştie nimeni că logodna ta cu Victoria a fost ruptă, nu încă.

– De ce nu? întrebă Jason nerăbdător.

Charles ezită, încurcat parcă şi apoi se lumină.

– Ei bine, dacă membrii *înaltei societăţi* vor crede că Victoria este logodită cu tine, nu o vor studia atît de intens. O să poată şi ea să se mişte cu puţin mai multă libertate şi să-i studieze pe domni fără grabă, înainte de a se decide la cineva în mod special.

Cum Jason păru gata să comenteze, Charles adăugă repede:

– O să fie mult mai admirată – şi mult mai dorită – dacă tinerii londonezi vor crede că a obţinut o cerere în căsătorie de la *tine*, dintre toţi oamenii. Gîndeşte-te, orice tînăr eligibil din Londra va crede că trebuie să fie cu totul specială dacă tu vrei să te căsătoreşti cu ea. Pe de altă parte, dacă vor crede că ai renunţat la ea, se vor da înapoi.

– „Prietena" ta, Lady Kirby, va avea grijă să-i anunţe pe toţi de desfacerea logodnei, sublinie Jason.

Charles alungă cu mîna această idee.

– Nimeni nu va da doi bani pe Kirby, dacă *tu* nu negi logodna, cînd vii la Londra.

– Bine, spuse Jason, gata să accepte aproape orice, ca să o vadă pe Victoria măritată. Du-o la Londra şi prezint-o. O să îi asigur o zestre corespunzătoare. Dă cîteva baluri şi invită orice fante din Europa. O să particip chiar eu la debutul ei, adăugă el ironic. Şi o să rămîn la Londra ca să discut cu viitorii ei pretendenţi. Nu o să fie greu să găsim pe cineva care să ne scape de ea.

Era atît de uşurat că rezolvase problema Victoriei, încît nu-i trecu prin cap să se gîndească la raţiunile care se ascundeau în spatele argumentului lui Charles de a nu anunţa desfacerea logodnei.

Victoria intră în bibliotecă exact în clipa în care ieşea Jason. Îşi zîmbiră; apoi acesta ieşi iar ea se apropie de Charles.

– Eşti gata pentru jocul nostru de dame, unchiule Charles?

– Poftim? întrebă acesta, absent. Da, desigur, draga mea.Toată ziua numai la asta m-am gîndit. Ca întotdeauna. Se aşezară la masă, de o parte şi de alta a tablei de dame, o suprafaţă cadrilată care

cuprindea 64 de pătrate, jumătate negre şi jumătate albe.

În timp ce îşi aşeza cele douăsprezece jetoane albe, rotunde, pe cele douăsprezece pătrate negre din faţa ei, Victoria îi aruncă o privire furişă bărbatului cărunt înalt, elegant, pe care ajunsese repede să-l îndrăgească ca pe un adevărat unchi. Arătase deosebit de bine în seara asta la cină, în haina lui neagră, frumos croită, în timp ce rîdea la povestirile lor din copilărie şi chiar contribuise la vreo cîteva, dar acum părea preocupat şi îngrijorat.

– Nu te simţi bine, unchiule Charles? îl întrebă ea studiindu-l în timp ce acesta îşi aşeza cele douăsprezece jetoane negre ale lui, pe careurile negre din faţă.

– Nu, cîtuşi de puţin, o asigură el, dar în primele cinci minute de joc Victoria sări peste trei dintre jetoanele lui şi i le confiscă.

– Nu cred că sînt în stare să mă concentrez la joc, recunoscu el cînd ea i-l captură pe al patrulea.

– Haide mai bine să stăm de vorbă, sugeră Victoria cu delicateţe.

Cînd acceptă cu un zîmbet uşurat, Victoria se gîndi ce tactică să abordeze ca să afle ce anume îl tulbura. Tatăl ei fusese un mare avocat al teoriei că oamenii trebuie să discute despre lucrurile care îi preocupă – mai ales cei cu inima slabă, pentru ca astfel să se elibereze de stresul care le-ar putea provoca un nou atac. Amintindu-şi că Jason fusese cu Charles chiar înainte de venirea ei ca să joace dame, Victoria se gîndi că Domnia Sa este, mai mult ca sigur cauza tulburării lui Charles.

– Te-ai simţit bine la cină? începu ea, cu forţată degajare.

– Formidabil, spuse acesta lăsînd impresia că într-adevăr aşa se şi simţise.

– Crezi că şi Jason?

– Dumnezeule Mare, da. Foarte mult. Dar de ce întrebi?

– Am observat că nu ni s-a alăturat cînd ne-am amintit, cu toţii, întîmplări din copilărie.

Privirea lui Charles o ocoli pe a ei.

– Poate că nu şi-a amintit nimic amuzant de povestit.

Victoria nu acordă multă atenţie răspunsului acestuia; ea îşi frămînta creierul cum să aducă discuţia în jurul lui Charles.

– Am crezut că poate nu i-a plăcut ceva ce am spus eu sau am făcut şi a venit apoi la tine, aici, să discute despre asta.

Charles o privi din nou, de data asta cu un zîmbet sclipind în ochii lui cafenii.

– Îţi faci griji pentru mine, draga mea, da? Şi ai vrea să ştii dacă mă tulbură ceva?

Victoria izbucni în rîs.

– Sînt chiar aşa de transparentă?

Plimbîndu-şi degetele lungi peste ale ei, Charles îi strînse mîna.

– Nu eşti transparentă, Victoria; eşti minunată. Îţi pasă de oameni. Mă uit la tine şi îmi fac speranţe pentru lumea asta. În ciuda durerii pe care ai simţit-o în aceste ultime luni, tot mai observi cînd un om bătrîn arată obosit şi îţi pasă.

– Dar tu nu eşti deloc bătrîn, protestă ea admirîndu-l cum arăta, în hainele de seară.

– Uneori mă simt chiar cu mult mai bătrîn decît sînt, spuse el încercînd cît de cît să aibă umor. Seara

asta este una din acele dăţi. Dar tu m-ai înveselit. Pot să-ţi spun ceva?

– Absolut.

– Au fost momente în viaţa mea cînd mi-am dorit o fiică şi tu eşti exact cum mi-am imaginat întotdeauna că ar fi aceasta.

Un nod de tandreţe începu să se înalţe în gîtlejul Victoriei, în timp ce el continua încet.

– Te urmăresc cîteodată cînd te plimbi prin grădină sau stai de vorbă cu servitorii şi mi se umple inima de mîndire. Ştiu că poate părea ciudat, dar oricum, asta simt. Parcă îmi vine să strig către toţi cinicii din lumea asta: „Uitaţi-vă la ea, ea este viaţă şi curaj şi frumuseţe. *Ea* este ceea ce a avut Dumnezeu în minte cînd i-a dat primului om, perechea. Ea va lupta pentru ceea ce crede, se va apăra cînd i se va face o nedreptate – şi totuşi va accepta un gest de scuză pentru această nedreptate şi o va ierta fără ranchiună." Ştiu că l-ai iertat pe Jason de multe ori, pentru felul în care te-a tratat. Mă gîndesc la toate aceste lucruri şi apoi mă gîndesc la mine, la ce ţi-aş putea eu oferi, ca să-ţi arăt cît de mult îmi pasă de tine? Ce fel de daruri aduce un bărbat, zeiţei sale?

Victoria îşi spuse că vedea lacrimi tremurînd în ochii lui, dar nu era sigură, pentru că proprii ei ochi o usturau de ele.

– Gata acum! spuse el rîzînd voit, în timp ce îi strîngea mîna Victoriei. Mai e puţin şi o să plîngem amîndoi pe tabla de dame. Şi cum eu ţi-am răspuns la întrebare, o să-mi răspunzi şi tu mie, la una? Ce crezi despre Jason?

Victoria zîmbi nervos.

– A fost generos cu mine, începu ea cu precauţie, dar Charles făcu un semn cu mîna, să treacă peste ea.

– Nu asta am vrut să ştiu. Vreau să ştiu ce crezi despre el, personal. Spune-mi adevărul.

– Cred...cred că nu înţeleg ce mă întrebi.

– Foarte bine, o să fiu mai precis. Îl găseşti frumos?

Victoria chicoti încet, uluită.

– Aproape toate femeile par să creadă că este extrem de atrăgător. Dar tu? insistă Charles zîmbind.

Revenindu-şi din uluiala întrebării acestuia, Victoria confirmă dînd din cap, încercînd să nu arate atît de jenată pe cît era.

– Bine, bine. Şi ai fi de acord că este foarte...ăă...masculin? Spre groaza Victoriei, mintea ei alese exact acest moment ca să-i reamintească felul în care o sărutase Jason la rîu şi simţi cum se înroşeşte.

– După cum văd, aşa crezi – spuse Charles rîzînd, interpretînd greşit roşeaţa ei. Excelent. Acum, o să-ţi spun un secret: Jason este unul din cei mai buni oameni pe care o să-i cunoşti vreodată. Viaţa lui nu a fost una fericită, dar totuşi a reuşit pentru că are o voinţă şi o inteligenţă extraordinar de puternice. Leonardo da Vinci a spus odată: „Cu cît este mai mare sufletul unui om, cu atît mai adîncă este iubirea lui". Acest citat m-a dus întotdeauna cu gîndul la Jason. El simte lucrurile cu profunzime, dar rareori arată asta. Şi, adăugă Charles, pentru că este atît de puternic, rareori întîmpină opoziţie din partea cuiva – şi niciodată din partea domnişoarelor. Acesta este motivul pentru care îl poţi găsi uneori oarecum... dictatorial.

Curiozitatea Victoriei cîştigă în faţa dorinţei de a nu-şi băga nasul.

– În ce mod viaţa lui nu a fost fericită?

– Jason trebuie să fie acela care să-ţi povestească viaţa lui; eu nu am dreptul s-o fac. O să-ţi spună într-o zi – ştiu asta, în fundul inimii mele. Totuşi, eu am altceva să-ţi spun: Jason a decis că tu trebuie să petreci un sezon la Londra, complet, cu toată strălucirea şi fanfara. Vom pleca la Londra peste trei zile. Flossie Wilson se va întîlni cu noi acolo şi în cele două săptămîni pînă la începerea sezonului, te va învăţa tot ce trebuie să ştii, ca să faci faţă în societate. Vom locui la reşedinţa din oraş a lui Jason, care este mult mai potrivită pentru reuniuni decît a mea, iar Jason va locui la mine, cînd vine la Londra. Aici, în intimitatea de la ţară, a fost un lucru să locuim împreună toţi trei, dar asta va trebui sa se termine cînd mergem la Londra.

Victoria nu avea nici cea mai mică idee ce presupunea un sezon la Londra, dar îl asculta cu atenţie pe Charles descriindu-i balurile, recepţiile, soirée-urile, teatrele şi micile-dejunuri veneţiene la care va participa ea. Îngrijorarea ei devenise aproape de nesuportat, cînd Charles menţionă că şi Caroline Collingwood va veni la Londra în acelaşi scop.

–... Şi chiar dacă se pare că nu ai acordat nici cea mai mică atenţie acestui lucru la cină, în seara asta, Lady Caroline a menţionat de două ori că speră să vii şi tu la Londra, ca să continuaţi acolo relaţia voastră. O să îţi facă plăcere, nu-i aşa? termină Charles.

Victoria îşi spuse că îi va face foarte mare plăcere cel puţin partea aceasta a sezonului şi spuse da, însă în inima ei ura să părăsească Wakefieldul şi să facă faţă sutelor de necunoscuţi, mai ales dacă aceştia semănau cu doamnele Kirby.

– Acum că am stabilit chestiunea asta, concluzionă Charles deschizînd un mic sertar şi scoţînd de acolo un pachet de cărţi, spune-mi ceva: cînd prietenul tău Andrew te-a învăţat să joci cărţi, te-a învăţat cumva şi pichet?

Victoria confirmă, dînd din cap.

– Excelent, haide să jucăm, atunci. Cînd Victoria se repezi să accepte, Charles îi aruncă o privire încruntată, de ferocitate glumeaţă.

– Sper să nu trişezi, da?

– Categoric nu, promise ea solemn.

Charles îi împinse pachetul, cu ochi rîzăreţi.

– Mai întîi îmi arăţi cît eşti de bună la măsluitul cărţilor, începînd de la fundul pachetului. Ne vom compara tehnicile.

Victoria izbucni în rîs. Luă pachetul de cărţi pentru pichet şi cărţile se treziră la viaţă între degetele ei vioaie, zburînd şi revenind la locul lor cu un foşnet şi o lovitură graţioasă, în timp ce ea le amesteca din nou.

– Mai întîi o să te ademenesc, făcîndu-te să crezi ca aceasta este seara ta norocoasă, îi explică ea împărţind cu iuţeală cărţile, cîte două deodată, pînă cînd primiră amîndoi cîte douăsprezece. Charles se uită la cărţile primite, apoi ridică ochii privind-o cu admiraţie fascinată.

– Patru rigi. O să cîştig o avere cu mîna asta.

– O să pierzi, îi promise Victoria chicotind şi se întoarse la cărţile ei, care includeau patru aşi.

– Acum să vedem cum ştii să trişezi, îi propuse Charles. Cînd aceasta îi arătă, Charles îşi dădu capul pe spate, rîzînd.

Jocul de cărţi pe care intenţionaseră să-l joace degeneră într-o farsă, fiecare împărţindu-şi pe rînd cărţi revoltător de cîştigătoare şi biblioteca răsuna de

veselia lor, cînd fiecare încerca să-l păcălească pe celălalt.

Serios distras de la lucru de salvele de rîs care veneau dinspre bibliotecă, Jason intră aici să vadă despre ce era vorba, exact cînd orologiul ornamentat al bunicului său bătea ora nouă. Intrînd în bibliotecă, îi găsi pe Charles şi Victoria ştergîndu-şi lacrimile de rîs, cu un teanc de cărţi pe masa din faţa lor.

– Poveştile pe care vi le spuneţi voi doi trebuie să fie chiar mai amuzante decît cele de la cină, remarcă Jason vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor lui strîmţi şi privindu-i cu o expresie uşor iritată. Vă aud din birou cum rîdeţi.

– Este vina mea, minţi Charles, făcîndu-i Victoriei cu ochiul, în timp ce se ridica. Victoria vrea să facem un jos serios de pichet, dar eu o distrag cu fel de fel de glume. Nu sînt prea serios în seara asta. Nu vrei să stai jos, să faci un joc cu ea?

Victoria se aştepta ca Jason să refuze, dar după ce îi aruncă o privire curioasă lui Charles, se aşeză în faţa ei şi Charles se poziţionă în picioare, în spatele lui Jason. Charles rămase acolo pînă cînd Victoria îi aruncă o privire, apoi rîse spre ea, părînd să-i spună „bate-l, zvîntă-l, trişează!

Victoria era atît de înnebunită de revoltătoarele lor trucuri la joc, inclusiv de cele noi, pe care i le arătase Charles, încît intră repede în joc, fără probleme.

– Faci tu cărţile, sau eu? o întrebă Jason, politicos.

Avînd grijă să-i inducă o falsă senzaţie de securitate, Victoria amestecă cărţile fără să lase nici o impresie de îndemînare, apoi începu să le împartă. Jason se uită peste umăr la Charles şi îi ceru un pahar de coniac, apoi se lăsă indiferent pe spate, în scaunul lui. Îşi aprinse una din acele havane subţiri cu

care se delecta ocazional şi acceptă paharul pe care îl întinse Charles.

– Nu ai de gînd să te uiţi la cărţile tale? îl întrebă Victoria.

Jason îşi vîrî mîinile în buzunare, trabucul subţire clămpăni între dinţii lui albi şi se uită speculativ la ea.

– De obicei, prefer să mi se împartă cărţile din partea de sus a pachetului, spuse el încet.

Străpunsă parcă de privirea lui, Victoria îşi sugrumă un rîs îngrozit şi încercă să blufeze.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

O sprînceană neagră se ridică, provocînd-o.

– Ştii ce păţesc trişorii?

Victoria renunţă la orice pretenţie de nevinovăţie. Punîndu-şi coatele pe masă, îşi propti bărbia în mîini şi îl privi cu rîsul în ochi.

– Nu, ce anume?

– Partea care a fost trişată lansează o provocare către partea care a trişat şi de obicei urmează un duel, pentru închiderea incidentul.

– Vrei să mă provoci la duel? se aventură Victoria cu îndrăzneală, simţind că se distrează grozav.

Jason se întinse comod în fotoliu, studiindu-i faţa numai zîmbet şi ochii scînteietori, în timp ce părea să se gîndească la întrebare.

– Eşti atît de bună la tir pe cît te-ai lăudat cînd m-ai ameninţat că mă împuşti, azi după-amiază?

– Mai bună, declară ea, plină de elan.

– Dar la spadă?

– Nu am ţinut niciodată una în mînă, dar poate că Lady Caroline o să îmi ţină locul. *Ea* este excelentă la aşa ceva.

Ameţitorul farmec al zîmbetului leneş al lui Jason acţionă ciudat asupra pulsului Victoriei, cînd acesta remarcă:

– Mă întreb ce m-a făcut să cred că tu şi Caroline Collingwood aţi putea fi două prietene inofensive. Apoi adăugă ceea ce i se păru Victoriei ca un adorabil compliment:

– Dumnezeu să-i ajute pe tinerii londonezi în sezonul acesta. Nu cred că va rămîne o inimă intactă cînd o să termini cu ei.

Victoria încă mai încerca să-şi revină din uluiala provocată de înalta lui părere despre efectul ei asupra domnilor, cînd Jason se îndreptă în fotoliu şi deveni dintr-o dată activ.

– Şi acum terminăm sau nu jocul ăsta pe care erai atît de dornică să-l faci?

Cînd Victoria acceptă dînd din cap, Jason îi luă cărţile din mînă.

– Fac *eu* cărţile, dacă nu te superi, spuse el pe un ton glumeţ. Jason a cîştigat trei mîini, înainte ca Victoria să-l vadă furînd cu abilitate o carte de care avea nevoie, din cele la care renunţase deja şi de care nu mai avea voie să se atingă.

– Ticălosule! izbucni ea cu un rîs indignat. Am dat de o pereche de bandiţi aici! Am văzut ce-ai făcut acum – *ai trişat* în timp ce jucam mîna asta.

– Greşeşti, spuse Jason zîmbind în timp ce se scula în picioare, cu graţia aceea de panteră. Am trişat *toate cele trei* mîini. Fără să o avertizeze, se aplecă şi o sărută apăsat pe creştet, ciufulindu-i cu afecţiune părul şi iesi din bibliotecă.

Victoria era aşa de uluită de gesturile lui încît nu observă expresia de pură fericire de pe chipul lui Charles, în timp ce îl privea pe Jason plecînd.

CAPITOLUL 11

THE GAZETTE şi *THE TIMES* anunţau, două zile mai tîrziu, că Lady Victoria Seaton, Contesă de Langston – a cărei logodnă cu Jason Fieldind, Marchizul de Wakefield a fost anunţată înainte – îşi va face intrarea oficială în societate cu ocazia unui bal care va fi dat peste două săptămîni de unchiul ei, Ducele de Atherton.

Societatea londoneză nici nu a apucat bine să digere înnebunitoarea veste, că a şi fost martoră la brusca izbucnire de activitate la palatul londonez al Marchizului de Wakefield, din Upper Brook Street, numărul 6.

Au apărut mai întîi două trăsuri cu servitori inferiori în rang, plus Northrup majordomul; O'Malley, şeful valeţilor şi doamna Craddock, bucătăreasa. Aceste vehicule au fost curînd urmate de un furgon mare, în care se aflau menajera, cîteva subrete, trei ajutoare la bucătărie, patru valeţi inferiori şi un munte de cufere.

Curînd după aceea a sosit o altă trăsură, aducînd-o pe Miss Flossie Wilson, mătuşa necăsătorită a ducelui, o doamnă mai în vîrstă, grăsuţă, cu o faţă de heruvim, cu obrajii roşii, înconjuraţi de bucle blonde. Deasupra acestora trona o bonetă micuţă, purpurie,

încîntîntătoare, care ar fi stat mai bine pe un căpşor mult mai tînăr şi care o făcea pe Miss Flossie sa semene cu o păpuşică bătrînă. Miss Flossie, care era o figură bine cunoscută în înalta societate, coborî din trăsură, le salută vesel cu mîna pe cele două prietene care tocmai treceau pe acolo şi urcă grăbită treptele de la intrarea în palatului strănepotului ei, din Brook Street.

Toate aceste activităţi erau observate de doamnele elegante şi de domnii care se plimbau leneş de-a lungul străzii, în hainele lor nespus de şic, dar nimic nu a creat vîlva stîrnită a doua zi, cînd martorii văzură trăsura elegantă trasă de patru falnici cai suri, oprind în faţa casei de la nr.6

Din somptuosul interior al trăsurii cu emblemă ieşi Charles Fielding, Duce de Atherton, urmat de o tînără doamnă care nu putea fi decît promisa soţie a lui Jason Fielding. Tînăra doamnă coborî graţios treptele trăsurii, îşi sprijini mîna pe braţul îndoit al ducelui şi se opri, privind cu o zîmbitoare uimire la palatul cu patru nivele, cu ferestrele lui uriaşe, arcuite.

– Dumnezeule Mare, ea este! exclamă tînărul Lord Wiltshire din poziţia lui avantajoasă, de pe celălalt trotuar. Este Contesa de Langstom, adăugă el împingîndu-l entuziast cu umărul în piept pe companionul lui.

– De unde ştii? întrebă Lord Crowley, netezind o cută inexistentă de pe haina împunsă.

– Este simplu ca bună ziua – uită-te la ea, e o frumuseţe. E incomparabilă.

– Tu îi poţi vedea faţa, sublinie prietenul lui, rezonabil.

– Nici nu trebuie, deşteptule. Dacă nu era frumoasă, nu ar fi fost ea cerută de Wakefield. L-ai

văzut vreodată cu vreo femeie care să nu fi fost de o uluitoare frumuseţe?

– Nu, recunoscu Lord Crowley. Ridicîndu-şi monoclul, se uită prin el şi fluieră încetişor, surprins.

– Are părul roşcat. Nu te-ai fi aşteptat la asta într-un milion de ani.

– Nu este roşu, este mai mult auriu decît roşcat.

– Nu, este tiţian, îl contrazise Lord Crowley. După o clipă de gîndire, acesta declară:

– Tiţian este o culoare încîntătoare. A fost întotdeauna preferata mea.

– Prostii! Nu ai fost niciodată înnebunit după aşa ceva. Nu este cîtuşi de puţin la modă.

– Este acum, prezise Lord Crowley, zîmbind. Lăsîndu-şi jos monoclul, îi aruncă prietenului său o privire înceţoşată.

– Cred că mătuşa mea Mersley îi cunoaşte pe Athertoni – aşa că o să primească o invitaţie la balul de lansare al Contesei de Langston. Mă gîndesc să stau puţin cu ea şi să... Se întrerupse din vorbă şi rămase cu gura căscată cînd tînăra doamnă în discuţie se întoarse înapoi spre trăsură şi strigă ceva. În clipa următoare, o bestie uriaşă, de un cenuşiu argintat, se năpusti afară din trăsură şi o urmă ţopăind, la călcîi, în timp ce trioul începu să urce treptele.

– Să fiu el al naibii dacă ăsta nu este un lup! spuse Lord Crowley, cu respiraţia tăiată.

– Are stil, decretă celălalt tînăr, cînd îi reveni glasul. N-am auzit niciodată de vreo femeie cu un lup pe post de animal de companie. Contesa are stil, într-adevăr. Este o originală, mai exact.

Grăbiţi să împrăştie vestea că ei au fost primii care au zărit-o pe misterioasa Lady Victoria Seaton, cei doi tineri se despărţiră şi se grăbiră la cluburile lor.

În seara următoare, cînd Jason sosi la Londra şi intră la *White's,* clubul său, cu gîndul să petreacă cîteva ore jucînd relaxat cărţi înainte de a merge la teatru, toată lumea ştia deja că logodnica lui era o frumuseţe uluitoare şi o aclamată deschizătoare de modă. Drept rezultat, în loc să poată juca în linişte cărţi, Jason a fost tot timpul întrerupt de cunoştinţe care îl complimentau pentru excelentul lui gust şi pentru norocul său, fiind felicitat şi urîndu-i-se fericire.

După două ore în care a suportat această farsă, timp în care i se scuturase mîna şi fusese bătut pe umăr, se gîndi că în ciuda celor ce părea să gîndească Charles, nu era înţelept ca *societatea* să creadă că Victoria era logodită cu el. Jason îşi bază această concluzie pe simpla observaţie că nici unul dintre posibilii pretendenţi care îl felicitau acum, nu va îndrăzni să o curteze pe viitoarea lui mireasă. De aceea, începu să îi încurajeze pe aceştia să îi facă curte, mulţumindu-le pentru urări dar adăugînd o tăgăduială.

„Chestiunea nu este încă definitiv reglată între noi", şoptea el, sau „Lady Seaton încă nu este total convinsă că sentimentele ei sînt permanent fixate asupra mea – Nu mă cunoaşte foarte bine."

Spunea aceste lucruri pentru că erau necesare, dar era profund dezgustat de întreaga farsă şi total înnebunit că trebuia să joace rolul unui mire în perspectivă, a cărui *fiancée* era la un pas de a-i da plasă.

La ora nouă, cînd trăsura lui trăgea în faţa elegantei locuinţe din William Street pe care i-o destinase amantei sale, Jason era într-o stare de spirit deplorabilă. Urcă treptele şi bătu nerăbdător la uşă.

Fata care-i deschise aruncă o singură privire spre faţa lui dură şi se dădu înapoi, speriată.

– Mi... Miss Sybil mi-a spus să vă spun că nu mai vrea să vă vadă.

– Ah? Adevărat? răspunse Jason cu o voce mieroasă. Micuta subretă care ştia foarte bine că salariul ei era plătit de bărbatul cumplit de înalt si de puternic care se profila în faţa ei, dădu din cap, înghiţi şi adăugă scuzîndu-se:

– Da, my lord. Şi ştiţi, Miss Sybil a citit despre balul logodnicei dummneavoastră şi cum veţi lua parte la acesta şi s-a dus la culcare. Este acolo, acum.

– Excelent! spuse Jason crud. Neavînd nici un chef să suporte toanele lui Sybil în seara asta, trecu pe lîngă fată, se repezi în sus pe scări şi deschise brusc uşa dormitorului lui Sybil.

Ochii i se micşorară la vederea frumuseţii răpitoare care stătea în pat, rezemată de un munte de perne din satin.

– Ai o criză de nervi, scumpete? o întrebă el rece, sprijinindu-se cu umărul de uşa închisă.

Ochii albaştri ai lui Sybil trimiteau scîntei de furie spre el, dar nu se obosi să-i răspundă.

Nervii lui Jason, deja tensionaţi, erau gata să explodeze.

– Dă-te jos din pat şi îmbracă-te, îi porunci el cu o voce periculos de calmă. În seara asta mergem la o petrecere. Ţi-am trimis un bilet.

– Nu merg nicăieri cu tine! Niciodată!

Foarte degajat, Jason începu să-şi descheie haina.

– În cazul ăsta, dă-te mai încolo. O să ne petrecem seara chiar aici.

– Bestie în călduri! Explodă frumuseţea tentantă, dîndu-se jos din pat într-un fîlfîit de şifon roz, în timp ce Jason se apropia de ea.

– Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să mai vii aici după articolul din *Times*! Pleacă din casa mea!

Jason o privi imperturbabil.

– Trebuie să-ţi amintesc oare că aceasta este casa *mea*?

– Atunci o să plec eu, îi răspunse ea. În ciuda sfidării arătate, bărbia îi tremura şi acoperindu-şi faţa, izbucni în lacrimi.

– Jason, cum ai putut, plîngea ea, cu trupul tremurîndu-i de hohotele puternice. Mi-ai spus că logodna ta a fost o farsă şi te-am crezut! Nu...nu o să te iert niciodată pentru asta. Niciodată....

Mînia se topi de pe faţa lui Jason, fiind înlocuită de o undă de regret şi surprindere faţă de ceea ce părea un plîns sincer, din suflet.

– Asta o să te ajute să mă ierţi? întrebă el încet. Băgînd mîna în buzunar, scoase o cutiuţă plată, din catifea, o deschise cu degetul mare şi i-o întinse.

Sybil se uită printre degete şi oftă cînd zări brăţarea strălucitoare din diamante, care se odihnea pe un pat negru de catifea. O ridică plină de respect din cuibul ei de catifea şi o strînse la obrazul ei.

– Jason, pentru un colier asortat, te-aş putea ierta pentru *orice*!

Jason, care tocmai se pregătea să o asigure că nu avea de gînd să se însoare cu Victoria, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Sybil, spuse el dînd din cap ca şi cum s-ar fi amuzat de el însuşi, aşa cum se amuza de ea, eu cred că aceasta este cea mai minunată calitate a ta.

– Adică? întrebă ea uitînd de brăţară, în timp ce-i ghicea expresia sardonică.

– Lăcomia ta sinceră, nerușinată, spuse Jason fără viclenie. Toate femeile sînt lacome dar tu, cel puţin, eşti cinstită în privinţa asta. Şi acum, vino, arată-mi cît de încîntată eşti de noua ta zdrăngănea.

Sybil se duse ascultătoare în braţele lui, dar privirea ei era uşor tulbure cînd îşi înălţă faţa pentru sărutul lui.

– Tu... tu nu ai o părere prea grozavă despre femei, nu-i aşa, Jason? Nu doar pe mine mă disprețuieşti în secret – ci pe noi toate, nu-i aşa?

– Eu cred, şopti el evaziv, desfăcînd panglicile din satin din dreptul sînilor ei, că femeile sînt nişte fiinţe încîntătoare în pat.

– Şi în afara patului? Atunci?

Jason îi ignoră întrebarea şi îi coborî cămaşa de pe umeri, cu degetele tachinîndu-i expert sfîrcurile, primind un rapid răspuns. Luîndu-i buzele într-un sărut sălbatic, o ridică în braţe şi o purtă spre pat. Sybil uită că acesta nu-i răspunsese la întrebare.

CAPITOLUL 12

Victoria stătea pe canapeaua din dormitorul ei, înconjurată de teancurile de cutii atunci aduse de la Madame Dumosse, conținînd alte toalete care să se adauge la uluitoarea varietate de ținute pentru plimbări, pentru călărie, pentru baluri; pălărioare, șaluri, mănuși din piele de căprioară și pantofi, care umpleau deja orice spațiu de depozitare din apartamentul ei.

– My lady! oftă Ruth înnebunită, în timp ce despacheta o pelerină din satin, albastru regal, cu o glugă largă, bordată cu hermină. Ați mai văzut ceva atît de frumos?

Victoria își ridică ochii de pe scrisoarea lui Dorothy.

– Este frumoasă. Cu asta, cîte pelerine avem? întrebă ea fără prea mult entuziasm.

– Unsprezece, răspunse Ruth mîngîind blana albă, moale. Nu, douăsprezece. Am uitat de cea din catifea galbenă, bordată cu samur. Sau treisprezece? Stați să mă gîndesc – sînt patru pelerine din catifea, cinci din satin, două din blană și trei din lînă. Paisprezece, în total!

– Este greu de imaginat că pînă acum m-am putut descurca doar cu două, oftă Victoria zîmbind. Iar cînd

o să mă întorc acasă, trei sau hai, patru, îmi vor fi mai mult decît suficiente. Ce cheltuială pentru Lord Fielding să-şi risipească banii pe haine pe care nu o să le pot folosi în doar cîteva săptămîni. La Portage, New York, femeile nu poartă asemenea lucruri scumpe, termină ea revenind la scrisoarea lui Dorothy.

– Cînd vă întoarceţi acasă?! şopti Ruth, alarmată. Cum adică? Îmi cer scuze, my lady, vă rog să-mi iertaţi întrebarea.

Victoria nu o mai auzea; recitea scrisoare care sosise.

Draga mea Tory,

Am primit scrisoarea ta săptămîna trecută şi am fost înnebunită să aflu că vii la Londra, pentru că sperasem să te pot vedea, în sfîrşit. I-am spus bunicii că vreau să te văd, dar în loc să rămînem la Londra, am plecat chiar a doua zi la casa de la ţară a bunicii, care se află la ceva mai mult de o oră de locul numit Wakefield Park. Acum eu sînt la ţară şi tu la oraş. Tory, eu cred că bunica vrea să ne ţină despărţite şi asta mă întristează şi mă înfurie rău de tot. Trebuie să găsim o modalitate de a ne vedea, dar las asta pe tine, pentru că tu te pricepi mult mai bine ca mine la a face asemenea aranjamente.

Poate că doar îmi imaginez că acestea sînt intenţiile bunicii. Nu sînt sigură. Este severă, dar nu a fost crudă cu mine. Îmi doreşte să fac ceea ce numeşte ea „o partidă strălucită" şi în acest scop are în minte pe un anumit domn Winston. Am o groază de toalete noi, de diferite culori, deşi cu cele mai multe dintre ele nu pot ieşi pînă

cînd nu îmi fac ieşirea oficială, care, se pare, este o veche tradiţie. Iar bunica spune că eu nu-mi pot face ieşirea pînă cînd nu te logodeşti tu cu cineva, ceea ce este o altă veche tradiţie. Cît de simple erau lucrurile acasă, nu-i aşa?

I-am explicat bunicii de nenumărate ori că tu eşti practic logodită cu Andrew Bainbridge şi că eu vreau să urmez o carieră muzicală, dar ea pare să nici nu mă asculte.

Nu vorbeşte niciodată de tine, dar eu oricum vorbesc, pentru că sînt decisă să o potolesc şi să o rog să vii să stai cu noi. Nu-mi interzice să vorbesc despre tine; doar că *nu spune* niciodată nimic cînd o fac, ceea ce mă determină să cred că preferă să pretindă că nu exişti. Mă ascultă doar, cu o expresie de totală *indiferenţă* şi tace.

De fapt, cred că am plictisit-o de moarte cu tine – dar *discret*, aşa cum ţi-am promis. La început vorbeam foarte puţin despre tine, introducînd doar numele tău în conversaţie, oricînd se ivea ocazia. Cînd bunica a spus că sînt frumoasă, eu i-am răspuns că tu eşti mult mai frumoasă ca mine; cînd a făcut comentarii despre talentul meu la pian, i-am spus că tu eşti mult mai talentată; cînd a apreciat că manierele mele sînt acceptabile, i-am spus că ale tale sînt deosebite.

Cînd am eşuat cu toate aceste încercări, să o fac să înţeleagă cît de mult îmi lipseşti, am fost nevoită să recurg la metode mai drastice şi am dus miniatura cu tine în salon şi am pus-o pe poliţa şemineului. Bunica nu a spus nimic, dar a doua zi m-a expediat într-un tur al Londrei şi la

întoarcere, portretul tău se afla înapoi în camera mea.

Peste cîteva zile, cînd ea aştepta nişte prietene în vizită, m-am furişat în salonul ei preferat şi am expus acolo cîteva din desenele tale cu peisaje din Portage – cele pe care mi le-ai dat tu, ca să-mi amintesc de acasă. Cînd doamnele au văzut desenele, au spus toate că eşti foarte talentată, dar bunica a tăcut. A doua zi m-a trimis la Yorkshire şi cînd m-am întors peste două zile, desenele erau înapoi, în debaraua mea.

În seara aceasta a primit din nou oaspeţi şi m-a rugat să cînt la pian, pentru prietenele ei. Dar eu am cîntat cîntecul pe care l-ai compus tu cînd eram mici, pe care l-am numit „Surori pe vecie", mai ţii minte? Pot să-ţi spun, după expresia bunicii, că era cît se poate de supărată pe mine. Cînd prietenele ei au plecat, m-a informat că a decis să mă trimită o săptămînă întreagă la Devonshire.

Dacă o s-o provoc din nou, prevăd că o să mă trimită la Bruxelles, sau mai ştiu eu unde, o lună întreagă. Totuşi, o să perseverez. Dar ajunge acum cu asta.

Ce şocată trebuie să fi fost cînd ai aflat de logodna ta cu Lordul Fielding! Ce nefericit ar fi Andrew dacă ar afla despre asta. Totuşi, cum totul pare lămurit acum si n-o să iasă nimic din asta, trebuie să te bucuri de noile tale toalete şi să nu fii supărată că nu ai putut respecta perioada de doliu după părintii nostri. Eu port mănuşi negre, despre care bunica spune că este formula de doliu în Anglia, deşi sînt

persoane care se îmbracă în negru vreme de şase luni, apoi în gri, următoarele şase luni.

Bunica nu acceptă să sfideze convenienţele şi chiar dacă a primit asigurările mele că tu eşti deja logodită cu Andrew, ceea ce aşa este, eu nu voi putea să-mi fac ieşirea în societate pînă în primăvara viitoare. Ea spune că trebuie sa treacă un an de la moartea unui membru apropiat al familiei, ca cineva să poată lua parte la altceva decît la întîlniri liniştite, neoficiale. Mie nu-mi pasă cîtuşi de puţin, pentru că perspectiva balurilor şi a tot ce înseamnă acestea mi se pare de-a dreptul înfricoşătoare. Trebuie să-mi scrii şi să-mi spui dacă este chiar atît de rău pe cît se pare.

Bunica o să meargă din cînd în cînd la Londra, la teatru, care îi place foarte mult şi mi-a promis că o pot însoţi uneori. O să-ţi trimit vorbă de îndată ce voi afla cînd va fi asta, ca să punem la cale o modalitate de a ne vedea.

Acum trebuie să te las, pentru că bunica a angajat un tutore care să mă înveţe cum să mă comport în societate, cînd îmi voi face ieşirea. Sînt atîtea de învăţat, că mi se face pielea de găină....

Victoria băgă scrisoarea în sertar, se uită la ceasul de pe poliţă şi oftă. Ştia foarte bine ce înţelegea Dorothy cu ultimul ei paragraf, pentru că de două săptămîni, Miss Flossie Wilson îi vîra în propriul ei cap regulile de comportament şi de convenienţă şi se făcuse ora, acum, pentru o altă lecţie.

– Bine ai venit, spuse Miss Flossie numai zîmbet, cînd Victoria intră în salon. Astăzi cred că o să ne

ocupam de formele corecte de adresare, în funcţie de titlul de nobleţe al fiecăruia. Nu putem risca să faci vreo greşeală mîine seară, la balul tău.

Înfrîngîndu-şi dorinţa sălbatică de a-şi sufleca fustele şi de a zbura din casă, Victoria se aşează lîngă Charles, vizavi de Miss Flossie. De aproape două săptămîni, Miss Flossie o tîra de la croitoreasă la modistă, de aici la altă croitoreasă, între ceea ce părea a fi interminabile lecţii de comportament, dans şi franceză. În timpul acestor lecţii, Miss Flossie era atentă la dicţia Victoriei, îi studia fiecare gest, îi punea fel de fel de întrebări, dînd din cînd în cînd din capul ei cu bucle şi fluturîndu-şi degetele într-un fel care îi amintea Victoriei de o mică pasăre agitată.

– Ei, acum, ciripi Miss Flossie, voi începe cu ducii. Aşa cum ţi-am spus ieri, titlul de duce este cel mai înalt titlu de noblete neregal, în Anglia. Tehnic, ducii sînt „prinţi", dar deşi ţi s-ar putea părea că un prinţ este mai înalt în grad, aminteşte-ţi că fiii regilor se nasc prinţi, dar sînt *înălţaţi* la rangul de duce. Dragul nostru Charles, termină ea triumfător, este duce!

– Da, acceptă Victoria întorcîndu-se cu un zîmbet de simpatie spre unchiul Charles.

– După duce urmează marchizul. Marchizul este moştenitorul unui ducat. De aceea dragului nostru Jason i se spune marchiz! Apoi vine un viconte şi la urmă, baronul. Vrei să ţi le scriu, draga mea?

– Nu, o asigură repede Victoria. Le-am reţinut deja.

– Eşti un copil atît de deştept, spuse aprobator Miss Flossie. Ei, acum o să vorbim despre formulele de adresare. Cînd i te adresezi unui duce, trebuie să-i spui „Înălţimea Voastră"; *niciodată,* o preveni aceasta, accentuînd, nu i te adresezi unui duce cu „my lord". Unei ducese i te adresezi tot cu „Înălţimea Voastră".

Totuşi, tuturor celorlalţi nobili li te poţi adresa cu my lord, iar soţiilor lor, cu my lady, care este formula potrivită de adresare. Cînd eşti ducesă, ţi se spune „Înălţimea Voastră". Nu este înnebunitor? termină ea, triumfal.

– Da, bîigui Victoria, stînjenită. Unchiul Charles îi explicase de ce era necesar ca societatea să creada că logodna ei cu Jason era reală şi cum Miss Flossie era aşa o gură spartă, decisese că Flossie trebuie să creadă ce credea toată lumea.

– Am obţinut permisiunea, de la doamnele de la *Almack's,* să dansezi vals, la ieşirea ta, draga mea. Dar ajunge cu acest subiect. Acum o să ne ocupăm de un fragment din ghidul aristocraţiei, *Debrett's Peerage*, da? Dar Victoria a fost scutită de această agonie de către Northrup, care intră în salon, îşi drese glasul şi anunţă sosirea Contesei de Collingwoood.

– Condu-o aici, Northrup, spuse unchiul Charles, jovial.

Caroline Collingwood intră în salon, observă cărţile despre bunele maniere, deschise pe masă, alături de volumul *Debrett's Peerage* şi îi aruncă Victoriei o privire conspirativă.

– Speram că m-ai putea însoţi la o plimbare în parc, îi spuse ea Victoriei.

– Mi-ar plăcea asta mai mult ca oricelexclamă Vitoria. V-aţi supăra foarte rău? Miss Flossie? Unchiule Charles? Amîndoi i-au dat permisiunea şi Victoria se grăbi pe scări în sus să-şi aranjeze părul şi să-şi potrivească pălăria.

Aşteptînd-o, Caroline se întoarse politicoasă spre cei doi ocupanţi mai în vîrstă, ai salonului.

– Îmi închipui că abia aşteptaţi seara de mîine.

– Ah, da, abia aştept, recunoscu Miss Flossie, dînd energic din buclele ei blonde. Victoria este o domnişoară încîntătoare, ceea ce nu mai trebuie să-ţi spun, de vreme ce o cunoşti deja. Are maniere atît de minunate şi este atît de degajată şi de sociabilă. Şi ce ochi are! Şi ce chip frumos. Sînt cît se poate de încrezătoare că va avea mare succes. Păcat, totuşi, că nu este blondă. Miss Flossie oftă şi dădu din cap, în chip de regret, nebăgînd în seamă şuviţele de mahon ale lui Lady Collingwood.

– Ştii, blondul este la modă. Privirea ei de pasăre se îndreptă spre Charles. Îl mai ţii minte pe Lordul Hornby, tînăr? Consideram atunci că era cel mai frumos bărbat în viaţă. Avea păr roşiu şi nişte maniere atît de frumoase. Fratele lui era aşa de scund... Şi continuă tot aşa, trecînd de la un subiect la altul, ca şi cum ar fi sărit de pe o ramură, pe alta.

Victoria se uită în jurul ei, în parc şi se lăsă pe spate în caleaşca deschisă, închizînd ochii de plăcere.

– Ce pace este aici, îi spuse ea lui Caroline şi ce frumos din partea ta că ai venit să mă salvezi de atîtea ori, cu ieşirile astea.

– Ce studiaţi cînd am apărut eu?

– Formulele corecte de adresare către membrii nobilimii şi soţiile lor.

– Şi le-ai învăţat? o întrebă Caroline.

– Absolut, spuse Victoria înfrînîndu-şi un căscat obosit, nepoliticos. Tot ce trebuie să fac este să le spun „my lord", ca şi cum ar fi Dumnezeu şi soţiilor lor „my lady", ca şi cum aş fi subreta lor.

Victoria chicoti, răspunzînd hohotului de rîs al Carolinei.

– Mai greu mi-a fost însă cu franceza, mărturisi ea. Mama ne-a învăţat pe mine şi pe Dorothy să citim şi fac asta foarte bine, dar nu pot găsi cuvintele potrivite, cînd încerc să vorbesc.

Caroline, care vorbea fluent franceza, încercă să o ajute.

– Uneori este mai uşor să înveţi o limbă în expresii utile, decît sub formă de cuvinte izolate; atunci nu mai ai nevoie să te gîndeşti cum să le împreunezi, iar restul poate veni pe parcurs. De exemplu, cum mi-ai cere ceva de scris, în franceză?

– *Mon pot d'encre peut vous emprunter votre stylo*? se aventură Victoria.

Buzele Carolinei tremurau de rîs.

– Tocmai ai spus: „călimara mea vrea să împrumute tocul tău".

– Cel puţin am fost pe aproape, spuse Victoria şi amîndouă izbucniră în hohote de rîs.

Ocupanţii celeilalte trăsuri din parc se întoarseră la sunetul muzical al veseliei lor şi încă o dată se remarcă faptul că eleganta Contesă Collingwood manifesta un interes deosebit pentru Lady Victoria Seaton – un fapt care contribuise deja considerabil la prestigiul în ascensiune al Victoriei, în *societatea* pe care avea să o cunoască.

Victoria se întinse spre Wolf, care le însotea în mod regulat în plimbările lor şi îl mîngîie pe cap.

– Este ciudat, nu-i aşa, că am învăţat matematică şi chimie de la tatăl meu dar franceza mă sfideză? Probabil că nu o pot stăpîni pentru că învăţarea ei mi se pare inutilă.

– De ce este inutilă?

– Pentru că în curînd o să vină Andrew şi o să mă ducă acasă.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Caroline melancolică. Majoritatea prieteniilor au nevoie de ani ca să te simţi atît de bine şi de relaxat cum ne simţim noi. Cînd anume crezi că o să vină Andrew?

– I-am scris la o săptămînă după moartea părinţilor mei, îi răspunse Victoria, potrivindu-şi absentă o şuviţă de păr sub bonetă. Scrisoarea face cam şase saptămîni pînă la el iar lui îi vor trebui alte şase ca să se întoarcă acasă. Va mai avea nevoie de alte sase săptămîni ca să ajungă aici, din America. Mîine se împlinesc exact optsprezece săptămîni de cînd i-am scris.

– Presupui că a primit scrisoarea pe care i-ai trimis-o în Elveţia, dar poşta spre Europa nu este întodeauna sigură. Dar dacă, să zicem, el plecase deja spre Franţa, unde anume ziceai că urma să se ducă?

– I-am dat doamnei Bainbridge – mama lui Andrew – o a doua scrisoare, pe care să i-o trimită în Franţa în cazul în care ar fi ajuns el acolo. Victoria oftă. Dacă aş fi ştiut, cînd i-am scris, că eu urma să ajung în Anglia, ar fi putut rămîne în Europa, ceea ce ar fi fost mult mai convenabil. Din nefericire nu am ştiut asta, aşa că tot ce i-am scris eu în primele mele scrisori a fost despre moartea părinţilor mei în accident. Sînt convinsă că a plecat în America, de îndată ce a aflat asta.

– Atunci de ce nu a sosit în America înaintea plecării tale spre Anglia?

– Probabil că nu a avut timp suficient. Presupun că a sosit cam la o săptămînă sau două după plecarea mea.

Caroline îi aruncă Victoriei o privire preocupată, ezitantă.

– Victoria, i-ai spus Ducelui de Atherton că eşti sigură că Andrew vine după tine?

– Da, dar el nu mă crede. Şi tocmai din cauza asta este decis să mă prezinte în societate.

– Dar nu ţi se pare ciudat faptul că vrea ca tu şi Lord Fielding să pretindeţi că sînteţi logodiţi? Nu vreau să mă bag, se scuză repede Caroline şi dacă preferi să nu discuţi chestiunea asta cu mine, te înţeleg.

Victoria scutură din cap, entuziastă.

– Abia aşteptam să discut cu tine despre asta, dar nu am vrut să profit de prietenia noastră şi să te încarc pe tine cu problemele mele.

– Eu te-am încărcat pe tine cu ale mele, spuse Caroline, simplu. Iar prietenii pentru asta sînt – ca să vorbeşti cu ei. Nici nu-ţi poţi închipui cît de minunat este pentru mine să am o prietenă în *societate*, de care să fiu sigură că nu ar duce mai departe un cuvînt de-al meu.

Victoria zîmbi.

– Bine, atunci... Unchiul Charles zice că motivul pentru care vrea ca toată lumea să creadă că sînt logodită, este că acest lucru îmi va da posibilitatea să rămîn liberă faţă de alte „combinaţii" şi „complicaţii". Ca femeie logodită, spune el, mă voi putea bucura de tot ce înseamnă prezentarea mea, fără să simt nici cea mai vagă presiune din partea curtezanilor, sau a societăţii, ca să mă decid asupra unei posibile alegeri.

Caroline spuse, uşor derutată, totuşi:

– Într-un fel are dreptate, dar nu o să-i fie deloc uşor să-i împiedice pe domni să te preseze cu cererile.

Victoria se uită gînditoare la straturile frumoase de panseluţe care înfloreau de-a lungul aleii.

– Ştiu asta şi uneori am senzaţia că el încă mai nutreşte speranţa că în final, dacă nu apare Andrew, mă voi căsători cu Lordul Fielding.

Ochii cenuşii ai Carolinei se umbriră, preocupati.

– Crezi că există o asemenea posibilitate?

– Nici una, spuse Victoria cu toată sinceritatea, zîmbind.

Răsuflînd uşurată, Caroline se lăsă pe spate.

- Bine. Mi-aş face griji pentru tine, dacă te-ai marita cu Lord Fielding.

– De ce? întrebă Victoria, dintr-o dată curioasă.

– Îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte, şopti Caroline nefericită, dar dacă tot am făcut-o, presupun că trebuie să-ţi spun. Dacă Andrew al tău nu vine după tine, trebuie să ştii totuşi ce fel de om este cu adevărat Lord Fielding. Există saloane în care este acceptat, dar nu cu adevărat bine primit....

– De ce?

– Pentru simplul fapt că a existat un oarecare scandal în urmă cu patru ani. Nu cunosc detaliile, pentru că eram prea mică atunci ca să pot lua parte la bîrfele cu adevărat „deocheate". Săptămîna trecută l-am rugat pe soţul meu să-mi spună, dar el este prieten cu Lordul Fielding şi nu vrea să vorbească despre asta. Zice că totul nu a fost decît o poveste absurdă, trîmbiţată de o femeie demnă de dispret şi mi-a interzis să întreb pe oricine altcineva, spunînd că asta nu ar face decît să stîrnească vechile bîrfe.

– Miss Flossie zice că *societatea* este întotdeauna dispusă să bîrfească, dar că de cele mai multe ori totul nu este decît fum. În sfîrşit, indiferent ce a fost, sînt sigură că în următoarele săptămîni o să aud tot ce se poate, comentă Victoria.

– Ba nu, predică emfatic Caroline. În primul rînd eşti o femeie tînără, nemăritată, aşa că nimeni nu îţi va spune ceva cît de cît scandalos, de teamă să nu îţi ofenseze sensibilitatea sau nu cumva să leşini. În al doilea rînd, oamenii bîrfesc despre ceilalţi, dar rareori comentează pe faţă. Aceasta este natura bîrfei, să fie purtată în spatele celor direct implicaţi.

– Cauzînd astfel mult rău şi întreţinînd o atmosferă încinsă, conveni Victoria. Şi la Portage, New York, se bîrfeşte, dar şi acolo totul este mai mult fum.

– Poate, dar aş vrea să te mai previn în legătură cu ceva, continuă Caroline cu un aer vinovat, dar decisă să-şi protejeze prietena. Din cauza rangului şi al averii sale, Lordul Fielding continuă să fie considerat o partidă extraordinară şi există foarte multe doamne care îl găsesc totodată şi extrem de prezentabil. Din aceste trei motive, sînt înnebunite după el. Dar *el* nu se poartă deloc frumos cu *ele*. De fapt, au existat situaţii în care a fost efectiv nemanierat! Victoria, Lordul Fielding *nu* este un gentleman, concluzionă Caroline pe un ton acuzator.

Aşteptă apoi o reacţie din partea prietenei sale, dar cum Victoria o privi doar ca şi cum acest defect al caracterului Lordului Fielding ar fi avut importanţa unei cravate şifonate, Caroline oftă şi continuă.

– Bărbaţii se tem de el aproape la fel de mult ca şi destule femei, nu doar pentru faptul că este atît de rece şi de distant, ci şi pentru că există zvonuri despre duelurile lui din India. Se zice că s-a duelat cu foarte mulţi bărbaţi şi că i-a ucis cu sînge rece, fără urmă de emoţie sau de regret – se zice că este în stare să provoace pe cineva la duel pentru cea mai mică ofensă...

– Nu cred asta, spuse Victoria cu inconştientă lipsă de politeţe faţă de Jason.

– Poate că tu nu, dar alţii cred şi oamenii se tem de el.

– Înseamnă atunci că îl ostracizează?

– Dimpotrivă, spuse Caroline. Efectiv îl *încurajează*. Nimeni nu ar îndrăzni să-l atace direct.

Victoria o privi fără să-i vină să creadă.

– Precis, *toată lumea* care îl cunoaşte se teme de el?

– Aproape toată lumea. Robert îl place sincer şi rîde cînd îi spun că Lordul Fielding are ceva sinistru în el. Am auzit-o totuşi pe mama lui Robert comentînd odată cu un grup de prietene că Lordul Fielding este rău, că foloseşte femeile şi apoi se descotoroseşte de ele.

– Nu poate fi chiar aşa de rău. Chiar tu ai spus că este considerat o partidă splendidă...

– De fapt, este considerat cea mai bună partidă din Anglia.

– Vezi! Dacă oamenii ar crede că este chiar atît de rău pe cît crezi tu că gîndesc ei, nici o fată şi nici o mamă de fată nu s-ar gîndi vreodată la el ca la o partidă.

Caroline fornăi nedelicat.

– Pentru un titlu de duce şi o avere uriaşă, sînt destule care s-ar mărita şi cu Barbă Albastră!

Cînd Victoria rîse, pe chipul Carolinei se aşternu confuzia.

– Victoria, Lordul Fielding nu ţi se pare şi ţie ciudat şi înfricoşător?

Victoria se gîndi cu grijă la răspuns, în timp ce vizitiul întorcea înapoi, spre reşedinţa lui Jason. Îşi aminti de cuvintele biciuitoare ale lui Jason, cînd şi-a

făcut ea apariţia la Wakefield şi de furia îngrozitoa
care l-a cuprins cînd a înotat ea în rîu. Dar şi-a amint
şi de cum a trişat el la jocul de cărţi, cum a liniştit-o în
noaptea în care a plîns şi cum a rîs de încercarea
de a mulge vaca. Şi-a amintit şi cum a ţinut-o lipita d
trupul lui şi a sărutat-o cu atîta tandreţe, dar gon
imediat din minte această amintire.

– Temperamentul Lordului Fielding este iute
începu ea încet – dar am observat că îi trece repede
furia şi că vrea să dea totul uitării. Din acest punct de
vedere semăn mult cu el, deşi nu mă înfurii aşa de
uşor ca el. Şi *nu m-a* provocat la duel cînd l-am
ameninţat că-l împuşc, a adăugat ea cu umor, aşa că
nu pot crede că este atît de dornic să ucidă oameni.
Dacă mi-ai cere să-l descriu, aş spune poate că este
un bărbat mult prea generos, care ascunde multă
căldură sub această...

– Glumeşti!

Victoria scutură din cap, încercînd să se explice.

– Eu îl văd altfel decît îl vezi tu. Eu încerc să văd
oamenii aşa cum m-a învăţat tata că ar trebui.

– Ţi-a spus şi să rămîi oarbă la defectele lor? o
întrebă Caroline disperată.

– Cîtuşi de puţin. Dar el era medic şi m-a învăţat sa
caut cauzele lucrurilor, nu doar simptomele. De
aceea, de cîte ori cineva se comportă ciudat, încep să
mă întreb *de ce* face asta şi există întotdeauna un
motiv. De exemplu, ai observat vreodată că atunci
cînd oamenii nu se simt bine, sînt de obicei nervoşi?

Caroline confirmă dînd imediat din cap.

– Fraţii mei deveneau întotdeauna teribil de
încăpăţînaţi, la cea mai slabă indispoziţie.

– Asta vreau eu să spun: fraţii tăi nu sînt răi, dar
cînd nu se simt bine, devin nervoşi.

Crezi atunci că Lordul Fielding este bolnav?

Nu cred că este foarte fericit, ceea ce este acelaşi lucru cu a nu te simţi bine. Dar în plus de asta, tata m-a mai învăţat să acord mai multă importanţă lucrurilor pe care le face cineva, decît celor pe care le spune. Dacă îl priveşti pe Lordul Fielding în felul acesta, el a fost foarte bun cu mine. Mi-a oferit o locuinţă şi mai multe haine frumoase decît aş putea folosi într-o viaţă şi chiar m-a lăsat să-l aduc pe Lupu' în casă.

– Cred că tu ai o înţelegere superioară pentru oameni, spuse Caroline încet.

– Nu, nu am, o contrazise Victoria brutal. Şi eu îmi pierd firea şi sînt rănită la fel de uşor ca oricine altcineva Dar *nu* şi *după* ce îmi amintesc să încerc să înţeleg de ce persoana respectivă s-a purtat astfel.

– Şi ţie nu ţi-e frică de Lordul Fielding, nici chiar atunci cînd este furios?

– Doar puţin, recunoscu Victoria. Dar cum nu l-am mai văzut de cînd am venit la Londra, probabil că fac pe curajoasa pentru că există acum o distanţă între noi.

– Nu mai există, observă Caroline, arătînd cu înţeles spre eleganta trăsură din lac negru, cu un blazon auriu pe uşă, care aştepta în faţa casei cu numărul 6 de pe Brook Street.

– Blazonul de pe trăsura neagră este al Lordului Fielding, îi explică ea Victoriei, văzînd că aceasta nu pricepea. Iar trăsura care a tras în faţa ei este a noastră – ceea ce înseamnă că soţul meu şi-a terminat mai devreme treaba şi a decis să vină după mine.

Victoria avu o uşoară tresărire a inimii, văzînd că Jason era acolo – o reacţie repede înlocuită de vina nervoasă că a discutat cu Caroline despre el.

Amîndoi domnii erau în salon, ascultînd-o politicoşi pe Miss Flossie care-i tortura cu un monolog lung, discontinuu, despre progresele făcute de Victoria în ultimele două săptămîni, întrerupt de comentarii frenetice despre propriul ei debut în societate, în urmă cu aproape cincizeci de ani. Victoria aruncă o privire spre chipul încordat al lui Jason şi concluzionă ca probabil acesta o strangula mental pe Miss Flossie.

– Victoria! spuse Miss Flossie, bătînd veselă din palme. În sfîrşit, te-ai întors! Le povesteam acestor domni despre talentul tău la pian şi abia aşteaptă să te audă cîntînd. Fără să observe expresia ironică de pe chipul lui Jason cînd acesta află cît de nerăbdător era, Miss Flossie o împinse pe Victoria spre pian şi insistă să cînte chiar atunci ceva.

Neajutorată, Victoria se aşeză pe banchetă şi se uită la Jason, care era concentrat să îndepărteze o scamă de pe pantalonul lui bleumarin, frumos croit. Poate doar dacă ar fi căscat, ar fi putut arăta mai plictisit. Dar arăta şi incredibil de bine, îşi spuse Victoria şi simţi un alt tremur nervos, amplificat la infinit de zîmbetul ironic de pe chipul lui, cînd acesta îşi ridică privirile spre ea.

– Nu am cunoscut încă o femeie care să ştie să înoate, să tragă la ţintă, să îmblînzească animale sălbatice *şi,* conchise el, să cînte la pian. Ia să te auzim.

După tonul vocii lui, Victoria era sigură că acesta se aştepta ca ea să cînte prost şi ar fi dat oricît să poată evita să dea un recital acum, cînd era atît de inexplicabil de nervoasă.

– Domnul Wilheim ne-a dat, lui Dorothy şi mie, lecţii de pian, ca să se revanşeze faţă de tatăl meu care îl trata de boala lui de plămîni. Nu am mai cîntat

de luni de zile, pînă acum două săptămîni şi încă nu mi-am reintrat în mînă., spuse ea încercînd repede să se scuze.

– Beethovenul meu este efectiv mediocru şi...

Vaga ei speranţă se risipi cînd Jason ridică provocator dintr-o sprînceană şi îi făcu semn spre claviatură.

Victoria capitulă, oftînd.

– Ai vrea să asculţi ceva în mod deosebit?

– Beethoven, spuse acesta, sec.

Victoria îi aruncă o privire disperată, care nu-l făcu pe acesta decît să zîmbească şi mai larg, dar îşi aplecă faţa şi se pregăti să facă ce-i ceruse. Îşi plimbă degetele pe claviatură, apoi se opri, cu mîinile deasupra acesteia. Cînd şi le coborî apoi din nou, încăperea răsună de melodia vibrantă, curgătoare şi de crescendourile triumfale ale *Sonatei pentru Pian în Fa Minor* de Beethoven, explodînd cu toată puterea şi forţa şi dulceaţa însufleţită a fragmentului.

În hol, în spatele salonului, Northrup se opri din lustruitul unui bol de argint şi închise ochii de fericire, ascultînd ca vrăjit. O'Malley se opri din dojenirea unui subordonat şi îşi întoarse capul spre salon, zîmbind la auzul muzicii înălţătoare care era cîntată în casa Lordului Fielding.

Cînd Victoria termină, toată lumea din salon izbucni în aplauze spontane – exceptîndu-l pe Jason care se lăsă pe spate, în fotoliul lui, cu un zîmbet pe buze.

– Mai ai cumva şi alte talente „mediocre"? glumi el, dar în ochii lui se citea un compliment sincer şi cînd Victoria îl văzu, se simţi inundată de o absură plăcere.

Curînd după aceea, Caroline şi soţul ei au plecat, promiţînd că o vor vedea pe Victoria la balul ei din

seara următoare şi Miss Flossie i-a condus la uşă. Rămasă singură cu Jason, Victoria fu cuprinsă de o teribilă timiditate şi ca să şi-o ascundă, începu să vorbească repede.

– Sînt... sînt surprinsă să te văd aici.

– Sînt convins că nu ţi-ai imaginat că nu o să particip la debutul tău, nu? glumi el cu un zîmbet ameţitor. Nu sînt chiar total lipsit de maniere, să ştii asta. Se presupune că sîntem logodiţi. Cum ar arăta dacă nu aş apărea acolo?

– My lord... începu ea.

– Ce rezonanţă plăcută, remarcă el rîzînd. Foarte respectuos. Niciodată nu mi-ai spus aşa, pînă acum.

Victoria îi aruncă o privire de veselă severitate.

– Şi nici acum nu aş fi făcut asta, dacă nu mi-ar fi vîrît Miss Flossie în cap, zile la rînd, fel de fel de titluri şi de formule de adresare, dar ce am început să spun este că nu mă pricep prea bine la înşelătorii şi ideea de a le spune oamenilor că sîntem logodiţi îmi crează o stare cumplită. Unchiul Charles nici nu vrea să-mi asculte obiecţiile, dar eu cred că ideea asta nu este bună.

– Nu este, conveni Jason, simplu. Motivul pentru care ţi-am oferit acest sezon este de a te prezenta prezumtivilor tăi soţi...

Victoria dădu să deschidă gura, să insiste că Andrew avea să fie soţul ei, dar Jason ridică mîna şi îşi amendă ultima afirmaţie.

– Scopul este prezentarea ta prezumtivilor soţi, *în cazul în care* Ambrose nu se grăbeşte să vină să te salveze.

– Andrew, îl corectă Victoria. Andrew Bainbridge.

Jason ridică din umeri, desfiinţîndu-l pe Andrew.

– Cînd va veni vorba de logodna noastră, vreau ca tu să spui ce am spus şi eu.

– Adică?

– Eu spun că încă nu este nimic definitiv, sau că tu nu mă cunoşti suficient ca să fii sigură că sentimentele tale s-au oprit asupra mea. Asta va lăsa uşa deschisă pentru ceilalţi pretendenţi ai tăi şi nici măcar Charles nu va avea nimic de obiectat.

– Eu aş prefera să spun adevărul, că nu sîntem logodiţi.

Jason îşi duse mîinile la ceafă, masîndu-şi iritat muşchii încordaţi.

– Nu poţi face asta. Dacă unul dintre noi se dezice acum – atît de repede după sosirea ta în Anglia – se vor face multe speculaţii neplăcute despre acela dintre noi care s-a dezis şi de ce anume.

Victoria îşi aminti ce i-a spus Caroline despre atitudinea *înaltei societăţi* faţă de Jason şi presupuse imediat ce ar spune lumea dacă *ea* ar fi cea care s-ar dezice. Privind astfel lucrurile, se convinse că trebuie să continue să pretindă că sînt logodiţi. Pentru nimic în lume nu l-ar răsplăti pe Jason pentru bunătatea şi generozitatea lui, făcînd pe cineva să creadă că l-a găsit respingător sau înfricoşător ca eventual soţ.

– Foarte bine, spuse ea. O să spun că lucrurile nu sînt încă definitivate.

– Eşti o fată bună. Charles a avut deja un atac aproape fatal şi inima lui este foarte slăbită. Nu vreau să-ţi faci griji inutil, dar el este foarte decis să te vadă măritată.

– Ce se va întîmpla cu el cînd o să vină Andrew să mă ia acasă? Ochii ei se făcură mari, cînd îi trecu prin cap un nou gînd. Şi ce vor spune oamenii de aici cînd

eu o să... o să mă scutur de tine ca să mă mărit cu Andrew?

Ochii lui Jason sclipiră amuzaţi de expresia aleasă de ea.

– *Dacă* se întîmplă asta, o să spunem că onorezi o logodnă anterioară, aranjată de tatăl tău. În Anglia este de datoria fiicei să se mărite aşa cum doreşte familia ei şi toată lumea va înţelege. Lui Charles o să-i fie dor de tine, dar dacă o să creadă că eşti fericită, o să sufere mai puţin. Totuşi, adăugă el, eu nu cred că o să se întîmple aşa. Charles mi-a vorbit despre Bainbridge iar eu consider că acesta este probabil un bărbat slab, care se află sub papucul mamei lui. Fără prezenţa ta în America, să-i întăreşti curajul şi hotărîrea, se pare că nu are puterea să îşi sfideze mama şi să vină după tine.

– Ah, pentru Dumnezeu... izbucni Victoria, exasperată de părerea lui greşită despre Andrew.

– Nu am terminat – o întrerupse Jason, autoritar. În acelaşi timp, mie mi se pare clar că tatăl tău nu a fost extrem de nerăbdător ca voi doi să vă căsătoriţi – nu, de vreme ce a insistat asupra testului despărţirii, ca să vă verificaţi sentimentele unul faţă de celălalt, deşi vă ştiaţi de o viaţă. La moartea tatălui tău, tu nu erai logodită cu Bainbridge, Victoria, termină Jason implacabil. De aceea, în cazul în care apare în prag, va trebui să obţină aprobarea mea ca să-ţi permit să te măriţi cu el şi să pleci în America.

Confruntată cu un asemenea tupeu, Victoria nu ştia dacă să rîdă sau să se înfurie.

– Pe naiba! izbucni ea, gîndurile rostogolindu-se de la sine. Tu nu l-ai cunoscut niciodată şi ai şi stabilit ce fel de om este. Iar acum spui că nu pot pleca cu el decît dacă trece proba cu *tine*. Cu tine, care practic

mi-ai scos afară de ureche, în ziua în care am venit la Wakefield!

Totul părea atît de absurd, încît Victoria începu să rîdă.

– Vreau să-ţi spun că nu am avut niciodată nici cea mai vagă idee despre ce anume intenţionezi să faci sau să spui, ca să mă uluieşti. Nu ştiu ce să fac, cînd e vorba de tine.

– Tot ce trebuie să faci, spuse Jason cu un zîmbet în colţul buzelor, este ca în următoarele cîteva săptămîni să studiezi recolta actuală de fanţi londonezi, să-l alegi pe cel pe care-l vrei şi să mi-l aduci mie. Ca să vă dau binecuvîntarea. Nimic nu poate fi mai uşor – eu o să lucrez aici, în birou, aproape zilnic.

– Aici? ripostă Victoria sugrumîndu-şi un rîs îngrozit, la descrierea lui despre cum ar trebui să-şi aleagă soţul. Eu credeam că o să stai acasă la Unchiul Charles.

– O să dorm acolo, dar o să lucrez aici. Casa lui Charles este al naibii de neconfortabilă. Mobilierul este vechi şi încăperile sînt mici şi întunecate. În plus, nimeni nu o să spună nimic dacă stau ziua aici, atîta vreme cît ai o însoţitoare corespunzătoare, ceea ce ai. Nu există nici un motiv să lucrez în condiţii lipsite de confort. Şi că veni vorba de însoţitoare, vorbăria lui Miss Flossie nu ţi-a provocat încă o stare de comă?

– Este foarte dulce, spuse Victoria, încercînd din nou să nu rîdă.

– Nu am mai auzit niciodată vreo femeie să vorbească atît de mult şi să nu spună nimic.

– Este bună la suflet.

– Adevărat, confirmă el absent, întorcîndu-şi atenţia spre ceas. În seara asta trebuie să merg la

operă. Cînd se întoarce Charles, spune-i că am fost aici şi că mîine seară o să fiu aici, să salut oaspeţii.

– Foarte bine. Aruncîndu-i o privire obraznica, veselă, Victoria adăugă:

– Dar te previn că o să mă distrez de minune cînd o să apară Andrew şi o să fii obligat să recunoşti cît de mult te-ai înşelat, în totul.

– Nu conta pe asta.

– Ah, dar contez. O s-o rog pe doamna Craddock să-ţi facă „plăcinta fraierului", numai din făină şi apă şi o să te oblig s-o mănînci în faţa mea.

Într-o tăcere surprinsă, Jason se uită în jos la ea, cum rîdea privindu-l în ochi.

– Ţie nu îţi este frică de nimic, nu?

– Mie nu mi-e frică de tine, anunţă ea veselă.

– Ar trebui, spuse el ieşind pe această replică enigmatică.

CAPITOLUL 13

– A sosit aproape toată lumea, sporovăia înnebunită Miss Flossie, în timp ce Ruth termina ultimele retuşuri la coafura Victoriei. Este timpul să-ţi faci marea intrare, draga mea.

Victoria se ridică ascultătoare, dar genunchii îi tremurau.

– Aş fi preferat să stau înpreună cu cei care întîmpină oaspeţii, cu unchiul Charles şi Lordul Fielding, ca să îi cunosc pe oaspeţi în parte. Ar fi fost mai puţin tensionant.

– Dar nu atît de eficient, spuse degajat Miss Flossie.

Victoria aruncă o ultimă privire critică în oglindă, acceptă evantaiul pe care i-l întindea Ruth şi îşi ridică puţin fustele.

– Sînt gata, spuse ea tremurînd toată. În timp ce traversau palierul, Victoria aruncă o privire în foaierul de dedesubt, care se transformase într-o splendidă grădină cu flori în cinstea balului, cu ghivece uriaşe cu ferigi mîndre şi imense coşuri cu trandafiri. Apoi inspiră nervos şi începu să urce scara unduitoare care ducea sus, la etajul următor, unde se afla sala de bal. Valeţi îmbrăcaţi în livrele oficiale, de catifea verde

tivită cu fir de aur stăteau de-a lungul scării, lîngă suporturi înalte din argint, cu alţi trandafiri albi. Victoria le zîmbi valeţilor pe care-i cunoştea şi îi salută politicos din cap, pe ceilalţi. O'Malley, valetul şef, era postat în capul scării şi Victoria îl întreba încet:

– Te mai supără măseaua? Nu uita să-mi spui dacă îţi revine durerea – nu e nici o problemă să-ţi mai fac o poţiune.

Acesta îi zîmbi cu devotament nemascat.

– Nu mă mai supără deloc, de cînd mi-aţi făcut-o pe ultima, my lady.

– Foarte bine, dar n-are rost să suferi, dacă te apucă din nou, da?

– Da, my lady.

Acesta aşteptă pînă cînd Victoria depăşi curba scării, apoi se întoarse spre valetul de lîngă el.

– Este o mare doamnă, nu?

– O adevărată lady din cap pînă în picioare, recunoscu celălalt valet. Exact aşa cum ai spus tu, de la bun început.

– O să ne lumineze viaţa la toţi, prevesti O'Malley. Şi stăpînului, din clipa în care o să-i încălzească patul. O să-i dea un moştenitor – asta o să-l facă fericit.

Northrup stătea la balconul de deasupra sălii de bal, drept ca lumînarea, gata să-i anunţe pe ultimii oaspeţi care treceau pe sub portalul de marmură de lîngă el. Victoria se apropie de el, cu picioare de gelatină.

– Acordă-mi o clipă să-mi trag răsuflarea, îl imploră ea. Apoi ne poţi anunţa numele. Sînt teribil de nervoasă.

O idee de zîmbet, dar nu chiar, sparse expresia serioasă a acestuia, în timp ce ochiul lui expert se plimba peste tînăra care-ţi tăia respiraţia, de lîngă el.

– În timp ce dumneavoastră vă trageţi sufletul, my lady, pot să vă spun cît de mult mi-a plăcut să vă ascult interpretînd *Sonata pentru Pian în Fa Minor* de Beethoven, ieri după-amiază? Este una din preferatele mele.

Victoria era atît de încîntată şi de uluită de neaşteptata cordialitate a austerului majordom, încît aproape uită de mulţimea gălăgioasă, veselă, din sala de bal de dedesubt.

– Mulţumesc, spuse ea zîmbind cu căldură. Şi care este bucata ta favorită?

Acesta o privi şocat de interesul ei, dar îi răspunse.

– O să ţi-o cînt mîine, îi promise ea dulce.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, my lady! îi răspunse el cu chipul inflexibil şi cu o plecăciune oficială. Dar cînd se întoarse să o anunţe, vocea lui Northrup răsuna de mîndrie:

– Lady Victoria Seaton, Contesă de Langston şi Miss Florence Wilson.

Un fulger de anticipare păru să străbată mulţimea, întrerupînd discuţiile şi sugrumînd rîsetele, în timp ce în jur de 500 de oaspeţi se întoarseră aproape la unison, ca să o vadă pentru prima oară pe fata născută în America si care purta acum titlul mamei ei, iar în curînd avea să primească unul şi mai rîvnit, de la Jason, Lord Fielding.

Şi au văzut o zeiţă exotică, cu o parură de păr titianic, drapată într-o rochie scînteietoare, în stil grecesc, din mătase de culoarea safirului, care se potrivea cu ochii ei strălucitori şi se mula pe fiecare curbă a trupului zvelt, voluptuos. Mănuşi lungi îi

îmbrăcau braţele iar părul strălucitor era prins sus, într-o coroană de bucle groase, luminoase, împletite cu panglici cu safire şi diamante. Şi au văzut un chip sculptat, de o frumuseţe de neuitat, cu obraji înalţi, delicaţi, un nas perfect, buze generoase şi o minusculă, intrigantă gropiţă în mijlocul bărbiei.

Nimeni dintre cei care o priveau nu ar fi crezut ca genunchii regalei, tinerei frumuseţi aproape că se loveau unul de celălalt, de panică.

Marea de chipuri fără nume din faţa ei păru că se dă în lături în timp ce Victoria cobora scările şi Jason începu dintr-o dată să vină spre ea, de undeva din mulţime. Îi întinse mîna şi automat, Victoria îşi puse mîna într-a lui, dar ochii întorşi spre ai lui, erau mari de spaimă.

Aplecîndu-se mult, ca pentru a-i face un compliment intim, Jason îi spuse:

– Eşti speriată de moarte, da? Vrei să încep cu sutele de prezentări acum, sau ai prefera să dansezi cu mine şi să-i lăsăm astfel să îşi termina atenta ta studiere?

– Ce alegere! şopti Victoria, sugrumîndu-şi un chicot de rîs.

– Pornesc muzica! decise Jason înţelept şi le făcu semn muzicanţilor, cu o înclinare a capului. O conduse apoi spre ringul de dans şi o luă în braţe, în timp ce începeau primele acorduri ale unui vals dramatic.

– Ştii să dansezi vals? o întrebă el brusc.

– Ce moment să mă întrebi! spuse ea rîzînd, în pragul isteriei.

– Victoria! spuse Jason sever, dar cu un zîmbet ameţitor, în beneficiul spectatorilor. Nu uita că esti aceeaşi tînără femeie care m-a amenintat rece că îmi

boară creierii, cu puşca. Nu cumva să îndrăzneşti să îi laşă, acum.

– Nu, my lord, răspunse ea încercînd cu disperare să îl urmeze, în timp ce el îi ghida primii paşi ai valsului. Valsa, îşi spuse ea, cu aceeaşi eleganţă relaxată cu care îşi purta superbele lui haine negre, de seară.

Brusc, braţele lui se strînseră în jurul taliei ei, forţînd-o să se apropie ameţitor de trupul lui puternic şi o preveni, cu voce scăzută:

– Se obişnuieşte ca dansatorii să se angajeze într-o conversaţie oarecare, sau să flirteze nevinovat în timpul dansului, altfel spectatorii ar putea crede că cei doi nu se plac.

Victoria se uită la el, cu gura uscată ca rumeguşul.

– Spune-mi odată ceva, la naiba!

Înjurătura, spusă cu un zîmbet atît de strălucitor şi de amabil, îi stîrni involuntar rîsul şi Victoria uită o clipă de public. Încercînd să facă ce-i comandase acesta, spuse primul lucru care-i veni în minte.

– Dansezi foarte bine vals, my lord.

Jason se relaxă şi îi zîmbi.

– Asta trebuia să-ţi spun *eu, ţie*.

– Voi englezii aveţi reguli care guvernează absolut totul, contracară Victoria, cu ironică admiraţie.

– Întîmplător şi dumneavoastră sînteţi englezoacă, doamnă, îi reaminti el, apoi adăugă:

– Miss Flossie te-a învăţat foarte bine să valsezi. Ce altceva ai mai învăţat?

Simţind o mică înţepătură prin afirmaţia lui că nu ştia vals înainte, Victoria îi zîmbi cu dezinvoltură şi spuse:

– Poţi să fii sigur că posed acum toate calificările pe care englezii le consideră indispensabile unei tinere *lady,* prin naştere şi educaţie.

– Şi care ar fi acelea? o întrebă Jason zîmbindu-i.

– În afară de pian, pot cînta o melodie, pot valsa fără să cad şi pot broda cu fineţe. În plus, pot citi în limba franceză şi pot executa o reverenţă în faţa tronului, cu mult aplomb. Am impresia că în Anglia este efectiv de dorit ca o femeie să fie cît se poate de nefolositoare, remarcă ea cu un zîmbet obraznic.

Jason îşi lăsă capul pe spate şi rîse la remarca ei.

Victoria era, îşi spuse el, o combinaţie uluitoare de contraste intrigante – de sofisticare şi inocenţă, de feminitate şi curaj, de frumuseţe luxuriantă şi umor de nestăpînit. Avea un trup care fusese creat pentru mîinile unui bărbat, doi ochi care puteau stîrni dorinţa într-un bărbat, un zîmbet care putea fi plin de soare şi senzual şi o gură – o gură care efectiv invita bărbatul să i-o sărute.

– Este nepoliticos să te zgîieşti la mine, spuse Victoria, poruncindu-şi să păstreze aparenţa că se distrează de minune, nu că o preocupă direcţia privirilor lui.

Jason îşi îndepărtă privirea de la gura ei.

– Scuze.

– Ziceai că se aşteaptă de la noi să ne angajăm într-un fel de flirt, în timpul dansului, îi reaminti ea, tachinîndu-l. Eu nu am însă deloc experienţă în aşa ceva – tu ai?

– Mai mult sau mai puţin, replică el, admirînd culoarea aprinsă care-i ilumina pometii obrajilor.

– Bine atunci – dă-i drumul, arată-mi cum se face.

Surprins de invitaţie, Jason privi în jos, în ochii ei albaştri, rîzători, umbriti de gene întunecate şi o clipă

se pierdu în ei. Dorinţa i se trezi în trup şi braţele lui o trăseră automat, spre el.

– Tu nu ai nevoie de lecţii. Te descurci foarte bine chiar acum, spuse el cu o voce răguşită.

- La ce?

Evidenta ei confuzie îl readuse pe Jason cu picioarele pe pămînt şi relaxă strînsoarea.

– La a te băga singură în mult mai multe necazuri decît te-ai fi gîndit vreodată.

Pe margine, tînărul Lord Crowley îşi ridică monoclul şi o inspectă pe Lady Victoria din cap pînă în picioare.

– Splendidă, îi spuse el prietenului său. Ţi-am spus asta din clipa în care am văzut-o, în ziua sosirii ei în Brook Street. Nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Este divină. Dumnezeiască. Un înger.

– O frumuseţe, o adevărată frumuseţe! conveni tînărul Lord Wiltshire.

– Dacă nu ar fi Wakefield, i-aş face eu curte, spuse Crowley. M-aş lupta pe baricade cu toţi ceilalţi pretendenţi şi apoi aş începe vînătoarea!

– Posibil, spuse Lordul Wiltshire, dar ca să *o prinzi,* ai avea nevoie să fii cu zece ani mai în vîrstă şi de douăzeci de ori mai bogat. Deşi, după cîte am auzit eu, căsătoria lor încă nu este foarte sigură.

– În cazul acesta vreau neapărat să-i fiu prezentat în seara asta.

– Şi eu, replică Lordul Wiltshire provocator şi amîndoi o porniră grăbiţi în căutarea respectivelor mame, pentru ca prezentările să poată fi făcute aşa cum trebuie.

Pentru Victoria, seara a fost un succes de neimaginat. Se temuse că *societatea* va semăna foarte mult cu Lady Kirby, dar cea mai mare parte

părea să îi ureze bun venit în cercurile ei exclusiviste. De fapt, unii – mai ales domnii – erau aproape amuzant de entuziaşti în a-i face complimente şi a i acorda atenţie. O înconjurară, solicitînd să-i fie prezentaţi şi dorind să danseze cu ea, apoi rămînînd în preajma ei, înnebuniţi să fie în atenţia ei şi propunîndu-i să o viziteze. Victoria nu luă nimic în serios din toate astea, dar îi tratã pe toţi cu imparţială prietenie.

Din cînd în cînd surprindea privirile lui Jason îndreptate spre ea şi îşi zîmbea, încîntată. Jason arăta în seara aceasta atît de bine că îţi tăia respiraţia, în hainele de seară negre ca pana corbului, care se potriveau cu părul lui şi contrastau puternic cu cămaşa ca neaua şi cu zîmbetul lui ca un fulger alb. Pe lîngă el, ceilalţi bărbaţi păreau şterşi şi insignifianţi.

Multe alte femei gîndeau la fel ca ea, îşi dădu seama Victoria, patru ore mai tîrziu, cînd dansa cu un alt partener. Cîteva dintre aceste doamne flirtau revoltător cu el, în ciuda presupusei logodne cu ea. Privi, cu secretă compasiune, o blondă frumoasă, voluptoasă, care încerca să-i atragă atenţia sorbindu-l din ochi, în timp ce Jason stătea rezemat neglijent cu umărul de un stîlp, cu o expresie de plictisită condescendenţă pe chipul lui bronzat.

Pînă în seara aceasta, Victoria îşi imaginase că doar pe ea o trata cu această atitudine ironică, revoltătoare, dar îşi dădea seama acum că Jason părea să le trateze pe toate femeile cu o toleranţă rece. Fără îndoială că la această atitudine se referea Caroline cînd spunea că Jason era nemanierat şi nu se purta ca un gentleman. Chiar şi aşa, femeile erau atrase spre el ca insectele, de o flacără periculoasă. Şi de ce nu, decise Victoria filozofic, privindu-l cum îşi

slibera delicat braţul din mîna blondei, îndreptîndu-se spre Lordul Collingwood. Jason era captivant, irezistibil, magnetic... bărbat.

Robert Collingwood se uită la Jason şi făcu un semn cu capul spre curtezanul Victoriei, care stătea lipit de Flossie Wilson, aşteptînd întoarcerea Victoriei de pe ringul de dans.

– Dacă intenţionezi încă să o măriţi cu altcineva, Jason, spuse acesta, nu o să ai mult de aşteptat. A devenit tocmai ultimul strigăt al modei.

– Bine, răspunse Jason privind spre mănunchiul de adoratori ai Victoriei şi desfiinţîndu-i cu o ridicare din umeri.

CAPITOLUL 14

Prezicerea lui Robert privind succesul Victoriei s-a dovedit a fi reală. A doua zi după bal, doisprezece domni şi şapte tinere domnişoare i-au făcut vizite Victoriei, înmînîndu-i invitaţii şi rugînd-o să le permită să se apropie de Lupu'. Northrup era în glorie, primind şi conducîndu-i la plecare pe vizitatori şi instruind valeţii care aduceau tăvi cu ceai, în diferite saloane.

La ora nouă seara, cînd s-a servit cina, Victoria era prea epuizată ca să se gîndească să mai meargă la vreunul din balurile sau seratele la care fusese invitată. Noaptea trecută se culcase în zori şi abia îşi mai putea ţine ochii deschişi în timp ce ciugulea din desertul din faţa ei. Jason, pe de altă parte, arăta proaspăt şi vital ca de obicei, în ciuda faptului că lucrase toată după-amiaza în biroul lui.

– Victoria, ai avut un succes ameţitor noaptea trecută, spuse el întorcîndu-şi atenţia de la Charles, spre ea. Este clar că Wiltshire şi Crowley sînt înnebuniţi deja după tine. La fel şi Lordul Makepiece, care este considerat cea mai bună captură a sezonului.

Ochii ei somnoroşi se umplură de veselie.

Expresia asta mă duce cu gîndul la un peşte mai!

O clipă mai tîrziu se scuză şi se duse la culcare. Jason îi ură noapte bună, zîmbind la remarca că Victoria putea lumina încăperea cu zîmbetul ei, chiar şi unul somnoros. În spatele sofisticării ei naturale, existau blîndeţe şi inteligenţă. Jason sorbi din coniac, amintindu-şi cum fermecase ea societatea seara trecută cu frumuseţea şi rîsul ei. În seara asta îl cîştigase total pe Northrup cîntînd Mozart, special pentru el. Cînd a terminat, bătrînul majordom avea lacrimi în ochi. Victoria a continuat, trimiţînd după O'Malley şi cîntînd un cîntec irlandez antrenant, pentru acesta. La sfîrşit, o duzină de servitori se adunase în faţa salonului, făcîndu-şi de lucru acolo, ca să tragă cu urechea la concertul ei improvizat. În loc să le poruncească să dispară şi să se ducă la treburile lor – aşa cum fusese cît pe aci să facă Jason – Victoria se întorsese spre ei, întrebîndu-i dacă *ei aveau* o melodie favorită pe care le-ar fi putut-o cînta. Îi ştia pe toţi pe nume; s-a interesat de sănătatea şi de familiile lor. Şi în ciuda vizibilei oboseli, a continuat să cînte la pian, peste o oră.

Toţi servitorii îi erau devotaţi, îşi dădu Jason seama. Valeţii zîmbeau şi se dădeau peste cap ca să-i facă plăcere. Fetele în casă alergau să-i îndeplinească cea mai mică dorinţă. Iar Victoria le mulţumea la toţi, frumos, pentru fiecare serviciu pe care i-l făceau aceştia. Ştia cum să se poarte cu oamenii; putea cîştiga în faţa nobililor şi a servitorilor, cu aceeaşi uşurinţă – poate pentru că îi trata pe toţi cu acelaşi interes sincer, zîmbitor.

Jason învîrtea leneş în mînă piciorul paharului. Fără ea, sufrageria i se păru dintr-o dată mohorîtă şi

pustie. Neştiind că Charles îl privea cu o scînteie de mulţumire în ochi, Jason continua să stea acolo, încruntîndu-se spre scaunul ei gol.

– Este o tînără extraordinară, nu? se lansa Charles, într-un tîrziu.

– Da.

– Răpitor de frumoasă şi de spirituală. Ai rîs mai mult de la venirea Victoriei în Anglia, decît ai rîs într-un an! Nu nega – fata asta este unică.

– Nu neg, îi răspunse Jason gîndindu-se la intriganta ei abilitate de a arăta ca o contesă, ca o mulgătoare, ca un copil abandonat sau ca o femeie sofisticată, în funcţie de dispoziţia ei sau de împrejurări.

– Este încîntătoare şi inocentă, dar are spirit şi foc în ea, totodată. Bărbatul potrivit ar putea face din Victoria o femeie pasionată, iubitoare – o femeie care să-i încălzească patul şi viaţa. Charles se opri, dar Jason nu spuse nimic.

– Andrew acela al ei nu are nici o intenţie să se însoare cu ea, continuă Charles, plin de înţeles. Sînt absolut convins. Dacă ar fi avut, ar fi luat legătura cu ea, pînă acum. Charles se opri din nou şi din nou Jason nu spuse nimic.

– Îmi pare mai rău pentru Andrew ăsta decît pentru Victoria, continuă Charles, hotărît. Îl compătimesc pe *orice* bărbat care este atît de nebun încît să ignore singura femeie dintr-o mie, care l-ar putea face cu adevărat fericit. Jason, ai fost puţin atent la ce-am spus? îl întrebă Charles.

Jason îi aruncă o privire nerăbdătoare, intrigată.

– Am auzit fiecare cuvînt. Ce au toate astea de-a face cu mine?

– Ce au toate...? izbucni Charles, frustrat. Revenindu-şi, continuă mai prudent.

– Totul are de-a face cu tine şi totodată, cu mine. Victoria este o femeie tînără, nemăritată. Chiar şi cu Miss Flossie aici, ca însoţitoare a ei, Victoria nu poate locui la infinit în casă cu un holtei şi cu un altul care îşi petrece aici fiecare zi. Dacă o să continuăm aşa, lumea va crede că logodna este doar o faţadă şi că de fapt ea este o altă cucerire de-a ta. Şi cînd se va întîmpla asta, o vor ucide. Sper că nu vrei să-i provoci această umilinţă, nu?

– Nu. Sigur că nu, spuse Jason absent, uitîndu-se la coniacul din pahar.

– Atunci nu există decît o singură soluţie – trebuie să se mărite şi asta cît mai repede. Charles aşteptă, dar Jason rămase tăcut.

– Nu-i aşa, Jason?

– Presupun că da.

– Atunci, *cu cine* ar trebui să se mărite, Jason? întrebă Charles triumfător. *Cine* ar putea-o transforma într-o femeie iubitoare, pasionată? *Cine* are nevoie de o soţie care să-i încălzească patul şi să-i dea un moştenitor?

Jason ridică iritat din umeri.

– De unde naiba să ştiu? Nu eu sînt codoşul în familia asta, tu eşti.

Charles căscă ochii la el.

– Vrei să spui că nu-ţi dai seama cine este bărbatul cu care ar trebui să se mărite?

Jason duse la buze paharul de coniac şi îl goli repede, apoi îl puse pe masă cu un zgomot hotărît şi se ridică brusc în picioare.

– Victoria ştie să cînte la pian, să facă reverenţe şi să brodeze, rezumă el, decis. Găseşte-i un bărbat cu

simţ muzical, cu înclinaţie spre frumos şi care să iubească cîinii. Dar asigură-te că este un tip placid altfel o să-l aducă în stare de nebunie. Mai simplu nu se poate.

Cum Charles se zgîia la el cu gura căscată, Jason adăugă, enervat:

– Eu am de administrat şase domenii, o flotă de nave despre care trebuie să ştiu unde se află şi o sută de alte nimicuri asupra cărora trebuie să mă concentrez. Eu o să mă ocup de aceste lucruri. Tu o să te ocupi să-i găseşti un soţ Victoriei. O să colaborez şi eu, o s-o escortez la cîteva baluri şi serate, în următoarele două săptămîni. A creat deja senzaţie. Dacă mai iese de cîteva ori, o să aibă atîţia pretendenţi încît n-o să ştii ce să faci cu ei. Studiază-i cînd vin în vizită şi fă o listă cu cei mai acceptabili candidaţi. O să mă uit pe listă şi o să aleg eu unul.

Umerii lui Charles se prăbuşiră, obosiţi şi învinşi.

– Cum doreşti.

CAPITOLUL 15

– Nu am mai văzut o tînără care să stîrnească atîtea valuri, de la prezentarea Carolinei în societate, spuse Robert Collingwood, zîmbindu-i lui Jason în timp ce o priveau pe Victoria, la un bal, în săptămîna care a urmat. Toată lumea vorbeşte numai de ea. Chiar i-a spus lui Roddy Carstairs că l-ar putea întrece la tir, cu propriul lui pistol?

– Nu, răspunse Jason sec. I-a spus că dacă o să-i mai facă un singur avans nepermis, îl împuşcă – şi dacă îl va rata, îl va aţîţa pe Lupu' asupra lui. Şi dacă Lupu nu-şi va termina treaba, atunci e convinsă că o voi face *eu*. Jason chicoti şi scutură din cap. Este pentru prima dată că am fost nominalizat pentru titlul de erou. Evident, am fost puţin distrus, fiind pus pe locul doi, după cîinele ei.

Robert Collingwood îi aruncă o privire ciudată, dar Jason nu o văzu. El o privea pe Victoria. Aproape total înconjurată de admiratori care se înghesuiau să-i atragă atenţia, aceasta stătea senină în mijlocul lor – o regină cu părul titianic, întreţinîndu-şi curtea de supuşi care o adulau. Îmbrăcată într-o rochie de satin albastru deschis, ca gheaţa, cu părul care i se revărsa pe umeri într-o masă luxuriantă, nebună, domina

întreaga sală de bal cu prezența ei încîntătoare. Privind-o, îl observă pe Lordul Warren care se aplecă peste cotul ei, cu ochii alunecîndu-i în jos spre decolteul adînc al corsajului rotunjit al Victoriei.

– Scuză-mă, îi spuse Jason încordat, lui Robert, trebuie să am o mică discuție cu Warren.

A fost pentru prima oară din multele dăți care aveau să urmeze în următoarele două săptămîni, cînd *lumea bună* a fost martoră la uluitorul spectacol al Marchizului de Wakefield repezindu-se ca un vultur furios asupra vreunui ins exagerat, ale cărui atenții față de Lady Victoria deveneau prea evidente.

Trei săptămîni după ieșirea Victoriei în lume, Charles intră în biroul lui Jason.

– Am făcut lista cu pretendenții la mîna Victoriei, anunță el, cu vocea cuiva care a fost obligat să îndeplinească o sarcină care-i repugna și de care dorea acum să scape.

– Aș vrea să te uiți peste ea.

Jason își ridică privirea din raportul pe care-l citea și făcu ochii mici, uitîndu-se la hîrtia din mîna lui Charles.

– Sînt ocupat.

– Totuși, aș vrea să terminăm acum. Mi-a fost cumplit de neplăcut să o fac. Am selectat cîțiva candidați acceptabili, dar sarcina nu a fost una ușoară.

– Sînt convins de asta, conveni Jason, sec. Toți nebunii și filfizonii din Londra au venit aici, să o adulmece. Bine, dă-i drumul și citește numele, dacă trebuie. Spunînd asta, Jason reveni la raportul lui.

Încruntîndu-se la atitudinea lui Jason, Charles se așeză în scaunul din fața biroului și își puse ochelarii.

– Mai întîi, este tînărul Lord Crowley, care mi-a cerut deja permisiunea să o curteze.

– Nu. E prea impulsiv, decretă Jason, plat.

– Ce te face să spui asta? îl întrebă Charles, uluit.

– Crowley nu o cunoaşte pe Victoria destul de bine ca să vrea să o „curteze", aşa cum ai formulat tu, în mod pitoresc.

– Nu fi ridicol. Primii patru bărbaţi de pe lista asta mi-au cerut deja permisiunea pentru acelaşi lucru – cu condiţia, desigur, ca pretenţia ta asupra ei să nu fie definitivă.

– Nu, pentru toţi cei patru – din acelaşi motiv, spuse Jason scurt, lăsîndu-se pe spate în scaun, absorbit de raportul din mîna lui.

– Următorul?

– Prietenul lui Crowley, Lordul Wiltshire.

– Prea tînăr. Următorul?

– Arthur Landcaster.

– Prea scund, spuse Jason, criptic. Următorul?

– William Rogers, răspunse Charles, pe un ton provocator. Şi este înalt, cumpătat, matur, inteligent şi frumos. Este şi moştenitorul uneia dintre cele mai rafinate familii de nobili din Anglia. Cred că ar fi foarte potrivit pentru Victoria.

– Nu.

– Nu? izbucni Charles. De ce nu?

– Nu-mi place cum călăreşte Roger.

– Nu-ţi place cum... izbucni Charles furios, nevenindu-i să creadă; apoi se uită la faţa implacabilă a lui Jason şi oftă.

– Foarte bine. Ultimul nume de pe lista mea este Lordul Terrance. El călăreşte extrem de bine, în afară de faptul că este un băiat grozav. Este şi înalt,

frumos, inteligent şi bogat. Lui ce lipsuri îi mai găseşti? termină Charles, triumfător.

Maxiliarele lui Jason se strînseră amenintător.

– Nu-mi *place* de el.

– Doar *nu tu* o să te căsătoreşti cu el! îi răspunse Charles, ridicînd glasul.

Jason se aplecă în faţă şi bătu cu pumnul în birou.

– Am zis că nu-mi place. Şi cu asta am terminat, spuse el printre dinţi.

Furia de pe chipul lui Charles făcu încet loc surprizei, apoi unui zîmbet vesel.

– Nu o vrei pe ea, dar nici nu vrei să o aibă nimeni altcineva – asta este?

– Corect, spuse Jason, acid. Nu o vreau.

Din uşa din spatele lor, se auzi vocea joasă, furioasă, a Victoriei.

– Nici eu nu te vreau!

Amîndoi îşi întoarseră brusc capul, dar în timp ce se apropia, ochii ei albaştri, magnifici, erau îndreptaţi numai spre chipul impasibil al lui Jason. Victoria îşi puse palmele împreunate pe biroul lui, cu pieptul ridicîndu-i-se de jignire furioasă.

– Pentru că te văd atît de preocupat să scapi de mine, în cazul în care Andrew nu vine să mă ia, voi face tot efortul să găsesc cîţiva înlocuitori pentru el, dar tu nu o să fii *niciodată* unul dintre ei! Nu valorezi nici a zecea parte din el. El este delicat şi bun şi blînd, în timp ce tu eşti rece şi cinic şi un înfumurat şi un... un...bastard!

Cuvîntul „bastard" aprinse flăcări de furie în ochii lui Jason.

– În locul tău, îi răspunse acesta cu o voce joasă, sălbatică, aş începe să mă uit după acei înlocuitori,

pentru că bunul, bătrînul Andrew nu te vrea mai mult decît te vreau eu.

Umilită peste limita suportabilităţii, Victoria se ridică pe călcîie şi ieşi demnă din încăpere, cu un singur gînd în minte: o să-i arate ea lui Jason Fielding, în vreun fel, că *alţi* bărbaţi o vroiau. Şi niciodată, niciodată nu îşi va mai permite să aibă încredere în el. Îşi aminti cuvintele pe care tocmai i le strigase, furioasă şi umilinţa i se dublă. Cum s-a putut lăsa provocată de el, ca să-i strige astfel de cuvinte!

Cînd aceasta plecă, Charles se întoarse spre Jason şi spuse cu amărăciune:

– Felicitări. Ai vrut să te dispreţuiască din ziua în care a venit la Wakefield şi acum ştiu de ce. Am văzut cum o priveşti, cînd crezi că nimeni nu te vede. O doreşti şi te temi ca nu cumva, într-un moment de slăbiciune, să o ceri în căsătorie...

– Ajunge!

– O doreşti, continuă Charles furios, o doreşti şi îţi pasă de ea şi te urăşti pentru această slăbiciune. Ei bine, acum nu mai ai de ce să-ţi faci griji – ai umilit-o atît de profund, încît niciodată nu te va ierta pentru asta. Amîndoi aţi avut dreptate Tu *eşti* un bastard şi Andrew *nu* o să vină după ea. Fii fericit, Jason. Nu trebuie să-ţi mai faci griji că ai putea avea un moment de slăbiciune. O să te urască şi mai mult cînd o să-şi dea seama că Andrew nu o să vină. Savurează-ţi triumful.

Jason luă raportul pe care-l citea mai devreme, cu o expresie glacială.

– Fă o altă listă, săptămîna viitoare şi adu-mi-o.

CAPITOLUL 16

De data aceasta, sarcina de a face o nouă selecţie cu cei mai buni pretendenţi din numărul incredibil de mare al curtezanilor Victoriei se dovedi cu mult mai dificilă pentru Charles. La sfîrşitul următoarei săptămîni, casa din Upper Brook Street era plină ochi cu buchete de flori aduse de o paradă de domni nerăbdători, înnebuniţi să cîştige favorurile Victoriei.

Chiar şi elegantul francez, Marchizul de Salle a căzut sub vraja ei, deşi nu în ciuda barierei lingvistice ci tocmai datorită acesteia. Într-o zi, marchizul a apărut în compania prietenului său, Baronul Arnoff şi a unui alt prieten care s-a oprit să o salute de dimineaţă, pe Victoria.

– Franceza dumneavoastră este excelentă, minţi marchizul cu galanterie suavă, plină de înţeles, în timp ce trecu înţelept la engleză şi se aşeză în scaunul indicat.

Victoria îl privi cu veselă neîncredere.

– Este ca şi inexistentă, declară ea, direct. Găsesc tonurile nazale care se folosesc în franceză aproape la fel de dificile ca şi încercarea de a imita tonurile guturale din limba apaşă.

– Apaşă? întrebă marchizul politicos. Ce este asta?

– Este limba vorbită de un trib de indieni americani.

– Sălbatici americani? reluă ca un ecou baronul rus, un călăreţ legendar din armata rusă. Expresia lui de plictiseală se schimbă într-una de profund interes.

– Am auzit că aceşti sălbatici sînt călăreţi extraordinari. Este adevărat?

– Eu nu am cunoscut decît un singur indian, Baron Arnoff, care era destul de în vîrstă şi foarte politicos, mai curînd decît sălbatic. Tatăl meu a dat peste el în pădure şi l-a adus acasă, să-l trateze. Îl chema Rîul Tumultuos şi a rămas la noi, ca un fel de ajutor al tatălui meu. Dar, ca să vă răspund la întrebare, deşi nu era decît pe jumătate apaş, era într-adevăr, un superb călăreţ. Aveam doisprezece ani cînd l-am văzut pentru prima oară făcînd fel de fel de trucuri şi am rămas mută de uimire. Nu folosea şaua şi...

– Fără şa! exclamă baronul.

Victoria scutură din cap.

– Apaşii nu folosesc şaua.

– Ce fel de trucuri făcea? întrebă marchizul, mult mai interesat de chipul ei înnebunitor, decît de cuvintele ei.

– O dată, Rîul Tumultuos mi-a spus să pun o batistă în mijlocul unui cîmp; apoi s-a îndreptat călare, în cea mai mare viteză, spre locul acela. Cînd a ajuns aproape, a dat drumul complet la căpăstru, s-a aplecat într-o parte şi a luat batista, în timp ce calul continua să gonească. M-a învăţat şi pe mine cum să fac asta, mărturisi ea rîzînd.

Impresionat fără să vrea, baronul spuse:

– Aş vrea să văd asta, înainte de a crede. Mă îndoiesc că îmi puteţi arăta cum se face.

– Nu, îmi pare rău. Calul trebuie să fie antrenat mai întîi de un apaş.

– Poate că mi-aţi putea spune cîteva cuvinte în apaşă, glumi marchizul, zîmbind. Iar eu aş putea să vă ajut cu franceza?

– Oferta dumneavoastră este foarte amabilă, răspunse Victoria. Dar nu ar fi cinstit, pentru că eu am multe de învăţat şi puţine de predat. Îmi amintesc foarte puţine cuvinte, din cele pe care le-am învăţat de la Rîul Tumultuos.

– O expresie, cel puţin? insistă acesta, zîmbindu-le ochilor strălucitori.

– Nu, serios...

– Insist.

– Bine, capitulă Victoria oftînd. Dacă insistaţi... Apoi spuse cîteva cuvinte pe tonuri guturale şi se uită la marchiz.

– Acum încercaţi să repetaţi.

Marchizul reuşi perfect la cea de a doua încercare şi zîmbi de plăcere.

– Ce înseamnă ce am spus? întrebă el.

– Aţi spus, îi răspunse Victoria cu o privire de scuze: „bărbatul ăsta calcă peste vulturul meu."

– Calcă peste... Marchizul, baronul şi toţi ceilalţi adunaţi în salonul galben izbucniră în rîs.

A doua zi, baronul rus şi marchizul francez au revenit să îngroaşe rîndurile admiratorilor Victoriei, adăugînd imens prestigiului ei şi crescîndu-i popularitatea.

Oriunde se afla Victoria, acolo era veselie şi se rîdea. Totuşi, în restul casei exista o tensiune ameninţătoare, vibrantă, care pornea dinspre Lordul Fielding şi îşi întindea tentaculele în jurul tuturor celorlalţi. Cum săptămînile se scurgeau şi numărul

admiratorilor Victoriei creştea, dispoziţia lui Jason avansa de la una ameninţătoare, la una ucigaşă. Oriunde se întorcea, vedea ceva ce nu-i plăcea. O certă pe bucătăreasă că îi făcea prea des mîncarea preferată; o pedepsi pe o subretă pentru un fir de praf văzut de el sub scară; ameninţă să-l dea afară pe un valet pentru un nasture desfăcut, la jachetă.

În trecut, Lordul Fielding fusese un stăpîn pretenţios, exact, dar rezonabil. Acum nimic nu mai părea să-l satisfacă şi orice servitor peste care dădea se aştepta la o bălăcăreală din partea lui. Din nefericire, cu cît devenea mai imposibil, cu atît mai repede şi mai încrîncenat munceau aceştia şi cu atît mai nervoşi şi mai stîngaci deveneau.

Pe vremuri, gospodăria lui funcţiona la fel de eficient ca o maşinărie bine unsă. Acum servitorii se grăbeau, se loveau unii de alţii în încercarea lor disperată de a-şi îndeplini sarcinile şi de a evita furia stăpînului lor. Ca rezultat al freneziei lor nervoase, a fost scăpată o nepreţuită vază chinezească, o găleată cu apă de spălat a fost vărsată pe un covor de Aubusson din sufragerie şi un haos general domnea peste tot în casă.

Victoria era conştientă de starea tensionată a personalului, dar cînd încercă, prudentă, să discute cu Jason despre asta, acesta a acuzat-o că „ incită la insurecţie", apoi s-a lansat într-o tiradă ironică despre zgomotul pe care-l făceau vizitatorii ei în timp ce el încerca să lucreze şi despre mirosul greţos al florilor pe care i le aduceau aceştia.

De două ori a încercat Charles să discute cu el cea dea a doua listă de pretendenţi, doar ca să i se spună, pe un ton brutal, să iasă afară din biroul lui şi să stea deoparte.

Cînd însuşi Northrup a primit un înţepător reproş din partea lui Jason, întreg personalul a început să cedeze din cauza terifiantei tensiuni. Totul s-a sfîrşit brusc, tîrziu într-o după-amiază, la cinci săptămîni de la prezentarea în societate a Victoriei. Jason lucra în birou şi l-a chemat pe Northrup, care tocmai punea într-o vază un nou buchet de flori primite de Victoria.

Grăbindu-se ca să nu-l facă pe nervosul lui stăpîn să aştepte, Northrup se repezi în birou cu buchetul în mînă.

– Da, my lord? întrebă acesta, îngrijorat.

– Foarte frumos, izbucni Jason sarcastic. Alte flori? Pentru mine? Pînă să apuce Northrup să spună ceva, Jason izbucni:

– Toată casa asta nenorocită pute a flori! Scapă de buchet şi spune-i Victoriei că vreau să o văd şi adu-mi invitaţia aia nenorocită la familia Frigleys, pentru diseară. Nu-mi amintesc la ce oră începe. Apoi spune-i valetului meu să-mi pregătească o ţinută oficială. Ai înţeles? Ce mai aştepţi? Mişcă-te! strigă el.

– Da, my lord. Acum. Northrup se repezi în hol şi se lovi de O'Malley, pe care Jason tocmai îl certase pentru că nu-i străluceau cizmele cum trebuie.

– Nu l-am văzut niciodată aşa, şopti O'Malley către Northrup, care trînti buchetul într-o vază, înainte de a se duce să o convoace pe Lady Victoria.

– Domnia Sa m-a trimis după ceai, după care a urlat la mine pentru că ar fi trebuit să-i aduc cafea.

– Domnia Sa, observă Northrup de sus, nu bea ceai.

– I-am spus asta, cînd m-a trimis după el, dar a zis că sînt insolent, îi replică O'Malley amărît.

– Eşti, îi răspunse Northrup, accentuînd animozitatea care exista de douăzeci de ani între el şi

valetul irlandez. Privindu-l dispreţuitor pe O'Malley, Northrup se îndepărtă.

În micul salon, Victoria se holba în gol, la scrisoarea pe care tocmai o primise de la doamna Bainbridge, cuvintele înceţoşîndu-se în faţa ochilor ei, roşii de plîns.

„Nu pot găsi alt mod mai delicat ca să-ţi spun că Andrew s-a căsătorit în Elveţia, cu verişoara lui. Am încercat să te avertizez înainte de plecarea ta spre Anglia, asupra acestui posibil eveniment, dar tu ai ales să nu crezi. Acum, că trebuie să accepţi acest lucru, îţi sugerez să cauţi un soţ mai potrivit pentru o fată cu situaţia ta."

– Nu! Te rog! şoptea Victoria în timp ce speranţele şi visele ei se sfărîmau şi cădeau la picioarele ei, deopotrivă cu încrederea în toţi bărbaţii. Cu ochii minţii, vedea chipul frumos, rîzător al lui Andrew, în timp ce ea se urca pe cal, alături el. *„Nimeni nu călăreşte ca tine, Tory...."* Îşi aminti primul lui sărut, delicat, cînd a împlinit şaisprezece ani. *„Dacă ai fi fost mai mare,"* îi şoptise acesta răguşit, *„ţi-aş fi oferit un inel, în loc de brăţară...."*

– Mincinosule! şopti Victoria, cu glasul spart. Mincinosule! Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii şi i se prelingeau pe obraji, picurînd încet pe scrisoare.

Northrup intră în salon, intonînd:

– Lordul Fielding ar dori să vă vadă în biroul lui, my lady iar Lordul Crowley tocmai a sosit. Întreabă dacă puteţi să-i acordaţi... Vocea lui Northrup se întrerupse într-o tăcere şocată, cînd Victoria îşi înălţă spre el ochii albaştri, pustiiţi, plini de lacrimi; apoi aceasta sări în picioare, acoperindu-şi faţa cu mîinile şi ieşind în

goană pe lîngă el. Un suspin uşor, de disperare, îi scăpă Victoriei în timp ce zbură în hol şi apoi în sus pe scări.

Privirea alarmată a lui Northrup o urmări pînă sus pe scara lungă, apoi acesta se aplecă automat şi luă de jos scrisoarea care-i căzuse din poală. Spre deosebire de alţi servitori, care nu auzeau decît frînturi şi părţi disparate din discuţiile din familie, Northrup era martor la mult mai multe şi el nu crezuse, ca restul personalului, că Lady Victoria avea să se mărite cu Lordul Fielding. Mai mult, chiar o auzise pe aceasta, de mai multe ori, că intenţiona să se mărite cu un gentleman din America.

Mînat de un sentiment de alarmă, nu de curiozitate, citi scrisoarea, să vadă ce veşti cumplite au adus-o în starea aceea sfîşietoare. Citi şi închise ochii, îndurerat.

– Northrup! tună Lordul Fielding din biroul lui.

Ca un automat, Northrup se repezi la somaţie.

– I-ai spus Victoriei că vreau să o văd? îl întrebă Jason. Ce ai acolo – este biletul de la Lady Frigley? Dă-mi-l. Jason întinse mîna, cu ochii micşoraţi de enervare, în timp ce majordomul se apropia foarte, foarte încet, cu spinarea rigidă, de biroul lui.

– Ce naiba ai păţit? spuse Jason smulgîndu-i scrisoarea din mînă. Ce sînt petele astea pe ea?

– Lacrimi, îl lămuri Northrup stînd drept, evitîndu-i privirea.

– Lacrimi? repetă Jason, uitîndu-se la cuvintele şterse.

– Asta nu este invitaţia, este... În cameră se aşternu tăcerea, în timp ce Jason realiza în sfîrşit ce anume citea şi îşi trase răsuflarea. Cînd termină, Jason îşi ridică privirea cumplită spre Northrup.

– A pus-o pe *mama* lui să-i spună că s-a însurat cu altcineva. Ticălos fără demnitate!

Pentru prima oară de aproape o lună, în glasul lui Jason nu se mai simţea furia.

– Mă duc la ea, spuse el. Împingîndu-şi scaunul în spate, o porni spre dormitorul Victoriei.

Ca de obicei, aceasta nu răspunse la ciocănit şi ca de obicei, Jason luă problema în mîinile lui şi intră fără permisiune. În loc să plîngă în pernă, Victoria se uita afară pe fereastră, cu faţa palidă ca moartea, cu umerii atît de încordaţi încît Jason putea aproape simţi efortul dureros pe care-l făcea ca să rămînă dreaptă. Închise uşa în urma lui şi ezită, sperînd că ea va lansa, ca de obicei, una din obişnuitele ei invective acide despre intrarea lui fără să fi fost invitat, dar cînd vorbi într-un tîrziu, vocea ei era alarmant de calmă şi lipsită de orice emoţie.

– Te rog, pleacă.

Jason îi ignoră rugămintea şi se apropie de ea.

– Victoria, îmi pare rău... începu el, dar se opri cînd văzu mînia care ţîşnea din ochii ei.

– Pariez că îţi pare rău! Dar fii liniştit, my lord, nu intenţionez să rămîn aici şi să fiu în continuare o povară pentru tine.

Jason întinse mîna spre ea, încercînd să o cuprindă în braţe, dar ea se strînse la atingerea lui şi sări înapoi, ca şi cum s-ar fi fript.

– Nu mă atinge! şuieră ea. Să nu îndrăzneşti să mă atingi! Nu vreau să fiu atinsă de nici un bărbat, mai ales de tine! Inspiră prelung, tremurat, luptînd vizibil să-şi păstreze controlul şi continuă apoi, sacadat:

– Mă gîndeam cum să îmi port de grijă. Nu... nu sînt chiar atît de neajutorată pe cît îţi închipui, îi spuse

ea, bravă. Sînt o cusătoreasă excelentă. Madame Dumosse care mi-a făcut hainele a spus nu doar o dată cît de greu este să găsească muncitoare pricepute şi dornice să lucreze. Poate că o să-mi dea ea de lucru...

– Nu fi ridicolă! izbucni Jason, furios pe el că i-a spus că este neajutorată, imediat după venirea ei la Wakefield şi furios pe ea că îi arunca asta acum în faţă, cînd el vroia să o liniştească.

– Ah, dar *sînt* ridicolă! Sînt o contesă fără un şfanţ, sau casă, sau ceva mîndrie rămasă. Nici măcar nu ştiu dacă sînt destul de deşteaptă ca să ştiu ce să fac cu un ac...

– Încetează! o întrerupse Jason încordat. Nu îţi permit să fii cusătoreasă de rînd şi cu asta am terminat. Cînd Victoria dădu să comenteze, Jason i-o tăie scurt.

– Vrei să-mi recompensezi ospitalitatea punîndune, pe Charles şi pe mine, într-o situaţie jenantă faţă de toată Londra?

Umerii Victoriei căzură şi aceasta scutură din cap.

– Bine. Atunci haide să nu mai aud nicio prostie despre lucrul tău la Madame Dumosse.

– Atunci ce o să fac? şopti ea, ochii îndureraţi căutîndu-i pe ai lui.

O emoţie ciudată îi tulbură trăsăturile lui Jason şi maxiliarul i se încleştă, ca şi cum s-ar fi abţinut de la a spune ceva.

– Fă ce fac întotdeauna femeile, spuse el aspru, după o lungă pauză. Mărită-te cu un bărbat care să fie capabil să îţi asigure modul de viaţă cu care vrei să te obişnuieşti. Charles a primit deja o jumătate de duzină de cereri în căsătorie. Mărită-te cu unul dintre aceşti bărbaţi.

– Nu vreau să mă mărit cu cineva la care nu ţin, îi răspunse Victoria, aprinsă.

– O să-ţi schimbi părerea, spuse Jason, cu rece certitudine.

– Poate că ar trebui, spuse Victoria, cu voce spartă. Doare atît de mult să ţii la cineva. P-p-pentru că atunci eşti trădat şi, ah, Jason, spune-mi ce este rău cu mine, strigă ea, cu ochii răniţi, uriaşi şi imploratori. Tu mă urăşti şi Andrew...

Reţinerea lui Jason se frînse. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o strînse puternic la piept.

– Nimic nu este rău cu tine, şopti el mîngîind-o pe păr. Andrew este un prost fără coloană vertrebrală. Iar eu sînt un prost mai mare decît el.

– A vrut pe altcineva mai mult decît pe mine, plîngea ea în braţele lui. Şi doare atît de rău să ştii asta.

Jason închise ochii şi înghiţi.

– Ştiu, şopti el.

Îi uda cămaşa cu lacrimile ei fierbinţi care, la rîndul lor, începeau să topească gheaţa care îi înconjura inima, de atîta amar de ani. Ţinînd-o pe Victoria protector în braţele lui, aşteptă pînă cînd, într-un tîrziu, plînsul i se potoli; atunci îşi apropie buzele de tîmpla ei şi îi şopti:

– Ţi-aminteşti cînd m-ai întrebat, la Wakefield, dacă am putea fi prieteni?

Ea dădu din cap, frecîndu-şi obrazul, fără să se gîndească, de pieptul lui.

– Mi-aş dori foarte mult asta, şopti Jason răguşit. Pot avea o a doua şansă?

Ridicîndu-şi capul, Victoria se uită la el, îndoită. Şi apoi încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, spuse el zîmbind vag.

CAPITOLUL 17

În săptămînile care au urmat, Victoria a trăit tot impactul retragerii lui Andrew. La început s-a simţit rănită, apoi furioasă şi în final a resimţit un cumplit, dureros sentiment al pierderii. Dar cu forţă şi determinare a reuşit să se împace cu trădarea lui şi a privit în faţă durerosul sentiment că viaţa ei de odinioară a dispărut pentru totdeauna. A învăţat cum să plîngă în singurătate, lacrimi intime, pentru tot ce lăsase în urma ei – şi apoi şi-a pus cea mai frumoasă rochie şi cel mai strălucitor zîmbet pentru prietenii şi cunoştinţele ei.

A reuşit să-şi ţină ascunse sentimentele faţă de toţi, cu excepţia lui Jason şi a Carolinei Collingwood, care i-au venit, amîndoi, în ajutor, în moduri diferite. Caroline, ţinînd-o pe Victoria ocupată cu fel de fel de activităţi mondene, lipsite de griji. Iar Jason, escortînd-o aproape peste tot, la acestea.

În general, o trata ca un frate mai mare, protector, însoţind-o la petreceri, la teatru, la operă, ca apoi, odată aflaţi acolo, să o lase să se simtă bine alături de prietenele ei, în timp ce el îşi petrecea seara cu prietenii lui. Era atent totuşi şi protector – gata să se repeadă să gonească de lîngă ea pe orice admirator

pe care îl dezaproba. Şi i-a dezaprobat pe cîţiva. Victoriei, care era conştientă acum de reputaţia lui de libertin şocant, i se părea de-a dreptul comic să-l vadă pe Jason uitîndu-se cu privirea lui de gheaţă la vreun admirator prea zelos, făcîndu-l pe nefericitul domn să bîlbîie nişte scuze şi să se retragă grăbit.

Pentru restul *înaltei societăţi*, comportamentul Marchizului de Wakefield nu era doar amuzant, era ciudat şi chiar puţin suspect. Nimeni nu mai credea că cei doi aveau intenţia să se căsătorească – nu, cînd Jason Fielding continua să-i primească pe admiratorii lui Lady Victoria în casa lui şi să repete mereu că logodna lor nu era încă finalizată. Din cauza acestor lucruri şi pentru că logodna lor fusese anunţată înainte ca Lady Victoria să fi pus piciorul în Anglia, se credea în general că logodna fusese aranjată prematur de către un duce suferind (care ţinea, în mod deschis, la amîndoi) şi că aceştia continuau să se pretindă logodiţi de dragul lui.

Acum totuşi, această teorie începea să fie înlocuită de una mai puţin binevoitoare. De la bun început, existaseră cîteva persoane formaliste care ridicaseră obiecţii faţă de locaţia Victoriei, dar pentru că aceasta era o fată atît de dulce şi pentru că Lordul Fielding nu manifestase pentru ea nicio înclinaţie deosebită, nimeni altcineva nu a plecat capul la aceste obiecţii. Totuşi, pe măsură ce numărul apariţiilor în public ale lui Jason alături de Victoria creştea, la fel se înteţeau şi bîrfele cum că Lordul Fielding s-ar fi decis să o cucerească pe aceasta – dacă nu cumva a şi cucerit-o.

Cîteva dintre cele mai depravate bîrfe mergeau chiar atît de departe încît să afirme că logodna nu era nimic altceva decît o mască convenabilă pentru o legătură licenţioasă, care se derula chiar sub nasul

sărmanei Miss Flossie Wilson. Această calomnie s-a repetat, dar foarte puţini i-au dat crezare, pentru simplul motiv că Lordul Fielding, deşi se comporta frecvent ca escortă a Victoriei, nu se purta posesiv sau iubitor faţă de aceasta. Mai mult, Lady Victoria cîştigase foarte mulţi apărători fervenţi, inclusiv pe Contesa de Collingwood şi pe influentul ei soţ, amîndoi luînd ca pe o ofensă extrem de personală orice remarcă critică pe care îndrăznea cineva să o rostească la adresa Contesei Langston.

Victoria era conştientă de curiozitatea pe care o genera relaţia ei cu Jason şi nu era nici oarbă la faptul că mulţi din înalta societate păreau să nu aibă încredere în el. După ce s-a obişnuit cu noile şi elegantele ei cunoştinţe, Victoria a început să fie atentă la nuanţele subtile ale expresiilor acestora, ori de cîte ori se afla Jason în preajmă. Erau bănuitori, în alertă, preocupaţi în ce-l privea. La început îşi spunea că era doar rodul imaginaţiei ei felul în care oamenii deveneau mai rigizi şi mai formali, în prezenţa lui. Uneori auzea anumite lucruri – fragmente de bîrfă şoptită, un cuvînt aici, unul acolo – care aveau un subînţeles maliţios sau chiar dezaprobator.

Caroline o prevenise că oamenii se temeau de el şi nu aveau încredere în el. Într-o seară, Dorothy a încercat să o avertizeze.

– Tory, Tory, *tu* eşti! a spus Dorothy năpustindu-se spre ea, prin mulţimea care o înconjura pe Victoria, în faţa reşedinţei Lordului Potham şi a soţiei acestuia, unde balul era în toi.

Victoria, care nu o văzuse pe Dorothy de cînd părăsiseră vaporul, o privea cu dragoste înceţoşată de lacrimi, în timp ce Dorothy o cuprindea într-o îmbrăţişare strînsă, protectoare.

– Unde ai fost? o dojeni Victoria, cu dragoste. Scrii atît de rar şi m-am gîndit că rugineşti în continuare la ţară.

– Bunica şi cu mine ne-am întors la Londra acum trei zile, explică ea repede. Aş fi venit imediat să te văd, dar bunica nu vrea să am nici cel mai mic contact cu tine. Te urmăresc de oriunde mă duc. Dar să lăsăm asta. Nu am mult timp. Însoţitoarea mea o să înceapă să mă caute dintr-un moment într-altul. I-am spus că mi s-a părut că am văzut-o pe o prietenă a bunicii şi vreau să-i transmit un mesaj. Se uită îngrijorată peste umăr, prea preocupată de însoţitoarea ei, ca să observe curiozitatea cu care o studiau tinerii admiratori ai Victoriei.

– Ah, Tory, nici nu ştii cît de îngrijorată am fost! Ştiu că Andrew ţi-a făcut un lucru atît de urît, dar *nici prin cap* să nu-ţi treacă să te măriţi cu Wakefield! Nu te poţi mărita cu omul ăsta. Nu poţi! Nimeni nu-l place, trebuie să ştii asta. Am auzit-o pe Lady Faulklyn – însoţitoarea bunicii – vorbind cu bunica despre el şi ştii ce a spus?

Victoria întoarse umărul spre asistenţa avid interesată.

– Dorothy, Lord Fielding a fost foarte bun cu mine. Nu-mi cere să ascult bîrfe neplăcute, pentru că nu vreau. Mai bine lasă-mă să te prezint...

– Nu acum! spuse Dorothy disperată, prea preocupată ca să-i pese de orice altceva. Încercă să vorbească în şoaptă, dar era imposibil să facă asta şi să fie totuşi auzită, aşa că ridică tonul.

– Ştii ce fel de lucruri se spun despre Wakefield? Lady Faulklyn zice că nici măcar nu ar fi primit în societate, dacă nu ar fi un Fielding. Reputaţia lui este sub orice critică. Se foloseşte de femei pentru

scopurile lui ticăloase şi apoi îşi întoarce spatele de la ele! Oamenii se tem de el şi ar trebui să te temi şi tu! Se spune că... Se întrerupse cînd o femei mai în vîrstă coborî dintr-o trăsură care aştepta în stradă şi începu să umble printre oameni, evident în căutarea cuiva.

– Trebuie să plec.

Dorothy alergă spre doamna în vîrstă şi Victoria le privi urcîndu-se înapoi în trăsură.

Lîngă ea, domnul Warren priza.

– Tînăra domnişoară are dreptate, să ştii, îi spuse acesta, tărăgănat.

Smulsă din gîndurile ei de către Dorothy, Victoria îi aruncă o privire dezgustată tînărului îngîmfat care arăta ca şi cum ar fi fost în stare să tresară speriat de propria lui umbră, apoi se uită la chipurile preocupate ale celorlalţi adoratori ai ei, care auziseră, evident, destule din cele spuse de Dorothy.

Se simţi cuprinsă de un dispreţ furios faţă de toţi. Niciunul dintre ei nu a lucrat o singură zi, măcar, aşa cum făcea Jason. Erau proşti, superficiali, nişte manechine împopoţonate, care se bucurau să audă critici la adresa lui Jason, pentru simplul motiv că acesta era mai bogat decît ei şi pe departe mult mai dorit de femei, în ciuda reputaţiei sale.

Zîmbetul luminos, cochet, era contrazis de scînteia periculoasă din ochii ei, cînd spuse:

– Cum, domnule Warren, *vă temeţi* pentru binele meu?

– Da, my lady, şi nu sînt singurul.

– Ce absurditate! spuse Victoria batjocoritor. Dar dacă vă interesează cu adevărat persoana mea şi nu doar bîrfele prosteşti, atunci vă spun eu totul. Adevărul este că am venit aici după ce am rămas

ingură pe lume, fără o familie apropiată sau orice ivere, o dependentă virtuală de înălţimea sa şi de Lordul Fielding. Iar acum, continuă ea cu un zîmbet fix, aş vrea să vă uitaţi foarte atent la mine.

O veselie sinceră clocotea în ea, în timp ce tînărul prostănac îşi punea monoclul la ochi şi îi urma întocmai instrucţiunile.

– Arăt eu ca cineva maltratat? întrebă Victoria nervoasă. Am fost cumva asasinată în patul meu? Nu,domnule, nu am fost! În schimb, Lordul Fielding mi-a oferit confortul frumoasei sale case şi protecţia numelui său. Cu toată sinceritatea, domnule Warren, cred că multe femei din Londra tînjesc în secret să fie „maltratate" astfel şi, din cîte am observat eu, de exact *acelaşi* bărbat. Mai mult, cred că gelozia faţă de el este cea care dă naştere tuturor acestor bîrfe ridicole.

Domnul Warren roşi, iar Victoria se întoarse spre ceilalţi şi adăugă, măreţ:

– Dacă l-aţi cunoaşte pe Lordul Fielding aşa cum îl cunosc eu, aţi descoperi că este întruchiparea însăşi a bunătăţii, a respectului, a rafinamentului şi – a amabilităţii! termină ea.

În spatele ei, Jason spuse, rîzînd:

– My lady, în încercarea ta de a-mi albi neagra reputaţie, faci din mine, în schimb, un personaj plictisitor de moarte.

Victoria se întoarse în loc, privirea ei jenată ridicîndu-se spre cea a lui Jason.

– Totuşi, continuă acesta cu un zîmbet scurt, te voi ierta dacă mă vei onora cu un dans..

Victoria îşi aşeză mîna pe braţul oferit şi intrară împreună în casa ticsită.

Sentimentul de mîndră şi triumfătoare exaltare pe care îl resimţea pentru că avusese curajul să-i ia lui Jason apărarea în public începu să se estompeze cînd acesta o cuprinse tăcut în braţele sale şi o conduse spre ring. Ea încă nu ştia multe despre el, dar învăţase, din propria ei experienţă, că de cîte ori încercase în van să îl atragă într-o discuţie despre el însuşi, Jason prefera discreţia. Stînjenită, se întrebă dacă acesta era supărat pentru că discutase cu alţii despre el. Cum Jason continua să danseze în tăcere cu ea, Victoria îl privi nesigură în ochii gînditori, acoperiţi de gene grele.

– Eşti supărat pe mine? Pentru că am discutat despre tine în public, vreau să spun? întrebă ea.

– Despre *mine* discutai? contracară acesta, ridicînd din sprîncene. Nu mi-am dat seama, din descrierea pe care ai făcut-o. De cînd sînt eu bun, respectuos, rafinat şi amabil?

– Eşti supărat, concluzionă Victoria, oftînd.

Jasson rîse încet, în gîtlej şi o strînse mai tare în braţe, trăgînd-o mai aproape de trupul lui zvelt, muşchiulos.

– Nu sînt supărat, spuse el cu o voce răguşită, blîndă. Sînt doar jenat.

– Jenat? repetă ea surprinsă, studiind căldura care-i inunda ochii lui de jad. De ce?

– Pentru un bărbat de vîrsta mea, cu înălţimea mea şi cu reputaţia mea proastă, este puţin jenant ca o tînără domnişoară minionă să încerce să îl apere în faţa lumii.

Vrăjită de tandreţea din ochii lui, Victoria se luptă cu impulsul absurd de a-şi lăsa obrazul pe haina lui din catifea grena.

Vestea că Victoria l-a apărat în public pe Lordul Fielding, pe care se părea că îl admira, deşi nu se grăbea să se mărite cu el, s-a răspîndit repede şi *înalta societate* a concluzionat că totuşi anunţul căsătoriei devenise iminent – posibilitate care i-a tulburat atît de rău pe admiratorii Victoriei, încît aceştia şi-au redublat eforturile de a-i intra în graţii. Se luau la întrecere, se certau între ei şi în final Lordul Crowley şi Lordul Wiltshire s-au duelat pentru ea.

– Nu ne vrea pe nici unul dintre noi, îl informă mînios tînărul Lord Crowley pe Lordul Wiltshire, într-o după-amiază tîrzie, pe cînd plecau de la reşedinţa din Upper Brook Street, după o vizită scurtă, nesatisfăcătoare, la Victoria.

– Ba da, răspunse aprins Lordul Wiltshire. Mie mi-a arătat un interes special!

– Maimuţoiule! Ea îşi închipuie despre noi că sîntem nişte englezi snobi, iar ei nu-i plac englezii. Preferă ţopîrlanii din colonii! Nu este atît de cumsecade pe cît crezi tu, se amuză doar pe socoteala noastră...

– Asta este o minciună! ripostă prietenul lui, aprins.

– Vrei să spui că sînt un mincinos? întrebă furios Crowley.

– Nu, replică Wiltshire cu dinţii încleştaţi. Îţi spun că te provoc la duel.

– Perfect, răspunse Crowley. Mîine în zori, acasă la mine. În crîng. Întorcîndu-şi calul, acesta o porni în galop spre clubul lui, unde vestea despre apropiatul duel se răspîndi pînă ajunse în final la clubul de vînătoare exclusivist, unde Marchizul de Salle şi Baronul Arnoff amestecau zarurile pentru mize foarte mari.

– Tineri nebuni, remarcă de Salle oftînd iritat cînd a fost informat despre planificatul duel. Lady Victoria o să fie foarte afectată cînd va afla despre asta.

Baronul Arnoff rîse.

– Nici Crowley şi nici Wiltshire nu ştiu să traga destul de bine ca să-şi facă vreun rău. Am fost chiar eu martor la lipsa lor de îndemînare, la o vînătoare pe proprietatea Wiltshire, din Davon.

– Poate c-ar trebui să încerc să opresc duelul, spuse marchizul.

Baronul Arnoff scutură din cap, amuzat.

– Nu văd de ce. Cel mai rău lucru care se poate întîmpla este ca unul dintre ei să reuşească să împuşte calul celuilalt.

– Eu mă gîndeam la reputaţia Lady-ei Victoria. Un duel din cauza ei nu aduce nimic bun.

– Excelent, chicoti Arnoff. Dacă o să devină mai puţin populară, o să am eu şanse mai mari la ea.

Cîteva ore mai tîrziu, la o altă masă, Robert Collingwood afla şi el despre duel, doar că nu îl luă atît de uşor. Scuzîndu-se faţă de prieteni, părăsi clubul şi se duse la reşedinţa Ducelui de Atherton, unde stătea Jason. După ce a aşteptat aproape o oră întoarcerea acestuia, Robert l-a obligat pe major-domul somnoros să îl scoale pe valetul personal al lui Jason. În urma insistenţelor, valetul i-a împărtăşit ştirea că stăpînul se întorsese mai devreme de la o plimbare la care o escortase pe Lady Victoria, după care a plecat în vizită la o anumită doamnă, în William Street, nr. 11.

Robert se repezi în trăsură şi îi dădu vizitiului adresa de pe William Street.

– Repede, porunci el.

Ciocănitul lui sonor a reuşit în final să scoale o somnoroasă subretă franţuzoaică. Aceasta i-a deschis şi a negat cu discreţie că ar şti ceva de Lordul Fielding.

– Spune-i stăpînei tale să vină imediat aici, nu am mult timp – îi porunci Robert, grăbit. Fata aruncă o privire rapidă în spatele lui, văzu blazonul şi o porni pe scări în sus.

După o altă lungă aşteptare, o brunetă adorabilă, înfăşurată într-un capot ca pînza de păianjen, coborî scările.

– Lord Collingwood? întrebă Sybill.

– Jason este aici? întrebă Robert.

Sybil confirmă, dînd din cap.

– Spune-i că Wiltshire şi Crowley se duelează pentru Victoria, mîine în zori, în dumbrava reşedinţei lui Crowley.

Jason întinse mîna, cînd Sybil se aşeză pe pat, lîngă el. Cu ochii închişi, mîna lui pipăi şi dădu de despicătura halatului acesteia, mîngîind-o excitant pe coapsa goală.

– Vino înapoi în pat, o invită el răguşit. Am din nou nevoie de tine.

Un zîmbet melancolic îi străbătu ochii lui Sybil, în timp ce îl mîngîia pe umărul bronzat.

– Tu nu ai „nevoie" de nimeni, Jason. Niciodată nu ai avut – şopti ea, cu tristeţe.

Un rîs senzual, gutural, hîrîi în beregata lui Jason, în timp ce se întorcea pe spate, trăgînd-o repede deasupra trupului lui gol, excitat.

– Dacă *asta* nu înseamnă nevoie, atunci cum îi spui?

– Asta nu este ceea ce numesc eu „nevoie" şi tu ştii bine, şopti ea sărutîndu-l pe buzele fierbinţi. În

timp ce mîinile lui pricepute o trăgeau spre el, Sybil spuse repede:

– Nu. Nu ai timp. E aici Collingwood. Zice că Wiltshire şi Crowley se duelează în zori, la reşedinţa lui Crowley.

Ochii verzi ai lui Jason se deschiseră, alertaţi dar nu foarte îngrijoraţi.

– Se duelează pentru Victoria, adăugă ea.

Într-o clipă, Jason deveni o volbură de mişcare eficientă, dînd-o pe Sybil într-o parte, repezindu-se afară din pat şi trăgîndu-şi repede pantalonii şi cizmele. Înjurînd furios în barbă, îşi puse cămaşa.

– Cît e ceasul? întrebă el scurt, uitîndu-se pe fereastră.

– Mai e cam o oră pînă în zori.

Jason dădu din cap, se aplecă şi o sărută apăsat, scurt, pe frunte şi ieşi, sunetul cizmelor sale răsunînd puternic pe duşumeaua lustruită, din lemn.

Cerul începea deja să se lumineze cînd Jason localiză în sfîrşit dumbrava de pe proprietatea Crowley şi îi văzu pe cei doi stînd în picioare, după nişte stejari umbriţi. La patruzeci de metri la stînga celor doi, trăsura neagră a medicului era trasă ameninţător în spatele altui copac, cu un cal legat la spatele acesteia. Jason îşi înfipse sălbatic pintenii în cal, făcînd armăsarul negru să zboare pe dealul acoperit de iarbă, copitele acestuia aruncînd în aer bucăţi de pămînt umed.

Se opri patinînd în apropierea combatanţilor, se dădu jos din şa, alergînd spre aceştia.

– Ce naiba se petrece aici?! îl întrebă pe Crowely cînd ajunse în dreptul lui, apoi se întoarse surprins cînd marchizul de Salle ieşi din umbră, la vreo zece

metri mai încolo, poziţionîndu-se la rîndul lui în dreptul tînărului Wiltshire.

– Ce faci *tu* aici, de Salle? Măcar tu ar fi trebuit să ai mai multă minte decît ţîncii ăştia.

– Fac exact ce faci şi tu – graseie de Salle cu un surîs vag – dar fără prea mult succes, aşa cum o să descoperi imediat.

– Crowley a tras în mine, izbucni Wiltshire, acuzator. Faţa lui era schimonosită de surpriză furioasă iar cuvintele lui se înţelegeau greu, din cauza alcoolului pe care-l consumase ca să-şi dea curaj. Crowley nu s...s-a pur...purtat ca un gen... gentleman. Acum o să trag *eu* în el.

– Nu am tras *în tine*, bubui Crowley furios, de lîngă Jason. Dacă trăgeam, te *nimeream*.

– Nu ai tras în...în aer, strigă Witlshire. Nu eş...eşti un gentleman. Meriţi să mori iar eu o să te împuşc. Arma lui Wiltshire tremura cînd acesta o ridică, îndreptînd-o spre opozantul lui şi apoi totul s-a petrecut într-o clipă. Arma explodă exact în clipa în care Marchizul de Salle sărea în faţă, încercînd să o smulgă din mîna lui Wiltshire iar Jason se repezea asupra lui Crowley, trimiţînd băiatul înţepenit, la pămînt. Glonţul şuieră pe lîngă urechea lui Jason în cădere, ricoşă în trunchiul copacului şi apoi îi sfîşie braţul.

Jason rămase o clipă încremenit locului, apoi se ridică încet în şezut, cu o expresie de uluială pe faţă. Îşi duse mîna la braţul care-l ardea de durere şi se uită apoi la sîngele de pe degete, cu o expresie aproape comică, de uimire.

Doctorul, Marchizul de Salle şi tînărul Wiltshire se repeziră cu toţii spre el.

– Daţi-mi voie să mă uit, spuse doctorul Worthing, îndepărtîndu-i pe ceilalţi şi lăsîndu-se jos.

Doctorul Worthing îi sfîşie lui Jason cămaşa şi tînărul Wiltshire scoase un sunet strangulat cînd văzu sîngele care se prelingea din rana lui Jason.

– Ah, Dumnezeule, se văicări el. Lord Fielding, nu am vrut să...

– Gura! îi strigă doctorul Worthing. Să-mi dea cineva whiskey-ul din trusă. Nu este decît o rană în carne, Jason, dar destul de adîncă. Trebuie să o curaţ şi să o cos. Luă apoi sticla de whiskey pe care i-o dădu Marchizul de Salle şi se uită la Jason, cu o privire de scuze.

– O să te usture ca flăcările lui Hades.

Jason dădu din cap şi strînse din dinţi, iar doctorul deschise repede sticla, turnînd alcoolul arzător peste carnea sfîşiată. Apoi îi dădu sticla lui Jason.

– Dacă aş fi în locul tău, Jason, aş bea ce a mai rămas. Ai nevoie de multe cusături.

– Eu *nu* am tras în el, izbucni Wiltshire, în încercarea de a evita să-i dea Lordului Fielding, legendarul duelist, satisfacţia de a-i cere o revanşă, la care acesta era cît se poate de îndreptăţit. Patru perechi de ochi îl priviră cu dezgust.

– Nu am tras în el! argumenta Wiltshire disperat. Copacul a făcut asta. Eu am tras în copac şi glonţul a nimerit copacul, *apoi* l-a lovit pe Lordul Fielding.

Jason îşi ridică ochii întunecaţi, aruncînd scîntei, spre îngrozitul lui atacator şi spuse cu o voce ameninţătoare:

– Cu puţin noroc, Wiltshire, o să reuşeşti să stai departe de mine pînă cînd o să fiu suficient de bătrîn ca să te mai biciuiesc.

Wiltshire se dădu înapoi, se întoarse pe călcîie şi o rupse la fugă. Jason îşi întoarse capul, sfredelindu-l cu privirea pe celălalt duelist.

– Crowley, îl ameninţă cu blîndeţe, prezenţa ta mă ofensează.

Crowley se întoarse şi o luă la fugă spre casă.

După ce aceştia se îndepărtară în galop, Jason ridică sticla de whiskey şi bău lung, gemînd cînd acul de cusut al doctorului Worthing străpungea carnea umflată, trăgînd-o strîns, lipind carnea de carne, apoi împungînd din nou. Întinzîndu-i sticla lui de Salle, Jason spuse sec:

– Îm pare rău că nu am un pahar potrivit, totuşi, dacă vrei să mi te alături, serveşte-te.

De Salle se întinse după sticlă fără să stea pe gînduri, explicînd, în timp ce făcea asta:

– Am fost la tine acasă, aseară devreme, cînd am aflat de duel, dar omul tău mi-a spus că ai ieşit pentru seară şi că nu îmi poate spune unde te-ai dus. Marchizul bău un gît lung din whiskey-ul puternic şi îi înapoie lui Jason sticla.

– Aşa că m-am dus după doctorul Worthing şi am venit amîndoi aici, sperînd că vom putea împiedica duelul.

– Ar fi trebuit să-i lăsăm să se împuşte între ei, spuse Jason scîrbit, apoi strînse din dinţi şi se încordă, cînd acul străpunse din nou carnea sfîrtecată.

– Probabil că da.

Jason mai luă două lungi înghiţituri din băutură şi simţi cum aceasta începe să-i amorţească simţurile. Lăsîndu-şi capul pe scoarţa tare a copacului, oftă cu amuzată exasperare.

– Exact, ce anume a făcut micuţa mea contesă ca să provoace un duel?

De Salle se încordă la expresia plină de afecțiune și vocea lui își pierdu tonul de prietenie politicoasă.

– După cîte știu eu, Lady Victoria se pare că i-a fi spus lui Wiltshire că este un maimuțoi de englez snob.

– Atunci Wiltshire ar fi trebuit să o provoace pe ea la duel. Ea nu ar fi ratat lovitura – spuse Jason chicotind, mai trăgînd o duşcă.

De Salle nu zîmbi la glumă şi întrebă, încordat:

– Ce înțelegi prin „micuța ta contesă"? Dacă este a ta, de ce tragi de timp ca să oficializezi asta? Chiar tu ai spus că problema nu este definitivată. Ce fel de joc faci cu sentimentele ei, Wakefield?

Privirea lui Jason se îndreptă, răspîndind flăcări, spre trăsăturile ostile ale celuilalt bărbat; apoi închise ochii, cu un zîmbet exasperat pe buze.

– Dacă *intenționezi* să mă provoci la duel, sper să fii un trăgător al naibii de bun. Este cumplit de umilitor ca un bărbat cu reputația mea să fie împuşcat de un copac.

Victoria se foia şi se răsucea în pat, prea obosită ca să poată adormi şi neputîndu-şi linişti gîndurile care o frămîntau. Cînd se crăpă de zori, renunță şi se ridică în pat, uitîndu-se la cerul care se schimba din cenuşiu închis în cenuşiu pal, cu gîndurile la fel de posomorîte şi insipide ca şi dimineața care se anunța. Rezemată în perne, începu să tragă leneş de cuvertura de satin, în timp ce viața ei părea să i se întindă în față ca un tunel întunecat, pustiu, înfricoşător. Se gîndi la Andrew, care acum era căsătorit cu o altă femeie şi pierdut pentru ea; se gîndi la sătenii pe care îi iubise din copilărie şi care o iubiseră, la rîndul lor. Acum nu mai exista nimeni. Exceptîndu-l pe

[illegible]chiul Charles, firește, dar nici măcar afecțiunea lui [illegible] putea domoli starea de neliniște sau să umple [illegible]rosul gol din inimă.

Se simțise întotdeauna utilă și dorită; acum viața ei [illegible] un lung șir de frivolități, cu Jason care-i plătea toate cheltuielile. Se simțea atît de – atît de de inutilă [illegible] de împovărătoare.

Încercase să asculte sfatul rece al lui Jason și să-[illegible] aleagă un alt bărbat cu care să se mărite. Încercase, dar pur și simplu nu se putea imagina măritată cu niciunul dintre londonezii aceia superficiali care se străduiau să o cîștige. Ei nu aveau nevoie de ea ca soție; ar fi fost un simplu ornament, un decor în viața lor. Exceptînd familia Collingwood și încă vreo alte cîteva, căsătoriile în *înalta societate* erau convenienţe superficiale, nimic mai mult. Cuplurile apăreau rar împreună la aceleași evenimente și dacă apăreau, odată ajunși acolo nu ar fi fost în pas cu moda să rămînă împreună. Copiii născuți din asemenea căsătorii era repede aruncați în brațele bonelor și tutorilor. Ce diferit era sensul „căsniciei" aici, își spuse Victoria.

Își aminti cu regret de soții și de soțiile pe care le cunoscuse în Portage. Își aminti de bătrînul domn Prowther stînd vara pe verandă, citindu-i cu determinare soției lui paralizate, care abia dacă mai știa cine era. Își aminti expresia de pe chipurile soților Makepeace, cînd tatăl Victoriei îi anunță că, după douăzeci de ani de căsnicie fără copii, doamna Makepeace rămăsese însărcinată. Își aminti bucuria cu care cuplul care de mult nu mai era tînăr, s-a agățat unul de altul, plîngînd fără rușinată bucurie. *Acelea* erau căsnicii așa cum precis trebuiau să fie căsniciile – doi oameni muncind laolaltă și ajutîndu-se

unul pe altul, la bine şi la rău; doi oameni rîzînd împreună, crescîndu-şi copiii împreună şi chiar plîngînd împreună.

Victoria se gîndi la proprii ei părinţi. Deşi Katherine Seaton nu îşi iubise soţul, crease totuşi un cămin plăcut pentru acesta şi îi fusese un tovarăş de ajutor. Şi ei făceau multe lucruri împreună, cum ar fi fost să joace şah în faţa şemineului şi să facă plimbări, în amurgurile de vară.

La Londra, Victoria era dorită pentru simplul, stupidul motiv că „era la modă", pe moment. Ca soţie, nu ar mai fi avut nici un rost, nici un scop, exceptîndu-l pe acela de a fi un decor în plus cînd erau aşteptaţi oaspeţi. Victoria ştia că nu va putea fi niciodata mulţumită cu o astfel de viaţă. Ea dorea să se împarta cu cineva care avea nevoie de ea, să îl facă fericit şi să fie importantă pentru el. Vroia să fie utilă, să aibă un scop, altul decît unul ornamental.

Marchizului de Salle îi păsa sincer de ea, putea simţi asta – dar acesta nu o iubea, indiferent ce i-ar fi declarat.

Victoria îşi muşcă buza, amintindu-şi cu durere de tandrele jurăminte de dragoste ale lui Andrew. Nu a iubit-o cu adevărat. Marchizul de Salle nu o iubea nici el. Probabil că oamenii bogaţi, inclusiv Andrew, erau incapabili să iubească cu adevărat. Poate că...

Victoria sări drept în sus cînd auzi în hol paşi grei, tîrşîiţi. Era prea devreme pentru servitori şi în plus, aceştia efectiv *alergau* prin casă, în graba lor de a-şi satisface stăpînul. Ceva se lovi cu un zgomot surd de un perete şi un bărbat gemu. Probabil că unchiului Charles îi este rău, îşi spuse ea şi dădu repede cuverturile deoparte, coborînd din pat. Alergînd la uşă, o deschise brusc.

– Jason! spuse ea, inima ridicîndu-i-se în gîtlej cînd îl văzu rezemat de perete, cu braţul într-o eşarfă improvizată. Ce s-a întîmplat? şopti ea, apoi îşi reveni repede. Nu contează. Nu încerca să vorbeşti. Chem un servitor să te ajute. Se întoarse în loc, dar Jason o apucă de braţ cu o forţă uimitoare şi o trase înapoi, cu un zîmbet contorsionat.

– Vreau să mă ajuţi *tu,* spuse el şi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, aproape îngenunchind-o sub greutatea lui. Du-mă în camera mea, Victoria, îi porunci cu o voce groasă, dulce.

– Unde este? şopti Victoria în timp ce o porniră de-a lungul holului.

– Nu ştii? Eu ştiu unde este camera *ta,* glumi el cu o voce groasă, pe un ton răguşit.

– Ce contează asta? întrebă Victoria uşor agitată, încercînd să-i mute greutatea.

– Nu contează? conveni el şi se opri în faţa următoarei uşi de pe culoar. Victoria o deschise şi îl ajută să intre.

În partea cealaltă a holului, se deschise uşa unui alt dormitor şi în prag apăru Charles Fielding, cu faţa îngrijorată, în timp ce-şi trăgea pe el un halat. Se opri, doar cu un braţ în mîneca respectivă, cînd Jason îi spuse expansiv, Victoriei:

– Şi acum, micuţă contesă, condu-mă la patul meu.

Victoria surprinse felul ciudat în care Jason bîiguia cuvintele; crezu chiar că în vocea acestuia simţise un uşor ton de flirt, dar puse totul fie pe durere, fie pe o posibilă pierdere de sînge.

Cînd ajunseră la patul uriaş, cu patru stîlpi, Jason îşi retrase braţul şi aşteptă docil ca Victoria să dea cuvertura deoparte; apoi se aşeză şi se uită la ea cu un zîmbet prostesc. Victoria îi întoarse privirea,

ascunzîndu-şi îngrijorarea. Apelînd la tonul blînd, oarecare, al tatălui ei, spuse:

– Poţi să-mi spui ce ţi s-a întîmplat?

– Cum să nu! spuse el, părînd jignit. Doar nu sînt un imbecil, ştii bine.

– Bine, ce s-a întîmplat? repetă Victoria cînd acesta nu făcu nici o încercare să-i spună.

– Ajută-mă să-mi scot cizmele.

Victoria ezită.

– Cred c-ar trebui să-l chem pe Northrup.

– Atunci dă-le-n colo de cizme, spuse el mărinimos şi cu asta se întinse şi îşi încrucişă nepăsător picioarele încălţate, pe cuvertura castanie.

– Stai jos lîngă mine şi ţine-mă de mînă.

– Nu te purta prosteşte.

Jason îi aruncă o privire rănită.

– Ar trebui să te porţi mai frumos cu mine, Victoria. În fond, am fost rănit într-un duel pentru onoarea ta. Jason se întinse şi o apucă de mînă.

Îngrozită la menţionarea unui duel, Victoria dădu ascultare presiunii crescînde a mîinii lui şi se aşeză pe pat, lîngă trupul lui întins.

– Ah, Dumnezeule – un duel! Jason, de ce? Îi cercetă faţa palidă, zîmbetul strîmb şi inima i se topi de căinţă şi vinovăţie. Dintr-un anumit motiv, acesta chiar se duelase pentru ea.

– Te rog, spune-mi de ce te-ai duelat, îl imploră ea.

Jason zîmbi.

– Pentru că Wiltshire a spus că eşti o englezoaică snoabă.

– O ce? Jason, cît sînge ai pierdut? întrebă ea, îngrijorată.

– Tot sîngele – spuse el, ofensat. Cît de rău îţi pare pentru mine?

– Foarte rău, răspunse ea automat. Şi acum vrei te rog sa încerci să vorbeşti logic? Wiltshire a tras în mine, pentru că...

Jason îşi dădu ochii peste cap, dezgustat.

– Wiltshire nu a tras în mine –el nu poate nimeri un cui de piatră, de la doi paşi. *Un copac* a tras în mine. Întinzîndu-se, îi cuprinse faţa şocată în mîini şi o trase mai aproape de el şi vocea îi deveni o şoaptă:

– Ai idee cît eşti de frumoasă? spuse el răguşit şi de data aceasta, mirosul înţepător de whiskey o izbi în faţă.

– Eşti criţă! îl acuză ea, trăgîndu-se înapoi.

– Ai drr..eptate, acceptă el jovial. M-am îmbătat cu priet...tenul tău de Salle.

– Dumnezeule Mare! Şi el era acolo?

Jason încuviinţă din cap dar nu spuse nimic, în timp ce o studia fascinat. Părul ei strălucitor i se revărsa peste umeri într-o masă formidabilă, dezordonată, de aur lichid, încadrînd un chip de o frumuseţe care-ţi frîngea inima. Pielea ei era netedă ca alabastrul, sprîncenele delicat arcuite, genele groase şi îndoite. Ochii ei erau două safire mari, luminoase, în timp ce-i cercetau îngrijoraţi faţa, încercînd să stabilească starea în care se afla el. În fiecare trăsătură a chipului ei se citea mîndria şi curajul, de la pomeţii înalţi şi năsucul încăpăţînat, la bărbia micuţă, cu gropiţa aceea minusculă, încîntătoare, în mijloc. Şi totuşi, gura ei era vulnerabilă şi moale –la fel de moale ca şi sînii care i se umflau, la nivelul ochilor lui, deasupra corsajului cămăşii de noapte din satin crem, bordat cu dantelă, practic implorînd să fie atinşi. Dar gura ei era aceea pe care Jason vroia să o guste, mai întîi.... O strînse mai tare de braţ, trăgînd-o spre el.

– Lord Fielding! îl avertiză ea dur, încercînd să se retragă.

– Acum o clipă eram Jason. Te-am auzit, nu nega.

– A fost o greşeală, spuse Victoria, disperată.

Buzele lui Jason se strîmbară într-un zîmbet vag.

– Atunci haide să mai facem una. În timp ce vorbea, mîna lui alunecă spre ceafa Victoriei, curbîndu-se în jurul ei şi trăgîndu-i inexorabil faţa în jos.

– Te rog, nu, îl imploră Victoria, cu faţa doar la cîţiva centimetri de a lui. Nu mă face să mă lupt cu tine – o să te doară rana. Presiunea asupra cefii ei slăbi puţin, nu destul ca ea să se poată îndepărta, dar nici forţînd-o să se aplece mai mult, în timp ce Jason o studia într-o gînditoare tăcere.

Victoria aşteptă răbdătoare ca el să-i dea drumul, ştiind că simţurile lui erau derutate de pierderea de sînge, de durere şi de o bună cantitate de alcool. Nici o clipă nu a crezut că Jason simţea cea mai mică şi autentică atracţie faţă de ea şi se uită în jos, la el, cu ceva aproape de amuzament.

– Ai fost sărutată vreodată, cu adevărat sărutată, de altcineva în afară de bătrînul Arnold? întrebă el, neclar.

– Andrew, îl corectă Victoria, cu un zîmbet pe buze.

– Nu toţi bărbaţii sărută la fel, ştiai asta?

Victoriei îi scăpă un chicot de rîs, înainte de a şi-l fi putut reţine.

– Adevărat? Cîţi bărbaţi ai sărutat tu?

Un zîmbet de răspuns îi flutură lui Jason pe buzele senzuale, dar îi ignoră gluma.

– Apleacă-te spre mine, îi porunci el răguşit, crescînd din nou, încetişor, presiunea mîinii pe ceafa

el. Şi pune-ţi buzele pe ale mele. O s-o facem în felul meu.

Înţelegerea Victoriei dispăru şi începu să intre în panică.

– Jason, încetează, îl rugă ea. Tu nu vrei să mă săruţi pe mine. Tu nu mă placi nici măcar puţin, cînd nu eşti ameţit.

Lui Jason îi scăpă un rîs puternic.

– Te plac mult prea al naibii de mult! şopti el amar, apoi o trase în jos spre el şi îi cuprinse buzele într-un sărut plin de dorinţă fierbinte, care lua totul dar nu dădea nimic în schimb. Victoria se luptă cu el îngrozită, punîndu-şi mîinile de fiecare parte a lui şi încercînd să-şi elibereze gura.. Jason îşi vîrî brusc mîna în părul ei des, de la ceafă şi o ţinu cu putere.

– Nu te lupta!Îmi faci rău.

– Tu îmi faci *mie* rău. Dă-mi drumul! spuse Victoria cu buzele la mai puţin de un centimetru de ale lui.

– Nu pot, spuse el răguşit, dar strînsoarea din părul ei slăbi şi degetele lui lungi alunecară în jos, curbîndu-se în jurul cefei, în timp ce ochii lui verzi, vrăjiţi, priveau adînc într-ai ei. Ca şi cum mărturisirea l-ar fi torturat, spuse sfîrşit:

– Am încercat de o sută de ori să-ţi dau drumul, Victoria, dar nu pot. Şi în timp ce Victoria încă nu-şi revenise după această incredibilă afirmaţie, Jason o trase în jos şi îi luă gura într-un sărut fără sfîrşit, ca un narcotic, care-i fură respiraţia şi o ţintui în loc. Buzele lui se mişcau pe ale ei cu tandră, înfometată dorinţă, gustîndu-le şi modelîndu-le, potrivindu-le cu ale lui, apoi alunecînd înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi vrut mai mult de la ea. Ceva adînc în ea simţi disperarea lui solitară şi, neajutorată, Victoria îi răspunse. Buzele ei se înmuiară şi se topiră într-ale lui. Dintr-o dată,

fierbinţeala solicitantă a sărutului lui Jason crescu. Limba îi alunecă peste buzele ei, forţîndu-le să se despartă şi în momentul în care acestea cedară presiunii senzuale, limba lui se strecură delicat printre ele.

Şoc după şoc de senzaţii tari o străbăteau pe Victoria, în timp ce limba lui îi explora gura, pînă cînd, în febra dorinţei ameţitoare, îi atinse şi ea, cu limba ei, buzele. Răspunsul lui Jason a fost imediat; gemu şi îşi petrecu braţul sănătos în jurul ei, strivindu-i sînii de pieptul lui, limba plonjîndu-i adînc în gura ei, apoi retrăgînd-o, ca să plonjeze iară şi iară, într-un ritm sălbatic, excitant, nepermis.

O eternitate mai tîrziu, îşi smulse gura de a ei şi îşi alunecă buzele de-a lungul obrazului ei fierbinte, sărutîndu-i maxiliarul şi tîmpla. Şi apoi, fără prevenire, se opri.

Victoria îşi revenea încet, tot mai conştientă de comportamentul ei fără ruşine. Obrazul ei era apăsat de pieptul lui dur şi stătea pe jumătate întinsă peste el, ca o – ca o desfrînată neruşinată! Tremurînd în ea, se forţă să-şi ridice capul, aşteptîndu-se ca Jason să o privească fie cu triumf, fie cu dispreţ – ceea ce era exact ce merita. Deschise ochii în silă şi se obligă să-i întîlnească privirea.

– Dumnezeule, şopti el răguşit, cu ochii verzi, înceţoşaţi. Victoria tresări instinctiv cînd acesta îi luă mîna, dar în loc să o împingă deoparte, îşi puse palma pe obrazul ei roşu, trasîndu-i cu degetele conturul delicat. Derutată de inexplicabila lui dispoziţie, se uită scrutător în ochii lui.

– Numele nu ţi se potriveşte, şopti el gînditor. „Victoria" este prea lung şi prea rece pentru o fiinţă atît de micuţă şi de înflăcărată.

Total captivată de privirea intimă din ochii lui şi de blîndeţea vocii, Victoria înghiţi şi spuse:

– Părinţii îmi spuneau Tory.

– Tory, repetă el, zîmbind. Îmi place – ţi se potriveşte perfect. Privirea lui hipnotică nu i-o slăbea pe a ei, în timp ce mîna lui continua mîngîierile seducătoare, coborînd pe umăr şi în sus şi în jos pe braţul ei.

– Îmi mai place felul în care soarele străluceşte în parul tău cînd te plimbi în trăsură cu Caroline Collingwood. Şi îmi place sunetul rîsului tău. Îmi place felul în care împrăştie scîntei ochii tăi, cînd eşti furioasă.... Şi ştii ce îmi mai place? întrebă el, în timp ce ochii i se închideau.

Cu ochii închişi şi cu un zîmbet pe buze, şopti:

– Cel mai mult şi mai mult.... îmi place felul în care umpli această cămaşă de noapte de pe tine.

Victoria sări înapoi, cu modestie ofensată şi mîna lui căzu, aterizînd moale lîngă capul lui. Era adormit buştean.

Cu ochi mari, neîncrezători, Victoria se uită la el, neştiind ce să creadă sau ce să facă. Într-adevăr era cel mai arogant, îndrăzneţ... Furia pe care încerca să şi-o adune refuză categoric să se manifeste şi un zîmbet nedorit îi flutură pe buze, în timp ce-l privea. Liniile dure ale chipului său erau îndulcite de somn şi fără acea strîmbătură cinică din colţul gurii, arăta vulnerabil şi incredibil de băieţandru.

Zîmbetul i se lărgi cînd văzu cît de revoltător de dese erau genele lui – lungi, puternice, aşa cum orice fată şi-ar dori să le aibă. Privindu-l, începu să se întrebe cum fusese el, copil. Cu siguranţă că în copilărie nu fusese cinic şi detaşat şi distant.

– Andrew mi-a distrus toate visele, se gîndi ea cu glas tare. Mă întreb cine ţi le-a distrus pe ale tale. Jason îşi întoarse capul pe pernă şi o buclă pribeagă de păr negru îi căzu pe frunte. Simţindu-se ciudat de maternă şi uşor păcătoasă, întinse mîna şi i-o îndepărtă cu degetele.

– O să-ţi spun un secret, se confesă ea, ştiind că acesta nu o auzea. Şi tu îmi placi mie, Jason.

Pe partea cealaltă a coridorului se auzi o uşă închizîndu-se încet şi Victoria sări în sus vinovata, îndreptîndu-şi cămaşa de noapte şi aranjîndu-şi părul. Dar cînd se uită pe hol, nu era nimeni.

CAPITOLUL 18

Cînd Victoria coborî la micul dejun, a fost uimită să-l vadă pe unchiul Charles aşezat deja la masă, cu mult înainte de ora lui obişnuită de sculare şi părînd teribil de fericit pentru ceva.

– Arăţi la fel de bine ca întotdeauna, spuse Charles radiind tot, în timp ce se scula ca să-i tragă scaunul.

– Iar tu arăţi chiar mai bine ca de obicei, unchiule Charles, îi răspunse Victoria zîmbind în timp ce îşi turna ceaiul, adăugînd puţin lapte.

– Niciodată *nu m-am simţit* mai bine, declară acesta, expansiv. Spune-mi, cum se simte Jason?

Victoriei îi căzu linguriţa.

Charles îi explică blînd:

– Ce vreau să spun este că l-am auzit în hol, devreme de tot şi am auzit şi vocea ta. Jason părea – se opri delicat – puţin băut. Aşa era?

Victoria încuviinţă din cap, amuzată.

– Beat criţă!

În loc să comenteze pe tema asta, Charles spuse:

– Northrup m-a informat că acum o oră a trecut pe aici prietenul tău Wiltshire, interesîndu-se mai curînd disperat de sănătatea lui Jason. Charles îi aruncă o privire amuzată, speculativă.

– Se pare că Wiltshire crede că Jason s-a bătut în duel, în dimineaţa asta şi că a fost rănit.

Victoria înţelese că nu avea rost să se ascundă de el.

– După cîte mi-a spus mie Jason, s-a luptat în duel cu Lordul Wiltshire, pentru că Lordul Wiltshire m-a făcut o „englezoaică snoabă".

– Wiltshire a ajuns să mă ducă la exasperare cu permisiunea de a-şi prezenta omagiile lui oficiale, către tine. Nu pot crede că te-a făcut astfel.

– Sînt convinsă că nu. În primul rînd, nu are nici un fel de logică.

– Cîtuşi de puţin, consimţi Charles, vesel. Dar indiferent care a fost motivul provocării duelului, se pare că Wiltshire l-a împuşcat pe Jason?

Ochii Victoriei străluciră de veselie.

– Potrivit Lordului Fielding, a fosr împuşcat în braţ de un *copac.*

– Destul de ciudat, spuse unchiul Charles, amuzat. Aceasta este *exact* povestea pe care a aflat-o Northrup de la tînărul Wiltshire! După o clipă, adăugă:

– Dar nu contează. Înţeleg că doctorul Worthing l-a îngrijit pe Jason. Este prieten cu Jason şi cu mine şi este un medic excelent. Dacă sănătatea lui Jason ar fi fost cu adevărat în pericol, acesta s-ar fi aflat deja aici. Mai mult, pe Worthing te poţi baza că păstrează totul sub tăcere – duelul este ilegal, ştii asta.

Victoria păli şi unchiul Charles se întinse peste masă şi-şi puse mîna peste a ei, strîngîndu-i-o liniştitor, spunînd cu o inexplicabilă tandreţe, care-i făcea glasul să-i tremure:

– Nu ai de ce să-ţi faci griji. Nici nu am cuvinte să-ţi spun cît de – cît de profund fericit sînt să te am aici, cu noi, copila mea. Sînt atîtea lucruri pe care aş vrea

să ţi le spun despre Ja... despre totul, se corectă el, nefericit. Dar cît de curînd o să pot să ţi le spun.

Victoria profită de ocazie ca să-l roage din nou să-i vorbească despre vremea cînd a cunoscut-o pe mama ei, dar unchiul Charles scutură doar din cap, expresia lui devenind solemnă.

– În curînd. Încă nu e momentul, promise el ca întodeauna.

Restul zilei părea să se tîrască, în timp ce Victoria aştepta neliniştită apariţia lui Jason, întrebîndu-se cum se va comporta acesta după cele întîmplate. Mintea ei se învîrtea în jurul posibilităţilor, neputînd să se desprindă de ele. Poate că o va dispreţui pentru că l-a lăsat să o sărute. Poate că se va urî pentru faptul că a recunoscut că o place şi nu a vrut să o lase să plece. Poate că nu a crezut nici unul din cuvintele dulci pe care i le-a spus.

Era cît se poate de sigură că gesturile lui din noaptea trecută au fost în mare parte induse de alcoolul puternic, dar dorea foarte mult să creadă că din lăsarea în jos a barierelor dintre ei, noaptea trecută, va rezulta o prietenie mai strînsă decît această şovăială. În ultimele săptămîni ajunsese să-i pese foarte mult de el: îl plăcea şi îl admira. Mai departe... Mai departe de atît, refuza să se gîndească.

Pe măsură ce ziua se tîra, speranţele ei începeau să se stingă şi tensiunea ei să crească – o stare care nu a fost decît înrăutăţită de duzina de vizitatori care şi-au făcut apariţia, cu toţii nerăbdători să afle adevărul despre duelul lui Jason. Northrup îi informa pe toţi că Lady Victoria nu era acasă, iar Victoria continua să aştepte.

La ora unu, Jason coborî în sfîrşit, dar se dus direct în biroul lui, unde a rămas închis, cu Lordul Collingwood şi cu alţi doi bărbaţi veniţi să discute despre nişte investiţii.

La ora trei, Victoria s-a dus în bibliotecă. Profund dezgustată de ea însăşi pentru că îşi făcea atîtea griji, s-a aşezat acolo încercînd să se concentreze asupra cărţii ei, incapabilă să poarte o discuţie inteligentă cu unchiul Charles care stătea la fereastră, în partea cealaltă a încăperii, răsfoind un periodic.

Cînd Jason şi-a făcut în sfîrşit apariţia în bibliotecă, Victoria era atît de încordată încît aproape că a sărit în picioare, cînd l-a văzut

– Ce citeşti? întrebă el întîmplător, oprindu-se în faţa ei şi vîrîndu-şi mîinile în pantalonii strîmţi, cafenii.

– Un volum de Shelley, spuse ea după o clipă lungă, jenantă, în care nu şi-a putut aminti numele complet al poetului.

– Victoria, începu el şi pentru prima oară aceasta observă tensiunea din jurul gurii lui. Jason ezită, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele potrivite şi spuse:

– Am făcut ceva aseară, pentru care ar trebui să-mi cer scuze?

Victoriei i se prăbuşi inima; deci nu-şi aducea aminte de nimic.

– Nimic din ce-mi amintesc eu, spuse ea încercînd să-şi ascundă dezamăgirea.

O umbră de zîmbet flutură pe buzele lui Jason.

– De obicei, persoana care nu-şi poate aminti este cea supratolerantă – nu invers.

– Înţeleg. Nu, nu ai făcut nimic.

– Bine. În acest caz, ne vedem mai tîrziu, cînd mergem la teatru... Tory, adăugă el plin de înţeles, cu un zîmbet sclipitor. Apoi se întoarse să plece.

– Ai spus că nu-ţi aminteşti de nimic – izbucni Victoria, înainte să se poată opri.

Jason se întoarse cu faţa la ea, zîmbind hoţeşte.

– Îmi amintesc totul, Tory. Vroiam doar să ştiu dacă, din punctul *tău* de vedere, am făcut ceva pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

Pe Victoria o pufni un rîs jenant, sufocant.

– Eşti cel mai enervant bărbat din lume!

– Adevărat, recunoscu el nederanjat, dar oricum, tu mă *placi.*

Roşeaţa fiebinte i se ridica în obraji, în timp ce îl privea îndepărtîndu-se. Niciodată, nici în cea mai neagră imaginaţie a ei, nu s-ar fi gîndit că Jason era treaz cînd a spus ea asta. Se prăbuşi înapoi pe scaun şi închise ochii, mortificată pînă în străfundurile ei. Şi abia cînd auzi o mişcare în partea cealaltă a încăperii îşi aminti că unchiul Charles era şi el acolo. Deschise brusc ochii şi îl văzu privind-o, cu o expresie de triumf vesel pe chip.

– Foarte frumoasă mişcare, copilă, remarcă el cu blîndeţe. Întotdeauna am sperat că o să ajungi să ţii la el şi acum pot să văd că aşa este.

– Da, dar nu îl înţeleg, unchiule Charles.

Recunoaşterea ei păru să-i facă şi mai multă plăcere unchiului Charles.

– Dacă poţi să ţii la el acum, cînd nu îl înţelegi, o să ţii la el de o sută de ori mai mult cînd în sfîrşit îl vei înţelege, asta este tot ce te pot asigura eu. Charles se ridică.

– Presupun că acum ar fi mai bine să-mi văd de treburile mele. Restul după-amiezii şi serii sînt ocupat cu un vechi prieten.

În seara aceea, cînd Victoria intră în salon, Jason o aştepta, silueta lui înaltă fiind rafinat pusă în valoare

de haina şi pantalonii de culoarea vinului şi de rubinul care sclipea printre faldurile lavalierei albe, de modă veche. Două rubine asortate sclipiră în butonierele cămăşii, cînd acesta întinse mîna după paharul cu vin.

– Ai renunţat la eşarfă! spuse Victoria cînd îşi dădu seama de asta.

– Nu te-ai îmbrăcat pentru teatru, răspunse el, în loc. Iar familia Mortram dă un bal. După teatru, mergem acolo.

– Chiar nu vreau să merg nicăieri. I-am trimis deja un bilet Marchizului de Salle, scuzîndu-mă că nu pot merge cu el la supeu, la familia Mortram.

– O să fie distrus, prezise Jason cu satisfacţie. Mai ales cînd o să afle că ai fost la supeu cu mine.

– Ah, dar nu pot!

– Ba da, spuse el sec, poţi.

– Vreau să porţi eşarfa, se eschivă Victoria.

Jason o privi cu amuzament exasperat.

– Dacă apar în public cu braţul în eşarfă, ţîncul ăla de Wiltshire îi va convinge pe toţi că într-adevăr am fost împuşcat de un copac.

– Mă îndoiesc că ar spune asta, răspunse Victoria făcînd cu ochiul. Este foarte tînăr şi de aceea mai curînd s-ar făli că te-a învins chiar el în duel.

– Ceea ce este şi mai jenant decît să fii împuşcat de un copac.Wiltshire.nici măcar nu ştie ce capăt al pistolului să îndrepte spre ţintă.

Victoria îşi înghiţi un chicot de rîs.

– Dar de ce trebuie să te însoţesc, de vreme ce singurul lucru pe care-l vrei este să laşi impresia, în public, că nu ai fost rănit?

– Pentru că, dacă nu eşti lîngă mine, o anumită femeie care tînjeşte să devină ducesă o să se agaţe de braţul meu rănit. În plus, vreau să ieşi cu mine.

Victoria nu era insensibilă la insistenţa lui tachinantă. Spuse, rîzînd:

– Foarte bine. Nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă aş şti că am fost răspunzătoare de ruinarea reputaţiei unui invincibil duelist. Dădu să se întoarcă, dar se opri, cu un zîmbet obraznic pe buze.

– Chiar ai ucis o duzină de oameni în India?

– Nu, spuse el, sec.Şi acum fugi şi îmbracă-te.

Ai fi putut spune că toată Londra era la teatru, în seara aceea – şi toate perechile de ochi părură să se întoarcă spre ei, cînd intrară în loja lui Jason. Capetele se întoarseră, evantaiele fluturară şi începură şoaptele.

La început, Victoria a presupus că erau cu toţii surprinşi să îl vadă pe Jason perfect sănătos, nu rănit, dar curînd începu să-şi schimbe părerea. Imediat cum au părăsit loja, în pauză, şi-a dat seama că ceva era altfel. Tinerele domnişoare, alături de cele mai în vîrstă, oameni care fuseseră prietenoşi cu ea în trecut, o priveau acum cu feţe imobile şi ochi inchizitori. Iar Victoria înţelese în final de ce anume: Jason declarase că se luptase în duel pentru ea. Reputaţia ei suferise tocmai o puternică lovitură.

Nu mult mai departe, o doamnă în vîrstă, cu un turban turcoaz şi cu un enorm ametist în faţă, îi observa pe Jason şi pe Victoria cu ochi micşoraţi.

– Deci, îi şuieră Ducesa de Claremont, încet, companioanei ei mai în vîrstă, Wakefield s-a duelat pentru ea.

– Aşa am auzit, Înălţimea Voastră, confirmă Lady Faulklyn.

Ducesa de Claremont se aplecă pe bastonul ei de abanos, studiindu-şi strănepoata.

– Seamănă leit cu Katherine.

– Da, Înălţimea Voastră.

Ochii albaştri, spălăciţi ai ducesei o studiară pe Victoria din cap pînă în picioare, apoi se întoarseră spre Jason Fielding.

– Frumos diavol, nu?

Lady Falklyn păli, ca şi cum s-ar fi temut să răspundă afirmativ.

Ignorîndu-i tăcerea, ducesa bătu cu degetele în mînerul încrustat cu pietre scumpe al bastonului şi continuă să îl studieze pe Marchizul de Wakefield, printre gene.

– Seamănă cu Atherton, spuse ea.

– Există o oarecare asemănare, se aventură Lady Faulklyn.

– Proasto! se zborşi ducesa. Wakefield seamănă perfect cu Atherton cînd era tînăr.

– Exact! declară Lady Faulklyn.

Un zîmbet de maliţioasă veselie se întinse pe chipul mic al ducesei.

– Atherton se gîndeşte la o căsătorie între familiile noastre, împotriva dorinţei mele. A aşteptat douăzeci de ani ca să-mi facă în ciudă şi chiar este convins că o să reuşească. Un chicot uşor gîlgîi în gîtlejul ei, în timp ce urmărea perechea frumoasă care stătea la cîţiva metri mai departe de ea.

– Atherton se înşeală, declară ea.

Victoria îşi îndepărtă nervoasă privirea de la chipul sever al femeii în vîrstă, cu turbanul acela deosebit. *Toată lumea* părea să-i urmărească pe ea şi pe Jason, chiar şi femeile mai trecute, pe care nu le mai văzuse niciodată. Se uită îngrijorată la Jason.

Venirea mea aici, cu tine, a fost o greşeală nebună, îi spuse ea în timp ce acesta îi oferea un pahar cu ratafia.

– De ce? Ai urmărit cu plăcere piesa. Iar eu te-am urmărit pe tine cu plăcere, spuse, cu ochii lui verzi în ochii ei albaştri, îngrijoraţi.

Nu trebuie să mă urmăreşti pe mine şi mai ales nu trebuie să ai aerul că îţi face plăcere asta, spuse Victoria încercînd să ignore încîntarea care a cuprins-o la acest compliment firesc al lui.

– De ce nu?

– Pentru că toată lumea se uită la noi.

– Ne-au mai văzut împreună şi altă dată, spuse Jason ridicînd indiferent din umeri şi o conduse înapoi, la loja lui privată.

Lucrurile au fost mai rele, mult mai rele, cînd au ajuns la balul familiei Mortram. În clipa în care au intrat împreună, toată lumea din aglomerata sală de bal păru că se întoarce spre ei, privindu-i – categoric – neprietenos.

– Jason, dar e cumplit! Este mai rău decît la teatru. Acolo măcar, cîţiva se mai uitau şi spre scenă. Aici, toată lumea se zgîieşte la noi şi te rog, încetează să-mi mai zîmbeşti în felul ăsta fermecător – toată lumea ne urmăreşte! îl imploră ea.

– Sînt fermecător? o necăji el în timp ce privirea lui făcu o rapidă, panoramică apreciere a chipurilor din sala de bal.

– Ceea ce văd – spuse el tărăgănat, înclinîndu-şi capul spre dreapta ei – este o duzină din înnebuniţii tăi admiratori stînd acolo ca şi cum ar vrea cu toţii să găsească o modalitate de a-mi tăia beregata şi a-mi arunca trupul.

Victoria dădu din picior, frustrată.

– Ignori în mod deliberat ce se întîmplă. Caroline Collingwood ştie tot ce se vorbeşte şi mi-a spus că nimeni nu crede cu adevărat că între noi doi ar exista o apropiere. Bîrfa spune că noi ne prefacem doar, de dragul unchiului Charles. Dar acum, faptul că te-ai bătut în duel pentru ceva ce a spus cineva despre mine, schimbă totul. Lumea se gîndeşte la cît timp petreci acasă, cînd sînt şi eu acolo...

– Întîmplător este şi casa mea, spuse Jason tărăgănat, cu sprîncenele încruntate, deasupra ochilor lui verzi, ameninţători.

– Ştiu, dar ce contează este principiul. Acum toată lumea – mai ales doamnele – îşi închipuie fel de fel de lucruri urîte despre noi. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, nu ar fi contat atît, spuse ea gîndindu-se doar la faptul că statutul dubioasei lor logodne nu făcea decît să pună mai multe paie pe foc.

– Este vorba de principii...

Jason spuse într-o şoaptă joasă, rece:

– Te înşeli dacă îţi închipui că dau doi bani pe ce crede lumea – inclusiv tu. Nu te obosi să-mi ţii predici despre principii, pentru că eu nu am nici unul şi nu mă confunda cu un „gentleman", pentru că nu sînt. Eu am trăit în locuri despre care tu nu ai auzit niciodată şi peste tot am făcut lucruri care ţi-ar ofensa toate sensibilităţile tale puritane. Tu eşti un copil inocent, idealist. Eu nu am fost niciodată inocent. Eu nu am fost niciodată nici măcar copil. Totuşi, de vreme ce pe tine te preocupă atît de mult ce zice lumea, problema poate fi uşor remediată. Îţi poţi petrece restul serii cu adoratorii tăi afectaţi iar eu o să găsesc pe cineva cu care să mă distrez.

Victoria se simţi atît de derutată şi de rănită de atacul lui Jason, încît nici măcar nu se mai putea gîndi, după plecarea acestuia. Totuşi, făcu exact ce-i sugerase acesta atît de brutal şi în ciuda privirilor tot mai puţine care se îndreptau în direcţia ei, a avut o seară absolut cumplită. Mîndria ei rănită o determina să se poarte ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să danseze cu partenerii ei şi să le asculte conversaţia flatantă, dar urechile ei păreau să fie reglate pe sunetul vocii profunde a lui Jason şi inima ei părea să simtă cînd acesta se afla în preajma ei.

Cu nefericire crescîndă, Victoria observă că Jason se înconjurase, indiferent, de trei blonde frumoase care se luau la întrecere să-i cîştige atenţia şi se dădeau peste cap ca să-i cîştige zîmbetele leneşe. Niciodată încă, de aseară, nu-şi permisese să se gîndească la plăcerea pe care i-o oferiseră buzele lui. Acum părea să nici nu se mai poată gîndi la altceva şi tînjea să-l aibă înapoi lîngă ea, în loc să flirteze ce femeile acelea şi la naiba cu ce ar fi zis lumea!

Lîngă ea, un tînăr atrăgător, de vreo douăzeci şi cinci de ani, îi reaminti că îi promisese dansul următor.

– Da, desigur, spuse Victoria politicoasă, dar fără entuziasm. Întîmplător, ştiţi cît este ceasul, domnule Bascomb?

– Da, cum să nu, declară acesta mîndru. Este unsprezece şi jumătate. Victoria îşi înfrînse un geamăt. Vor mai trece ore, pînă să se termine coşmarul ăsta.

Charles vîrî cheia în broască şi deschise uşa, exact în clipa în care se repezea Northrup în holul de intrare.

– Nu trebuia să mă aştepţi, Northrup, spu[ne] Charles amabil, dîndu-i pălăria şi bastonul. Cît e[ste] ceasul?

– Unsprezece şi jumătate, Înălţimea Voastră.

– Jason şi Victoria nu se întorc pînă în zori, aşa că nu încerca să-i aştepţi. Ştii cît de mult ţin petrecerile astea, îl sfătui el.

Northrup îi ură noapte bună şi dispăru în direcţia camerelor sale. Charles se întoarse în partea cealaltă şi se îndreptă spre salon, cu gîndul să se relaxeze cu un pahar de porto şi să savureze momentul, gîndindu-se la idila dintre Jason şi Victoria, care în sfîrşit a înflorit noaptea trecută, în dormitorul lui Jason. Începu să traverseze foaierul, dar un ciocănit puternic, imperativ, în uşa de la intrare îl făcu să se oprească şi să se întoarcă. Gîndindu-se că Jason şi Victoria trebuie să-şi fi uitat cheile şi că se întorceau mai devreme acasă, deschise uşa, dar zîmbetul i se şterse, transformîndu-se într-o expresie uşor interogatorie, cînd privirea i se opri asupra unui bărbat înalt, bine îmbrăcat, în jur de treizeci de ani.

– Scuzati-mi intruziunea la această oră, Înălţimea Voastră, spuse domnul. Sînt Arthur Winslow şi firma mea a fost angajată de o altă firmă de avocaţi din America, cu instrucţiuni ca această scrisoare să vă fie predată imediat. Mai am una, pentru MissVictoria Seaton.

În creierul lui Charles începu să bubuie un sentiment premonitoriu de nestăpînit, în timp ce accepta scrisoarea.

– Lady Seaton a ieşit în seara aceasta.

– Ştiu asta, Înălţimea Voastră. Tînărul făcu un gest peste umăr, spre trăsura din stradă.

– Încă de la începutul serii, de cînd mi-au fost luminate scrisorile, aştept acolo întoarcerea unuia sau a amîndurora dintre voi. Instrucţiunile primite de mine au fost ca în cazul în care nu o găsesc pe Lady Seaton, să vă dau dumneavoastră şi scrisoarea către ea şi să vă rog să vă asiguraţi că o va primi imediat. Acesta puse şi a doua scrisoare în palma umedă a lui Charles şi îşi duse degetele la pălărie.

– O seară plăcută, Înălţimea Voastră.

O spaimă de gheaţă îi cuprinse lui Charles trupul în timp ce închidea uşa şi deschidea scrisoarea, căutînd identitatea expeditorului. Numele „Andrew Bainbridge" îi sări în faţă. Se uită la litere, cu inima începînd să-i bată cu bubuituri dureroase; apoi se forţă să citească ce îi scria acesta. Pe măsură ce citea, culoarea îi părăsea obrajii şi cuvintele începeau să danseze în faţa ochilor lui înceţoşaţi.

Cînd termină, mîinile lui Charles îi alunecară de-o parte şi de alta a trupului şi capul îi căzu în piept. Umerii i se scuturau şi lacrimi i se prelingeau pe obraji, căzînd pe jos, în timp ce visele i se prăbuşeau într-o explozie care îi trimise sîngele huruind, în urechi. Mult după ce lacrimile i se opriă, rămase uitîndu-se în gol, la podea. Într-un tîrziu, umerii i se îndreptară şi îşi înălţă capul.

– Northrup, strigă el urcînd scările, cu vocea redusă la o şoaptă. Îşi drese glasul şi strigă din nou.

– Northrup!

Northrup se repezi în foaier, îmbrăcîndu-şi în grabă jacheta.

– M-aţi chemat, Înălţimea Voastră? spuse el uitîndu-se alarmat spre ducele care se oprise la jumătatea scării, cu mîna ţinîndu-se de balustradă.

Charles îşi întoarse capul spre el.

– Cheamă-l pe doctorul Worthing. Spune-i să vină imediat. Spune-i că este urgent.

– Să trimit şi după Lordul Fielding şi Lady Victoria? întrebă repede Northrup.

– Nu, la naiba! mîrîi Charles, apoi îşi reveni şi spuse cu o voce controlată:

– O să-ţi spun după venirea doctorului Worthing, se corectă el, continuînd să urce încet scările.

Era aproape în zori cînd vizitiul lui Jason trase caii suri, vioi, în faţa casei cu nr.6, din Upper Brook Street. Nici Jason şi nici Victoria nu scoseseră un singur cuvînt de la părăsirea balului familiei Mortram, dar la brusca exclamaţie a lui Jason, Victoria se îndreptă şi se uită în jur.

– A cui este trăsura aceea? întrebă ea.

– A doctorului Worthing, îi recunosc murgii. Jason deschise repede portiera, sări din trăsură şi o ajută sa coboare fără ceremonial, apoi se întoarse şi urcă în grabă treptele, lăsînd-o pe Victoria să se descurce singură. Victoria îşi ridică fustele lungi şi alergă după el, simţind cum îi bubuie panica în piept, în timp ce un Northrup distrus le deschidea uşa.

– Ce s-a întîmplat? izbucni Jason.

– Unchiul dumneavoastră, my lord.A avut un atac – inima... Doctorul Worthing este cu el, spuse Northrup întunecat.

– Dumnezeule Mare! spuse Victoria, apucîndu-se de mîneca lui Jason, îngrozită.

Urcară împreună scările, în timp ce Northrup striga după ei:

– Doctorul Worthing v-a rugat să nu intraţi decît după ce ce îl informez de sosirea dumneavoastră!.

Jason ridică mîna să bată la uşă, dar doctorul Worthing i-o deschidea deja. Ieşi în hol, închizînd bine uşa după el.

– Mi s-a părut că v-am auzit venind, explică el trecîndu-şi degetele prin părul alb, într-un gest disperat.

– Cum se simte? întrebă Jason încordat.

Doctorul Worthing îşi scoase ochelarii cu ramă de sîrmă şi se concentră cu grijă asupra curăţatului lentilelor. După un interminabil moment, inspiră adînc şi îşi ridică privirea.

– A suferit o foarte puternică recidivă, Jason.

– Pot să-l văd? întrebă Jason.

– Da, dar trebuie să vă previn pe amîndoi să nu faceţi şi să nu spuneţi nimic ce l-ar putea supăra.

Victoria îşi duse mîna la gît.

– Nu... nu o să moară, nu, doctore Worthing?

– Mai curînd sau mai tîrziu, toţi trebuie să murim, draga mea, îi răspunse acesta cu o expresie atît de întunecată încît Victoria începu să tremure de groază.

Intrară în camera muribundului şi se apropiară de pat, Victoria de o parte şi Jason de cealaltă. Un sfeşnic cu lumînări era aprins pe măsuţa de lîngă pat, dar Victoriei, încăperea i se părea deja întunecată şi înfricoşătoare ca un mormînt în aşteptare. Mîna lui Charles zăcea moale pe cuvertură şi înghiţindu-şi lacrimile, Victoria se întinse şi i-o strînse tare într-ale ei, încercînd cu disperare să infuzeze în el puţin din forţa ei.

Ochii lui Charles se deschiseră şi se opriră pe chipul ei.

– Draga mea copilă, şopti el. Nu am vrut să mor atît de repede. Am vrut atît de mult să te văd mai întîi aranjată şi fericită. Cine o să aibă grijă de tine, dacă

eu mă duc? Ai cumva pe altcineva la care să te poţi duce şi care să-ţi poarte de grijă?

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii Victoriei. Îl iubea atît de mult şi acum avea să-l piardă. Încercă să vorbească, dar nodul de spaimă şi de disperare din gît îi strangulă vocea şi nu putu decît să-i strîngă şi mai mult mîna fragilă a lui Charles.

Charles îşi întoarse capul pe pernă şi se uită la Jason.

– Semeni atît de mult cu mine, şopti el, eşti atît de încăpăţînat. Iar acum o să fii la fel de singur cum am fost şi eu, dintotdeauna.

– Nu vorbi, îl preveni Jason cu vocea aspră şi tristă. Odihneşte-te.

– *Nu pot* să mă odihnesc, argumentă Charles, moale. Nu pot muri în pace, ştiind că Victoria va rămîne singură. Amîndoi veţi fi singuri, în feluri diferite. Ea nu poate rămîne sub protecţia ta, Jason. Societatea nu o va ierta niciodată... Şi vocea i se opri, obosită.

Luptînd vizibil să-şi adune suficientă forţă ca să continue, îşi întoarse capul spre Victoria.

– Victoria, pe tine te cheamă după mine. Mama ta şi cu mine ne-am iubit. Am...am vrut să-ţi povestesc totul într-o bună zi. Dar acum nu mai am timp.

Victoria nu-şi mai putu reţine lacrimile şi îşi lăsă capul în jos, cu umerii zguduindu-se de hohote sfîşietoare.

Charles îşi întoarse privirea de la ea şi se uită la Jason.

– Visul meu a fost ca tu şi Victoria să vă căsătoriţi. Am vrut să vă aveţi unul pe celălalt, cînd eu nu voi mai fi....

Chipul lui Jason era o mască încordată de suferinţă controlată. Dădu din cap, muşchii lucrînd în gîtlejul lui.

– O să am grijă de Victoria... o să mă căsătoresc cu ea, explică el repede, cînd Charles încercă să spună ceva.

Privirea şocată, înlăcrimată a Victoriei se întoarse spre chipul lui Jason; apoi îşi dădu seama că acesta nu încerca decît să-i uşureze lui Charles ultimele clipe.

Obosit, Charles închise ochii.

– Nu te cred, Jason, şopti el.

Distrusă de groază şi de disperare, Victoria se lăsă în genunchi lîngă pat, strîngînd tare mîna lui Charles.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru noi, unchiule Charles, spuse ea, plîngînd.

Întorcîndu-şi slăbit capul pe pernă, Charles deschise ochii şi se uită la Jason.

– Juri? Şopti el. Jură-mi că te vei căsători cu Victoria şi că vei avea mereu grijă de ea.

– Jur, spuse Jason şi expresia fermă din ochii lui o convinse pe Victoria că aceasta nu mai era o şaradă din partea lui. Jurase în faţa unui om pe moarte.

– Dar tu, copila mea? o întrebă acesta pe Victoria. Juri solemn că te vei căsători cu el?

Victoria se încordă. Acesta nu era momentul pentru comentarii, obiecţii şi jalnice aspecte tehnice. Adevărul brutal era că fără Charles, fără Jason, ea nu mai avea pe nimeni altcineva pe lume şi ştia asta. Îşi aminti de săruturile înnebunitoare ale lui Jason şi cu toate că se temea de răceala lui de suprafaţă, ştia că acesta era un om puternic şi că ar fi avut grijă de ea. Puţinul care mai rămăsese din planurile ei pe jumătate conturate, de a se întoarce într-o bună zi în

America, cedă în faţa nevoii mult mai urgente de a supravieţui şi de a-i uşura lui Charles ultimele lui ceasuri.

– Victoria? insistă Charles, slab.

– O să mă mărit cu el, şopti ea, sfîşiată.

– Mulţumesc, murmură Charles cu o patetică încercare de a zîmbi. Îşi scoase mîna stîngă de sub pătură şi îi luă mîna lui Jason.

– Acum pot să mor în pace.

Dintr-o dată, trupul lui Jason se tensionă. Îşi îndreptă ochii spre ai lui Charles şi chipul lui deveni o mască cinică. Cu un sarcasm muşcător, acceptă:

– Acum poţi muri în pace, Charles.

– Nu! izbucni Victoria, plîngînd. Nu muri, unchiule Charles.Te rog, nu! Încercînd cu disperare să-i dea un motiv care să-l ajute să lupte pentru viaţă, spuse, printre sughiţuri:

– Dacă mori, nu o să mă mai poţi conduce la altar, la nunta noastră....

Doctorul Worthing se apropie din umbră şi o ajută cu blîndeţe pe Victoria să se ridice în picioare. Făcîndu-i lui Jason semn să-l urmeze, o conduse afară, pe hol.

– Ajunge pentru acum, draga mea, spus el liniştitor. O să-ţi faci rău.

Victoria îşi ridică faţa înlăcrimată spre doctor.

– Crezi că o să trăiască, doctore Worthing?

Bunul doctor o bătu liniştitor pe braţ.

– Eu stau cu el şi o să te anunţ în clipa în care voi vedea cea mai mică schimbare. Şi fără un cuvînt de reală asigurare, se retrase înapoi în dormitor, închizînd uşa în urma lui.

Victoria şi Jason coborîră în salon. Jason se aşeză alături de ea şi într-un gest de mîngîiere, îşi petrecu

brațul pe după ea și îi trase capul pe umărul lui. Victoria își întoarse fața pe pieptul lui puternic și își plînse groaza și durerea, pînă cînd rămase fără lacrimi. Își petrecu restul nopții în brațele lui Jason, păstrînd o veghe tăcută, plină de rugăciuni.

Charles își petrecu restul nopții jucînd cărți cu doctorul Worthing.

CAPITOLUL 19

A doua zi spre prînz, doctorul Worthing se afla în situatia de a raporta că unchiul Charles „mai rezista încă". În următoarea zi, acesta coborî în sufrageria unde cinau Jason şi Victoria şi anunţă că unchiul Charles „ părea să se simtă mult mai bine".

Victoria abia reuşi să-şi stăpînească bucuria, dar Jason ridică doar dintr-o sprînceană spre doctor şi îl invită să li se alăture la masă.

– Ăă... mulţumesc, spuse doctorul Worthing, cercetînd atent trăsăturile inscrutabile ale lui Jason. Da, cred că îmi pot lăsa pacientul singur, o vreme.

– Sînt convins că poţi, replică Jason, politicos.

– Credeţi că o să-şi revină, doctore Worthing? izbucni Victoria, întrebîndu-se oare cum putea Jason să fie atît de insensibil.

Evitînd cu grijă privirea fixă a lui Jason, doctorul Worthing se uită jenat spre Victoria şi îşi drese glasul.

– Este greu de spus. Ştii, el zice că vrea să trăiască să vă vadă căsătoriţi. Este foarte hotărît. Ai putea spune că se agaţă de asta, ca să trăiască.

Victoria îşi muşcă limba şi se uită stînjenită spre Jason, înainte de a-l întreba pe doctor:

– Ce s-ar putea întîmpla dacă începe să-şi revină iar noi... noi i-am spune că ne-am răzgîndit?

Îi răspunse Jason, într-o blîndă tărăgăneală:

– În acest caz, va avea, cu siguranţă, o nouă cădere. Nu-i aşa? îl întrebă apoi rece pe doctor.

Privirea doctorului Worthing ocoli ochii de oţel ai lui Jason.

– Jason, sînt convins că tu îl cunoşti mai bine ca mine. Tu ce crezi că s-ar întîmpla?

Victoria avea senzaţia că viaţa o tulbura în mod deliberat. Ducînd-o departe de căminul ei şi de oamenii pe care-i iubea, obligînd-o să vină într-o ţară străină şi acum, împingînd-o într-o căsnicie fără dragoste, cu un bărbat care nu o dorea.

Mult după plecarea celor doi, Victoria rămase la masă, jucîndu-se distrată cu mîncarea din farfurie, încercînd să găsească o cale de ieşire din această dilemă, de dragul lui Jason şi al ei. Îi reveniră, doar ca să-şi bată joc de ea, visele ei despre un cămin fericit, cu un soţ iubitor lîngă ea şi cu un copil gîngurind în braţele ei şi îşi permise să-şi plîngă puţin de milă. În fond, ea nu ceruse prea mult de la viaţă; ea nu îşi dorise blănuri şi bijuterii pentru sezoanele de petreceri de la Londra şi nici case majestuase unde să se poată juca de-a regina. Ea nu dorise mai mult decît ce avusese în America – cu excepţia unui soţ şi al unor copii.

O cuprinse un val de ameţitor dor de acasă şi îşi lăsă capul în jos. Cît de mult şi-ar fi dorit să poată da timpul înapoi cu un an şi să îl ţină acolo, să aibă în faţa ei chipurile zîmbitoare ale părinţilor, să-l asculte pe tatăl ei vorbind despre spitalul pe care vroia să-l construiască şi să fie înconjurată de sătenii care fuseseră a doua ei familie. În faţa ochilor îi apăru

imaginea chipului frumos, rîzător al lui Andrew şi Victoria se scutură de el, refuzînd să mai verse lacrimi pentru bărbatul necredincios pe care îl adorase.

Îşi împinse scaunul în spate şi se duse să-l caute pe Jason. Andrew o abandonase propriei ei soarte, dar Jason era aici şi avea obligaţia să o ajute să găsească o cale ca să scape de o căsătorie pe care nici unul dintre ei nu o vroia.

Îl găsi în biroul lui – un bărbat singur, gînditor, stătea în picioare, cu braţul pe poliţa şemineului, privind în căminul rece. Inima i se umplu de compasiune dîndu-şi seama că deşi acesta pretinsese în faţa doctorului Worthing că era rece şi lipsit de emoţii, Jason venise aici ca să îşi dea frîu îngrijorării, în singuratică intimitate.

Înfrînîndu-şi nevoa de a se duce la el şi a-i arăta simpatie, ştiind că o va respinge, Victoria îl strigă încet:

– Jason?

Jason îşi înălţă capul şi se uită la ea, impasibil.

– Ce ai de gînd să faci?

– În legătură cu ce?

– Cu această revoltătoare idee a unchiului Charles, de a ne vedea căsătoriţi.

– De ce este revoltătoare?

Deşi deconcertată de răspunsul lui, Victoria era decisă să discute despre problema aceasta, cu calm şi sinceritate.

– Este revoltătoare pentru că eu nu vreau să mă mărit cu tine.

Ochii lui Jason se întunecară.

– Sînt cît se poate de conştient de asta, Victoria.

– Şi nici tu vrei să te însori cu mine, răspunse ea rezonabil, ridicîndu-şi braţele într-un gest de înţelegere.

– Ai dreptate. Întorcîndu-şi privirea înapoi spre cămin, Jason căzu în tăcere. Victoria aşteptă ca el să mai spună ceva; dar cum nu o făcu, oftă şi dădu să plece. Următoarele lui cuvinte o făcură să se întoarcă şi să se uite cu gura căscată la el.

– Totuşi, căsătoria noastră ne-ar putea oferi, fiecăruia dintre noi, ceva ce *ne dorim*.

– Adică? întrebă ea uitîndu-se la profilul lui aspru, încercînd să-i afle dispoziţia. Jason se îndreptă şi se întoarse, vîrîndu-şi mîinile adînc în buzunare, căutîndu-i privirea.

– Tu vrei să te întorci înapoi în America, să fii independentă, să trăieşti printre prietenii tăi de acolo şi probabil să construieşti spitalul pe care visa tatăl tău să-l construiască. Mi-ai spus toate astea. Dacă eşti cinstită cu tine, ai recunoaşte şi că ţi-ar plăcea să te întorci acolo ca să-i arăţi lui Andrew şi tuturor celorlalţi că dezertarea lui nu a însemnat nimic pentru tine – că tu l-ai uitat la fel de uşor cum te-a uitat şi el pe tine şi că ţi-ai urmat mai departe viaţa.

Victoria se simţi atît de umilită de referirea acestuia la gîndurile ei intime, încît îi trebui un moment ca să înregistreze următoarele lui cuvinte.

– Iar eu, termină Jason fără emoţie, eu îmi doresc un fiu.

Victoria rămase cu gura căscată, în timp ce Jason continua, calm:

– Ne-am putea dărui unul altuia ceea ce ne dorim. Mărită-te cu mine şi dăruieşte-mi un fiu. În schimb, eu o să te trimit înapoi în America, cu suficienţi bani ca

să trăieşti acolo ca o regină şi să construieşti o duzină de spitale.

Victoria se uită la el cu o cutremurătoare neîncredere.

– Să-ţi dăruiesc un fiu? răspunse ea ca un ecou. Să-ţi dăruiesc un fiu, după care mă trimiţi înapoi în America? Să-ţi dăruiesc un fiu şi să-l *părăsesc* aici?

– Nu sînt chiar atît de egoist – l-ai putea păstra cu tine pînă la vîrsta de... să zicem, patru ani. Un copil are nevoie de mama lui pînă la această vîrstă. După care o să aştept să mi-l trimiţi mie. Poate că vei alege să stai aici, cu noi, cînd mi-l vei aduce înapoi. De fapt, aş prefera să stai tot timpul aici, dar te las pe tine să decizi asta. Dar există totuşi un lucru – o condiţie pentru toate astea – asupra căreia insist.

– Ce condiţie? întrebă Victoria, ameţită.

Jason ezită, ca şi cum s-ar fi gîndit la formularea cu grijă a acesteia şi cînd în sfîrşit vorbi, se uită în altă parte, studiind peisajul de deasupra şemineului, ca şi cum ar fi vrut să-i evite privirile.

– Din cauza felului în care ai sărit în apărarea mea, în seara aceea, lumea a presupus că nu mă disprețuieşti şi nici nu ţi-e frică de mine. Dacă eşti de acord cu această căsătorie, voi aştepta ca tu să întăreşti această părere şi să nu faci sau să nu spui ceva care să-i determine să creadă altceva. Cu alte cuvinte, indiferent ce ar putea apărea între noi, în particular, cînd sîntem în public aş aştepta de la tine să te comporţi ca şi cum te-ai fi măritat pentru mine, mai mult decît pentru banii sau titlul meu. Sau, ca să mă exprim mai clar – că ţii la mine.

Victoriei îi reveniră în minte cuvintele pe care i le spusese Jason la balul familiei Mortram: „*Te înşeli dacă îţi închipui că dau o para chioară pe ce crede lumea....*" Minţise, îşi dădu ea seama, cu un val de

îndrețe. Era clar că îi păsa de ce credea lumea, altfel nu i-ar fi cerut asta.

Se uită la bărbatul rece, lipsit de emoţii, care stătea în faţa ei. Arăta puternic, distant şi cît se poate de singur pe el. Era imposibil să crezi că îşi dorea un fiu, sau pe ea, sau pe oricine altcineva – la fel de imposibil cum ar fi fost să îţi închipui că îl durea faptul că lumea se temea de el sau nu avea încredere în el. Imposibil, dar adevărat. Îşi aminti cît de copil arătase el în noapea duelului, cînd o tachinase şi o forţase să îl sărute. Îşi aminti dorinţa flămîndă din sărutul lui şi disperarea singurătăţii, din cuvintele lui: *„Am încercat de o sută de ori să-ţi dau drumul. Dar nu pot."*

Poate că sub faţada lui rece, distantă, Jason se simţea la fel de singur şi de pustiu ca şi ea. Poate că avea nevoie de ea, dar nu era în stare să-i spună asta. Sau poate că totul nu era decît încercarea ei de a se amăgi, crezînd toate astea. Spuse, făcînd abstracţie de gîndurile ei.

– Jason, nu poţi aştepta de la mine să am un copil pe care să ţi-l las ţie şi eu să-mi văd de drumul meu. Nu poţi fi atît de rece şi fără inimă, cum faci să pară cu propunerea ta. Eu...eu nu pot crede că eşti aşa.

– Nu o să găseşti în mine un soţ crud, dacă asta vrei să spui.

– *Nu asta* vreau să spun, izbucni Victoria, uşor isteric. Cum poţi discuta despre căsătoria noastră ca şi cum ai discuta despre o – o afacere oarecare – fără nici un sentiment, fără nici o emoţie, fără măcar o aparenţă de dragoste sau...

– Sînt convins că nu mai ai iluzii în ceea ce priveşte dragostea, izbucni el cu nerăbdare usturătoare. Experienţa ta cu Bainbridge ar fi trebuit să te înveţe că dragostea nu este decît o iluzie,

folosită să manipuleze oamenii. Eu nici nu mă aștept la ea și nici nu vreau dragostea ta, Victoria.

Victoria se apucă de speteaza scaunului de lîngă ea, pierzîndu-și echilibrul, sub vorbele lui. Deschise gura să refuze oferta, dar acesta scutură din cap, ca să o oprească.

– Nu-mi răspunde înainte de a te gîndi la ce am spus. Dacă te măriți cu mine, vei avea libertatea să faci ce vrei cu viața ta. Ai putea construi un spital în America și unul lîngă Wakefield și să rămîi în Anglia. Am șase proprietăți și o mie de angajați și de servitori. Numai servitorii mei ți-ar putea asigura destui oameni bolnavi care să-ți umple spitalul. Dacă nu, o să-i plătesc eu, să se îmbolnăvească. Fantoma unui zîmbet îi flutură pe buze, dar Victoria era prea îndurerată ca să vadă umorul situației.

Cînd văzu că gluma lui nu trezise nici o reacție, adăugă degajat:

– Poți acoperi pereții din Wakefield cu desenele tale și cînd nu o să mai ai loc, o să măresc casa.

Victoria încerca să absoarbă uluitoarea informație că știa de desenele ei, cînd acesta întinse mîna și își plimbă degetele pe obrazul ei încordat și spuse degajat:

– O să descoperi în mine un soț foarte generos, îți promit.

Finalitatea cuvîntului „soț" îi trimise un fior Victoriei prin tot corpul și își strînse brațele în mîini, frecîndu-și-le, în efortul zadarnic de a se încălzi.

– De ce? șopti ea. De ce eu? Dacă vrei copii, există zeci de femei în Londra, care abia așteaptă să se mărite cu tine.

– Pentru că sînt atras de tine- precis știi asta. În plus și tu mă placi. Mi-ai spus asta cînd ai crezut că

– ţi-aminteşti? spuse el cu ochi zîmbitori, în timp ce îşi întinse mîinile spre ea, încercînd să o atragă mai aproape de el.

Victoria căscă gura, neputînd asimila uluitoarea revoluţie că el era efectiv atras de ea.

– Şi de Andrew mi-a plăcut. Nu am experienţă să judec, cînd este vorba despre bărbaţi, răspunse ea cu impertinenţă mînioasă.

– Adevărat, răspunse el, amuzamentul dansîndu-i în ochi.

Se simţi atrasă fără oprire, tot mai aproape de pieptul lui.

– Cred că ţi-ai pierdut judecata! Cred că eşti de-a dreptul nebun! spuse ea cu glasul sugrumat.

– Am fost şi sînt, acceptă el, curbîndu-şi braţul peste spinarea ei şi ţinînd-o aproape.

– Nu o să fac asta. Nu pot...

– Victoria, nu ai alegere, spuse el încet. Vocea lui deveni răguşită şi insistentă, în timp ce sînii ei ajunseră în sfîrşit în contact cu cămaşa lui.

– Eu pot să-ţi dau orice îşi doreşte o femeie...

– Totul cu excepţia dragostei, răspunse Victoria.

– Tot ce îşi doreşte *cu adevărat* o femeie, se corectă el şi pînă să apuce Vicotria să asimileze remarca cinică, buzele lui ferme începură o înceată, deliberată coborîre spre ale ei.

– O să-ţi dau bijuterii şi blănuri. O să ai mai mulţi bani decît ai visat vreodată, îi promise el. Cu mîna liberă îi apucă ceafa, strîngîndu-i părul mătăsos, în timp ce îi întorcea faţa în sus, pentru sărut.

– În schimb, tot ce trebuie tu să-mi dai este acest...

În mod ciudat, singurul gînd al Victoriei a fost că Jason se vindea prea ieftin, cerîndu-i ei prea puţin. Era frumos şi bogat şi dorit – sigur avea dreptul să

aştepte mai mult de la soţia lui decît acest... Apoi mintea i se goli cînd gura lui senzuală i-o luă pe a ei într-un nesfîrşit, răscolitor sărut, care treptat se îndreptă spre unul de intensă dorinţă, făcînd-o să tremure de senzaţii fierbinţi. Îi atinse buzele cu limba, strecurîndu-se între ele, înduplecîndu-le, apoi forţîndu-le să se defacă şi cînd se întîmplă asta, limba lui îşi făcu loc printre ele, trimiţîndu-i în trup valuri şocante de senzaţii ameţitoare. Victoria gemu şi braţele lui se strînseră protector în jurul ei, trăgînd-o spre duritatea lungimii lui, în timp ce cu limba începu o lentă, sălbatică, erotică seducţie şi mîinile lui se mişcau posesiv peste coapsele şi umerii şi spinarea ei.

Cînd în sfîrşit Jason îşi îndepărtă capul, Victoria se simţi ameţită şi fierbinte şi inexplicabil, înspăimîntată.

– Uită-te la mine, şopti el punîndu-şi mîna sub bărbia ei şi ridicîndu-i-o în sus. Tremuri, spuse, cînd ochii ei albaştri se ridicară spre ai lui. Ţi-e frică de mine?

Făcînd abstracţie de toate acele emoţii primare care se înfruntau în ea, Victoria scutură din cap. Nu se temea de el; se temea, dintr-o dată, inexplicabil, pentru ea.

– Nu, spuse ea.

Un zîmbet flutură pe buzele lui.

– Ţie frică, dar nu ai de ce. Îşi aşeză mîna pe faţa ei încinsă, plimbîndu-şi-o încet spre spre spate, să-i netezească părul greu.

– Nu o să te rănesc decît o singură dată şi atunci doar pentru că este inevitabil.

– Poftim – de ce?

Maxiliarele lui Jason se încordară.

– Poate că nici nu o să te doară. Asta este?

– Asta este ce? strigă Victoria uşor isteric. Aş vrea să nu vorbeşti cu mine în şarade, pentru că sînt deja atît de confuză că nici nu mai pot gîndi.

Cu una din acele rapide schimbări de dispoziţie, Jason expedie subiectul cu o rece ridicare din umăr.

– Nu contează, spuse el scurt. Nu-mi pasă ce ai făcut tu cu Bainbridge. Asta a fost înainte.

– Înainte? repetă Victoria în crescendo, frustrată. Înainte de ce?

– Înainte de mine, spuse el pe un ton încordat. Totuşi, cred că ar trebui să ştii de pe acum că nu suport să fiu încornorat. Este clar?

Gura Victoriei se căscă, uluită.

– Încornorat! Eşti nebun! Complet nebun!

– Chestia asta am stabilit-o deja, spuse Jason cu gura strîmbă într-un semi-zîmbet.

– Dacă continui să vorbeşti cu mine spunîndu-mi absurdităţi insultătoare, îl ameninţă ea, o să urc sus, în sanctuarul camerei mele.

Jason se uită în ochii ei albaştri, furtunoşi şi îşi reţinu pornirea subită de a o strînge din nou în braţe şi de a-i devora gura, cu a lui.

– Foarte bine, haide să discutăm banalităţi. Ce pregăteşte de mîncare doamna Craddock?

Victoria avea senzaţia că lumea, cu tot ce cuprindea aceasta, se întorcea într-o singură direcţie, în timp ce ea se întorcea implacabil în direcţia opusă, ameţită şi pierdută.

– Doamna Craddock? întrebă ea, nepricepînd.

– Bucătăreasa. Vezi, i-am învăţat numele. Mai ştiu şi că O'Malley este valetul tău preferat. Şi acum, continuă el zîmbind, spune-mi ce pregăteşte doamna Craddock pentru cină?

– Gîscă, spuse Victoria încercînd să-şi recapete echilibrul. Este... este acceptabil?

– Perfect. Cinăm acasă?

– Eu da, răspunse ea evitînd orice echivoc.

– În cazul acesta şi eu, desigur.

Juca deja rolul soţului, îşi dădu ea seama, uluită.

– Atunci o s-o informez pe doamna Craddock, spuse ea şi se întoarse, într-o transă de confuzie. Jason a spus că era atras de ea. Că vroia să se însoare cu ea. Imposibil. Dacă unchiul Charles murea, *va trebui* să se mărite cu el. Dacă se mărita cu el acum, poate că unchiul Charles îşi va recăpăta dorinţa de a trăi. Şi copiii – Jason vroia copii. Şi ea îi dorea, foarte mult. Vroia *ceva, pe cineva,* pe care sa-l iubească. Poate că ar putea fi fericiţi împreună; uneori Jason putea fi încîntător şi fermecător, cînd zîmbetul lui o făcea şi pe ea să zîmbească. A spus că nu îi va face rău.... Era deja la jumătatea drumului spre uşă, cînd vocea calmă a lui Jason o opri.

– Victoria...

Automat, Victoria se întoarse spre el.

– Cred că ai luat deja o decizie referitoare la căsătoria noastră. Dacă este da, ar trebui să-l vedem pe Charles, după cină, să-i spunem că ne gîndim să stabilim ziua căsătoriei. O să-i placă asta şi cu cît îi spunem mai repede, cu atît mai bine.

Jason insista să ştie dacă ea intenţiona să se mărite cu el, îşi dădu seama Victoria. Se uită la bărbatul frumos, puternic, dinamic, din capătul celălalt al încăperii – şi clipa păru să îngheţe în loc. De ce credea ea că i se părea încordat, în aşteptarea răspunsului ei? De ce a trebuit să o întrebe dacă se mărită cu el, ca şi cum ar fi fost vorba de o propunere de afaceri?

Eu... începu Victoria neajutorată, în timp ce atît de calda cerere oficială a lui Andrew îi invadă dintr-o dată mintea."Spune-mi că o să te căsătoreşti cu mine, Victoria.Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi...."

Barbia i se înălţă, într-o revoltă mînioasă. Cel puţin Jason Fielding nu a pronunţat cuvinte de dragoste pe care nu le simţea. Dar nici nu a cerut-o cu o cît de vagă urmă de afecţiune, aşa că îi acceptă cererea în acelaşi mod lipsit de emoţie, în care a fost făcută. Se uită la Jason şi dădu rigid din cap.

– O să-i spunem după cină.

Victoria putea jura că tensiunea părea să părăsească şi trupul şi chipul lui Jason.

Tehnic, era seara angajamentului şi Victoria decise să folosească ocazia ca să încerce să stabilească un model mai bun pentru viitor. În dimineaţa duelului, Jason îi spusese că îi plăcea rîsul ei. Dacă, presupuse ea, el era la fel de singur şi de gol pe dinăuntru, aşa cum se simţea şi ea adesea, poate că şi-ar putea lumina vieţile unul, altuia. Stătea, în picoarele goale, în faţa dulapului deschis, studiindu-şi toaletele ei frumoase, încercînd să decidă ce anume să poarte pentru această parodie de ocazie festivă. Se hotărî în final asupra unei rochii din şifon de culoarea apei îngheţate, cu o fustă deasupra, pudrată cu paiete aurii şi un colier din pietre acvamarin încrustate în aur, pe care i-l dăruise Jason în seara prezentării ei în lume. Ruth îi pieptănă părul pînă cînd acesta începu să lucească, apoi i-l desfăcu la mijloc şi i-l lăsă să cadă în valuri strălucitoare, care îi înconjurau chipul, revărsîndu-se peste umeri şi pe spate. Cînd Victoria se declară mulţumită de înfăţişarea ei, ieşi din cameră şi coborî în salon.

Jason urmase, evident, acelaşi impuls, pentru că se îmbrăcase oficial, într-o haină impecabilă din velur bordo şi pantaloni la fel, cu o vestă albă din brocart şi cu bumbi de rubin, care sclipeau pe pieptul cămăşii.

Acesta turna tocmai şampanie într-un pahar cînd îşi ridică privirea şi o văzu, iar ochii lui îndrăzneţi se plimbară peste ea, într-o neascunsă apreciere masculină. Mîndria proprietarului era evidentă în privirea lui posesivă şi stomacul Victoriei se strînse nervos. Niciodată pînă atunci nu se uitase aşa la ea ca şi cum ar fi fost o bucată gustoasă de ceva, pe care plănuia să o devoreze în tihnă.

– Ai cea mai deconcertantă abilitate de a arăta ca un copil adorabil într-un moment şi ca o femeie incredibil de înnebunitoare în celălalt, spuse el.

– Mulţumesc...dacă este cazul, spuse Victoria, nesigură.

Jason o linişti, zîmbind uşor:

– Am vrut să fie un compliment. De obicei nu sînt atît de stîngaci cu complimentele, ca tu să nu le poţi identifica. În viitor o să fiu mai atent.

Impresionată de acest mic semn că el intenţiona să încerce să se schimbe ca să-i facă plăcere, Victoria îl privea cum turna cu îndemînare lichidul spumos în două pahare. Îi dădu ei unul şi Victoria porni spre canapea, dar el o trase înapoi, de braţul gol. Cu cealaltă mînă, deschise capacul unei cutii mari, din catifea, de lîngă paharul lui şi scoase un colier cu trei şiraguri cu cele mai mari şi mai minunate perle pe care le văzuse ea vreodată. Fără nici un cuvînt, o întoarse spre oglinda aflată deasupra măsuţei laterale şi îi dădu deoparte părul lung. Degetele lui îi trimiteau mici fiori de-a lungul şirei spinării, în timp ce îi scotea acvamarinele şi îi punea

în loc, în jurul gîtului ei delicat, colierul greu, lat, de perle.

Victoria îi urmărea în oglindă trăsăturile inscrutabile, în timp ce acesta îi închidea, la ceafă, încuietoarea din diamant, apoi îşi ridică privirile spre ea, studiind colierul de la gîtul ei.

– Mulţumesc, începu ea stîngaci, întorcîndu-se. Eu...

– Aş prefera să-mi mulţumeşti cu un sărut, o instrui Jason răbdător.

Victoria se înălţă pe vîrfuri şi ascultătoare dar timidă, îl sărută pe obrazul moale, proaspăt bărbierit. Ceva legat de felul în care îi oferise perlele şi se aşteptase apoi, rece, la un sărut în schimb, o preocupa enorm – era ca şi cum i-ar fi cumpărat favorurile, începînd cu un sărut, în schimbul colierului. Ideea îi fu confirmată de-a dreptul înfricoşător, cînd Jason comentă sărutul:

– Ăsta nu a fost cine ştie ce sărut pentru un colier atît de frumos, după care îi luă buzele cu o insistenţă bruscă, solicitantă.

Cînd îi dădu drumul, Jason zîmbi întrebător, spre ochii ei albaştri, preocupaţi.

– Nu-ţi plac perlele, Victoria?

– Ah, ba da...sincer! spuse Victoria cu nervozitate, furioasă pe ea pentru nepriceperea de a-şi controla temerile prosteşti, imaginare. Nu am mai văzut niciodată perle atît de frumoase ca acestea. Nici chiar Lady Wilhelm nu are unele atît de uriaşe. Astea sînt potrivite pentru o regină.

– Au aparţinut unei prinţese rusoaice acum un secol, spuse el şi în mod ciudat, Victoria era impresionată că el o considera demnă de un asemenea colier inestimabil.

După supeu, au urcat să-l vadă pe Charles. Încîntarea acestuia cînd i-au comunicat decizia de a continua planurile de căsătorie i-a luat ani de pe chip şi cînd Jason şi-a pus drăgăstos un braţ pe după umerii Victoriei, bolnavul ţintuit la pat a rîs, efectiv, de bucurie. Arăta atît de fericit, atît de convins că făceau ceea ce trebuia, încît Victoria aproape că începu să creadă şi ea asta.

– Şi cînd va avea loc nunta? întrebă Charles dintr-o dată.

– Peste o săptămînă, spuse Jason, cîştigînd o privire surprinsă din partea Victoriei.

– Excelent, excelent! confirmă Charles, radiind total. Pînă atunci am de gînd să mă fac suficient de bine ca să asist şi eu.

Victoria începu să protesteze, dar degetele lui Jason se strînseră pe braţul ei, atenţionînd-o să nu comenteze.

– Şi ce ai acolo, draga mea? întrebă Charles, zîmbind larg spre colierul de la gîtul ei.

Mîna Victoriei urcă automat spre obiectul privirilor lui.

– Jason mi l-a oferit în seara asta, ca să pecetluim tîrg...logodna noastră, explică ea.

Cînd întrevederea cu Charles luă sfîrşit, Victoria se plînse de oboseală şi Jason o conduse la uşa apartametului ei.

– Te preocupă ceva. Ce este? o întrebă el.

– Printre altele, mă simt foarte ciudat pentru că mă mărit înaintea încheierii perioadei de doliu după părinţii mei. M-am simţit vinovată pentru fiecare bal la care m-am dus. A trebuit să fiu evazivă în legătură cu data morţii părinţilor mei, pentru ca lumea să nu îşi dea seama ce fiică lipsită de respect sînt.

– Ai făcut ce trebuia să faci iar părinţii tăi vor înţelege asta. Căsătorindu-te imediat cu mine, îi oferi lui Charles un motiv să trăiască. Ai văzut cît de bine arăta cînd i-am spus că am fixat data căsătoriei. În plus, ideea iniţială de a reduce perioada ta de doliu mi-a aparţinut mie, nu ţie, aşa că tu nu ai avut variantă. Dacă trebuie să acuzi pe cineva, atunci acuză-mă pe mine. Logic, Victoria ştia că Jason avea dreptate şi schimbă subiectul. Cu un zîmbet uşor acuzator, îl întrebă:

- Spune-mi, acum că tocmai am aflat că *noi* am stabilit să ne căsătorim peste o săptămînă, îmi poţi spune şi *unde* anume am stabilit *noi* să aibă loc ceremonia?

– Impresionant, zîmbi el. Perfect. *Noi* am decis ca ceremonia să aibă loc aici.

Victoria scutură din cap, cu emfază.

– Te rog, Jason, nu ne putem căsători la biserică – într-o bisericuţă mică, de pe lîngă Wakefield? Am mai putea aştepta puţin, pînă cînd unchiul Charles va putea face călătoria asta. Uluită, privi scînteia de repulsie rece din ochii lui la pomenirea cuvîntului biserică, dar după o clipă de ezitare, acceptă, cu o scurtă înclinare a capului.

– Dacă ce-ţi doreşti tu este o căsătorie la biserică, o s-o facem aici, la Londra, într-una suficient de încăpătoare pentru toate cunoştinţele noastre.

– Te rog, nu... izbucni Victoria, lăsîndu-şi inconştient mîna pe mîna lui. Sînt atît de departe de America, my lord. Biserica de lîngă Wakefield ar fi mai potrivită – îmi aminteşte de acasă şi chiar de cînd eram doar o fetiţă, am visat să mă mărit într-o bisericuţă de ţară... Visase să se căsătorească într-o bisericuţă de ţară cu Andrew, îşi dădu seama Victoria

cu întîrziere şi îşi dori să nu se fi gîndit deloc la vr biserică.

– Vreau ca nunta noastră să aibă loc la Londra, în faţa *înaltei societăţi*, spuse Jason cît se poate d ferm.Totuşi, putem face un compromis, se oferi el. N vom căsători într-o biserică de aici şi apoi vom merg la Wakefield pentru mica sărbătorire.

Mîna Victoriei alunecă de pe mîneca lui.

– Uită că am pomenit de biserică. Invită toat lumea acasă. De fapt ar fi o mică blasfemie să intrăm într-o biserică şi să pecetluim ceea ce nu este m mult decît un aranjament rece, o afacere. Cu o jalnic încercare de umor, adăugă:

– În timp ce ne vom jura dragoste şi iubire reciprocă, mă voi aştepta ca un fulger să se abată asupra noastră.

– O să ne căsătorim la biserică, spuse Jason politicos, tăindu-i scurt diatriba. Iar cît despre fulgere, o să suport eu cheltuielile pentru un acoperiş nou.

CAPITOLUL 20

– Bună ziua, draga mea, spuse Charles vesel, bătînd cu palma pe marginea patului. Vino, aşează-te aici. Vizita ta de aseară, cu Jason, m-a făcut bine, cum n-aş fi crezut. Acum povesteşte-mi mai multe despre planurile voastre de nuntă.

Victoria se aşeză pe pat, lîngă el.

– Sinceră să fiu, totul este cît se poate de derutant, unchiule Charles. Northrup tocmai mi-a spus că Jason şi-a strîns lucrurile din birou şi a plecat înapoi la Wakefield.

– Ştiu, spuse Charles zîmbind. A venit să mă vadă înainte de plecare şi mi-a spus că a decis asta „de dragul aparenţelor". Cu cît petrece mai puţin timp în apropierea ta, cu atît sînt mai puţine motive de bîrfă.

– Deci pentru asta a plecat, spuse Victoria, îngrijorarea dispărînd de pe chipul ei.

Umerii lui Charles se zguduiră de rîs, cînd spuse:

– Copila mea, eu cred că aceasta este singura dată din viaţa lui cînd Jason a făcut o concesie bunei cuviinţe! Nu i-a venit uşor, dar a făcut-o. Ai, în mod clar, o influenţă bună asupra lui. Poate că îl vei învăţa, după asta, să înceteze să-şi mai bată joc de principii.

Victoria îi întoarse zîmbetul, uşurată şi dintr-o dată, chiar fericită.

– Mă tem că nu ştiu nimic despre aranjamentele de căsătorie, exceptînd faptul că ceremonia va avea loc aici, într-o biserică din Londra.

– Jason se ocupă de totul. Şi-a luat secretarul cu el la Wakefield, împreună cu personalul principal de aici, ca să poată începe pregătirile. După ceremonie, va avea loc la Wakefield o petrecere de nuntă, pentru prietenii cei mai apropiaţi ai voştri şi pentru o parte dintre săteni. Cred că atît lista cu invitaţi cît şi invitaţiile propriu zise se află deja în curs de pregătire. Deci tu nu ai nimic de făcut decît să rămîi aici şi să te bucuri de surpriza oamenilor cînd îşi vor da seama că vei fi, într-adevăr, viitoarea Ducesă de Atherton.

Victoria ignoră acest lucru şi aduse ezitant discuţia despre ceva ce i se părea cu mult mai important.

– În noaptea în care ai fost foarte bolnav, ai pomenit ceva despre tine şi mama mea – ce anume ai vrut să-mi spui?

Charles îşi întoarse capul, privind afară pe fereastră şi Victoria spuse repede.

– Nu trebuie să-mi spui, dacă te tulbură să vorbeşti.

– Nu este asta, spuse el încet, întorcîndu-şi încet privirea înapoi spre ea. Ştiu cît de înţelegătoare şi de sensibilă eşti, dar eşti încă atît de tînără. Ţi-ai iubit tatăl, probabil la fel de mult pe cît ţi-ai iubit şi mama. Dacă îţi voi spune ceea ce am de spus, ai putea să începi să gîndeşti despre mine ca despre un intrus în căsnicia lor, deşi îţi jur că niciodată nu am luat legătura cu mama ta, după ce s-a căsătorit cu tatăl tău. Victoria, îi explică el nefericit, încerc să-ţi spun că

nu vreau să mă dispreţuieşti, dar mă tem că aşa se va întîmpla, după ce vei auzi povestea.

Victoria îi luă mîna într-ale ei şi spuse cu blîndeţe:

– Cum aş putea dispreţui pe cineva care a iubit-o pe mama mea?

Charles se uită în jos la mîna ei şi spuse, cu glasul sugrumat de emoţie:

– Ştii că ai moştenit şi sufletul mamei tale? Cum Victoria rămase tăcută, Charles îşi întoarse privirea spre fereastră şi începu povestea despre dragostea lui pentru Katherine. Nu se uită la Victoria pînă cînd nu termină şi cînd o făcu, în ochii ei nu văzu condamnare ci tristeţe şi compasiune.

– Deci vezi tu, am iubit-o din tot sufletul meu. Am iubit-o şi am îndepărtat-o din viaţa mea, cînd ea era singurul lucru pentru care merita să trăiesc.

– Străbunica mea te-a obligat să faci asta, spuse Victoria cu ochi furtunoşi.

– Au fost fericiţi – mama şi tatăl tău, vreau să spun? Întotdeauna m-am întrebat cum a fost viaţa lor împreună, dar mi-a fost teamă să întreb.

Victoria îşi aminti scena cumplită dintre părinţii ei, la care fusese martoră cu atîtea Crăciunuri în urmă, dar aceasta era contrabalansată de optsprezece ani de bunătate şi de consideraţie pe care şi le-au arătat unul, altuia.

– Da, au fost fericiţi. Căsnicia lor nu a semănat deloc cu o căsnicie din *înalta societate*.

Spusese „o căsnicie din *înalta societate*" cu atîta aversiune, încît Charles zîmbi curios.

– Ce înţelegi tu printr-o căsnicie în *înalta societate*?

– Genul de căsnicie pe care îl are aproape toată lumea aici, la Londra – exceptîndu-i pe Robert şi Caroline Collingwood şi pe cîţiva alţii. Genul de

căsnicie în care cuplul este rar împreună şi cînd se întîmplă să se întîlnească la cine ştie ce ieşire în lume, se comportă ca nişte străini politicoşi, bine educaţi. Bărbaţii ies întotdeauna, avîndu-şi propriile lor distracţii, iar femeile îşi au şi ele proprii lor curtezani. Cel puţin părinţii mei au locuit împreună în acelaşi cămin şi am fost o adevărată familie.

– Presupun că intenţionezi să ai o căsnicie în stil vechi şi o familie în stil vechi, glumi el, părînd foarte încîntat de idee.

– Eu nu cred că Jason vrea acest stil de căsnicie. Nu-i venea să-i spună lui Charles că originala ofertă a lui Jason a fost ca ea să-i ofere un fiu, după care să plece. Victoria se consola cu ideea că deşi îi făcuse această ofertă, părea totuşi să prefere ca ea să rămînă cu el în Anglia.

– Mă îndoiesc foarte mult că Jason ştie în clipa asta ce vrea cu adevărat, spuse Charles serios. El are nevoie de tine, copila mea. Are nevoie de căldura şi de spiritualitatea ta. El nu ar recunoaşte asta acum, nici măcar faţă de sine însuşi – iar cînd în sfîrşit se va întîmpla asta, nu-i va face deloc plăcere, crede-mă. O să lupte cu tine, o preveni Charles cu blîndeţe. Dar mai curînd sau mai tîrziu, îşi va deschide inima în faţa ta şi cînd o va face, o să-şi găsească liniştea. În schimb, te va face mai fericită decît ai visat vreodată să fii.

Victoria părea atît de îndoită, atît de sceptică, încît zîmbetul lui Charles păli.

– Ai răbdare cu el, Victoria. Dacă nu ar fi fost atît de puternic la minte şi la trup, nu ar fi ajuns niciodată la treizeci de ani. El are cicatrici foarte adînci, dar tu o să ai puterea să i le vindeci.

– Ce fel de cicatrici?

Charles scutură din cap.

– Va fi mai bine pentru amîndoi ca Jason însuşi să fie acela care, într-un tîrziu, să-ţi povestească viaţa lui, mai ales copilăria. Dacă nu o va face, atunci abia vei putea veni la mine.

În zilele care au urmat, Victoria nu a avut timp să se gîndească la Jason sau la orice altceva. Abia ieşise din dormitorul lui Charles că a apărut Madame Dumosse, cu cusătoresele ei.

– Lordul Fielding mi-a spus să vă pregătesc o rochie de mireasă, *mademoiselle*, îi spuse aceasta, dîndu-i deja ocol. A spus că trebuie să fie foarte scumpă, foarte elegantă. Unică. Potrivită pentru o regină. Fără comentarii.

Prinsă oarecum la mijloc între enervare şi rîs faţă de mîna-largă a lui Jason, Victoria îi aruncă o privire piezişă.

– Întîmplător, nu a ales cumva şi culoarea?

– Bleu.

– Bleu? izbucni Victoria, pregătită să se bată pentru culoarea albă.

Madame dădu din cap, cu degetul apăsat gînditor pe buze, cu cealaltă mînă sprijinită în talie.

– Da, bleu. Bleu de gheaţă. A spus că vă vine extraordinar culoarea aceasta – un înger cu părul titianic, a spus el.

Victoria decise subit că bleul de gheaţă este culoarea ideală pentru o rochie de mireasă.

– Lordul Fielding are un gust excelent. Nu credeţi? continuă Madame, cu sprîncenele subţiri ridicate deasupra ochilor mari, alerţi.

– Absolut, spuse Victoria rîzînd şi capitulă în fata oficiilor priceputei creatoare de rochii.

Patru ore mai tîrziu, cînd Madame a eliberat-o în sfîrşit şi şi-a gonit croitoresele la atelier, Victoria a fost informată că Lady Caroline Colingwood o aştepta în salonul auriu.

– Victoria, exclamă prietena ei, cu feţişoara frumoasă plină de îngrijorare cînd întinse mîinile să i le prindă pe ale Victoriei. Lordul Fielding a trecut pe la noi, azi dimineaţă, să ne spună despre căsătoria voastră. Mă simt onorată să fiu doamna ta de onoare, aşa cum mi-a spus Lordul Fielding că ţi-ai dorit, dar este totul atît de repede – căsătoria voastră, vreau să spun.

Victoria îşi reprimă plăcuta surpriză că Jason şi-a amintit, grijuliu, că avea nevoie de cineva şi că s-a gîndit la familia Collingwood.

– Niciodată nu m-am gîndit că ai putea avea o atracţie serioasă pentru Lordul Fielding, continuă Caroline şi nu mă pot împiedica să nu mă minunez. Chiar vrei să te măriţi cu el? Nu ai fost, să zicem, forţată să faci asta, într-un fel sau altul?

– Doar de soartă, spuse Victoria cu un zîmbet, prăbuşindu-se epuizată pe un scaun. Văzu încruntarea Carolinei şi adăugă repede:

– Nu am fost forţată. Este ceea ce îmi doresc să fac.

Expresia lui Caroline se lumină dintr-o dată, de uşurare şi de fericire.

– Sînt atît de fericită – speram să se întîmple aşa. Văzînd expresia îndoită a Victoriei, adăugă:

– În ultimele cîteva săptămîni am început să îl cunosc mai bine şi *chiar* sînt de acord cu Robert, care mi-a spus că lucrurile pe care le crede lumea despre Lordul Fielding sînt rezultatele bîrfelor declanşate de o anume femeie maliţioasă, deosebit de înveninată.

Mă îndoiesc că cineva ar fi dat crezare tuturor zvonurilor acelora, dacă însuşi Lordul Fielding nu ar fi fost atît de distant şi de necomunicativ. Desigur, nimănui nu-i plac în mod deosebit oamenii care cred lucruri urîte despre cineva, nu? Astfel încît el nu a simţit nici cea mai mică obligaţie să ne deschidă ochii. Şi aşa cum a spus Robert, Lord Fielding este un bărbat mîndru, căruia i-ar fi imposibil să se tîrască în faţa opiniei publicului advers, mai ales cînd adversitatea este atît de incorectă.

Victoria îşi înăbuşi rîsul în faţa susţinerii din toată inima, de către prietena ei, a unui bărbat de care se temuse şi pe care îl condamnase pînă mai ieri, dar asta era tipic pentru Caroline. Caroline refuza să vadă vreun defect la persoana pe care o iubea şi invers, nu dorea niciodată să recunoască, în cazul celor pe care nu îi iubea, că aceştia ar avea vreo calitate care să-i reabiliteze. Tocmai această trăsătură a personalităţii ei atît de vii făcea din ea cea mai loială prietenă şi Victoria îi era profund recunoscătoare pentru prietenia ei fermă.

– Mulţumesc, Northrup, îi spuse ea majordomului care intra cu tava cu ceai.

– Nu-mi dau seama de ce mi s-a părut înfricoşător pînă acum, spuse Caroline, în timp ce Victoria turna ceaiul. Nerăbdătoare să-l absolve pe Jason de orice vină pe care i-o adusese în trecut, Caroline continuă:

– Am greşit lăsîndu-mi imaginaţia să zboare, cu bunul meu simţ, cu tot. Cred că motivul pentru care mi s-a părut înfricoşător este faptul că e atît de înalt şi are părul atît de negru, ceea ce este cît se poate de absurd din partea mea. Ştii ce a spus, cînd a plecat azi dimineaţă de la noi? întrebă ea cu încîntare în glas.

– Nu, ce a spus? întrebă Victoria, ascunzîndu-şi un alt zîmbet faţă de hotărîrea lui Caroline de a l transforma pe Jason din diavol, în sfînt.

– A spus că eu l-am dus întotdeauna cu gîndul la un fluture frumos.

– Ce frumos, declară Victoria, cu sinceritate.

– Dar nu chiar aşa de dulce cum te-a descris pe *tine*.

– Pe mine? Cum naiba s-a ajuns aici?

– La complimente, vrei să zici? Cînd Victoria confirmă din cap, Caroline spuse:

– Eu terminam tocmai de spus cît de fericită eram că te măritai cu un englez şi că rămîneai aici, ca sa putem fi în continuare prietene apropiate. Lordul Fielding a rîs şi a spus că noi două ne completăm una pe alta perfect, pentru că eu l-am dus întotdeauna cu gîndul la un fluture, iar tu, la o floare sălbatică, înflorind chiar şi în condiţii duşmănoase şi luminînd vieţile tuturor. Nu a fost extraordinar din partea lui?

– Extraordinar, confirmă Victoria, simţindu-se absurd de încîntată.

– Eu cred că este cu mult mai îndrăgostit de tine decît lasă să se vadă. În fond, s-a luptat în duel pentru tine, continuă Caroline.

La plecarea Carolinei, Victoria era pe jumătate convinsă că Jason ţinea de fapt la ea, convingere care a ajutat-o să fie cît se poate de veselă şi de pozitivă în dimineaţa următoare, cînd o procesiune înnebunitoare de binevoitori a început să se perinde,urîndu-i fericire, după aflarea veştii despre iminenta căsătorie.

Victoria se întreţinea cu un grup de domnişoare venite exact în acest scop, cînd obiectul romanticei lor discuţii se năpusti în salonul albstru. Rîsul se

transformă uşor în şoapte nervoase, nesigure, în timp ce domnişoarele contemplau periculos de impresionanta siluetă a imprevizibilului Marchiz de Wakefield, îmbrăcat într-o jachetă de călărie de culoarea antracitului şi cu pantaloni de călărie negri, comozi, care-l făceau să arate copleşitor de masculin. Inconştient de impactul lui asupra sensibilelor domnişoare, dintre care multe cultivaseră în secret visul de a-l cuceri, Jason le oferi un zîmbet cuceritor.

– Bună dimineaţa, doamnelor, spuse el; apoi se întoarse spre Victoria şi zîmbetul lui deveni cu mult mai intim.

– Îmi poţi acorda o clipă?

Scuzîndu-se imediat, Victoria îl urmă în birou.

– Nu o să te ţin mult timp departe de prietenele tale, îi promise el băgînd mîna în buzunarul jachetei. Fără alt cuvînt, îi luă mîna într-a lui şi îi strecură pe deget un inel greu. Victoria se uită la inel, care îi acoperea degetul aproape pînă la încheietură. Un şir de safire mari era înconjurat de două şiruri de diamante ameţitoare, de o parte şi de alta.

– Jason, este frumos, spuse ea încremenită. Îţi taie respiraţia de frumos ce este. Este incredibil. Mulţumesc...

– Îmi mulţumeşti cu un sărut, îi reaminti el blînd şi cînd Victoria îşi înălţă faţa spre a lui, buzele acestuia i le cuprinseră pe ale ei, într-un sărut lung, flămînd, perfect, care îi stoarse din minte orice posibilitate de a gîndi şi din trup,orice rezistenţă. Ameţită de ardoarea lui şi de răspunsul neajutorat al trupului ei, Victoria se uită în ochii lui de jad fumuriu, încercînd să înţeleagă de ce sărutările lui Jason aveau întotdeauna acest efect zguduitor asupra ei.

Privirea lui Jason căzu pe buzele ei.

– Data viitoare crezi că vei găsi în inima ta dorinț de a mă săruta fără să fii rugată? Probabil că urm aceea firavă de dorinţă dezamăgită pe care a crez Victoria că a simţit-o în glasul lui, i-a topit inima. El se oferise să-i fie bărbat, cerîndu-i în schimb foart puţin – doar asta. Înălţîndu-se pe vîrfuri, îşi petrec mîinile pe după pieptul lui puternic şi le împreuna spate şi îi acoperi buzele cu ale ei. Simţi un tremur cuprinzîndu-i trupul înalt în timp ce ea îi eflora cu candoare buzele, explorînd încet curbele calde al gurii lui, învăţîndu-i gustul, în timp ce buzele lui despărţite începeau să se mişte peste ale ei într-un sărut sălbatic, excitant.

Pierdută în tulburarea tot mai mare a sărutului lor şi inconştientă de presiunea tot mai dură de pe pîntecele ei, Vitoria îşi lăsă degetele să-i alunece în părul moale de la ceafa lui Jason, în timp ce trupul ei se potrivea automat cu al lui – şi brusc, totul se schimbă. Braţele lui Jason se închiseră în jurul ei cu o uluitoare forţă, în timp ce gura i se deschidea pe a ei cu o cumplită foame. Îi desfăcu buzele, tachinînd-o cu limba, pînă cînd o făcu să-i atingă şi ea buzele cu limba şi atunci Jason oftă, trăgînd-o mai aproape, cu trupul încordat de o cumplită nevoie.

Cînd în sfîrşit se desprinse, se uită în jos la ea cu o expresie ciudată de autoironie pe chipul lui colţuros şlefuit.

– Ar fi trebuit să-ţi ofer diamante şi safire ultima dată, nu perle, comentă el. Dar să nu mă mai săruţi aşa decît *după* nuntă.

Victoria fusese prevenită de mama ei şi de Miss Flossie că un domn poate fi dus de val de ardoarea lui, comportîndu-se atunci într-un fel nespecificat – dar foarte nepotrivit – faţă de tînăra domnişoară care

i-a permis, din greşeală, să-şi piardă capul. Victoria îşi dadu instinctiv seama că Jason îi spunea că el fusese foarte aproape de a-şi pierde capul. Iar ea era destul de feminină ca să nu simtă o mică tresărire de satisfacţie pentru faptul că sărutul ei lipsit de experienţă putea stîrni o astfel de reacţie din partea unui bărbat foarte experimentat – cu atît mai mult cu cît Andrew nu păruse niciodată atît de afectat de sărutările ei. Pe de altă parte, ea nu-l sărutase niciodată pe Andrew în felul în care îi plăcea lui Jason să fie sărutat.

Jason spuse, crispat:

– Văd că ai înţeles. Personal, eu unul nu am pus niciodată preţ pe virginitate. Există avantaje clare dacă te căsătoreşti cu o femeie care a învăţat deja cum să-i facă plăcere unui bărbat... Jason se opri privind-o atent, ca şi cum ar fi aşteptat – sperat – un fel de reacţie din partea ei, dar Victoria efectiv se uita în altă parte, dărîmată. Virginitatea ar trebui să fie foarte apreciată de un soţ. Sau cel puţin aşa se spunea. Evident că ea nu-i putea oferi lui Jason nicio experienţă în „a face plăcere unui bărbat", indiferent ce implica acest lucru.

– Îmi – îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse ea, jenată de subiect. Lucrurile sînt cu totul altfel în America.

În ciuda tensiunii din glasul lui Jason, cuvintele lui erau blînde.

– Nu ai niciun motiv să te scuzi sau să arăţi atît de nefericită, Victoria. Niciodată să nu te temi să-mi spui adevărul. Oricît de rău ar fi acest adevăr, eu îl pot accepta şi chiar te pot admira pentru curajul de a mi-l fi spus. Jason îşi ridică mîna ca să o mîngîie pe obraz, adăugînd liniştitor:

– Nu contează.

Apoi, brusc, deveni rece.

– Spune-mi dacă-ti place inelul, apoi aleargă înapoi la prietenele tale.

– Îmi place la nebunie, spuse ea încercînd să facă faţă schimbării rapide, de neînţeles, de dispoziţie. Este atît de frumos încît deja sînt îngrozită să nu îl pierd, cumva.

Jason ridică din umeri cu totală indiferenţă.

– Dacă îl pierzi, îţi cumpăr altul.

După care plecă, iar Victoria se uită la inelul de logodnă, dorind ca Jason să nu fi fost atît de cavaler faţă de ideea eventualei pierderi a acestuia. Îşi dori ca inelul să fi avut mai multă importanţă pentru el şi să fi fost mai puţin uşor de înlocuit. Pe de altă parte, ca simbol al afecţiunii lui, acest lucru era cît se poate de potrivit, de vreme ce *ea* era neimportantă pentru el şi uşor de înlocuit.

Are nevoie de tine, copila mea, îi reveniră în minte cuvintele lui Charles, ca să o liniştească şi Victoria zîmbi, amintindu-şi că, cel puţin cînd era în braţele lui, Jason părea să aibă foarte multă nevoie de ea. Simţindu-se într-un fel liniştită, se întoarse în salon, unde inelul fu imediat remarcat şi admirat în consecinţă de tinerele domnişoare.

În zilele care au precedat nunta, aproape trei sute de oameni au venit să-i ureze fericire Victoriei. Trăsuri elegante se perindau în sus şi în jos pe stradă, lăsîndu-şi pasagerii şi revenind fix peste alte douăzeci de minute pentru a-i lua înapoi, în timp ce Victoria stătea în salon ascultîndu-le pe matroanele prezentabile, între două vîrste, dîndu-i sfaturi privind dificila sarcină de a conduce case mari şi de a asigura un program social, la nivelul pretenţiilor stilului nobiliar.

Femeile mai tinere vorbeau cu ea despre problemele legate de găsirea unor guvernante ca lumea şi despre cele mai bune modalităţi de a găsi tutori acceptabili pentru copii. Şi în mijlocul acestui haos vesel, un plăcut simţ al apartenenţei a început să prindă rădăcini adînci în Victoria. Pînă acum nu avusese ocazia să le cunoască pe aceste doamne decît superficial şi nu discutase cu ele altceva decît cele mai superficiale subiecte. Fusese înclinată să le vadă mai ales ca pe nişte femei răsfăţate, care nu se gîndeau niciodată la altceva decît la toalete, la bijuterii şi la distracţii. Acum le vedea într-o altă lumină – ca soţii şi mame, preocupate de a se achita exemplar de sarcinile lor – şi îi plăcu mai mult de ele.

Din toată lumea pe care o cunoştea, numai Jason rămînea retras, dar el făcea asta de dragul aparenţelor şi Victoria trebuia să-i fie recunoscătoare, deşi uneori avea neplăcuta senzaţie că se mărita cu un străin absent. Charles cobora adesea ca să încînte doamnele cu conversaţia lui şi să arate clar că Victoria avea întregul lui sprijin. În restul timpului stătea deoparte, „ca să strîngă puteri", aşa cum îi spusese Victoriei, să se poată bucura de onoarea de a o conduce la altar. Nici Victoria şi nici doctorul Worthing nu l-au putut convinge să renunţe la ideea asta. Iar Jason nici nu se obosea măcar să încerce.

Pe măsură ce treceau zilele, Victoria se bucura sincer de timpul petrecut în salon cu vizitatorii ei – exceptînd acele ocazii în care era menţionat numele lui Jason şi ea intuia la aceştia un anumit curent subteran de preocupare. Era evident că noii ei prieteni şi cunoscuţi admirau prestigiul social pe care-l va cîştiga ea, ca soţie a unui marchiz fabulos de bogat, dar Victoria avea sentimentul neplăcut că mai

existau unii care încă aveau rezerve serioase faţă de viitorul ei soţ. O preocupa asta pentru că începeau să îi placă foarte mult de aceşti oameni şi vroia ca şi ei să-l placă pe Jason. Uneori, în timp ce stătea de vorbă cu un vizitator, auzea frînturi de conversaţie despre Jason, venind dintr-un alt colţ al încăperii, conversaţie care însă înceta întotdeauna, cînd Victoria se întorcea atentă, să asculte. Acest lucru o împiedica să sară în apărarea lui, pentru că nu ştia împotriva a ce să îl apere.

În preziua căsătoriei, piesele acestui puzzle au fost, în sfîrşit puse la locul lor, formînd un tablou sinistru care aproape că a făcut-o pe Victoria să leşine. Pregătindu-se de plecare, Lady Clappeston, ultimul vizitator din seara aceea, o bătu cu dragoste pe Victoria pe braţ şi spuse:

– Eşti o tînără inteligentă, draga mea. Şi spre deosebire de toţi mocofanii care îşi fac griji pentru siguranţa ta, *eu* sînt convinsă că o să te descurci bine cu Wakefield. Tu nu semeni deloc cu prima lui soţie. După părerea mea, Lady Melissa merita absolut tot ce spunea ea că-i făcea acesta şi chiar mai mult. Femeia aia nu era decît o tîrfă!

Cu asta, Lady Clappeston înotă afară din salon, lăsînd-o pe Victoria să se zgîiască la Caroline.

– Prima lui soţie? repetă ea simţindu-se ca într-un coşmar. Jason a mai fost însurat? De ce – de ce nu mi-a spus nimeni?

– Dar eu am crezut că ştii măcar atît, izbucni Caroline, dornică să se disculpe. Am crezut, firește, că unchiul tău sau Lordul Fielding ţi-au spus. Imposibil să nu fi auzit măcar o bîrfă, cît de cît?

Victoria îi replică, albă de mînie şi de şoc:

– Tot ce am auzit au fost frînturi de conversaţii care se opreau întotdeauna, cînd lumea îmi remarca prezenţa. Am auzit pronunţîndu-se numele Lady Melissa în legătură cu Jason, dar nimeni nu s-a referit la ea ca la *soţia* lui. Oamenii vorbeau de obicei despre ea pe un ton atît de dezaprobator încît am presupus că fusese.... avusese... o legătură cu Jason, înţelegi, termină ea penibil, la fel cum a fost o anumită Miss Sybil cu el, pînă acum recent.

– A fost? repetă Caroline surprinsă de faptul că Victoria folosise timpul trecut. Îşi reveni imediat şi se uită în jos, la canapea, aparent fascinată de modelul tapiseriei din mătase bleu.

– Normal, acum că o să ne căsătorim, Jason nu se va mai – sau se va mai ? întrebă ea.

– Eu nu ştiu ce o să facă el, spuse Caroline nefericită. Unii bărbaţi, aşa cum este Robert, chiar renunţă la legăturile lor cînd se căsătoresc, dar alţii, nu.

Victoria îşi frecă tîmplele cu degetele, nefericită că era depăşită de această discuţie despre amante.

– Uneori, Anglia mi se pare atît de străină. Acasă, bărbaţii nu îşi acordau timpul sau afecţiunea altor femei decît a soţiilor lor. Cel puţin eu nu am auzit aşa ceva. Pe cînd aici aud lucruri care mă fac să cred că este perfect acceptabil pentru domnii bogaţi, însuraţi, să trăiască şi cu alte doamne decît soţiile lor.

Caroline aduse conversaţia spre un subiect mai presant.

– Contează foarte mult pentru tine faptul că Lordul Fielding a mai fost căsătorit?

– Desigur. Cel puţin aşa cred. Nu ştiu. Ceea ce contează însă cel mai mult pentru mine acum, este că

nimeni din familie nu mi-a spus asta. Victoria se ridică atît de brusc, încît Caroline sări în sus.

– Dacă mă scuzi, vreau să urc să vorbesc cu unchiul Charles.

Valetul unchiului Charles îşi duse degetul la gură, cînd Victoria bătu la uşa lui Charles, spunîndu-i că acesta dormea. Prea preocupată ca să-i aştepte trezirea pentru a primi răspuns la întrebările ei, Victoria o luă mai departe pe hol, spre camera lui Miss Flossie. În ultimele săptămîni, Miss Flossie îi transferase practic lui Caroline Collingwood obligaţiile de însoţitoare a Victoriei. În consecinţă, Victoria abia dacă o mai văzuse pe adorabila micuţă femeie cu părul galben, în alte ocazii decît la unele mese.

Victoria bătu la uşa ei şi cînd Miss Flossie o invită veselă înăuntru, intră în micuţul şi frumosul salonaş care preceda dormitorul acesteia.

– Victoria, draga mea, radiezi ca o mireasă! spuse Miss Flossie cu zîmbetul ei larg, indecis şi cu obişnuita ei lipsă de discernămînt, pentru că, de fapt, Victoria era palidă ca moartea şi vizibil frămîntată.

Victoria o întrebă, intrînd direct în subiect:

– Miss Flossie, vin de la unchiul Charles, dar el doarme. Tu eşti singura persoană spre care mă mai pot îndrepta. Este în legătură cu Jason. Ceva este cumplit greşit.

– Dumnezeule Mare! strigă Miss Flossie, punîndu-şi deoparte broderia la care lucra. Ce vrei să spui?

– Tocmai am descoperit că a mai fost însurat!

Miss Flossie îşi lăsă capul într-o parte, o bătrînă păpuşă de porţelan într-o bonetă albă, din dantelă.

– Draga mea, eu am crezut că ţi-a spus Charles – sau chiar Wakefield. Nu mai contează. Da, Jason a mai fost însurat o dată, draga mea. Aşa că acum ştii.

Rezolvînd problema, Miss Flossie zîmbi şi îşi luă din nou broderia.

– Dar eu nu ştiu nimic. Lady Clappeston a spus nişte lucruri cît se poate de ciudate, cum că soţia lui Jason a meritat tot ce i-a făcut acesta. Ce i-a făcut?

– Ce i-a făcut? repetă Miss Flossie, clipind. Păi nimic ce să ştiu eu, desigur. Iar Lady Clappeston a vorbit prostii spunînd aşa ceva, pentru că nici ea nu putea şti nimic decît dacă ar fi fost căsătorită cu el, ceea ce te pot asigura că nu a fost aşa. Spune-mi, asta te ajută să te simţi mai bine, acum?

– Nu! izbucni Victoria, uşor isteric. Ceea ce vreau eu să ştiu, este *de ce* crede Lady Clappeston că Jason i-a făcut ceva soţiei lui. Trebuie să aibă un motiv pentru asta şi dacă nu mă înşel, multă lume crede la fel ca ea.

– Posibil, conveni Miss Flossie. Vezi tu, afurisita de soţie a lui Jason, Dumnezeu să o odihnească în pace – deşi eu nu cred posibil aşa ceva, gîndindu-mă cît de urît s-a purtat ea – se plîngea la toată lumea despre modul abominabil în care o trata Jason. Evident, unii au crezut-o, dar simplul fapt că nu a omorît-o, dovedeşte că este un bărbat care ştie să se stăpînească. Dacă eu aş avea un soţ, ceea ce fireşte, nu am şi i-aş face lucrurile pe care i le-a făcut Melissa, ceea ce, fireşte, nu aş face niciodată, precis că el m-ar zvînta în bătaie. Deci, dacă Wakefield a bătut-o pe Melissa, ceea ce eu una nu prea cred, ar fi fost mai mult decît îndreptăţit să o facă. Mă poţi crede pe cuvînt.

Victoria se gîndi la momentele în care îl văzuse pe Jason furios, la mînia din ochii lui şi la puterea cumplită, devastatoare, pe care i-o întrezărea ea uneori, dincolo de exteriorul lui de om civilizat. O imagine îi străbătu mintea – imaginea unei femei

ţipînd cînd el o bătea pentru că a încălcat cine ştie ce banale reguli ale lui, personale. Întrebă încet, cu voce răguşită:

– Ce fel de... ce fel de lucruri a făcut Melissa?

– Ei bine, nu găsesc cuvinte mai plăcute să o spun. Adevărul este că a fost văzută în compania altor bărbaţi.

Victoria se cutremură. Aproape orice doamna modernă, din Londra, era văzută în compania altui bărbat. Era un mod de viaţă, pentru aceste doamne, căsătorite, să-şi aibă adoratorii lor.

– Şi el a bătut-o pentru asta? reuşi ea să şoptească.

– Noi *nu ştim* dacă a bătut-o, sublinie Miss Flossie cu atentă precizie. De fapt, eu efectiv mă îndoiesc de asta. L-am auzit o dată pe un domn criticîndu-l pe Jason – evident, în spatele lui, pentru că nimeni nu ar avea vreodată curajul să îl critice în faţă pe Jason – pentru felul în care *ignora* comportamentul Melissei.

În mintea ameţită a Victoriei, apăru o idee bruscă.

– Exact, ce a spus domnul acela? întrebă ea cu prudenţă. „*Exact*", insistă Victoria.

– Exact? Ei bine, dacă insişti, a spus – dacă-mi amintesc corect – „ *Wakefield este încornorat în faţa întregii Londre şi el ştie al naibii de bine asta, dar ignoră totul şi-şi poartă coarnele. Dă un exemplu rău soţiilor noastre. Dacă mă întrebaţi pe mine, ar trebui să o încuie pe tîrfa aia în castelul lui din Scoţia şi să arunce cheia*".

Victoria îşi lăsă capul moale pe spateaza scaunului şi închise ochii cu un amestec de uşurare şi tristeţe.

– Încornorat, şopti ea. Deci asta era.... Se gîndi la cît de mîndru era Jason şi la cît de mult trebuie să îi fi

știrbit această mîndrie soţia lui, prin infidelităţile publice.

– Ei, mai este ceva ce ai mai vrea să ştii? întrebă Miss Flossie.

– Da, răspunse Victoria, vădit jenată.

Tensiunea din glasul ei îi transmise lui Miss Flossie o stare de nervozitate.

– Ei bine, sper să nu fie nimic în legătură cu *ştii-tu-ce*, pentru că, în calitate de cea mai apropiată rudă a ta, de sex feminin, este de responsabilitatea mea să îţi explic, dar adevărul este că şi eu sînt teribil de ignorană în problema asta. Am sperat tot timpul că poate mama ta ţi-a explicat deja asta.

Victoria deschise curioasă ochii, dar era mult prea epuizată de tot ce se întîmplase pînă atunci ca să poată face altceva decît să întrebe, moale:

– Nu prea înţeleg despre ce vorbeşti, Miss Flossie.

– Vorbesc despre *„ştii-tu-ce"* – aşa cum îi spunea întotdeauna draga mea prietenă Prudence – ceea ce era o prostie, pentru că eu nu ştiam cîtuşi de puţin. Totuşi, îţi pot repeta informaţia pe care i-a dat-o *mama ei* prietenei mele Prudence, cu o zi înainte de a se căsători.

– Scuză-mă... o întrerupse Victoria, simţindu-se stupidă.

– Nu trebuie să-mi ceri scuze; eu ar trebui să-ţi cer ţie, pentru că nu deţin informaţiile necesare. Dar doamnele nu discută între ele despre *ştii-tu-ce*. Vrei să auzi ce i-a spus lui Prudence, despre asta, mama ei?

– Da, Miss Flossie, răspunse Victoria, fără cea mai vagă idee despre ce anume discutau.

– Foarte bine. În noaptea nunţii, soţul tău va veni în patul tău – sau poate te va duce pe tine într-al lui, nu-

mi amintesc exact. Oricum, tu nu trebuie în nici un caz să-ţi manifeşti scîrba sau să ţipi sau să miroşi esenţe puternice ca să nu leşini. Trebuie să închizi ochii şi să-i permiţi *ştii-tu-ce*. Indiferent ce ar putea fi asta. O să te doară şi o să fie respingător şi prima oară o să curgă sînge, dar tu trebuie să ţii ochii închişi şi să suporţi. Presupun că mama lui Prudence i-a sugerat că în timp ce se întîmplă *ştii-tu-ce*, Prudence să încerce să se gîndească la altceva – cum ar fi o nouă blană sau rochie pe care şi-ar putea-o cumpăra, dacă soţul ei o să fie mulţumit de ea. Urîtă treaba, nu?

Lacrimi de veselie şi de îngrijorare se adunau în ochii Victoriei şi umerii ei se scuturau de un rîs de neoprit.

– Mulţumesc, Miss Flossie, chicoti ea. M-ai liniştit foarte mult. Pînă acum Victoria nu-şi făcuse griji pentru intimităţile căsniciei, pe care fără îndoială şi le va permite Jason, de vreme ce vroia un fiu de la ea. Deşi era fiica unui medic, tatăl ei se asigurase grijuliu ca ochii ei să nu vadă niciodată anatomia unui bărbat, sub talia acestuia. Totuşi,Victoria nu era complet neştiutoare în ceea ce privea procesul împerecherii. Familia ei avea cîteva păsări şi ea fusese martoră fîlfîitului din aripi şi cotcodăcitului care acompaniase acest lucru, deşi îi era imposibil să spună ce anume, exact, se petrecea. Mai mult, îşi îndepărtase întodeauna ochii de la aceste nevoi speciale pentru a le permite intimitatea, cînd erau pe cale să procreeze noi păsări.

Odată, pe cînd avea paisprezece ani, tatăl ei fusese chemat acasă la un fermier a cărui soţie era în durerile facerii. În timp ce Victoria aştepta naşterea copilului, se plimba afară, pe micul imaş unde erau

ţinuţi caii. Acolo fusese martoră înspăimîntătorului spectacol al unui armăsar care încăleca o iapă. Acesta îşi înfipsese dinţii mari în ceafa iepei, ţinînd-o neajutorată, în timp ce îi făcea cele mai rele lucruri şi biata iapă urla de durere.

Imagini de aripi fîlfîinde, de găini cotcodăcind şi de iepe îngrozite i se plimbau prin minte şi Victoria se cutremură.

– Draga mea fetiţă, eşti foarte palidă şi nu te condamn, spuse Miss Flossie, neajutorată. Totuşi, mi s-a dat de înţeles că de îndată ce o soţie şi-a făcut datoria şi a procreat un moştenitor, un soţ atent se va gîndi să-şi ia o amantă căreia să-i facă *ştii-tu-ce*, lasîndu-şi soţia în pace, să-şi trăiască fericită restul zilelor.

Privirea Victoriei se îndreptă, nervoasă, spre fereastră.

– O amantă, spuse ea spart, ştiind că Jason avea deja una şi că avusese foarte multe în trecut – toate frumoase, potrivit bîrfelor. Stînd acolo,Victoria începu să-şi reconsidere sentimentele ei anterioare faţă de domnii din *înalta societate* şi amantele lor. Crezuse că era perfid din partea lor să fie căsătoriţi şi totuşi să aibă amante, dar poate că nu era deloc aşa. Părea mai curînd că, aşa cum sugerase Miss Flossie, domnii din *înalta societate* erau mai civilizaţi, mai rafinaţi şi aveau mai multă consideraţie pentru soţiile lor. În loc să-şi folosească soţiile ca să-şi satisfacă instinctele primare, ei pur şi simplu găseau o altă femeie pentru asta, o instalau într-o casă frumoasă, cu servitori şi toalete frumoase şi îşi lăsau în pace sărmanele lor soţii. Da, decise ea cu bun simţ. Probabil că acesta era modul ideal de a rezolva problema. Cu siguranţă că aşa păreau să gîndească

doamnele din *înalta societate,* care, oricum, ştiau mai multe ca ea.

– Mulţumesc, Miss Flossie, ai foarte amabilă şi m-ai ajutat mult, spuse ea cu sinceritate.

Miss Flossi zîmbi cu toată faţa şi buclele ei galbene se agitară sub boneta albă, din dantelă.

– *Eu* îţi mulţumesc, draga mea fetiţă. L-ai făcut pe Charles mai fericit decît l-am văzut vreodată. Şi fireşte şi pe Jason, adăugă ea, politicoasă.

Victoria zîmbi dar nu putu totuşi accepta ideea de a-l fi făcut pe Jason cu adevărat fericit.

Se întoarse înapoi în camera ei şi se aşeză în faţa şemineului gol, impunîndu-şi să îşi limpezească emoţiile şi să înceteze să se mai ascundă de realitate. Mîine dimineaţă avea să se căsătorească cu Jason. Vroia să îl facă fericit –dorea atît de mult lucrul acesta încît nu ştia cum să procedeze cu propriile ei sentimente. Faptul că el mai fusese căsătorit, cu o femeie necredincioasă, îi stîrnea înţelegere şi simpatie în inima ei, nu resentimente – ba chiar o dorinţă şi mai mare de a încerca să compenseze ea toate nefericirile din viaţa lui Jason.

Fără stare, Victoria se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, luînd în mîini cutia muzicală de pe masa ei de toaletă, apoi lăsînd-o la loc şi ducîndu-se spre pat. Încerca să-şi spună că se mărita cu Jason pentru că nu avea altă alegere, dar aşezîndu-se pe pat, recunoscu faptul că acesta nu era întregul adevăr. O parte din ea *vroia* să se mărite cu el. Îi plăcea cum arăta el şi cum zîmbea şi îi plăcea umorul lui sec. Îi plăcea autoritatea din glasul lui profund şi încrederea din paşii lui mari, atletici. Îi plăcea cum i se luminau ochii cînd îi zîmbea şi cum i se înceţoşau, cînd o

mută. Îi plăcea eleganţa lenesă cu care îşi purta trupul şi gustul buzelor lui, cînd...

Victoria îşi smulse gîndurile de la buzele lui Jason şi se uită în gol, la mătasea aurie a draperiilor patului. Îi plăceau multe lucruri la el – prea multe lucruri. Nu era o bună judecătoare a bărbaţilor; experienţa ei cu Andrew o dovedise. Se înşelase crezînd că Andrew o iubea, dar nu îşi făcea iluzii despre ce simţea Jason pentru ea. O plăcea, da, Victoria ştia asta, dar mai mult decît atît, nu simtea pentru ea. Ea, pe de altă parte, se afla deja în pericol serios de a se îndrăgosti de el. Dar el nu îi vroia dragostea. Îi spusese asta cu cele mai explicite cuvinte.

De săptămîni întregi încerca să se convingă de faptul că ceea ce simţea ea pentru Jason nu era decît recunoştinţă şi prietenie, dar acum ştia că ajunsese mult mai departe decît atît. Cum altfel ar fi simţit ea această nevoie arzătoare de a-l face fericit şi de a-l face să o iubească? Cum altfel şi-ar putea explica furia care a cuprins-o cînd Miss Flossie i-a povestit despre infidelităţile fostei lui soţii?

Victoria se simţi cuprinsă de spaimă şi îşi frecă palmele umede de rochia din muselină, de culoarea lămîii. Mîine îşi va încredinţa toată viaţa în mîinile unui bărbat care nu îi dorea dragostea, ale unui bărbat care se putea folosi de tandreţea pe care o avea ea pentru el, ca de o armă cu care să o răneaacă. Orice instinct de auto-conservare pe care-l avea Victoria îi spunea să nu se mărite cu el. În minte îi veniră cuvintele tatălui ei, aşa cum îi veniseră în ultimele zile, atenţionînd-o să nu înainteze mîine pe drumul spre altar: *„A iubi pe cineva care nu te iubeşte este iadul pe pămînt!... Nu te lăsa niciodată convinsă că*

poţi fi fericită cu cineva care nu te iubeşte.... Nu mai niciodată pe cineva mai mult decît te iubeşte, Tory..

Victoria îşi lăsă capul în jos, cu părul căzîndu-i ca o perdea în jurul feţei tensionate, cu mîinile strînse în pumni. Mintea ei o prevenea să nu se mărite cu el, că el ar face-o nefericită – dar inima o implora să pariez totul pe el, să întindă mîna după fericirea care se afla atît de aproape de ea.

Mintea îi spunea să fugă, dar inima o implora să nu fie laşă.

Northrup bătu la uşă, cu glasul vibrînd de dezaprobare.

– Scuzaţi-mă, Lady Victoria, spuse el de partea cealaltă a uşii închise. Se află jos o tînără domnişoara răvăşită, fără escortă, care a venit aici cu o trăsură închiriată, dar care pretinde că este... hm... sora dumneavoastră? Eu nu cunosc nicio tînără femeie aici la Londra, care să vă fie rudă, aşa că, fireşte, i-am sugerat să plece, totuşi...

– Dorothy? izbucni Victoria deschizînd uşa şi dîndu-şi părul de pe frunte. Unde este? Întrebă ea, luminată la faţă.

– Am dus-o în salonaşul din faţă, spuse Northrup, vizibil derutat. Dar dacă este sora dumneavoastră, o s-o invit, fireşte, în salonul galben, mai confortabil şi...

Vocea lui se stinse în aer, în timp ce Victoria începea să coboare alergînd pe scări.

– Tory! izbucni Dorothy, cuprinzînd-o pe Victoria într-o îmbrăţişare înflăcărată, protectoare, cuvintele rostogolindu-se unele peste altele, cu vocea tremurînd de rîs şi de lacrimi.

– Ar fi trebuit să-i vezi privirea majordomului cînd s-a uitat la trăsura mea închiriată – era aproape la fel de nefericită ca şi privirea pe care mi-a aruncat-o *mie*.

– De ce nu mi-ai răspuns la scrisoare? întrebă Victoria, strîngînd-o cu putere.

– Pentru că abia ieri m-am întors de la Bath. Mîine o să fiu trimisă în Franţa, pentru două luni, ca să capăt ceea ce bunica numeşte „lustru".O să se înfurie al naibii dacă o să afle că am venit aici, dar pur şi simplu nu pot sta deoparte şi să te las să te măriţi cu omul ăsta. Tory, ce ţi-au făcut ca să te convingă? Te-au bătut, sau te-au înfometat sau...

– Nimic de genul ăsta, spuse Victoria zîmbind şi mîngîind părul de aur al surorii ei. Eu vreau să mă mărit cu el.

– Nu te cred. Nu încerci decît să mă prosteşti, ca să nu îmi faci griji....

Jason se lăsă pe spate în trăsură, lovindu-şi leneş genunchii cu mănuşile, în timp ce privea pe fereastră, la casele care defilau de-a lungul drumului spre reşedinţa sa din Upper Brook Street. Mîine avea loc nunta lui....Acum, că îşi recunoscuse sieşi dorinţa pe care o avea pentru Victoria şi luase hotărîrea să se căsătorească cu ea, o dorea cu o nevoie aproape iraţională. Această nevoie a lui tot mai mare de ea îl făcea să se simtă vulnerabil şi stînjenit, pentru că ştia, din experienţele lui trecute, cît de trădător, cît de viciat putea fi „sexul slab". Totuşi, nu se putea opri să nu o dorească. Aşa cum nu se putea opri să nu nutrească naiva, copilăroasa speranţă că se vor face fericiţi unul pe celălalt.

Viaţa alături de ea nu va fi niciodată placidă, îşi spuse el cu un zîmbet crispat. Victoria îl va amuza, îl va face să se simtă frustrat şi îl va sfida tot timpul – ştia asta la fel de bine cum ştia că se mărita cu el numai pentru că nu avea altă şansă. Ştia asta la fel

de sigur cum ştia că virginitatea ei îi fusese deja dăruită lui Andrew.

Zîmbetul de pe buzele lui se stinse brusc. Sperase că ea va nega asta, ultima oară; dar ea s-a uitat doar în altă parte şi a spus „îmi pare rău."

Urîse să afle adevărul, dar a admirat-o pentru curajul de a i-l fi spus. În inima lui, nu o putea condamna pe Victoria pertru că i s-a dăruit lui Andrew, nu, cînd putea înţelege atît de uşor ce se întîmplase. Nu îi era greu să îşi imagineze cum o fată nevinovată, crescută la ţară, putea fi convinsă de cel mai bogat bărbat din district că o va lua de soţie. Odată ce Bainbridge a convins-o de asta, probabil că nu i-a fost foarte greu să-i fure virginitatea. Victoria era o fată caldă, generoasă, care s-a dăruit probabil bărbatului pe care îl iubea sincer, cu aceeaşi naturaleţe cu care îşi oferea atenţia servitorilor sau afecţiunea, lui Lupu'.

După viaţa destrăbălată pe care o dusese el, a o condamna pe Victoria pentru faptul că şi-a dăruit virginitatea bărbatului pe care îl iubea ar fi fost culmea ipocriziei, iar Jason dispreţuia ipocrizia. Din nefericire dispreţuia şi gîndul cu ea zăcînd goală în braţele altui bărbat. Andrew o învăţase bine, îşi spuse el crispat, în timp ce trăsura trăgea în faţa numărului 6, de pe Upper Brook Street. C învăţase cum să sărute un bărbat şi cum să îi aţîţe dorinţa, lipindu-se tare de acesta....

Smulgîndu-se de la aceste gînduri dureroase, ieşi din trăsură şi urcă treptele. Victoria scăpase acum de Andrew, îşi spuse el, decis. Îl uitase, în ultimele săptămîni.

Bătu la uşă, simţindu-se puţin caraghios să apară în pragul casei ei, cu o noapte înainte de nuntă. Nu avusese nici un motiv să vină, altul decît plăcerea de

a o vedea şi, spera el, de a-i face plăcere spunîndu-i despre poneiul indian pe care îl îmbarcase pe unul din vasele lui, dinspre America. Acesta avea să fie unul din darurile ei de nuntă, dar de fapt era setea lui absurdă ca ea să-şi demonstreze măiestria, mulţumindu-i. Ştia cît de frumoasă va arăta, cu trupul ei graţios aplecat jos, pe grumazul calului şi cu părul ei superb, scînteind în lumina soarelui....

– Bună seara, Northrup. Unde este Lady Victoria?

– În salonul galben. Cu sora ei, răspunse Northrup.

– Sora ei? spuse Jason, zîmbind de plăcere şi surpriză, cînd Northrup confirmă, dînd din cap. Se vede că bătrîna vrăjitoare i-a ridicat lui Dorothy restricţia de a veni aici, adăugă el, luînd-o deja pe hol. Încîntat să o poată cunoaşte pe sora mai mică, despre care Victoria i-a povestit atîtea, Jason deschise uşa salonului galben.

– Nu pot suporta asta, plîngea o fată, în batistă. Sînt *fericită* că bunica nu-mi permite să asist la nuntă. Nu aş suporta să stau acolo, uitîndu-mă la tine cum te îndrepţi spre altar, ştiind că tu te prefaci că este Andrew...

– E clar că am sosit într-un moment nepotrivit, spuse Jason încet. Speranţa nutrită în secret, că Victoria vroia efectiv să se mărite cu el muri repede, dureros, la descoperirea că ea trebuia să-şi imagineze că era Andrew, ca să se poată apropia de altar.

– Jason! spuse Victoria întorcîndu-se în loc, deprimată, dîndu-şi seama că acesta auzise prostiile lui Dorothy. Revenindu-şi, întinse mîinile spre el şi spuse cu un zîmbet blînd:

– Îmi pare atît de bine că eşti aici. Te rog, vino şi prezintă-te surorii mele. Ştiind că nu avea cum să

repare lucrurile cu o minciună jalnică, încercă să îl facă să înţeleagă, spunîndu-i adevărul.

– Dorothy a auzit anumite remarci acuzatoare, spuse de companioana străbunicii mele, Lady Faulklyn şi din cauza acestor lucruri, şi-a format cea mai crudă părere, cum că tu ai fi un monstru crud. Îşi muşcă buza cînd Jason ridică o sprînceană ironică spre Dorothy şi nu spuse absolut nimic; apoi Victoria se aplecă spre Dorothy.

– Dorothy, te rog să fii rezonabilă şi cel puţin lasă-mă să te prezint Lordului Fielding, ca să vezi cu ochii tăi cît este de amabil.

Neconvinsă, Dorothy îşi ridică privirea spre trăsăturile reci, implacabile, ale bărbatului care se ridica în faţa ei ca un gigant întunecat, mînios, cu braţele încrucişate peste pieptul lui larg. Îşi mută privirea şi fără un cuvînt se ridică încet, dar în loc să facă o reverenţă, se uită fix la el, spunînd sfidător:

– Lord Fielding, nu ştiu dacă sînteţi foarte „amabil" sau nu. Totuşi, vă previn că dacă veţi îndrăzni vreodată să vă atingeţi de un singur fir de păr al surorii mele, nu voi avea nici un scrupul să... să vă împuşc! Am fost suficient de clară? Vocea ei tremura de furie şi de mînie, dar îi susţinu curajoasă privirea ochilor lui reci, verzi.

– Suficient.

– Atunci, de vreme ce nu-mi pot convinge sora să fugă de dumneavoastră, termină ea, mă voi întoarce la străbunica mea. La revedere.

Ieşi, cu Victoria în urma ei.

– Dorothy, cum ai *putut*? o întrebă Victoria nefericită. Cum ai putut fi atît de nepoliticoasă?

– Mai bine să creadă despre mine că sînt nepoliticoasă, decît să poată abuza de tine fără teama că cineva îl va pedepsi pentru asta!

Victoria îşi dădu ochii peste cap şi îşi îmbrăţişă sora, apoi se grăbi înapoi în salon.

– Îmi pare rău, îi spuse ea jalnic lui Jason, care stătea în picioare la fereastră, privind trăsura lui Dorothy.

Uitîndu-se peste umăr, Jason îşi ridică sprîncenele.

– Ştie să tragă?

Nesigură pe dispoziţia lui, Victoria rîse uşor, nervos şi scutură din cap. Cînd Jason îşi întoarse privirea din nou spre fereastră, fără să spună ceva, încercă să-i explice:

– Dorothy are o imaginaţie bogată şi îşi închipuie că mă mărit cu tine doar pentru că am fost dezamăgită de Andrew.

– Şi aşa este?

– Nu, cîtuşi de puţin.

Jason se întoarse complet spre ea, cu ochii lui verzi, reci ca gheaţa.

– Victoria, mîine, cînd vei fi condusă spre altar, nu Andrew te va aştepta acolo, ci eu. Dacă nu poţi face faţă acestui adevăr, nu veni la biserică.

Venise aici ca să-i spună că îi făcuse cadou un ponei indian; intenţionase să o tachineze şi să o facă să zîmbească. Ieşi fără nici un alt cuvînt.

CAPITOLUL 21

Cerul era acoperit şi cenuşiu cînd trăsura cu lacul negru, strălucitor, înainta încet pe străzile aglomerate ale Londrei, trasă de patru cai mîndri, cafenii, cu harnaşamente magnifice. Procesiunea era condusă de şase valeţi în livrele din catifea verde, care călăreau în faţa trăsurii, urmaţi de alţi patru, în spatele trăsurii. Vizitiii stăteau mîndri, drepţi, pe capra trăsurii şi alţi doi stăteau agăţaţi de spatele acesteia.

Victoria stătea cuibărită în canapelele trăsurii lui Jason, îmbrăcată într-o rochie de o incredibilă frumuseţe şi sălbatic şi extravagant de scumpă, cu gîndurile la fel de negre ca şi ziua de afară.

– Ţi-e frig, draga mea? o întrebă Charles plin de solicitudine, de pe bancheta din faţa ei.

Victoria scutură din cap, întrebîndu-se cu nervozitate de ce insistase Jason să facă un asemenea spectacol din nunta lor.

Cîteva minute mai tîrziu, Victoria îşi puse mîna în mîna lui Charles şi coborî din trăsură, urcînd încet treptele înalte ale masivei catedrale gotice, ca un copil care era condus de părinţii lui la un eveniment înfricoşător.

Aşteptă alături de Charles la intrarea în biserică, încercînd să nu se gîndească la enormitatea a ceea ce era pe cale să facă şi îşi lăsă privirea să se plimbe fără ţintă, deasupra mulţimii. Mintea ei vie sesiză repede uriaşele diferenţe dintre aristocraţia londoneză, îmbrăcată în mătăsuri şi brocart, venită să asiste la nunta ei şi sătenii simpli, prietenoşi, pe care sperase dintotdeauna să îi aibă alături, în ziua nunţii. Abia dacă îi cunoştea pe cei mai mulţi – pe unii nu-i mai văzuse niciodată, înainte. Evitînd cu grijă să se uite spre altar, unde Jason şi nu Andrew o va aştepta în curînd, se uită înspre strane. Un singur loc gol, rezervat pentru Charles, în primul rînd de bănci din partea dreapta, restul fiind toate ocupate de invitaţi. Imediat lîngă culoar, pe prima bancă, în mod normal rezervată familiei miresei, se afla o femeie în vîrstă, sprijinită într-un baston de abanos, cu părul ascuns sub un turban din satin purpuriu.

Turbanul i se părea vag cunoscut, dar Victoria era mult prea nervoasă ca să-şi amintească unde îl mai văzue şi Charles îi distrase atenţia, făcînd un semn cu capul spre Lordul Collingwood, care se apropia de ei.

– Jason a apărut? îl întrebă Charles pe Robert Collingwood, care ajunsese lîngă ei.

Lordul, care era cavalerul lui Jason, îi sărută Victoriei mîna, îi zîmbi încurajator şi spuse:

– Este aici şi esta gata cînd sînteţi şi voi.

Genunchii Victoriei începură să tremure. Ea nu era gata. Nu era cîtuşi de puţin gata să facă asta!

Caroline îndreptă trena rochiei Victoriei, din satin bleu, presărată cu diamante şi-i zîmbi soţului ei.

– Lordul Fielding este nervos?

– El zice că nu este. Dar ar prefera să înceapă odată ceremonia, spuse Robert.

Cît de rece, se gîndi Victoria, teama ei transformîndu-se în panică. Cît de lipsit de emoţie. Cît de Jason.

Charles era nerăbdător.

– Sîntem gata. Haide să începem, spuse el plin de entuziasm.

Simţindu-se ca o marionetă ale cărei fire erau trase de alţii, Victoria îşi aşeză mîna pe braţul lui Charles şi începu nesfîrşitul drum de-a lungul intervalului străjuit de lumînări aprinse. Înainta prin lumina lumînărilor, într-un foşnet luxuriant de satin bleu scînteietor, cu diamante sclipind ca mici luminiţe în părul ei şi la gîtul ei şi risipite pe văl. În balconul spaţios de deasupra cînta corul, dar Victoria nu îl auzea. În spatele ei, îndepărtîndu-se tot mai mult cu fiecare pas pe care-l făcea, se aflau rîsul şi zilele fără griji ale copilăriei. În faţa ei... în faţă se afla Jason, îmbrăcat într-un costum superb din catifea bleumarin. Cu chipul parţial umbrit, arăta foarte înalt şi întunecat. La fel de întunecat ca necunoscutul... la fel de întunecat ca viitorul ei.

De ce faci asta? urlă mintea panicată a Victoriei, în timp ce Charles o conducea spre Jason.

Nu ştiu, strigă ea într-un răspuns mut. *Jason are nevoie de mine.*

Ăsta nu este un motiv! strigă mintea ei. Încă mai poţi scăpa. *Întoarce-te şi fugi.*

Nu pot! strigă inima ei.

Poţi. Nu trebuie decît să te întorci şi să fugi. Acum, pînă nu este prea tîrziu.

Nu pot! Nu-l pot lăsa aşa, aici.

De ce nu?

O să fie umilit dacă fac asta – mai umilit decît a fost vreodată în viaţa lui.

Aminteşte-ţi ce ţi-a spus tatăl tău – să nu laşi niciodată, pe nimeni, să te facă să crezi că poţi fi fericită cu cineva care nu te iubeşte. Fugi! Repede! Pleacă de aici pînă nu este prea tîrziu!

Inima Victoriei pierdu lupta împotriva terorii, cînd Charles îi puse mîna îngheţată în mîna caldă a lui Jason şi se îndepărtă. Trupul i se încordă pentru fugă, mîna liberă se apucă de fuste, inima începu să-i bată repede. Începu să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui Jason, în aceeaşi clipă în care degetele acestuia se închideau în jurul degetelor ei ca o capcană de oţel şi acesta îşi întoarse repede capul spre ea, ochii lui verzi privind-o intens, avertizînd-o să nu facă asta. Apoi, brusc, strînsoarea lui slăbi; ochii lui deveniră distanţi, inexpresivi. Îi dădu drumul mîinii ei, care căzu inertă pe fustele largi şi Jason se uită la arhiepiscop.

O să oprească ceremonia! îşi dădu Victoria seama, cu sălbăticie, în timp ce arhiepiscopul se aplecă şi întrebă:

– Începem, my lord?

Jason scutură scurt din cap şi deschise gura.

– Nu! şopti Victoria, încercînd să-l oprească pe Jason.

– Ce ai spus? întrebă arhiepiscopul, uitîndu-se la ea.

Victoria îşi ridică privirea şi văzu umilinţa pe care o ascundea acesta în spatele cinicei măşti a indiferenţei.

– Sînt doar înspăimîntată, my lord. Te rog, ia-mi mîna.

Acesta ezită, o cercetă cu privirea şi uşurarea înlocui dintr-o dată masca de fier a trăsăturilor lui. Mîna i-o atinse pe a ei şi apoi se strînse încurajator, în jurul degetelor ei.

– *Acum*, pot începe? şopti arhiepiscopul indignat.
Buzele lui Jason se mişcară.
– Vă rog.
În timp ce arhiepiscopul începu să citească lungul serviciu, Charles se uita fericit la mireasă şi la mire, cu inima gata să-i pleznească în piept, dar o pîlpîire purpurie, văzută cu coada ochiului, combinată cu ciudata senzaţie că era privit, îi distrase brusc atenţia. Se uită într-o parte, apoi se crispă şocat, în timp ce ochii lui se înlănţuiră cu albastrul şters al ochilor Ducesei de Claremont. Charles o privi triumfător, apoi, mulţumit, se întoarse înapoi, alungînd din mintea lui prezenţa acesteia. Se uită la fiul lui care stătea alături de Victoria, doi tineri mîndri, frumoşi, care îşi jurau să rămînă uniţi pentru totdeauna. Lacrimile îi înţepară ochii, în timp ce arhiepiscopul intona:
– Victoria Seaton, de bună voie...
„*Katherine, dragostea mea*, îi şopti Charles acesteia, în inima lui, *ne vezi copiii, aici? Nu sînt frumoşi, împreună? Bunica ta ne-a împiedicat să avem proprii noştri copii, draga mea – victoria aceea a fost a ei, dar aceasta este a noastră. Noi vom avea, în schimb, nepoţii noştri, dragostea vieţii mele. Dulcea, frumoasa mea Katherine, vom avea nepoţi...*" Charles îşi înclină capul în faţă, nedorind să o lase pe bătrîna de pe partea cealaltă a intervalului să îl vadă plîngînd. Dar Ducesa de Claremont nu putea vedea nimic printre lacrimile care căzeau din proprii ei ochi, rostogolindu-se pe obrajii ridaţi. „*Katherine, draga mea*", şoptea ea, în inima ei, „ *uite ce am făcut. În egoismul meu stupid, orb, te-am împiedicat să te măriţi cu el şi să ai copii cu el. Dar acum am făcut astfel încît să vă aveţi nepoţii voştri. Ah, Katherine, cît*

de mult te-am iubit. Am vrut să ai lumea la picioarele tale şi nu am crezut că tot ce-ţi doreai tu era el...."

Cînd arhiepiscopul o rugă pe Victoria să repete jurămîntul, aceasta îşi aminti înţelegerea avută, de a crea impresia generală că era profund ataşată de Jason. Ridicîndu-şi chipul spre acesta, încercă să pronunţe cuvintele clar şi plină de încredere, dar cînd îi promise lui Jason că îl va iubi, privirea acestuia se ridică dintr-o dată spre cupola bisericii şi un zîmbet ironic îi curbă buzele. Victoria îşi dădu seama că el aştepta fulgerul care să trăznească acoperişul şi tensiunea i se topi într-un rîs înfundat, alegîndu-se cu o încruntare critică din partea arhiepiscopului.

Veselia Victoriei se risipi brusc în clipa în care vocea profundă, rezonantă a lui Jason răsună în toată biserica, înzestrînd-o pe ea cu cu toate bunurile lumeşti. După care s-a terminat totul.

– Puteţi săruta mireasa, spuse arhiepiscopul.

Jason se întoarse şi o privi, cu ochii luminaţi de un triumf care era atît de intens, atît de neaşteptat şi atît de terifiant, încît Victoria încremeni cînd braţele lui o învăluiră. Aplecîndu-şi capul, îi cuprinse buzele într-un sărut lung, îndrăzneţ, făcîndu-l pe arhiepiscop să se încrunte şi pe cîţiva invitaţi să chicotească, apoi îi dădu drumul şi o apucă de braţ.

– My lord, şopti ea rugător, în timp ce înaintau pe interval, spre uşile care dădeau afară din biserică, te rog – nu pot ţine pasul cu al tău.

– Spune-mi Jason, izbucni el, dar încetini pasul. Iar data viitoare cînd te sărut, fă-te că îţi place.

Tonul lui rece o lovi ca o găleată cu apă rece ca gheaţa, dar Victoria reuşi totuşi să stea între Charles şi Jason, în faţa bisericii şi să le zîmbească încordat

tuturor celor 800 de invitaţi care se opreau să le urez fericire.

Charles se întoarse să vorbească cu un prieten exact în clipa în care ultimul invitat ieşea din biserică, lăsîndu-se greu pe bastonul din abanos, cu mînerul încrustat cu pietre preţioase. Ignorîndu-l complet pe Jason, ducesa se apropie de Victoria privind-o fix în ochii ei albaştri.

– Ştii cine sînt? întrebă ea fără preambul, cînd Victoria îi zîmbi politicos.

– Nu,doamnă, spuse Victoria. Îmi pare foarte rău, dar nu ştiu. Cred că v-am mai văzut, pentru că îmi păreţi cunoscută, dar totuşi...

– Sînt străbunica ta.

Mîna Victoriei se strînse spasmodic pe braţul lui Jason. Aceasta era străbunica ei, femeia care refuzase să-i ofere un acoperiş şi care distrusese fericirea fiicei ei. Bărbia Victoriei se înălţă, mîndră.

– Eu nu am străbunică, spuse ea cu un calm ucigător.

Această simplă renegare avu un efect ciudat asupra ducesei. Ochii i se aprinseră de admiraţie şi un zîmbet vag îi îmblînzi trăsăturile severe.

– Ah, dar ai, draga mea. Ai, repetă ducesa cu mîndrie. Semeni foarte mult cu mama ta la înfăţişare, iar această mîndrie sfidătoare ai moştenit-o de la mine. Chicoti, scuturîndu-şi capul, în timp ce Victoria dădea să riposteze.

– Nu – nu încerca să-mi negi din nou existenţa, pentru că sîngele meu curge prin venele tale iar în bărbia ta îmi văd propria încăpăţînare. Ochii mamei tale, voinţa mea...

– Stai departe de ea! şuieră Charles furios, întorcîndu-şi capul. Pleacă de aici!

Ducesa înțepeni și ochii ei împroșcau mînie.

– Să nu îndrăznești să folosești tonul ăsta cu mine, Atherton, sau...

– Sau ce? izbucni Charles, sălbatic. Nu te obosi să mă amenințI. Am obținut acum tot ce am dorit.

Ducesa văduvă de Claremont îl privi de sus în jos, cu o expresie aristocratică, triumfătoare.

– Ai pentru că *eu ți-am dat* asta, prostule. Ignorînd privirea uluită, furioasă a lui Charles, se întoarse din nou spre Victoria și ochii i se încălziră. Întinse mîna ei fragilă spre obrazul Victoriei, în timp ce ochii i se umezeau.

– Poate că o să vii la reședința Claremont, să o vezi pe Dorothy, cînd se întoarce din Franța. Nu mi-a fost ușor să o țin departe de tine, dar ar fi stricat totul, cu flecăreala ei despre vechile scandal...vechile bîrfe, se corectă repede ducesa.

Se întoarse apoi spre Jason și expresia ei deveni foarte severă.

– Îți încredințez ție strănepoata, Wakefield, dar te voi face personal răspunzător pentru fericirea ei, este clar?

– Cît se poate de clar, spuse acesta cu o voce solemnă, dar se uită discret amuzat la femeia micuță care îl amenința voalat.

Ducesa îi studie repede trăsăturile calme, apoi dădu din cap.

– De vreme ce ne-am înțeles, o să mă retrag acum. Îmi poți săruta mîna, adăugă ea, ridicîndu-și încheietura.

Cu un calm perfect, Jason îi luă mîna înălțată și depuse o sărutare galantă pe dosul acesteia.

Întorcîndu-se spre Victoria, ducesa spuse, cu demnitate:

– Presupun că ar fi prea mult dacă te-aş rugă să...?

Victoria nu-şi putea da seama ce anume se întîmplase în acele cîteva minute de cînd se apropiase de ea străbunica ei, dar avea deplina convingere că emoţia pe care o vedea în ochii bătrînei doamne era dragoste – dragoste şi o cumplită părere de rău.

– Bunico, şopti ea cu vocea sugrumată şi se pomeni strînsă cu putere în braţele străbunicii ei.

Ducesa se trase încet înapoi, cu un zîmbet timid; apoi se uită imperios spre Jason.

– Wakefield, am decis să nu mor pînă cînd nu îmi voi ţine în braţe stră-strănepotul. Cum nu voi putea trăi veşnic, nu accept nici o întîrziere din partea ta.

– Mă voi ocupa cu cea mai mare urgenţă de acest lucru, Înălţimea Voastră, spuse Jason cu faţa imobilă, dar cu rîsul jucînd în ochii lui de jad.

– Şi nici din partea ta, draga mea, nu voi accepta nici o tergiversare, îşi preveni strănepoata care se înroşise. Mîngîind-o pe Victoria pe mînă, adăugă, repede:

– Am decis să mă retrag la ţară. Claremont este doar la o oră de Wakefield, aşa că poate mă vei vizita din cînd în cînd. Spunînd acestea, îi făcu un semn avocatului ei care stătea în uşa bisericii şi spuse cu măreţie:

– Dă-mi braţul, Weatherford. Am văzut ce mi-am dorit să văd şi am spus ce mi-am dorit să spun. Cu o ultimă, triumfătoare privire spre un Charles zăpăcit, se întoarse şi se îndepărtă, cu umerii drepţi, cu bastonul abia atingînd pămîntul.

În timp ce Jason o ghida pe Victoria prin mulţime, spre vehiculul său luxos, o mare parte dintre invitaţi

se mai agita prin jur, îndreptîndu-se spre trăsuri. Victoria le zîmbea automat oamenilor care le făceau cu mîna şi îi priveau plecînd, dar mintea ei era atît de zdruncinată de ziua plină de emoţii, încît nu redeveni conştientă de ceea ce o înconjura decît tîrziu, cînd se aflau deja aproape de satul din apropierea moşiei Wakefield. Cu o privire vinovată, îşi dădu seama că nu vorbise mai mult de cîteva cuvinte cu Jason, de peste două ore.

Îi aruncă o privire iute, pe sub sprîncene, bărbatului frumos care era acum soţul ei. Acesta avea faţa întoarsă de la ea, cu profilul dur, o mască cioplită, lipsită de orice înţelegere sau compasiune. Era furios pe ea pentru că încercase să îl părăsească în faţa altarului, ştia asta. Furios şi neiertător. Teama de posibila lui răzbunare se adăugă la tensiunea emoţiilor ei deja insuportabile. Se întrebă înnebunită dacă nu crease cumva o prăpastie între ei, pe care nu o va mai putea niciodată umple.

– Jason, spuse ea pronunţîndu-i timid numele, îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat la biserică.

Acesta ridică din umeri, cu chipul impasibil.

Tăcerea lui nu făcu decît să-i sporească Victoriei îngrijorarea, în timp ce trăsura făcea o curbă pentru a intra în micuţul şi pitorescul sat din apropiere de Wakefield. Se pregătea să-şi ceară din nou scuze, cînd clopotele bisericii începură dintr-o dată să bată şi văzu sătenii şi ţăranii aliniaţi de-a lungul drumului, îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine de sărbătoare pe care le aveau.

Aceştia zîmbeau şi făceau cu mîna spre trăsura care trecea prin dreptul lor şi copii mici, cu buchete de flori strînse tare în pumnişori alergau în faţă, oferindu-i

Victoriei ofrandele lor, prin fereastra deschisă a trăsurii.

Un băieţel de vreo patru ani se împiedică de o rădăcină groasă, de la marginea drumului şi aterizează cît era de lat, pe buchetul lui.

– Jason, îl imploră Victoria, uitînd de stînjeneala dintre ei, spune-i vizitiului să oprească – te rog!

Jason se execută şi Victoria deschise uşa.

– Ce flori frumoase! exclamă ea spre băieţelul care se ridica de jos, în timp ce cîţiva băieţi mai mari strigau şi îşi băteau joc de el.

– Sînt pentru mine? întrebă ea entuziastă, arătînd cu capul spre buchetul distrus.

Băieţelul îşi trase nasul, ştergîndu-şi ochii de lacrimi, cu un pumnişor furios.

– Da, doamnă – au fost pentru dumneavoastră, înainte de a cădea pe ele.

– Mi le dai? Vor arăta minunat în propriul meu buchet.

Băieţelul îi întinse ruşinat cozile decapitate.

– Eu le-am cules, şopti el mîndru, cu ochii mari, în timp ce Victoria vîra două tije în luxosul ei buchet.

– Pe mine mă cheamă Billy, spuse el uitîndu-se la Victoria cu ochiul stîng, cu cel drept privind pieziş, în sus, spre colţul dinspre nas.

– Locuiesc la orfelinatul de acolo, de sus.

Victoria zîmbi şi spuse cu blîndeţe:

– Pe mine mă cheamă Victoria. Dar prietenii mei cei mai apropiaţi îmi spun Tory. Vrei să-mi spui şi tu Tory?

Pieptul lui mic se umflă de mîndrie, dar aruncă o privire prudentă spre Jason, aşteptînd confirmarea acestuia, înainte de a da şi el din cap, într-un exuberant da.

– Vrei să vii la Wakefield, într-o zi, cît de curînd şi să mă ajuţi să înălţăm un zmeu? continuă Vitoria, în timp ce Jason o privea surprins, gînditor.

Zîmbetul de pe faţa copilului se stinse.

– Nu pot să alerg. Cad mereu, recunoscu el, cu dureroasă intensitate.

Victoria dădu din cap, înţelegătoare.

– Poate din cauza ochiului. Dar s-ar putea să ştiu eu o cale să ţi-l îndreptăm. Am mai cunoscut odată un băieţel cu un ochi ca al tău. Într-o zi, cînd ne jucam cu toţii de-a soldaţii şi indienii, a căzut şi s-a rănit la ochiul cel bun şi tata i l-a pansat, ţinîndu-l aşa pînă s-a vindecat. Ei bine, în timp ce ochiul bun se refăcea sub pansament, cel rău a început să se îndrepte – tata s-a gîndit că s-a întîmplat aşa pentru că ochiul prost trebuia să muncească în timp ce ochiul bun se vindeca. O să vrei să mă vizitezi şi să încercăm şi noi?

– O să arăt caraghios, doamnă, spuse băieţelul, ezitant.

– Noi ziceam că Jimmy – celălalt băieţel – arăta ca un pirat, spuse Victoria. Şi foarte curînd, vroiam cu toţii să ne acoperim un ochi. Vrei să te vizitez şi să ne jucăm de-a piraţii?

Băieţelul încuviinţă din cap şi se întoarse zîmbind spre ceilalţi copii mai mari.

– Ce a spus doamna? îl întrebară ei, cînd Jason îi făcu semn vizitiului să pornească.

Billy îşi vîrî mîinile în buzunare şi declară mîndru:

– Mi-a spus că *eu* îi pot spune Tory.

Copiii li se alăturară adulţilor care formară o procesiune, urmînd trăsura în sus pe deal, în ceea ce Victoria presupuse că era un fel de obicei sătesc festiv, cînd stăpînul moşiei se căsătorea. La vremea

cînd caii treceau prin porţile masive de fier de la Wakefield Park, o mică armată de săteni venea în urma lor, în timp ce alţii, mai mulţi, îi aşteptau de a lungul drumului larg, străjuit de pomi, care traversa parcul. Victoria se uită nesigură spre Jason şi putea jura că acesta îşi ascundea zîmbetul.

Motivul zîmbetului său deveni evident de îndată ce trăsura se apropie de conacul uriaş. Îi spusese lui Jason că visul ei dintotdeauna era acela de a se căsători într-un sătuc şi să sărbătorească evenimentul alături de săteni şi într-un ciudat de exaltat gest, enigmaticul bărbat cu care tocmai se măritase încercă să-i îndeplinească măcar o parte din visul ei. Acesta transformase pajiştile de la Wakefield într-un imens pavilion al florilor. Baldachine uriaşe de orhidee albe, crini şi trandafiri se întindeau deasupra meselor lungi aşternute cu platouri din argint, cu porţelanuri şi mîncăruri. Pavilionul din capătul îndepărtat al pajiştei era acoperit cu flori şi şiruri de lampioane vesel colorate. Torţe ardeau luminos peste tot unde se uita, îndepărtînd întunericul care se lăsa şi adăugînd o strălucire misterioasă, festivă, scenei.

În loc să se enerveze că şi-a lăsat majoritatea oaspeţilor la Londra, Jason cheltuise, evident, o avere ca să transforme, pentru ea, locul într-un paradis de o frumuseţe excentrică şi invitase întreg satul să vină şi să petreacă la nunta lor. Pînă şi natura colaborase cu planul lui Jason, pentru că norii începeau să se risipească, goniţi de soarele care apunea şi care decora cerul cu întinderi vii de roz şi purpuriu.

Trăsura se opri în faţa casei şi Victoria privi în jurul ei, spre ceea ce era dovada atenţiei lui Jason – o atenţie care era în directă contradicţie cu faţada lui normală de rece indiferenţă. Se uită apoi la el, văzînd

acel mic zîmbet care-i încreţea colţurile ochilor, în ciuda eforturilor acestuia de a şi-l ascunde şi îşi puse încet mîna pe braţul lui.

– Jason, îţi mulţumesc, şopti ea cu vocea tremurîndu-i de emoţie. Amintindu-şi apoi de avertizarea lui de a-i mulţumi cu un sărut, îşi puse mîna pe pieptul lui puternic şi îl sărută, cu tandreţe ruşinoasă.

Vocea veselă, cu accent irlandez, a unui bărbat o făcu pe Victoria să revină tresărind înapoi, la realitate.

– Jason, băiete, ai de gînd să cobori din trăsură şi să mă prezinţi miresei tale, sau trebuie să mă prezint singur?

Jason se răsuci în loc şi pe chipul lui bronzat se aşternu o plăcută surpriză, în timp ce cobora din trăsură. Întinse mîna spre mîna cafenie a irlandezului, dar bărbatul îl strînse într-o îmbrăţişare de urs mare.

– Deci, spuse străinul într-un tîrziu, apucîndu-l pe Jason de umeri şi zîmbindu-i cu neascunsă afecţiune, în sfîrşit, ţi-ai luat nevastă care să-ţi încălzească palatul ăla mare şi rece. Dar puteai aştepta să intru şi eu în port, ca să particip la ceremonie, glumi acesta.

– Nu mă aşteptam să te văd mai devreme de o lună, spuse Jason. Cînd te-ai întors?

– Am aşteptat să văd vasul descărcat şi azi am venit acasă. Acum o oră am ajuns aici, dar în loc să te găsesc la muncă, am aflat că erai ocupat să te însori. În sfîrşit, n-ai de gînd să mă prezinţi o dată soţiei tale? întrebă el, bine dispus.

Jason se întoarse să o ajute pe Victoria să se dea jos şi apoi îi prezentă marinarul drept căpitanul Michael Farrell. Căpitanul Farrell avea în jur de cincizeci de ani, presupuse Victoria, avea un păr des, acaju şi cei mai veseli ochi de culoarea alunei, pe care-i văzuse ea vreodată. Avea faţa bronzată şi

ridată de intemperii, cu linii fine care se răspîndeau de la colţurile ochilor, mărturie a unei vieţi întregi petrecute pe punte. Victoria îl plăcu pe loc, dar auzindu-se apelată pentru prima oară ca soţia lui Jason, se derută într-atît încît îl salută pe Mike Farrell cu formalitatea rezervată care i se ceruse, de la venirea ei în Anglia.

Cînd făcu aşa, expresia Căpitanului Farrell se schimbă. Aprobarea caldă dispăru din ochii lui şi comportamentul său depăşi cu mult propria ei rigiditate.

– Este o încîntare să vă cunosc, Lady Fielding, intonă el cu o plecăciune scurtă, rece. Scuzaţi-mi ţinuta nepotrivită. Nu am ştiut, cînd am venit aici, ca va începe în curînd o petrecere. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, dar am fost cinci luni pe mare şi abia aştept să mă întorc la căminul meu.

– Ah, dar nu puteţi pleca! spuse Victoria, reacţionînd cu acea căldură lipsită de afectare, care era mult mai firească decît rigiditatea oficială. Vedea că Farrell era un prieten special al lui Jason şi dorea cu disperare să-l facă să se simtă bine primit.

– Soţul meu şi cu mine sîntem exagerat îmbrăcaţi pentru acest moment al zilei, glumi ea. În plus, cînd am fost şi eu pe mare, şase săptămîni, efectiv tînjeam să mănînc la o masă care să nu se clatine şi să nu se învîrtă şi sînt convinsă că mesele noastre vor rămîne acolo unde sînt.

Căpitanul Farrell o studie, nesigur ce să creadă despre ea.

– Presupun că nu v-a plăcut călătoria, Lady Fielding? întrebă el, fără prea multă implicare.

Victoria scutură din cap, zîmbind molipsitor.

– Nu atît de mult cît mi-a plăcut cînd mi-am rupt bratul sau cînd am avut pojar – cel puţin atunci nu am vărsat aşa cum am făcut o săptămînă întreagă pe mare. Mă tem că nu sînt un marinar prea bun, pentru că mi-a fost ruşinos de frică atunci cînd s-a stîrnit o furtună, chiar înainte de a-mi fi revenit din răul de mare.

– Dumnezeule Mare! spuse Căpitanul Farrell, zîmbetul lui recăpătînd o parte din căldura iniţială. Dar să nu vă acuzaţi de laşitate din cauza asta. Marinari încercaţi s-au temut să nu moară, în timpul unei furtuni în Atlantic.

– Da, dar eu, îl contrazise Victoria rîzînd, eu m-am temut că *nu* o să mor.

Mike Farrell îşi dădu capul pe spate şi rîse; apoi îi apucă Victoriei amîndouă mîinile în palmele lui uriaşe, pline de bătături şi îi zîmbi.

– O să fiu încîntat să rămîn alături de dumneavoastră şi de Jason. Scuzaţi-mă că am fost atît de.... ăă.... de ezitant, mai devreme.

Victoria încuviinţă fericită din cap. Apoi se servi cu un pahar de vin de pe o tavă purtată de un valet şi se îndepărtă să stea de vorbă cu cei doi fermieri care o aduseseră la Wakefield, în ziua sosirii ei.

După plecarea ei, Mike Farrell se întroarse spre Jason şi spuse încet:

– Cînd am văzut-o sărutîndu-te în trăsură, mi-a plăcut pe loc, Jason. Dar cînd m-a salutat impecabil – cu privirea aceea goală, ca şi cum nu m-ar fi văzut – m-am temut o clipă că te-ai însurat cu o altă nenorocită ca Melissa.

Jason o privi pe Victoria făcîndu-i pe cei doi fermieri stînjeniţi să se simtă bine.

– Nu are nimic distant în ea. Cîinele ei este pe jumătate lup şi ea este pe jumătate peşte. Servitorii mei sînt nebuni după ea, Charles o adoră şi toţi fanţii stupizi din Londra visează că sînt îndrăgostiţi de ea.

– Inclusiv tu? întrebă Mike Farrell, direct.

Jason o privi pe Victoria terminîndu-şi vinul şi întinzîndu-se după un alt pahar. Singura cale de a se fi putut mărita cu el astăzi a fost aceea de a pretinde că el era Andrew şi chiar şi aşa, a fost aproape de a-l părăsi acolo, în faţa altarului, în prezenţa celor 800 de invitaţi. Cum pînă atunci nu o mai văzuse niciodată bînd mai mult de o înghiţitură de vin, iar acum era deja la al doilea pahar, Jason presupuse că acum încerca să-şi amorţească repulsia de a trebui să se culce cu el, la noapte.

– Nu pari cel mai fericit mire, spuse Mike Farrell, observînd încruntarea lui Jason.

– Nu am fost niciodată mai fericit, replică Jason cu amărăciune şi se îndepărtă să-i salute pe oaspeţii ale căror nume nu le cunoştea, ca să îi poată prezenta femeii cu care începea să regrete că se căsătorise. Îşi îndeplini funcţia de gazdă şi îşi îndeplini rolul de mire cu aerul unei cordialităţi zîmbitoare, în tot acest timp amintindu-şi că Victoria a fost aproape gata să fugă de lîngă el, în biserică. Amintirea era cumplit de dureroasă şi de umilitoare şi nu şi-o putea scoate din minte.

Stelele sclipeau pe cer cînd Jason stătea pe margine şi o privea dansînd cu judecătorul local şi cu Mike Farrell şi apoi cu cîţiva săteni. Îl evita în mod deliberat, ştia asta şi în acele rare ocazii cînd ochii lor se întîlneau, Victoria îşi întorcea repede privirea.

Victoria îşi scosese de mult vălul şi comandase orchestrei melodii mai vesele, apoi îi fermecase pe

tineni rugîndu-i să o înveţe dansurile locale. La vremea cînd luna se ridicase sus de tot pe cer, toată lumea dansa şi bătea din palme şi toţi se distrau de minune, inclusiv Victoria care terminase deja al cincelea pahar cu vin. Era clar că încerca să se îmbete, îşi spuse Jason sarcastic, remarcînd bujorii din obrajii ei. Dezgustul îi aduse un nod în stomac, amintindu-şi de speranţele pe care şi le pusese în noaptea aceasta, pentru viitorul lor. Ca un prost, îşi imaginase că în sfîrşit era la un braţ de fericire.

Sprijinidu-se de un copac, stătea şi o privea, întrebîndu-se de ce femeile erau atît de atrase de el pînă să se căsătorească, după care îl detestau. O făcuse din nou, îşi spuse el furios. Făcuse de două ori aceeaşi greşeală idioată – se căsătorise cu o femeie care fusese de acord cu asta pentru că vroia *ceva* de la el, nu pentru că îl vroia pe el.

Melissa dorise orice bărbat pe care-l vedea, exceptîndu-l pe el. Victoria nu-l dorea decît pe Andrew – bunul, blîndul, nobilul Andrew, *cel lipsit de coloană vertebrală*.

Singura diferenţă dintre Melissa şi Victoria era aceea că Victoria era o actriţă mult mai bună, decise Jason. El ştiuse dela început că Melissa era o căţea egoistă, calculată, dar crezuse că Victoria era mai aproape de un înger... un înger căzut, desigur – mulţumită lui Andrew – dar el nu o condamnase pentru asta. Dar acum, da. O dispreţuia pentru că i se oferise de bună voie lui Andrew dar evita totuşi să i se ofere soţului ei, ceea ce era exact ce încerca să facă acum, bînd suficient vin ca să devină insensibilă. Ura felul în care îi tremurase în braţe şi îi evitase privirea, cînd a dansat cu ea, puţin mai devreme, ca apoi să se

cutremure cînd i-a sugerat că era timpul să intre în casă.

Calm, Jason se întrebă cum de reuşea să-şi facă amantele să strige în extaz în braţele lui, în timp ce femeile cu care se însura nu mai doreau nimic, din clipa în care fuseseră depuse jurămintele. Se întreba de ce îi era lui atît de uşor să facă bani, în timp ce fericirea îl evita. Era clar că ticăloasa aceea viciosă care îl crescuse avusese dreptate – el era produsul diavolului, care nu avea dreptul la viaţă şi cu atît mai puţin, la fericire.

Singurele trei femei care au făcut vreodată parte din viaţa lui – Victoria, Melissa şi mama lui vitregă – văzuseră cu toate în el ceva care îl făcea demn de dispreţ şi urît în ochii lor, deşi amîndouă soţiile lui îşi ascunseseră repulsia pînă după căsătorie, cînd bogăţia lui le aparţinea, în sfîrşit.

Cu o decizie implacabilă, Jason se apropie de Victoria şi îi puse mîna pe braţ. Aceasta tresări şi se trase ca şi cum ar fi ars-o atingerea lui.

– Este tîrziu şi este timpul să intrăm, spuse el.

Chiar şi în lumina lunii chipul ei păli vizibil şi o privire hăituită, de încolţire, îi mări ochii.

– D-dar nu e chiar aşa de tîrziu...

– Este destul de tîrziu ca să mergi la culcare, Victoria, îi spuse el brutal.

– Dar mie nu mi-e deloc somn!

– Bine, spuse Jason cu deliberată cruzime. Ştia că aceasta înţelesese, pentru că tremura toată.

– Am făcut un tîrg, spuse el aspru şi mă aştept să-ţi respecţi partea, indiferent cît de dezgustător găseşti să te duci la culcare cu mine.

Vocea lui rece, autoritară, îi îngheţă oasele. Dînd din cap aprobator, Victoria intră ţeapănă în casă şi urcă în noile ei camere, lipite de ale lui Jason.

Intuindu-i starea, Ruth o ajută în tăcere pe Victoria să-şi scoată rochia de mireasă şi să-şi îmbrace cămaşa de noapte din satin crem şi neglijeul din dantelă pe care îl crease Madame Dumosse special pentru noaptea nunţii.

Victoria simţi fierea ridicîndu-i-se în gîtlej şi o cuprinse groaza cînd Ruth se duse să-i pregătească patul. Vinul pe care îl băuse, în speranţa că îi va linişti teama, îi dădea acum o stare de ameţeală şi de greaţă. În loc să o calmeze, aşa cum făcuse altădată, o făcea să se simtă violent de rău, aducînd-o în imposibiltatea de a-şi controla emoţiile. Îşi dori teribil să nu se fi atins de el. Singura dată cînd mai băuse puţin mai mult decît o înghiţitură a fost după înmormîntarea părinţilor ei, cînd doctorul Morrison insistase să bea două pahare. Vomitase şi îi spusese acestuia că probabil făcea parte dintre cei care nu suportau vinul.

Cu descrierea sinistră a lui Miss Flossie urlîndu-i în minte, Victoria se duse spre pat. În curînd sîngele ei se va împrăştia peste aceste aşternuturi, îşi spuse ea îngrozită. Cît de mult sînge? Cît de mult o va durea? O cuprinse o transpiraţie rece şi o luă cu ameţeală, în timp ce Ruth bătea pernele. Se sui în pat ca o păpuşă, încercînd să-şi controleze panica cutremurătoare şi greaţa tot mai puternică. Nu trebuie să strige sau să arate repulsie, îi spusese Miss Flossie, dar cînd Jason deschise uşa dintre camerele lor şi intră îmbrăcat într-un halat din brocart castaniu, care îi arăta mult din pieptul şi picioarele goale, Victoria nu-şi putu stăpîni un oftat de spaimă.

– Jason! izbucni ea împingîndu-se înapoi, în pern
– Pe cine altcineva te aşteptai să vezi - p Andrew? întrebă el, apoi îşi duse mîinile la cordonul de satin care ţinea împreună cele două feţe al halatului şi teama Victoriei se transformă în panică.

– N-nu face asta, se rugă ea sălbatic, incapabilă s vorbească sau să gîndească coerent. Un gentleman nu se dezbracă în faţa unei doamne, chiar dacă *sînt* căsă..t...toriţi.

– Eu cred că am mai avut discuţia asta înainte, dar în cazul în care ai uitat, îţi amintesc din nou că eu nu sînt un gentleman. Mîinile lui traseră de capetele cordonului.

– Totuşi, dacă vederea trupului meu ne-gentleman îţi ofensează sensibilitatea, poţi rezolva problema închizînd ochii. Singura altă soluţie ar fi ca eu să mă sui în pat şi *apoi* să-mi scot halatul, dar această variantă îmi ofensează *mie* sensibilităţile. Îşi desfăcu halatul, ieşind afară din el şi ochii Victoriei se făcură mari de teroare mută, la vederea trupului lui masiv, muşchiulos.

Orice cît de mică, secretă speranţă nutrise Jason că aceasta s-ar putea supune doritoare avansurilor lui, dispăru cînd Victoria închise ochii şi îşi îndepărtă faţa de la el.

Jason o privi şi apoi, cu deliberare crudă, trase de cuverturile strînse în pumnii ei şi le dădu deoparte. Se băgă în pat lîngă ea şi fără un cuvînt îi desfăcu cordonul neglijeului din satin şi dantelă; apoi îşi trase respiraţia în timp ce privea perfecţiunea goală a trupului ei.

Sînii Victoriei erau plini şi pîrguiţi, talia, mică, iar coapsele, uşor rotunjite. Picioarele ei erau lungi şi incredibil de frumos formate, cu pulpe şi gambe

delicate. În timp ce îşi plimba privirea peste ea, roşeaţa îi pătă pielea ivorie iar cînd mîna lui se întinse spre sînul voluptuos, întregul ei trup se chirci şi se întări, respingîndu-i atingerea.

Pentru o femeie experimentată, era rece şi lipsită de dorinţă ca un bolovan, zăcînd acolo cu faţa întoarsă, încreţită de repulsie. Jason se gîndi să o cucerească, făcînd-o să coopereze, apoi renunţă la idee. Aproape că îl lăsase mofluz în faţa altarului, în dimineaţa asta şi era clar că nu avea nici cea mai mică dorinţă să suporte mîngîierile lui prelungite.

– Nu face asta, se ruga ea frenetic în timp ce îi mîngîia sînul. O să vărs! strigă ea, încercînd să se dea jos din pat. Mă faci să vărs!

Cuvintele ei îi ciocăniră creierii ca nişte unghii ascuţite şi o furie neagră explodă în el. Vîrîndu-şi mîinile în părul ei luxuriant, Jason se rostogoli peste ea.

– În cazul ăsta, mîrîi el furios, haide să terminăm cît mai repde.

Imagini cu sînge şi dureri cumplite o răvăşiră pe Victoria şi la greaţa cauzată de vin se adăugă şi această teroare.

– Nu vreau asta! strigă ea, demnă de milă.

– Am făcut o înţelegere şi cîtă vreme sîntem căsătoriţi, trebuie să o respecţi, şopti el în timp ce-i despărţea coapsele ţepene. Victoria scînci cînd bărbăţia rigidă se îndreptă cu nerușinare spre ea, dar undeva în străfundurile minţii ei şocate ştia că acesta avea dreptate cu privire la înţelegerea lor şi încetă să se mai lupte.

– Relaxează-te, o preveni el cu asprime, în întunericul de deasupra ei. Poate că nu sînt la fel de

atent ca dragul tău Andrew, dar totuşi nu vreau să-ţi fac rău.

Referirea lui vicioasă la Andrew într-un asemenea moment îi sfîşie inima şi tortura ei izbucni într-un strigăt de durere cînd Jason pătrunse în ea. Trupul i se zgîrci sub el şi din ochi îi ţîşniră lacrimi, în două fluvii fierbinţi, în timp ce soţul ei o folosea fără blîndeţe şi fără iubire.

În clipa în care greutatea lui se ridică de pe ea, Victoria se întoarse pe o parte, îngropîndu-şi faţa în pernă, cu trupul zguduit de hohote de groază şi de şoc.

– Pleacă, îi spuse ea cu voce sugrumată, ducîndu-şi genunchii la piept şi încolăcindu-se într-o minge de suferinţă. Pleacă, pleacă!

Jason ezită, apoi se rostogoli afară din pat, îşi luă halatul şi ieşi din cameră. Închise uşa în urma lui, dar sunetele plînsului ei continuau să-l urmărească. Gol, se duse la bufet, smulse de acolo un decantor cu coniac şi îşi umplu un pahar pe jumătate, încercînd sa scape de amintirea rezistenţei ei şi a scîrbei ei sfîşietoare, să-şi alunge gîndul de la faţa ei răvăşită, cînd încercase să-şi elibereze mîna, în faţa altarului.

Cît de prost a fost ca să creadă că simţise căldură din partea Victoriei, cînd l-a sărutat. Cînd îi sugerase el prima oară să se căsătorească, Victoria i-a spus că nu vrea să se mărite cu el.Cu mult timp în urmă, cînd aceasta aflase despre presupusa lor logodnă, i-a spus ce gîndea de fapt cu adevărat despre el: *„Eşti un monstru rece, arogant, crud.... Nicio femeie cu mintea întreagă nu s-ar mărita cu tine.... Nu valorezi nici cît a zecea parte din Andrew....*

Crezuse fiecare cuvînt pe care îl spusese.

Ce prost a putut fi, să creadă că totuşi îi păsa de el. Jason se întoarse să pună paharul înapoi pe bufet şi îşi surprinse imaginea în oglindă. Dîre de sînge se întinseseră pe coapsele lui.

SîngeleVictoriei. Poate că inima ei îi aparţinuse lui Andrew, dar nu şi trupul ei frumos – pe acesta i-l dăruise doar lui. Se zgîi la el, în timp ce în venele lui începea să se prelingă, asemenea unui acid, scîrba de el însuşi. Fusese atît de afurisit de gelos, atît de mînit de încercarea ei de a-l părăsi în faţa altarului, încît nici măcar nu observase că era virgină.

Închise ochii agonizînd de remuşcări, incapabil să-şi suporte imaginea. Nu-i arătaseVictoriei mai multă tandreţe şi consideraţie, cît un marinar beat, unei curve plătite.

Se gîndi acum la cît de uscat şi de strîmt fusese tunelul ei, cît de mică şi de fragilă se simţise ea în braţele lui, cît de vicios se folosise de ea şi fu cuprins de un nou val de regrete agonizante.

Deschizînd ochii, se uită la el, în oglindă, ştiind că îi transformase noaptea nunţii într-un coşmar. Victoria era, desigur, îngerul acela curajos, nobil, spiritual, aşa cum gîndise despre ea de la bun început. Iar el – el era exact cum îi striga mama lui vitregă, pe cînd era copil: era urzeala diavolului. Creaţia diavolului.

Ridicînd din umeri în halatul lui, Jason luă o cutie de catifea de pe bufet şi se întoarse în camera Victoriei. Rămase în picioare lîngă pat, privind-o dormind.

– Victoria, şopti el. Aceasta se strînse în somn auzindu-i vocea şi remuşcarea îl duru pe Jason. Cît de vulnerabilă şi de rănită arăta; cît de incredibil de frumoasă era, cu părul revărsat peste perne, sclipind în lumina lumînărilor.

Jason o privi într-o tăcere tulburată, nedorind să o trezească. Într-un tîrziu, se aplecă şi îi trase uşor cuverturile peste umerii goi, delicaţi, apoi îi dădu deoparte de pe frunte părul greu.

– Îmi pare rău, îi şopti el soţiei adormite.

Suflă în lumînare şi puse cutiuţa din catifea pe măsuţa de lîngă pat, unde aceasta se va uita cu siguranţă, cînd se va trezi. Diamantele o vor mai liniştii. Femeile sînt în stare să uite orice, de dragul diamantelor.

CAPITOLUL 22

Victoria deschise ochii şi se uită indiferentă afară pe fereastră, la un cer întunecat, acoperit. Somnul atîrna deasupra ei ca un păienjeniş dens, încolăcindu-i gîndurile trezirii, în timp ce se uita fără nici un ţel la draperiile nefamiliare, roz şi aurii, care atîrnau din colţurile de deasupra patului.

Se simţea inertă şi amorţită, ca şi cum nu ar fi dormit deloc, dar nici nu avea vreo chemare specială să se culce la loc sau să se trezească complet. Mintea ei plutea fără ţel, ca apoi, bursc, să înceapă să se limpezească.

Dumnezeule Mare, era măritată! Cu adevărat măritată. Era soţia lui Jason.

Îşi reţinu un strigăt de protest la gîndul acesta şi se ridică brusc, în şezut, la amintirea deplină a nopţii trecute. Deci asta era ceea ce încercase să îi explice Miss Flossie, în dorinţa ei de a o avertiza. Nici o mirare că femeile nu discutau despre asta! Dădu să se repeadă jos din pat, ca răspuns la un întîrziat instinct de a zbura de aici; apoi se controlă, îndreptă pernele şi se lăsă la loc sprijinită de ele, muşcîndu-şi buza de jos. Îi reveniră detaliile umilitoare ale nopţii nunţii cu o dureroasă claritate şi se strînse, amintindu-şi

cum se dezbrăcase Jason de halat în faţa ei, cu atîta cruzime. Se cutremură amintindu-şi felul în care o pomenise de Andrew, apoi se folosise de ea. Se folosise de ea ca şi cum ar fi fost un animal, un animal prost, fără sentimente sau emoţii, care nu merita nici tandreţe şi nici bunătate.

O lacrimă îi tremură pe obraz, gîndindu-se la seara care va urma şi la mîine seară şi la toate nopţile de acum înainte, pînă cînd Jason va putea, în sfîrşit, avea un copil de la ea. De cîte dăţi va fi nevoie? De o duzină? De două duzini? De mai multe? Nu, te rog, nu de mai multe. Nu ar fi suportat atît de multe.

Îşi îndepărtă cu mînie lacrimile, furioasă pe ea pentru că sucombase în faţa spaimei şi a slăbiciunii. Noaptea trecută Jason îi spusese că intenţiona să continue să-i facă acest lucru urît, umilitor – doar era parte din tîrgul lor. Acum, că ştia ce presupunea cu adevărat acest tîrg, vroia să iasă imediat din el!

Dădu deoparte cuverturile şi coborî din coconul de mătase, care ar fi trebuit să fie compensaţia ei pentru o viaţă de nefericire, impusă de un bărbat cinic, fără inimă. Ei bine, ea nu era o mironosiţă de englezoaică, temătoare să se apere singură sau să înfrunte lumea. Ea ar fi preferat să înfrunte un pluton de puşcaşi decît o altă noapte asemeni celei care tocmai trecuse! Putea foarte bine să se lipsească de lux, dacă acesta era preţul.

Se uită în cameră, de jur împrejur, încercînd să-şi facă planul pentru viitorul ei pas şi privirea îi căzu pe o cutie din catifea neagră, de pe măsuţa de lîngă pat. O luă şi deschise încuietoarea, apoi scrîşni din dinţi, furioasă la vederea spectaculosului colier cu diamante, care se afla înăuntru. Avea mai bine de cinci centimetri lăţime şi era modelat ca să arate ca o

delicată cunună din flori, cu diamante tăiate în diverse forme, ca să modeleze petalele şi frunzele lalelelor, trandafirilor şi orhideelor.

Furia o cuprinse ca o ceaţă roşie, în timp ce luă colierul de încuietoare, ţinîndu-l cu două degete ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos, dîndu-i apoi drumul înapoi în cutie, într-o grămadă lipsită de ceremonie.

Acum înţelegea ce o preocupase pe ea tot timpul, în legătură cu darurile pe care i le făcea Jason şi cu pretenţia lui de a-i mulţumi cu un sărut. O cumpăra. El efectiv credea că ea putea fi cumpărată – obţinută asemenea unei tîrfe din port. Nu – nu una ieftină, ci una scumpă, dar oricum, tot o tîrfă.

După noaptea trecută, Victoria se simţea deja folosită şi rănită; colierul adăuga o altă insultă listei tot mai mari a ofenselor din partea lui Jason. Nu-şi putea imagina cum fusese în stare să creadă că acesta ţinea la ea, că avea nevoie de ea. El nu ţinea la nimeni, nu avea nevoie de nimeni. Ar fi trebuit să ştie mai bine – chiar el spusese asta.

Bărbaţii! îşi spuse Victoria furioasă, cu pete roşii, aprinse, în obraji. Ce monştri puteau fi – Andrew, cu falsele lui declaraţii de dragoste şi Jason care credea că se putea folosi de ea, plătind-o cu un afurisit de colier.

Înfiorîndu-se la durerea pe care o simţea între picioare, se dădu jos din pat şi se duse în baia din marmură, alăturată apartamentului ei şi aflată în partea opusă băii lui Jason. O să ceară divorţul, decise ea. Auzise ea despre aşa ceva. O să-i spună lui Jason că vroia să divorţeze, imediat.

Ruth apăru exact cînd Victoria ieşea din cadă.

Faţa micuţei subrete era învăluită într-un zîmbet misterios, în timp ce mergea în vîrful picioarelor prin

cameră şi se uita în jur. Orice s-ar fi aşteptat [illegible] vadă, dar în nici un caz pe stăpîna ei trav[illegible] milităreşte camera, gata sculată şi îmbăiată, [illegible] şurată într-un prosop, periindu-şi la repezeală p[illegible] Şi nici nu se aşteptase să o audă pe proa[illegible] mireasă a lui Jason Fielding, despre care circ[illegible] zvonuri că era un amant irezistibil, spunînd pe un t[illegible] glacial:

– Nu are rost să te strecori pe aici ca şi cum te-ai teme şi de umbra ta, Ruth. Monstrul este în camera alăturată, nu aici.

– M-monstru, domnişoară? se bîlbîi biata fată. Ah, rîse ea apoi nervos, crezînd că se înşelase. Aţi spus probabil „maestrul", iar eu am crezut că aţi spus...

– Am spus „monstrul", aproape că izbucni Victoria. Sunetul vocii ei aprige o făcu să-şi revină pe loc.

– Îmi pare rău, Ruth. Sînt doar puţin... mă rog, obosită, cred.

Din cine ştie ce motiv, aceste cuvinte o făcură pe fată să chicotească şi să se înroşească, ceea ce o enervă pe Victoria, aflată deja în pragul isteriei în ciuda eforturilor pe care le făcea, repetîndu-şi într-una că era rece şi logică şi hotărîtă. Aşteptă, bătînd darabana cu degetele, pînă cînd Ruth termină de făcut ordine prin cameră. Ceasul de pe poliţă arăta ora unsprezece cînd ieşi prin uşa apartamentului ei, cea prin care intrase Jason, noaptea trecută. Se opri cu mîna pe clanţă, încercînd să-şi găsească stăpînirea de sine. Trupul îi tremura ca gelatina la gîndul de a-l înfrunta şi de a-i cere divorţul, dar era decisă să facă întocmai şi nimic nu avea să îi schimbe hotărîrea. Îndată ce îl va informa că mariajul lor a luat sfîrşit, Jason nu va mai avea drepturi maritale. Mai tîrziu, va decide încotro să o apuce şi ce anume va

face. Dar pentru moment, trebuia să-l convingă să accepte divorţul. Dar oare chiar avea nevoie de acordul lui? Cum nu era sigură, decise că era înţelept să nu-l înrăiască în mod inutil, făcîndu-l să o refuze. Dar nici nu trebuia să se eschiveze prea mult.

Victoria îşi îndreptă umerii, îşi strînse cordonul halatului, apăsă clanţa şi intră în camera lui Jason.

Suprimîndu-şi dorinţa de a-l lovi în cap cu ulciorul din porţelan de pe noptieră, spuse cît se poate de civilizat:

– Bună dimineaţa.

Jason deschise brusc ochii, dintr-o dată alert, aproape îngrijorat, apoi zîmbi. Acest zîmbet somnoros, senzual, care altă dată i-ar fi topit poate inima, o făcu acum să scrîşnească din dinţi. Reuşi totuşi să păstreze o expresie politicoasă, aproape plăcută.

– Bună dimineaţa, spuse Jason răguşit, plimbîndu-şi ochii de-a lungul trupului ei voluptuos, învăluit în halatul din catifea aurie, moale, senzual. Amintindu-şi felul în care o asaltase noaptea trecută, Jason îşi smulse ochii de pe halatul ei şi îşi mişcă trupul, ca să-i facă loc alături de el, în pat. Profund impresionat de venirea ei ca să-i ureze bună-dimineaţa, cînd avea tot dreptul să îl dispreţuiască pentru noaptea trecută, bătu cu palma pe locul eliberat şi spuse cu blîndeţe:

– Nu vrei să te aşezi?

Victoria era atît de preocupată să găsească o modalitate de a-i spune ce avea de spus, încît acceptă automat invitaţia lui Jason.

– Mulţumesc, spuse ea politios.

– Pentru ce? glumi el.

Era exact deschiderea pe care o căuta Victoria.

– Îţi mulţumesc pentru totul. În multe privinţe, ai fost extrem de bun cu mine. Ştiu cît de nefericit ai fost

cînd am apărut la uşa ta, în urmă cu două luni, dar chiar dacă nu m-ai dorit aici, m-ai lăsat totuşi să stau. Mi-ai cumpărat haine frumoase şi m-ai dus la petreceri, ceea ce a fost excesiv de amabil din partea ta. Te-ai luptat în duel pentru mine, ceea ce nu era cîtuşi de puţin necesar, dar a fost foarte galant din partea ta. Te-ai căsătorit cu mine la biserică, ultimul lucru pe care ţi l-ai fi dorit tu şi mi-ai oferit o petrecere frumoasă aici, noaptea trecută şi ai invitat oameni pe care nu i-ai cunoscut, doar ca să-mi faci mie plăcere. Îţi mulţumesc pentru toate astea.

Jason întinse mîna, frecîndu-şi încet degetele de obrazul ei.

– Cu multă plăcere, spuse el încet.

– Acum însă aş vrea să divorţez.

Lui Jason îi îngheţă mîna în loc.

– *Ce* vrei? spuse el, într-o şoaptă ameninţătoare.

Victoria îşi încleşta şi îşi descleşta mîinile în poală, dar rămase decisă.

– Vreau să divorţez, repetă ea cu un calm prefăcut.

– Aşa, pur şi simpliu? spuse el cu o voce cumplit de catifelată. Deşi Jason era cît se poate de dispus să accepte că o tratase urît în noaptea trecută, nu se aşteptase la aşa ceva.

– Vrei să divorţezi după o singură zi de căsătorie?

Victoria aruncă o privire spre ochii lui strălucitori de furie şi se ridică repede, dar Jason o prinse de încheietura mîinii şi o trase înapoi.

– Nu mă brutaliza, Jason, îl preveni ea.

Jason, care o lăsase azi noapte ca pe un copil rănit, se confrunta acum cu o femeie pe care nu o recunoştea – o superbă femeie bărbătoasă, furioasă, stăpînă pe ea. În loc să îşi ceară scuze, aşa cum intenţionase cu cîteva minute în urmă, spuse:

– Eşti absurdă. În ultimii cincizeci de ani nu au fost mai mult de cîteva divorţuri în Anglia şi nu va exista nici un divorţ între noi doi.

Victoria îşi eliberă braţul cu o smucitură care aproape îi dislocă umărul, apoi se retrase departe de atingerea lui, cu pieptul ridicîndu-se şi revenind la loc, de furie şi de spaimă.

– Eşti un animal! şuieră ea. Eu nu sînt absurdă şi nu voi mai fi folosită ca un animal, niciodată!

Se duse înapoi în camera ei şi trînti uşa, apoi o încuie, cu zgomot.

Nu făcuse mai mult de cîţiva paşi, cînd uşa se redeschise în spatele ei cu un zgomot exploziv şi zbură din ramă, rămînînd atîrnată ca beată, într-o balama. Jason stătea în golul rămas, cu faţa albă de furie, şuierînd printre dinţi.

– În viaţa ta să nu mai încui vreo uşă, de mine. Şi în viaţa ta să nu mă mai ameninţi cu divorţul! Casa asta este proprietatea mea, potrivit legii, aşa cum, potrivit legii şi tu eşti proprietatea mea. M-ai înţeles?

Victoria confirmă din cap, nefericită, ferindu-se, mintal, de violenţa oarbă care fulgera din ochii lui. Jason se întoarse pe călcîie şi ieşi din cameră, lăsînd-o tremurînd de frică. Niciodată nu mai văzuse o furie atît de vulcanică, la o fiinţă omenească. Jason nu era un animal, era un monstru nebun.

Aşteptă, ascultînd sunetele sertarelor deschise şi închise violent, în timp ce acesta se îmbrăca, căutînd înnebunită o cale de a scăpa din coşmarul care devenise viaţa ei. Cînd auzi uşa trîntindu-se şi ştiu că Jason coborîse, se duse şi se trînti pe patul ei. Rămase acolo gîndindu-se aproape o oră, dar nu găsi nici o scăpare. Era prinsă în cursă, pentru tot restul

vieţii ei. Jason spusese adevărul – era bunul lui, exact ca şi casa şi caii.

Dacă el nu era de acord cu divorţul, nu-şi putea imagina cum ar fi fost posibil să se despartă de el, pe cont propriu. Nici măcar nu era sigură că avea motivele necesare pentru a convinge un tribunal să-i acorde divorţul, dar era cît se poate de sigură că nu putea explica, în faţa unui grup de bărbaţi cu peruci pe cap, ce-i făcuse Jason noaptea trecută, ca să o determine să dorească divorţul.

Cînd îi venise ideea, azi-dimineaţă, se agăţase de ea ca de un fir de pai. Dar ideea era imposibil de radicală, îşi dădu ea seama cu un oftat nefericit. Era prinsă aici, în capcană, pînă cînd îi va dărui lui Jason fiul dorit. După care va fi legată în continuare de Wakefield prin însăşi existenţa acelui copil care ar fi putut-o elibera, dar ea ştia că nu va putea pleca niciodată, lăsînd un copil în urmă.

Victoria se uită în jur la încăperea luxoasă, neştiind ce să facă. Într-un fel va trebui să înveţe să se adapteze noii ei vieţi, să facă ce ştia mai bine, pînă cînd soarta va veni în ajutorul ei. Între timp, va trebui să aibă grijă să nu înnebunească, decise ea, lăsîndu-se cuprinsă de o acalmie amorţitoare. Putea petrece timp cu alţi oameni, putea pleca de acasă ca să se distreze sau să-şi vadă de problemele ei. Va trebui să găsească diversiuni amuzante care să o distragă de la problemele ei. Şi asta, chiar de la început. Ura compătimirea de sine şi refuza să se afunde în ea.

Îşi făcuse deja prieteni în Anglia; în curînd va avea un copil pe care să-l iubească şi care să o iubească, la rîndul lui. Va face ce va şti ea mai bine cu o viaţă pustie, umplînd-o cu orice o va putea ţine cu mintea limpede.

Îşi dădu părul pe spate, eliberîndu-şi faţa palidă şi se ridică, decisă să facă întocmai ce-şi propusese. Chiar şi aşa,umerii îi căzură cînd o sună pe Ruth. Se întrebă nefericită de ce o dispreţuia Jason atît de mult. Dorea dureros de mult pe cineva cu care să poată vorbi, căruia să i se destăinuie. Înainte îi avea pe mama ei, pe tatăl ei sau pe Andrew, cu care să discute şi pe care să-i asculte. Întotdeauna te ajută, dacă vorbeşti cu cineva despre ce te frămîntă. Dar de cînd a venit în Anglia, nu a mai avut pe nimeni. Sănătatea lui Charles era precară şi chiar din prima zi a ei aici, a trebuit să-şi pună pe faţă o mască a fericirii, în faţa lui. În plus, Jason era nepotul lui şi nu ar fi putut discuta cu unchiul acestuia temerile ei legate de Jason, chiar dacă Charles ar fi fost aici, la Wakefield. Caroline Collingwood era o prietenă bună şi loială, dar se afla la mile depărtare şi Victoria se îndoia că aceasta l-ar putea înţelege pe Jason.

Nu avea nimic de făcut, decise Victoria, decît să continue să ţină totul în ea, prefăcîndu-se că este fericită şi încrezătoare, pînă cînd – într-o bună zi – se va putea efectiv simţi din nou aşa. O să vină o vreme, îşi promise ea cu hotărîre, cînd va putea întîmpina noaptea fără teama că Jason va intra în camera ei. Va sosi o vreme cînd se va putea uita la el fără să simtă nimic – nici teamă, nici umilinţă, nici singurătate. Va veni şi ziua aceea – într-un fel, va veni! De îndată ce va da naştere unui copil, Jason o va lăsa în pace şi se rugă să se întîmple cît mai repede acest lucru.

– Ruth – spuse ea încordată, cînd apăru fata – vrei să rogi pe cineva să înhame un cal la cea mai mică trăsură pe care o avem – una pe care să o pot conduce uşor? Şi te rog, roagă pe cine va face asta, să aleagă cel mai blînd cal pe care-l avem – nu prea

sînt obişnuită să conduc trăsura. După asta, roag-o te rog pe doamna Craddock să pună în cîteva coşuri resturile de mîncare de la petrecere, ca să le pot lua cu mine.

– Dar, my lady, spuse Ruth ezitînd, uitaţi-vă afară, pe fereastră. S-a făcut frig şi o să vină furtuna. Vedeţi ce întunecat este cerul.

Victoria se uită afară pe fereastră, la cerul acoperit.

– Nu cred că o să plouă mai curînd de cîteva ceasuri, dacă o să plouă, stabili ea, disperată. Aş vrea să plec într-o jumătate de oră. Ah, Lordul Fielding a plecat sau este jos?

– Domnia Sa a plecat, my lady.

– Ştii întîmplător dacă a părăsit proprietatea, sau a ieşit doar prin împrejurimi? întrebă Victoria, incapabilă să-şi ascundă teama din voce. În ciuda deciziei ei de a se gîndi la Jason ca la un străin absolut şi de a-l trata ca atare, nu suporta ideea de a se confrunta cu el chiar acum, cînd emoţiile ei erau crude încă. În plus, era convinsă că acesta îi va porunci să rămînă acasă, nu să plece în pragul unei furtuni. Iar adevărul era că trebuia să iasă puţin din casă. Trebuia!

– Lordul Fielding a comandat să se lege caii la faeton şi a plecat. A spus că are nişte vizite de făcut. L-am văzut plecînd cu ochii mei, o asigură Ruth.

Cînd Victoria coborî, trăsura era încărcată cu mîncare şi aştepta pe alee.

– Ce să-i spun Domniei Sale? întrebă Northrup, părînd excesiv de derutat cînd Victoria insistă să plece, în ciuda avertizării lui că se apropie furtuna.

Victoria se întoarse, lăsîndu-l să-i pună pe umeri o pelerină uşoară, mov.

– Spune-i că i-am transmis la revedere, spuse Victoria, evaziv.

Ieşi, se duse după casă, îl dezlegă pe Lupu' şi reveni în faţă. Grăjdarul şef o ajută să se urce în trăsură şi Lupu' sări lîngă ea. Lupu' părea atît de fericit că a fost dezlegat din lanţ, încît Victoria îi zîmbi şi îl mîngîie pe capul lui regal.

– Eşti în sfîrşit liber. Ca şi mine, îi spuse ea uriaşului animal.

CAPITOLUL 23

Victoria trase de frîie cu mai multă convingere decît simţea şi calul nervos se repezi înainte, coama lui mătăsoasă strălucind în obscuritatea zilei.

– Uşurel acum, şopti Victoria, îngrozită. Era clar că Jason nu ţinea în grajd cai sedaţi, pentru trăsuri – iapa iute, înhămată la trăsura Victoriei era incredibil de greu de controlat. Se ridica în două picioare şi dansa, pînă cînd mîinile Victoriei deveniră roşii şi băşicate de la atîta tras de frîie.

Cînd Victoria ajunse aproape de sat, vîntul se înteţi şi un fulger despică cerul, în felii uriaşe, în timp ce tunetul bubui ameninţător şi cerul deveni aproape negru ca noaptea. Peste cîteva minute, cerul îşi deschise băierele şi începu să plouă în perdele groase, apa izbind-o în faţă, obturîndu-i vederea şi transformîndu-i mantaua într-o masă îmbibată de apă. Chinuindu-se să vadă drumul, Victoria îşi dădu părul de pe ochi şi se scutură de frig. Nu văzuse niciodată orfelinatul, dar Căpitanul Farrell îi spusese pe unde era drumul care ducea acolo, ca şi drumul care ducea la casa lui. Victoria îşi concentră privirea şi văzu ceva ce semăna cu unul din drumurile descrise de el. Acesta se bifurca spre stînga şi întoarse calul în

direcţia respectivă, neştiind exact dacă se îndrepta spre orfelinat sau spre casa Căpitanului Farrell. Dar nici nu-i păsa prea mult, atîta vreme cît avea să ajungă într-un loc cald, uscat şi să scape de potop. Drumul coti şi începu să urce printr-o pădure incredibil de deasă, trecu de două cabane părăsite, apoi se îngustă, devenind doar cît o potecă mîloasă care se transformă repede într-o rovină, sub torentul de apă.

Noroiul se lipea de spiţele rcţilor şi iapa începea să se lupte din greu, la fiecare pas, să-şi scoată copitele din mîlul adînc. Sus de tot, Victoria văzu o luminţă apărînd printre copaci. Tremurînd de uşurare şi de frig, întoarse spre o mică pajişte acoperită de un pîlc des de stejari bătrîni, cu ramurile unindu-se deasupra, ca o umbrelă prin care picura apa. Brusc, un fulger despică cerul, luminînd o căsuţă suficientă pentru o familie mică, dar precis nu suficient de spaţioasă pentru douăzeci de orfani. Tunetul bubui asurzitor deasupra şi iapa se sperie, dînd pe jumătate înapoi. Victoria sări din trăsură.

– Haide, gata, linişteşte-te, îi spuse ea calului cu voce blîndă, apucînd de căpăstru animalul nervos. Piciorul i se afundă în noroi şi duse calul la stîlpul din faţa căsuţei şi îl legă acolo.

Cu Lupu' protector lîngă ea, îşi ridică fustele leoarcă de apă, urcă treptele din faţa intrării şi bătu la uşă.

O clipă mai tîrziu uşa se deschise şi în faţa ei apăru chipul încercat al Căpitanului Farrell, a cărui siluetă era luminată de focul vesel din spatele lui.

– Lady Fielding! spuse acesta şi întinse mîna să o tragă repede înăuntru. Un mîrîit uşor, rău, venind dinspre Lupu', îl făcu să se oprească în mijlocul acţiunii şi făcu ochii mari la vederea animalului

cenuşiu, uriaş, ud, care mîrîia la el cu buza retrasă de pe coltii lui albi.

– Lupu', încetează! îi comandă Victoria şi animalul se supuse.

Fără să scape din ochi bestia feroce, Căpitanul Farrell o conduse prudent pe Victoria în casă. Lupu' venea lipit de picioarele acesteia, cu ochii amenin-ţători întorşi spre Mike Farrell.

– Dumnezeule Mare, ce faci afară pe vremea asta? întrebă îngrijorat.

– În...înot, încercă Victoria să glumească, dar dinţii îi clanţăneau şi tremura de frig în timp ce el îi luă pelerina de pe umeri şi i-o aruncă pe speteaza scaunului de lîngă foc.

– O să trebuiască să te dezbraci de hainele astea ude, dacă nu vrei să mori. Crezi că bestia asta formidabilă o să te poată scăpa din vedere, atît cît să-ţi tragi pe tine nişte haine uscate?

Victoria îşi împreună braţele în jurul trupului şi confirmă din cap, uitîndu-se la mîndrul ei paznic canin.

– S-stai aici, Lupu'.

Cîinele se prăbuşi în faţa şemineului şi îşi puse capul pe labele lui mari, cu ochii îndreptaţi spre uşa dormitorului în care dispăruseră cei doi.

– O să înteţesc focul, spuse Căpitanul Farrell blînd, dîndu-i o pereche de pantaloni şi o cămaşă de-a lui. Astea sînt cea mai bună ofertă pe care ţi-o pot face. Victoria deschise gura să spună ceva, dar el o opri, spunîndu-i autoritar:

– Nu o să ascult nici un argument prostesc despre cît de impropriu este să te îmbraci cu haine bărbăteşti, tînără doamnă. Spală-te cu apa din ulcior, pune-ţi hainele şi înfăşoară-te în pătura asta. Dacă îţi

faci griji de ce o să zică Jason că te-ai îmbrăcat cu hainele mele, fii liniştită – îl cunosc de cînd era mic de tot.

Victoria îşi înălţă capul în defensivă şi spuse, fără să reuşească să-şi ascundă revolta din glas:

– Nu-mi pasă cîtuşi de puţin de ce-ar putea spune Jason. Nu am de gînd să îngheţ de moarte, ca să nu-l supăr. Pe el sau pe oricine, amendă ea repede, dîndu-şi seama de amploarea acestei capitulări cauzate de disconfort.

Căpitanul Farrell îi aruncă o privire ciudată, dar dădu doar din cap.

– Bine. Asta este o gîndire foarte inteligentă.

– Dacă aş fi fost inteligentă, aş fi stat azi acasă. Victoria zîmbi trist, încercînd să-şi ascundă nefericirea.

Cînd ieşi din dormitor, Căpitanul Farrell dusese deja calul la adăpost în micul grajd din spatele casei, înteţise focul şi făcuse o ceaşcă de ceai. Îi dădu Victoriei un ştergar mare.

– Şterge-ţi părul cu ăsta, îi porunci el cu blîndeţe, arătîndu-i că ar trebui să se aşeze în fotoliul pe care-l trăsese el, aproape de foc.

– Te superi dacă fumez chestia asta? o întrebă el ridicînd pipa, în timp ce se aşeza în faţa ei.

– Cîtuşi de puţin, spuse Victoria politicoasă.

Farrell umplu pipa cu tutun şi o aprinse, pufăind alene, cu privirea deconcertată îndreptată asupra Victoriei.

– De ce n-ai făcut asta? întrebă el într-un tîrziu.

– De ce nu am făcut ce?

– De ce nu ai rămas azi acasă.

Întrebîndu-se dacă arăta chiar atît de vinovată şi de nefericită pe cît se simţea în clipa aceea, Victoria ridică uşor, evaziv, din umeri.

– Am vrut să duc de mîncare la orfelinat. A rămas atît de mult de la petrecere...

– Da, dar era clar că o să plouă şi ai fi putut trimite un servitor la orfelinat – care, apropo, este la încă o milă depărtare de aici. Tu însă ai decis să sfidezi vremea şi să găseşti singură locul.

– Am simţit nevoia – am vrut, vreau să spun – să ies, să plec puţin de acasă, spuse Victoria acordînd o atenţie inutilă amestecatului în ceai.

– Sînt surprins că Jason nu a insistat să rămîi acasă, continuă el, direct.

– Nu am crezut că era necesar să-i cer permisiunea, replică Victoria conştientă şi stînjenită de întrebările insistente ale Căpitanului Farrell şi de privirea lui intensă.

– Probabil că este deja bolnav de îngrijorare din cauza ta.

– Mă îndoiesc foarte tare că o să descopere măcar absenţa mea. Sau dacă o să-i pese, în caz că o va descoperi, continuă ea nefericită, în gînd.

– Lady Fielding?

Era ceva în încăpăţînarea din spatele tonului politicos al acestuia, care o convinse pe Victoria că nu ar fi vrut să continue discuţia. Pe de altă parte, nu prea avea alegere.

– Da, Căpitane? întrebă ea îngrijorată.

– M-am văzut azi dimineaţă cu Jason.

Disconfortul Victoriei crescu.

– Ah, da? Avea senzaţia nefericită că dintr-un anumit motiv, Jason venise aici ca să discute cu vechiul său prieten şi i se părea că toată lumea se întorsese împotriva ei.

Dar probabil că Farrell îi intuise suspiciunea, pentru că îi explică:

– Jason are o mare flotă de vase. Eu deţin comanda unuia dintre acestea şi a vrut să discute cu mine despre realizările ultimei curse.

Victoria se agăţă de această idee, ca să încerce să mute conversaţia în altă direcţie şi spuse, pe un ton vioi, interesat:

– Nu am ştiut că Lord Fielding se pricepe la vase, sau că este implicat în aşa ceva.

– Ciudat.

– Ce anume?

– Poate că sînt eu de modă veche, dar consider efectiv ciudat ca o femeie să nu ştie că soţul ei şi-a petrecut ani de zile din viaţă la bordul unui vas.

Victoria rămase cu gura căscată la el. După cîte ştia ea, Jason era un lord englez – un aristocrat bogat, uzat de viaţă, răsfăţat. Singurul lucru care-l deosebea de ceilalţi nobili pe care-i cunoscuse ea era acela că îşi petrecea o mare parte din timp în biroul lui, muncind, pe cînd ceilalţi domni bogaţi pe care-i întîlnise ea în Anglia păreau să-şi petreacă tot timpul în căutarea plăcerilor şi distracţiilor.

– Poate că pur şi simplu nu vă interesează preocupările lui? insistă Căpitanul Farrell, mai rece. Pufăi o vreme din pipa lui, apoi spuse direct:

– De ce v-aţi căsătorit cu el ?

Victoria făcu ochii mari. Se simţea ca un şoarece încolţit – un sentiment pe care începea să-l experimenteze destul de des în ultima vreme şi care începea să-i sape puternic mîndria. Îşi înălţă capul şi îsi privi inchizitorul cu un resentiment prost ascuns. Cu bruma de demnitate pe care reuşi să şi-o adune, răspunse evaziv:

– M-am căsătorit cu Lordul Fielding din considerentele obişnuite.

– Bani, influenţă şi poziţie socială. Ei bine, acum le aveţi pe toate trei. Felicitări. Încheie Căpitanul Farrell cu dezgust evident.

Acest atac neprovocat era prea mult pentru Victoria. Se ridică în picioare, strîngîndu-şi pătura în jurul ei, în timp ce lacrimi de furie îi ţîşneau din ochi.

– Căpitane Farrell, nu sînt suficient de udă sau de nefericită sau de disperată, ca să stau aici şi să mă simt obligată să vă ascult acuzîndu-mă că aş fi mercenară şi – şi egoistă şi – un parazit social...

– De ce nu? Evident, sînteţi toate aceste lucruri.

– Nu-mi pasă ce credeţi despre mine. Eu... Rămase fără glas şi dădu să se îndrepte spre dormitor, cu intenţia de a se îmbrăca, dar Farrell se întoarse în loc şi îi blocă drumul, cercetîndu-i mînios chipul, ca şi cum ar fi încercat să-i citească sufletul.

– De ce vrei să divorţezi? întrebă el aspru, dar expresia i se înmuie cînd privi în jos la trăsăturile ei frumoase, fragile. Chiar şi înfăşurată în pătura aceea simplă, din lînă, Victoria Seaton era o privelişte incredibil de atrăgătoare, cu lumina focului jucîndu-i în părul roşu-auriu şi cu ochii ei magnifici, albaştri, scînteind neajutoraţi, plini de resentimente. Era o femeie curajoasă, dar era clar din lacrimile care-i străluceau în ochi, că tot curajul ei era aproape la pămînt. De fapt, arăta ca şi cum mai avea puţin şi se sfărîma.

– Azi dimineaţă, continuă el, l-am întrebat în glumă pe Jason dacă l-ai şi părăsit. Mi-a răspuns că nu l-ai părăsit, dar că i-ai spus că vrei să divorţezi. Am presupus că o spusese ca pe o glumă, dar cînd ai intrat tu adineauri, în nici un caz nu arătai ca o mireasă fericită.

Aflată în pragul disperării, Victoria se uită la faţa implacabilă, bronzată a inchizitorului ei, îşi înghiţi lacrimile şi încercă să-şi recapete demnitatea.

– Vreţi, vă rog, să vă daţi deoparte din drumul meu? spuse ea cu glas răguşit.

În loc să îi facă loc, acesta o luă de umeri.

– Acum că ai tot ce ai vrut, căsătorindu-te cu el – bani, influenţă, poziţie socială – de ce vrei să divorţezi? o întrebă el.

– Nu am nimic! Şi acum daţi-mi drumul! izbucni Victoria, periculos de aproape de lacrimi.

– Nu, pînă cînd nu voi înţelege cum de m-am înşelat atît de rău în privinţa ta. Ieri, cînd am stat de vorbă cu tine, am crezut că eşti o femeie minunată. Am văzut rîsul în ochii tăi şi am văzut cum te purtai cu sateniі. Mi-am spus că eşti o femeie adevărată – o femeie cu inimă şi spirit, nu o mercenară oarecare, micuţă şi răsfăţată!

Lacrimi fierbinţi îi umplură Victoriei ochii, auzind această injustă condamnare din partea unui străin, pe deasupra şi prieten cu Jason.

– Lasă-mă în pace, fir-ar să fie! îi ceru ea cu voce spartă, încercînd să îl dea deoparte din drumul ei.

În mod uluitor, braţele lui o cuprinseră pe după umeri şi o strînseră la pieptul lui mare.

– Plîngi, Victoria! îi porunci el, răguşit. Pentru Dumnezeu, plîngi odată!

Victoria se cutremură, în timp ce el îi şoptea:

– Dă drumul lacrimilor, copila mea. Dacă încerci să ţii totul în tine, o să te distrugi, spuse Farrell mîngîind-o cu mîna lui mare.

Victoria învăţase să înfrunte tragedia şi adversităţile; dar nu putea, totuşi, să facă faţă bunătăţii şi înţelegerii. Lacrimile îi ţîşniră din ochi şi începură să

se reverse din ea în sughiţuri sfîşietoare, care îi zguduiau trupul şi se rupeau din ea, în torente dureroase. Nu a ştiut cînd a aşezat-o Farrell alături de el, pe canapeaua simplă din faţa focului sau cînd a început să-i vorbească despre moartea părinţilor ei şi despre evenimentele care au dus la recea propunere în căsătorie a lui Jason. Cu faţa îngropată în umărul lui, i-a răspuns acestuia la întrebările despre Jason şi de ce anume s-a măritat cu el. Şi cînd a terminat, se simţea mai bine decît s-a simţit vreodată în ultimele săptămîni.

– Aşa, spuse el cu un zîmbet uşor, admirativ. În ciuda recii propuneri în căsătorie a lui Jason, în ciuda faptului că de fapt nu ştii nimic despre el, ai crezut totuşi că are cu adevărat nevoie de tine?

Stînjenită,Victoria confirmă dînd din cap, neajutorată.

– Evident, am fost proastă şi naivă să cred asta, dar erau momente cînd părea atît de singur – momente cînd mă uitam la el, într-o sală aglomerata de bal, înconjurat de lume – de obicei femei – şi aveam senzaţia aceea ciudată că se simţea la fel de singur ca şi mine. Iar unchiul Charles mi-a spus şi el că Jason are nevoie de mine. Dar am greşit, amîndoi. Jason vrea un fiu, atîta tot. El nu are nevoie de mine şi nici nu mă vrea pe mine.

– Greşeşti, spuse Căpitanul Farrell, cu blîndă finalitate. Jason are nevoie de o femeie ca tine din ziua în care s-a născut. El are nevoie de tine ca să îi vindeci rănile care sînt profunde, să-l înveţi să-şi permită să iubească şi să fie iubit, în schimb. Dacă ai şti mai multe despre el, ai înţelege de ce spun asta.

Ridicîndu-se, Căpitanul Farrell se duse la o măsuţă şi luă o sticlă de pe ea. Turnă puţin în două pahare şi îi dădu şi ei unul.

– Vrei să-mi vorbeşti despre asta? întrebă Victoria cînd el se duse la cămin şi rămase acolo, uitîndu-se în jos, la ea.

– Da.

Victoria se uită la whiskey-ul cu miros puternic pe care i-l dăduse Farrell şi vru să pună paharul înapoi pe masă.

– Dacă vrei să auzi ce o să-ţi povestesc despre Jason, îţi sugerez să bei mai întîi. O să ai nevoie, spuse sever Căpitanul Farrell.

Victoria sorbi puţin din licoarea care o ardea, dar zdrahonul de irlandez ridică paharul şi-l goli pe jumătate, ca şi cum ar fi avut şi el nevoie.

– O să-ţi spun lucruri despre Jason pe care nu le ştiu decît eu, sau pe care ar fi trebuit să ţi le spună el. Spunîndu-ţi-le, îi trădez lui Jason încrederea pe care o are în mine şi pînă în clipa aceasta am fost unul dintre puţinii oameni apropiaţi lui, care nu l-au trădat, într-un fel sau altul. El este ca un fiu, pentru mine, Victoria, aşa că mă doare să fac asta; totuşi, simt că este imperativ ca tu să îl înţelegi.

Victoria scutură încet din cap.

– Poate că nu ar trebui să-mi spui nimic, Căpitane. Lordul Fielding şi cu mine ne certăm aproape tot timpul, dar nu vreau ca vreunul dintre voi să sufere din cauza lucrurilor pe care mi le spui.

Un zîmbet zbură o clipă peste trăsăturile sobre ale Căpitanului Farrell.

– Dacă aş crede că te-ai putea folosi de ceea ce-ţi spun ca de o armă împotriva lui, aş tăcea. Dar există în tine un filon de blîndeţe, de compasiune şi de

putere de înţelegere, de care mi-am dat seama prima dată aseară, după felul cum te-ai purtat cu sătenii. Te-am privit rîzînd cu ei şi făcîndu-i să se simtă bine şi mi-am spus că eşti o tînără femeie minunată – şi o soţie perfectă pentru Jason. Încă mai cred asta.

Inspiră adînc şi începu.

– Prima oară cînd l-am văzut pe soţul tău, mă aflam în Delhi. Asta a fost cu mulţi ani în urmă iar eu lucram pentru un comerciant bogat din Delhi, Napal, care făcea comerţ de mărfuri din India şi înapoi, peste tot în lume. Napal nu avea doar mărfuri, avea şi patru vase care transportau mărfurile, pe mare. Eu eram prim ofiţer pe unul din vasele lui.

Fusesem plecat şase luni, într-o călătorie extrem de profitabilă şi cînd m-am întors, Napal ne-a invitat, pe căpitan şi pe mine, la el acasă, pentru o mică sărbătorire.

În India este mereu cald, dar în ziua aceea parcă era şi mai cald, mai ales că mă rătăcisem, încercînd să găsesc locuinţa lui Napal. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar am ajuns într-un labirint de străduţe şi cînd în sfîrşit mi-am găsit drumul să ies de acolo, m-am pomenit într-o mică piaţă sordidă, plină de indieni murdari, în zdrenţe – sărăcia de acolo este dincolo de orice imaginaţie. Oricum, m-am uitat în jur, sperînd să găsesc pe cineva cu care să mă înţeleg în franceză sau engleză şi care să-mi explice drumul.

Am văzut o mică mulţime adunată în capătul celălalt al pieţii, uitîndu-se la ceva – eu nu puteam vedea la ce anume – şi m-am dus şi eu acolo. Oamenii stăteau în faţa unei clădiri, urmărind ce se petrecea înăuntru. Am dat să mă întorc, să încerc să-mi refac paşii, cînd am văzut o cruce din lemn, cioplită neglijent, bătută în cuie sus, pe partea

exterioară a clădirii. Gîndindu-mă că era o biserică unde aş fi putut da de cineva cu care să pot vorbi în limba mea, mi-am făcut loc prin mulţime şi am intrat. Mi-am făcut drum cu coatele, printre vreo sută de indieni zdrenţăroşi şi am ajuns în faţă, unde puteam auzi o femeie strigînd ca o fanatică, în engleză, despre poftele trupeşti şi răzbunarea Atotputernicului.

Pînă la urmă am ajuns într-un loc de unde puteam vedea şi iat-o acolo, stînd pe un podium din lemn, cu un băieţel alături. Femeia arăta spre copil şi striga în gura mare că el era diavolul. Urla că era „sămînţa poftelor" şi „ produsul diavolului" şi apoi i-a ridicat capul şi am văzut faţa copilului.

Am rămas uluit cînd am văzut că era un copil alb, nu un indian. Femeia striga spre toţi, să „privească diavolul şi să vadă răzbunarea Domnului"; apoi a întors copilul cu spatele ca să ne arate „răzbunarea Domnului". Cînd i-am văzut spinarea, am crezut că o să vomit.

Căpitanul Farrell înghiţi sonor.

– Victoria, spinarea băieţelului era neagră şi vînătă de la ultima bătaie şi plină de cicatrice, de la Dumnezeu ştie cîte alte bătăi. După cum arăta, femeia tocmai terminase să-l bată în faţa „congregaţiei" – indienii nu obiectează la astfel de cruzimi barbare.

Faţa i se contorsionă şi Farrell continuă:

– În timp ce stăteam acolo, scorpia nebună urla la copil să îngenuncheze şi să se roage pentru iertarea Domnului. Copilul o privi drept în ochi fără să spună nimic, dar nu se mişcă şi femeia îl biciui peste umeri cu destulă forţă ca să doboare un adult. Copilul îngenunche. „Roagă-te, diavole", urla femeia la copilul îngenuncheat, lovindu-l din nou. Copilul nu spunea

nimic, uitîndu-se doar fix în faţa lui; şi atunci i-am văzut ochii... Ochii lui erau uscaţi. Nici măcar o singură lacrimă. Dar în ei se vedea suferinţa. Dumnezeule, cîtă suferinţă!

Victoria se cutremură de milă pentru copilul necunoscut, întrebîndu-se de ce îi spunea Căpitanul Farrell această hidoasă poveste, înainte de a-i vorbi despre Jason.

Faţa Căpitanului Farrell se contorsionă şi spuse încet, răguşit:

– Nu o să uit niciodată furtuna din ochii lui şi nici cît de verzi păreau, în clipa aceea.

Paharul Victoriei căzu şi se sparse. Îşi scutura capul sălbatic, încercînd să nege ceea ce i se spunea.

– Nu, strigă ea speriată. Ah, te rog, nu...

Căpitanul Farrell continuă, părînd să-i ignore groaza, uitîndu-se drept în faţă, pierdut în amintirile lui.

– Şi atunci băieţelul a început să se roage, împreunîndu-şi mîinile şi intonînd: „ îngenunchez în faţa Domnului şi îi cerşesc iertarea." Femeia îi spuse să vorbească mai tare, iară şi iară şi cînd aceasta se declară mulţumită, îl ridică, dintr-o smucitură, în picioare. Arătă apoi cu mîna spre indienii murdari şi îi spuse băieţelului să le cerşească acestora iertarea. Apoi îi dădu un bol mic. Am stat acolo, uitîndu-mă la băieţelul care a coborît în mulţime, să îngenuncheze la picioarele „congregaţiei" şi să le sărute tivurile hainelor lor împuţite şi „să le ceară iertarea."

– Nu, gemu Victoria cuprinzîndu-se cu braţele şi închizînd ochii, încercînd parcă să alunge imaginea băieţelului cu părul cret şi ochii lui verzi, familiari, supus acelei diavoliţe demente.

– Ceva în mine a luat-o razna, continuă Farrell. Indienii sînt fanatici de felul lor şi nu mă interesează obiceiurile lor. Dar vederea un copil din rasa mea abuzat în asemenea hal, a declanşat ceva în mine. Deşi era mai mult decît atît. Era ceva cu acel copil, care m-a răscolit.. Era murdar şi îmbrăcat în zdrenţe şi subnutrit, dar exista în ochii aceia speriaţi o mîndrie, o privire sfidătoare care mi-a sfîşiat inima. Am stat acolo, privind băieţelul care îngenunchea în faţa indienilor din jurul meu, sărutîndu-le poalele hainelor, cerîndu-le iertarea, în timp ce ei aruncau monede în bolul de lemn. Apoi îi duse bolul femeii şi aceasta zîmbi. A luat bolul şi i-a zîmbit; i-a spus că era „bun" acum, zîmbind cu zîmbetul acela dement al ei.

M-am uitat la femeia obscenă care stătea pe altarul acela improvizat, cu o cruce în mînă şi mi-a venit să o omor. Pe de altă parte, nu ştiam cît de loială îi era congregaţia şi cum nu m-aş fi putut lupta cu toţii, de unul singur, am întrebat-o dacă nu îmi vinde mie băiatul. I-am spus că părerea mea era că acesta avea nevoie de un bărbat care să îl poată pedepsi cum trebuie.

Focalizîndu-şi privirea, Căpitanul Farrell se uită la Victoria, pe faţă cu un zîmbet ca o grimasă.

– Mi l-a vîndut pentru toţi banii pe care-i cîştigasem în cele şase luni, pe care îi aveam în buzunar. Soţul ei murise cu un an în urmă şi avea nevoie de bani tot atît cît avea nevoie de un băieţel de biciuit. Pînă să apuc să ies de acolo, femeia le-a arătat banii oamenilor din jur, strigînd ceva despre Dumnezeu care le-a trimis daruri, prin ea. Era nebună. Total nebună.

Glasul Victoriei era o şoaptă imploratoare.

– Crezi că lui Jason i-a fost mai bine, înainte de moartea tatălui său?

– Tatăl lui Jason trăieşte, încă. Jason este fiul nelegitim al lui Charles, îi răspunse Căpitanul Farrell sec.

Încăperea începu să se învîrtă şi Victoria îşi duse mîna la gură, luptîndu-se cu greaţa şi ameţeala care o asaltau.

– Te dezgustă într-atît să afli că te-ai măritat cu un bastard? întrebă acesta urmărindu-i reacţia.

– Cum poţi crede prostia asta?! izbucni Victoria, indignată.

Farrell zîmbi.

– Bine. Nici n-am crezut că ţi-ar păsa, dar englezii sînt foarte pretenţioşi cu chestiile astea.

– Ceea ce, răspunse Victoria de sus, este o extremă ipocrizie din partea lor, de vreme ce trei duci din casa regală, pe care îi pot numi eu, sînt descendenţi direcţi din trei bastarzi ai regelui Charles. În plus, eu nu sînt englezoaică, eu sînt americancă.

– Eşti minunată, spuse el cu tandreţe.

– Vrei să-mi spui şi restul, din ce mai ştii despre Jason? întrebă ea, cu inima deja plină de compasiune.

– Restul nu mai este chiar atît de important. L-am luat pe Jason cu mine la Napal, chiar în seara aceea. Un servitor l-a luat, l-a spălat şi l-a trimis sus, la noi. Copilul nu vroia să vorbească, dar cînd şi-a dat drumul, a devenit clar că avea o inteligenţă strălucitoare. Cînd i-am spus lui Napal povestea lui, acestuia i s-a făcut milă de Jason şi l-a luat la el, făcîndu-l un fel de copil de curse. Jason nu primea bani, dar i s-a dat un pat în spatele biroului lui Napal,

hrană decentă şi haine. A învăţat singur să scrie şi să citească – avea o dorinţă neînfrînată să înveţe.

La şaisprezece ani, Jason învăţase de la Napal tot ce se putea în materie de comerţ. În afara faptului că era iute şi inteligent, Jason avea şi o incredibilă dorinţă de a reuşi în viaţă — eu cred că asta îi venea de la faptul că fusese obligat, copil fiind, să cerşească cu bolul de lemn în mînă.

Oricum, pe măsură ce îmbătrînea, Napal devenea tot mai sentimental şi cum nu avea copii, a început să se gîndească la Jason mai mult ca la un fiu, decît ca la un funcţionar suprasolicitat şi prost plătit. Jason l-a convins pe Napal să-l lase să plece cu unul din vasele lui, în primul rînd ca să înveţe despre cum se conduce o navă. Pe vremea aceea eu devenisem căpitan şi Jason a călătorit cu mine vreme de cinci ani.

– Era un marinar bun? întrebă Victoria cu căldură, simţindu-se nespus de mîndră pentru băieţelul care devenise un bărbat cu atîtea realizări.

– Cel mai bun. A început ca marinar de rînd, dar a învăţat de la mine arta navigaţiei şi tot restul, în timpul liber. Napal a murit la două zile după întoarcerea noastră dintr-una din călătorii. Stătea în biroul lui, cînd l-a lăsat inima. Jason a încercat totul ca să-l readucă la viaţă, s-a aplecat chiar deasupra lui şi a încercat să-i sufle în plămîni aerul lui. Ceilalţi din birou au crezut că Jason a înnebunit, dar vezi tu, el l-a iubit pe bătrîn. Luni de zile a suferit pentru moartea lui. Dar nu a vărsat o singură lacrimă, spuse Mike Farrell, încet. Jason nu poate plînge. Vrăjitoarea care l-a crescut era convinsă că „diavolul" nu poate plînge şi îl bătea şi mai rău, dacă plîngea.

În sfîrşit, cînd Napal a murit, i-a lăsat totul lui Jason. În următorii şase ani, Jason a făcut ceea ce încercase să-l convingă pe Napal să facă – a cumpărat o întreagă flotă de vase şi în final a multiplicat de mai multe ori averea lăsată de Napal.

Cînd Căpitanul Farrell rămase o vreme tăcut în faţa focului, Victoria îl întrebă:

– Jason s-a însurat, da? Am aflat asta abia acum cîteva zile.

– Ah, da, s-a căsătorit, spuse Mike făcînd o grimasă, ducîndu-se la sticlă şi mai turnîndu-şi whiskey. Doi ani după moartea lui Napal, Jason devenise unul dintre cei mai bogaţi oameni din Delhi. Ceea ce i-a atras interesul mercenar al unei femei frumoase, amorale, pe care o chema Melissa. Tatăl ei era un englez care locuia la Delhi, lucrînd pentru guvern. Melissa arăta bine, era educată şi avea stil. Avea totul în afară de ceea ce îşi dorea cel mai mult – bani. S-a căsătorit cu Jason pentru ce îi putea da acesta.

– De s-a căsătorit Jason cu *ea*? vroi Victoria să ştie.

Mike Farrell ridică din umeri.

– Era mai tînăr decît ea şi a fost ameţit de frumuseţea ei, cred. Iar doamna – folosesc termenul acesta impropriu – arăta... arăta aşa încît orice bărbat s-ar fi aşteptat să găsească căldură în braţele ei. I-a vîndut această căldură lui Jason pentru tot ce putea obţine în schimb, de la el. Şi Jason i-a dat cu nemiluita – bijuterii ca pentru o regină. Aceasta le lua şi îi zîmbea. Era frumoasă, dar nu ştiu de ce, cînd îi zîmbea aşa, îmi amintea de vrăjitoarea aia nebună, cu bolul de lemn.

Victoria îl văzu atunci pe Jason dăruindu-i perlele şi safirele şi rugînd-o să-i mulţumească cu un sărut.

Se întrebă cu tristeţe dacă el credea că trebuia să mituiască o femeie ca să îi pese de el.

Ridicînd paharul, Mike luă o înghiţitură zdravănă.

– Melissa era o tîrfă – o tîrfă care după ce s-a măritat şi-a petrecut viaţa dintr-un pat într-altul. Lucrul amuzant este că a avut un şoc aflînd că Jason era un bastard. Am fost acasă la ei cînd a apărut Ducele de Atherton şi a cerut să vorbească cu fiul lui. Melissa a avut un acces de furie cînd a înţeles că Jason era fiul nelegitim al lui Charles. Parcă îi ofensa pricipiile, să-şi amestece sîngele ei cu cel al unui bastard. Dar nu i le ofensa faptul că îşi dăruia trupul oricărui bărbat din clasa ei socială, care o invita în patul lui. Ciudat cod de etică, nu crezi?

– Extrem, conveni Victoria.

Căpitanul Farrell zîmbi la remarca ei sinceră şi continuă:

– Oricîtă tandreţe a simţit Jason pentru ea cînd s-au căsătorit, aceasta a fost repede distrusă de traiul lor în comun. Totuşi, i-a dăruit un fiu şi din acest motiv s-a purtat în continuare frumos cu ea, ignorîndu-i legăturile. Cinstit să fiu, nici nu cred că îi păsa ce făcea ea.

Victoria, care nu ştiuse că Jason a avut un fiu, s-a îndreptat brusc în scaun, uitîndu-se şocată la Căpitanul Farrell, care continuă:

– Jason îl adora pe copil. Îl lua cu el aproape peste tot. A fost chiar de acord să vină aici şi să-şi cheltuiască banii restaurînd proprietăţile dărăpănate ale lui Charles Fielding, pentru ca Jamie să poată moşteni un regat cum trebuie. Iar în final, totul a fost pentru nimic. Melissa a fugit cu ultimul ei amant şi l-a luat pe Jamie cu ea, cu gîndul că Jason îl va

răscumpăra. Dar vasul lor s-a scufundat în timpul unei furtuni.

Mîna Căpitanului Farrell a strîns mai tare paharul, i muşchii din gîtul lui au început să se convulsioneze.

– Eu am fost primul care a aflat că Melissa l-a luat pe Jamie cu ea. Eu am fost cel care i-a spus lui Jason că fiul lui a murit. Eu am plîns. Dar Jason, nu. El nu poate plînge. Vocea lui Mike era răguşită.

– Căpitane Farrell, spuse Victoria cu glasul sufocat, aş vrea să mă duc acasă, acum. Este tîrziu şi poate că Jason îşi face griji pentru mine.

Tristeţea dispăru de pe chipul căpitanului şi un zîmbet îi destinse trăsăturile aspre.

– O idee excelentă. Dar înainte de plecare, vreau să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

– Nu-l lăsa pe Jason să te amăgească, sau să se amăgească, spunînd că nu vrea altceva de la tine decît un copil. Eu îl cunosc mai bine decît oricine altcineva şi am văzut cum te privea, noaptea trecută. Este deja mai mult de jumătate îndrăgostit de tine, deşi mă îndoiesc că vrea asta.

– Nu-l pot blama pentru faptul că nu vrea să iubească nici o femeie, spuse Victoria cu tristeţe. Nu-mi imaginez cum a putut supravieţui tuturor acestor experienţe, fără să înnebunească.

– Este puternic, îi răspunse Căpitanul Farrell. Jason este cel mai puternic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Şi cel mai bun. Iubeşte-l, Victoria – ştiu că vrei asta. Şi învaţă-l cum să te iubească. Are multă dragoste de dăruit, dar mai întîi trebuie să înveţe să aibă încredere în tine. Odată ce va avea încredere în tine, îţi va aşterne lumea la picioare.

Victoria se ridică, dar ochii ei erau tulburi de nerăbdare.

– Ce te face atît de sigur că totul va ieşi aşa cum crezi că o să iasă?

Vocea irlandezului era blîndă iar ochii lui păreau să privească undeva, departe.

– Pentru că am mai cunoscut o fată ca tine, cu mult timp în urmă. Avea căldura şi curajul tău. Ea m-a învăţat ce înseamnă să ai încredere în cineva, să iubeşti şi să fii iubit. Eu nu mă tem de moarte, pentru că ştiu că ea este acolo, aşteptîndu-mă. Majoritatea bărbaţilor iubesc cu uşurinţă şi des, dar Jason seamănă mai mult cu mine. El nu va iubi decît o singură dată – dar atunci va fi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 24

În timp ce Victoria îşi îmbrăca hainele ude încă, Farrell îi aduse în faţă trăsura şi calul. O ajută să se urce şi îşi încălecă şi el calul. Potopul se transformase într-o ploaie măruntă, persistentă şi căpitanul călări alături de ea, prin întunericul timpuriu, spre Wakefield.

– Nu are rost să faci tot drumul ăsta pentru mine. Ştiu să ajung, spuse Victoria.

– Am toate motivele, o preveni Căpitanul Farrell. Drumurile nu sînt sigure pentru o femeie singură, după lăsarea întunericului. Săptămîna trecută o trăsură a fost oprită chiar în partea cealaltă a satului, ocupanţii au fost jefuiţi, iar unul dintre ei a fost împuşcat. Cu două săptămîni înainte, una dintre fetele mai mari dela orfelinat s-a plimbat prea departe, noaptea şi a fost găsită moartă, la rîu. E drept, era o fată stricată, aşa că nu se ştie exact ce s-a întîmplat, dar nu poţi risca.

Victoria îl auzea,dar mintea ei era la Jason, cu inima plină de căldură pentru bărbatul care o adăpostise cînd a venit ea în Anglia, care i-a dăruit lucruri frumoase, a distrat-o cînd s-a simţit singură şi care în final s-a căsătorit cu ea. Este drept, era

adesea distant şi inabordabil, dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît mai convinsă era că Farrell avea dreptate – Jason ţinea cu siguranţă la ea, altfel nu ar fi riscat să se recăsătorească..

Îşi aminti de flămînda pasiune a sărutărilor lor, înainte de căsătorie şi se convingea tot mai mult de asta. În ciuda suferinţelor lui din copilărie, pe altarul „religiei", intrase într-o biserică şi se căsătorise acolo, pentru că ea îl rugase asta.

– Cred c-ar fi bine să nu mergi mai departe de aici, spuse Victoria cînd se apropiară de porţile de fier de la Wakefield.

– De ce?

– Dacă Jason află că mi-am petrecut după-amiaza cu tine, o să suspecteze că mi-ai povestit viaţa lui, de îndată ce o să mă port altfel cu el.

Căpitanul Farrell ridică din sprîncene:

– *O să te* porţi altfel cu el?

Victoria încuviinţă din cap, în întuneric.

– Aşa cred. Am de gînd să încerc să îmblînzesc o panteră.

– În acest caz, ai dreptate. Este mai bine să nu-i spui lui Jason că ai fost la mine. Pînă la casa mea, mai sînt două cabane părăsite. Cred că ai putea spune că te-ai oprit acolo, dar te previn, Jason are o aversiune faţă de minciună. Ai grijă să nu te prindă.

– Şi eu am aceeaşi aversiune, spuse Victoria cu un mic tremur. Şi una şi mai mare, să fiu prinsă de Jason, cu vreo minciună.

– Tare mă tem că o să fie furios şi îngrijorat dacă s-a întors şi a descoperit că ai ieşit singură pe furtuna asta.

Jason se întorsese şi era îngrijorat. Era şi furios. Cum intră prin uşa din spate, după ce l-a legat pe

Lupu', Victoria îi auzi glasul ridicat, venind dinspre uşa din faţă. Cu un amestec de alarmă şi de dorinţă de a-l vedea, traversă holul şi intră în biroul lui. Acesta se plimba încolo şi încoace, cu spatele spre ea, adresîndu-se unui grup de şase servitori îngroziţi. Cămaşa lui albă era udă leoarcă, lipindu-i-se de umerii largi şi de spinare iar pantalonii maron, de călărie, erau plini de noroi.

– Mai repetă-mi ce a spus Lady Fielding, urlă el la Ruth. Şi încetează odată cu plînsul ăsta nenorocit! Ia o de la început şi spune-mi *exact* cuvintele ei.

Fata îşi frîngea mîinile.

– A... a zis să spun să înhame calul dumneavoastră cel mai blînd la cea mai mică trăsură, pentru că zicea că nu era – nu este prea pricepută la condusul trăsurilor. Apoi mi-a zis să-i spun doamnei Craddock – bucătăreasa – să pună în coşuri resturile de la petrecerea de aseară şi să spun să puna coşurile în trăsură. Eu am atenţionat-o că o să vină furtuna, dar ea a spus că nu vine mai repede de cîteva ore. Apoi m-a întrebat dacă eram sigură-sigura că aţi plecat de acasă şi i-am spus că eram. Apoi a plecat.

– Şi aţi lăsat-o să plece? explodă Jason spre servitori, cuprinzîndu-i pe toţi într-o privire dispreţuitoare. Aţi lăsat o femeie extrem de emotivă, care nici nu ştie să ţină hăţurile în mînă, să plece pe furtună, cu destulă mîncare să-i ajungă o lună de zile şi niciunuia dintre voi nu i-a trecut prin cap să o împiedice! Îşi opri apoi privirea asupra grăjdarului.

– Tu ai auzit-o spunîndu-i cîinelui că erau „liberi, în sfîrşit" şi nu ţi s-a părut ciudat?

Fără să aştepte vreun răspuns, îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Northrup, care stătea ca un om

mîndru în faţa plutonului de execuţie, pregătit să facă faţa unei soarte cumplite şi injuste.

– Spune-mi din nou, *exact*, ce ţi-a spus ţie, izbucni Jason.

Northrup începu, bătos:

– Am întrebat-o pe Domnia Sa ce să vă spun cînd va întoarceţi. „Spune-i că i-am zis la-revedere," mi-a raspuns dînsa.

– Şi asta nu ţi s-a părut cîtuşi de puţin ciudat? strigă Jason. O proaspătă mireasă pleacă de acasă spunînd să i se transmită soţului ei la-revedere!

Northrup se înroşi pînă la rădăcina părului său alb.

– Avînd în vedere alte lucruri, my lord, nu mi s-a părut „ciudat".

Jason se opri din mers şi se uită la el cu furie oarbă.

– Avînd în vedere ce „alte lucruri"? întrebă el.

– Avînd în vedere ce mi-aţi spus dumneavoastră, cînd aţi plecat cu o oră înaintea domniei sale, am presupus, firește, că aţi avut o discuţie şi că Domnia Sa era tristă din cauza asta.

– Avînd în vedere ce am spus *eu*, cînd am plecat? întrebă Jason, cumplit. Ce naiba am spus *eu*?

Buzele subţiri ale lui Northrup se strîmbară, resemnate.

– Cînd aţi plecat de acasă în dimineaţa asta, v-am urat să aveţi o zi bună.

– Şi? se repezi Jason.

– Şi dumneavoastră mi-aţi spus că v-aţi făcut deja *alte planuri*. Am presupus, firește, că aţi înţeles prin asta că nu intenţionaţi să aveţi o zi bună şi cînd a coborît Domnia Sa, am presupus că aţi avut o neînţelegere.

– Este al naibii de rău că nu ai „presupus" că vroi să mă părăsească şi nu ai încercat să o opreşti.

Pe Victoria o durea inima din cauza remuşcărilor Jason a crezut că îl părăsise şi pentru un bărbat atît de mîndru ca el, să recunoască acest lucru în faţa servitorilor trebuia să fie ceva care îl depăşea. Niciodată nu şi-ar fi închipuit ea că Jason ar fi putut crede asta, dar acum că ştia ce făcuse Melissa, îl putea înţelege. Decisă să-i salveze mîndria, îşi puse un zîmbet larg, conciliant şi traversă covorul gros, Aubusson, spre el.

– Northrup n-ar putea fi niciodată atît de stupid încît să creadă că te-aş fi părăsit, my lord, spuse ea veselă, vîrîndu-şi mîna sub braţul lui Jason.

Jason se întoarse în loc atît de brusc, încît aproape că o doborî. Victoria îşi regăsi echilibrul şi spuse încet:

– Este posibil să fiu „extrem de emotivă", dar sper că nu sînt complet nebună.

Ochii lui Jason ardeau de uşurare – o uşurare înlocuită pe loc de furie.

– Unde naiba ai fost? şuieră el.

Victoriei i se făcu milă de servitorii îngroziţi şi spuse cu pocăinţă:

– Ai tot dreptul să mă certi, dar sper că nu o vei face în faţa servitorilor.

Jason îşi strînse maxiliarele atît de puternic, încît un nerv începu să-i pulseze în obraz în timp ce-şi înghiţea furia şi le făcu semn cu capul servitorilor, expediindu-i. În tăcerea încărcată care urmă, servitorii ieşiră repede afară din încăpere, ultimul închizînd uşa în urma lui. În clipa în care se închise uşa, Jason erupse.

– Eşti nebună! spuse el printre dinţi. Am întors toată zona pe dos, în căutarea ta.

Victoria se uită la faţa lui frumoasă, aspritã de furie, cu gura senzuală şi maxiliarul puternic, dar ceea ce văzu nu era decît un băieţel neajutorat, murdar, cu părul negru, creţ, biciuit pentru că era „diavolul". Simţi în gît un nod puternic de tandreţe şi îşi puse mîna pe obrazul lui, fără să se gîndească.

– Îmi pare rău, şopti ea, îndureratã.

Jason sări în lături la atingerea ei, încruntîndu-şi sprîncenele deasupra ochilor verzi, muşcători.

– Îţi pare rău? spuse el ironic. Rău pentru ce? Rău pentru oamenii care mai sînt încă afară, căutîndu-ţi urmele? Se întoarse ca şi cum nu ar fi putut suporta apropierea ei şi se duse la fereastră.

– Îţi pare rău pentru calul pe care l-am călărit gata să-l omor?

– Îmi pare rău că ai crezut că te-am părăsit, îl întrerupse Victoria, cu voce tremurată. Nu voi mai face niciodată asta.

Jason se întoarse înapoi spre ea, privind-o cu ironie.

– Avînd în vedere că ieri ai încercat să mă părăseşti în fata altarului şi că azi dimineaţă mi-ai cerut divorţul, găsesc ultima ta afirmaţie oarecum uimitoare. Cărui fapt trebuie să-i atribui capriciosul tău acces de fidelitate din seara asta?

În ciuda atitudinii sale de indiferenţă sarcastică, Victoria i-a simţit tensiunea din glas cînd i-a amintit de încercarea ei din faţa altarului şi inima i se frînse. Era clar că acest lucru îl îndurerase cel mai mult.

– My lord... începu ea cu blîndeţe.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu!. Încetează să îmi mai spui lordul tău şi nu te mai umili. Dispreţuiesc umilinţa.

– Nu mă umileam! spuse Victoria şi în mintea ei îl văzu îngenunchind sub un bici negru, desfăcut. A trebuit să-şi înghită lacrimile înainte de a putea continua.

– Ceea ce am început să spun este că nu am vrut decît să duc mîncarea rămasă, la orfelinat. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji şi nu o să mai fac asta.

Jason se uită la ea, furia începînd să-l părăsească.

– Eşti liberă să faci ce vrei tu, Victoria. Căsătoria asta a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea, spuse el obosit.

Victoria ezită, neştiind ce ar putea spune ca să-i schimbe ideile cînd el se afla într-o astfel de dispoziţie şi în final se scuză şi urcă să-şi schimbe hainele. Jason nu a cinat cu ea şi Victoria s-a dus la culcare în seara aceea spunîndu-şi că precis va veni la ea – dacă nu din alt motiv, cel puţin ca să o oblige să-şi ţină promisiunea că îi va dărui un fiu.

Jason nu a venit la ea în seara aceea şi nici în următoarele trei. De fapt, o evitat-o cu desăvîrşire. Lucra toată ziua în biroul lui, dictîndu-i scrisori secretarului său, domnul Benjamin şi întîlnindu-se cu bărbaţi care veneau de la Londra ca să discute cu el despre investiţii şi trasporturi navale şi tot felul de tranzacţii impenetrabile. Dacă se întîlnea cu Victoria la mese sau trecea pe hol pe lîngă ea, o saluta politicos dar fără familiaritate, ca şi cum ar fi fost un străin pentru el.

Cînd termina de lucru, urca, se schimba şi pleca la Londra.

Cum Caroline plecase în sudul Angliei să-şi viziteze unul din fraţi, a cărui soţie avea să nască în curînd, Victoria îşi petrecea aproape tot timpul la orfelinat, organizînd jocuri pentru copii sau vizitînd

sătenii, pentru ca aceştia să se simtă în continuare nestînjeniţi în prezenţa ei. Dar indiferent cît de ocupată era, continua să-i simtă foarte mult lipsa lui Jason. La Londra, acesta petrecuse mult timp cu ea. O însoţise aproape oriunde se ducea, la baluri, la petreceri, la teatru şi cu toate că nu stătea tot timpul lîngă ea, ştia că el era acolo – atent, protector. Îi lipseau remarcile lui tachinatoare, îi lipseau chiar observaţiile lui. În săptămînile care au urmat primirii scrisorii de la mama lui Andrew, Jason devenise prietenul ei şi încă unul foarte special.

Acum acesta era un străin civilizat, care poate că avea nevoie de ea, dar care, intenţionat, o ţinea la distanţă. Ştia că nu mai era furios pe ea; o încuiase pur şi simplu în afara inimii şi minţii lui, ca şi cum nu ar fi existat.

În cea de a patra noapte, Jason a plecat din nou la Londra şi Victoria a rămas trează, zgîindu-se la baldachinul din mătase roz de deasupra patului, tînjind stupid să danseze din nou cu el, aşa cum făcuse de atîtea ori, înainte. Era minunat să dansezi cu Jason; se mişca cu atîta graţie naturală....

Se întreba ce făcea el în acele lungi nopţi la Londra. Decise că îşi petrecea, probabil, timpul jucînd în cluburile exclusiviste, pentru domni, de care aparţinea.

În cea de a cincea noapte, Jason nu s-a mai obosit să se întoarcă deloc acasă.A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Victoria s-a uitat peste pagina cu cancanuri din *Gazette*, care comenta isprăvile celor din *înalta societate* şi descoperi ce făcuse Jason la Londra. Nu jucase cărţi şi nici nu se întîlnise cu alţi oameni de afaceri. Fusese la balul dat de Lordul Muirfield – şi dansase cu voluptuoasa, superba soţie

a bătrînului domn. Ziarul menţiona şi că, în seara precedentă, Lordul Fielding fusese la teatru în compania unei dansatoare brunete, de la operă, al cărei nume nu era menţionat. Victoria ştia trei lucruri despre amanta lui Jason – că o chema Sybil, că era dansatoare la operă şi că era brunetă.

Gelozia încolţi în Victoria – o gelozie totală, frustrantă, bolnăvicioasă. O surprinsese total nepregătită, pentru că nu mai experimentase niciodată înainte această amară agonie.

Jason alese momentul nepotrivit să intre în sufragerie, îmbrăcat în aceleaşi haine cu care plecase la Londra, în seara trecută. Exceptînd doar faptul că acum impecabila lui haină de seară era neglijent aruncată pe umărul stîng, lavaliera era deslegată şi atîrna liber, iar cămaşa albă era desfăcută la gît. Era clar că nu îşi petrecuse seara la casa lui din Londra, unde avea o garderobă completă.

O salută distant din cap, în drum spre bufet, unde îşi turnă o ceaşcă cu cafea aburindă.

Victoria se ridică încet din scaun, tremurînd de furie.

– Jason, spuse ea cu vocea inflexibilă şi rece.

Acesta o privi întrebător, peste umăr, apoi îi văzu trăsăturile încordate şi se întoarse complet.

– Da? întrebă el ducîndu-şi ceaşca la gură şi privind-o peste buza acesteia.

– Mai ţii minte cum te simţeai cînd prima ta soţie se afla la Londra, ambalată în fel de fel de legături deocheate?

Ceaşca de cafea se lăsă în jos un centimetru, dar trăsăturile lui rămaseră impasibile.

– Perfect, spuse el.

Uluită şi chiar uşor impresionată de propriul ei curaj, Victoria se uită cu înţeles la ziar, apoi îşi înălţă bărbia.

– Atunci sper că nu mă vei mai face să mă simt din nou, aşa.

Privirea lui rătăci pe ziarul deschis, apoi se întoarse la ea.

– După cîte îmi amintesc, nu îmi păsa prea mult de ce făcea ea.

– Ei bine, mie îmi pasă! izbucni Victoria, pentru că efectiv nu se mai putea stăpîni. Înţeleg perfect că soţii atenţi au – au legături, dar se presupune că trebuie să fiţi discreţi. Voi englezii aveţi reguli pentru orice şi discreţia este una dintre acestea. Cînd te etalezi cu... *doamnele* tale prietene, este umilitor şi doare. Victoria ieşi apoi din încăpere, simţindu-se ca un pantof nedorit, aruncat.

Arăta ca o frumoasă şi tînără regină, cu părul lung legănîndu-se în valuri molatice şi bucle dese, la spate, cu trupul mişcîndu-se cu o graţie inconştientă. Jason o urmări tăcut, uitînd de ceaşca de cafea din mînă. Simţi trezindu-se în vintrele lui dorinţa aceea cunoscută, fierbinte, pentru ea, dorinţa pe care o simţea de luni de zile, să o cuprindă în braţele lui şi să se piardă în ea. Dar nu făcu nicio mişcare spre ea. Indiferenrt ce simţea ea pentru el, nu era nici iubire şi nici măcar dorinţă. Ea credea că însemna „atenţie" din partea lui să-şi ţină o amantă ascunsă bine undeva, ca să-şi poată satisface cu aceasta dezgustătoarele lui pofte, îşi spuse Jason cu amărăciune. Dar mîndria Victoriei se simţea ştirbită dacă era văzut în public cu aceeaşi femeie.

Doar mîndria ei suferea, atîta tot. Dar cînd îşi aminti cumplita lovitură pe care aceasta o primise

deja de la iubitul ei Andrew, îşi dădu seama ca nu avea inima să o rănească din nou. El ştia ce însemna mîndria; îşi aminti cît de distrus şi de furios a fost el cînd a descoperit prima oară perfidia Melissei.

Se opri în birou după nişte acte şi urcă apoi scara citindu-le, cu jacheta pe umăr.

– Bună dimineaţa, my lord, spuse valetul lui, aruncînd o privire reprobatoare spre haina agăţată de degetul stăpînului său.

– Bună dimineaţa Franklin, răspunse Jason dîndu-i haina, fără să-şi ia ochii de pe recent sositele documente. Franklin îi pregăti lui Jason bolul de bărbierit, pasta, aparatul de ras şi pămătuful, apoi se duse cu haina în garderobă, unde începu să o perie.

– Ţinuta dumneavoastră pentru seara aceasta va fi formală sau neformală, my lord? întrebă el politicos.

Jason întoarse pagina documentului şi spuse absent:

– Neformală. Lady Fielding consideră că am petrecut prea multe nopţi departe de casă.

Se duse apoi spre baia din marmură alăturată dormitorului său, fără să vadă expresia de încîntare de pe chipul valetului. Franklin stătu pînă cînd Jason dispăru în baie, apoi puse jacheta la loc şi se repezi pe scări în jos, să-i împărtăşească lui Northrup vestea.

Pînă la apariţia intempestivă, cu luni în urmă, a Victoriei, care a distrus stilul de viaţă ordonat şi disciplinat al tuturor celor care locuiau aici, domnul Franklin şi Northrup se luptaseră cu gelozie pentru a-şi păstra poziţia. De fapt, cei doi se evitaseră scrupulos, ani de zile. Acum, în mod ciudat, foştii adversari deveniseră aliaţi în preocuparea comună pentru binele stăpînului şi stăpînei casei.

Domnul Northrup se afla în holul din faţă, lîngă salon, lustruind o masă. Uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu mai existau şi alţi servitori mai mărunţi prin apropiere ca să îl audă, Domnul Franklin se grăbi să-i împărtăşească ultima veste despre tumultoasa viaţă romantică a stăpînului său – sau mai exact, *lipsa* de viaţă romantică – şi să afle în schimb orice altă noutate pe care Domnul Northrup ar dori la rîndul lui să i-o împărtăşească. Se apropie de confidentul său, neştiind că O'Malley se afla în salon, cu urechea lipită de perete, ca să le audă conversaţia.

– Domnia sa intenţionează să cineze acasă în seara asta, domnule Northrup. Cred că acesta este un semn bun. Un semn foarte bun, spuse valetul într-o şoaptă conspirativă.

Northrup se îndreptă, cu o expresie impasibilă.

– Este un eveniment neobişnuit, avînd în vedere absenţa de acasă a domniei sale în aceste cinci nopţi, dar eu nu cred că este ceva foarte încurajator.

– Nu înţelegeţi – Domnia Sa a spus clar că stă acasă pentru că Lady Victoria doreşte asta!

– Ei da, acum este încurajator, domnule Franklin!. Northrup se lăsă pe spate, privind prudent în jur, să se asigure că nu-l auzea nimeni.

– Eu cred că motivul dorinţei Domniei Sale doamna poate fi găsit în acel articol din *Gazette*, pe care l-a citit în dimineaţa aceasta şi care a făcut-o să creadă că Domnia Sa are o posibilă legătură cu o anumită doamnă dintr-o anumită clasă – o dansatoare la operă, cred.

O'Malley îşi retrase urechea de la perete, se grăbi spre uşa laterală a salonului şi se repezi pe holul din spate, folosit de servitorii care aduceau mîncarea de la bucătărie.

– A făcut-o! cîrîi el triumfător spre servitorii din bucătărie, în timp ce intra acolo.

Doamna Craddock, care întindea un aluat, își înălță spinarea, atît de dornică să audă ce s-a întîmplat, încît nu observă cînd acesta fură un măr de pe masa de lucru.

– Ce a făcut Domnia Sa doamna?

O'Malley se sprijini de perete și mușcă din mărul zemos, făcînd un gest larg în aer cu restul mărului, pentru mai multă emfază.

– I-a dat un ultimatum Domniei Sale lordul, asta a făcut! Am auzit totul de la Franklin și de la Northrup. Domnia Sa doamna a citit în ziar că Domnia Sa lordul a ieșit cu Miss Sybil și Domnia Sa doamna i-a spus Lordului Fielding să stea acasă, unde îi este locul. Iar el așa o să facă. V-am spus eu că fata asta îl poate învîrti pe stăpînul nostru. Am știut-o de cum mi-a spus că este irlandeză! Dar este o adevărată lady. Numai bunătate și zîmbet, adăugă el loial.

– A fost o lady tristă în ultimele zile, biata de ea, spuse doamna Craddock, încă ușor îngrijorată. Abia dacă mănîncă ceva, cînd nu vine aici, deși eu i-am făcut numai ce-i place. Și întotdeauna îmi mulțumește politicoasă. Este destul ca să te facă să-ți dea lacrimile. Nu-mi pot da seama de ce Domnia Sa lordul nu rămîne în patul ei, acolo unde îi este locul....

O'Malley scutură din cap, întunecat.

– Nu a fost acolo din noaptea nunții. Ruth zice că este cît se poate de sigură de asta. Și nici doamna nu doarme în patul *lui,* pentru că fetele de sus sînt cu ochii în patru și întotdeauna există doar o singură pernă cu o groapă în ea, în patul lui.

O'Malley își termină mărul în tăcerea tristă și se întinse după un altul, dar de data aceasta Doamna Craddock îi dădu cu un șervet peste mînă.

– Lasă-mi merele, Daniel, sînt pentru plăcinta de la desert. Dar apoi trăsăturile ei blînde se luminară de un zîmbet.

– Nu, haide, mănîncă-le. M-am gîndit să pregătesc altceva, în seara asta. Ceva mai festiv decît o plăcintă.

Interveni în discuție cea mai tînără ajutoare de la bucătărie, o fată durdulie, de șaisprezece ani.

– Una dintre fetele dela spălătorie mi-a spus despre un anumit praf pe care îl poți presăra în paharul cu vin al unui domn, ca să îi trezească dorința de o femeie, dacă bărbăția lui are probleme. Toate fetele dela spălătorie cred că Domnia Sa ar avea nevoie de niscaiva praf dintr-ăsta – doar ca să-l ajute puțin.

Toți servitorii din bucătărie își murmurară acordul, dar O'Malley exclamă, dispreţuitor:

– Dumnezeule, fetelor! De unde vă vin asemenea idei? Domnia Sa nu are nevoie de prafuri și poți spune tuturor celor dela spălătorie că eu am spus asta! Nasul lui John, vizitiul, curge tot timpul din cauza răcelii veșnice pe care o are din toate nopțile iernii trecute, pe care și le-a petrecut călare pe trăsură, în bătaia vîntului, așteptînd-o pe Domnia Sa să părăsească patul lui Miss Hawthorne. Miss Hawthorne a fost vrăbiuța domniei sale, înainte de Miss Sybil.

– În noaptea trecută chiar a fost cu Miss Sybil? Sau a fost doar o bîrfă de ziar? întrebă doamna Craddock, cîntărind deja făina pentru desertul ei „festiv".

O'Malley deveni din nou sobru.

– A fost acolo, destul de des. Ştiu de la unul dintre grăjdari. Ei, da, nu ştim exact dacă s-a întîmplat ceva cît a stat acolo. Poate că i-a dat doar papucii.

Doamna Craddock îi aruncă un zîmbet slab, neconvingător.

– Mă rog, în seara asta barem cinează acasă, cu soţia lui. Este un început bun.

O'Malley confirmă dînd din cap şi se duse să-i împărtăşească ultimele noutăţi grăjdarului care îl pusese la curent cu programul stăpînului său, din noaptea trecută.

Acesta a fost motivul pentru care, din cei 140 de oameni de la Wakefield Park, numai Victoria a fost surprinsă cînd Jason a intrat în sufragerie, în seara aceea, să i se alăture la cină.

– Rămîi acasă în seara asta? izbucni ea, uluitor de uşurată, cînd acesta s-a aşezat în capul mesei.

Jason o privi măsurînd-o.

– Am avut clara impresie că asta ai vrut să fac.

– Ei bine da, recunoscu Victoria, întrebîndu-se dacă arăta bine în rochia ei verde ca smaraldul şi dorindu-şi ca el să nu se fi aflat chiar atît de departe de ea, în capătul celălalt al mesei.

– Doar că nu m-am aşteptat cu adevărat că o să faci asta. Adică... Se întrerupse cînd O'Malley se întoarse de la bufet cu o tavă cu două pahare sclipitoare, de cristal, cu vin. Era aproape imposibil să poarte o conversaţie cu Jason de la o distanţă atît de mare, atît emoţională cît şi psihică.

Victoria oftă cînd O'Malley veni direct spre ea, cu un zîmbet ciudat, hotărît, în ochi.

– Vinul dumneavoastră, my lady, spuse el şi luă un pahar de pe tavă, punîndu-l pe masă cu un gest

exagerat de înflorit, ceea ce, inevitabil, făcu să se verse puţin pe faţa de masă din olandă.

– O'Malley...! izbucni Northrup din locul lui de lîngă bufet, unde superviza servirea meselor.

O'Malley îi aruncă o privire de dezarmantă inocenţă şi făcu un adevărat spectacol din a-i trage în spate scaunul lui LadyVictoria, ajutînd-o să se ridice şi conducînd-o spre capătul de masă unde se afla Jason.

– Aşa, my lady, spuse el arborînd o vizibilă pocăinţă în timp ce trăgea scaunul din dreapta lui Jason.

– Vă mai aduc imediat vin. Apoi o să curăţ mizeria pe care am făcut-o acolo. Vinul vărsat miroase groaznic, asta e. Mai bine să staţi mai departe. Nu-mi dau seama cum am vărsat vinul, adăugă el despăturind un şervet din olandă şi punîndu-l în poala Victoriei. Dar m-a cam durut braţul în ultima vreme, poate din cauza asta. Dar nu-i nimic serios ca să vă faceţi griji – doar un os rupt cu ani în urmă.

Victoria îşi îndreptă fustele şi se uită la el cu un zîmbet înţelegător.

– Îmi pare rău că te doare braţul, domnule O'Malley.

Apoi O'Malley se întoarse spre Lordul Fielding, cu gîndu-l de a se scuza în continuare, dar i se uscă gura cînd întîlni privirea sfredelitoare a lui Jason şi îl văzu pe acesta frecîndu-şi degetul cu înţeles de-a lungul lamei cuţitului său, ca pentru a-i verifica tăişul.

O'Malley îşi plimbă degetul între guler şi beregată, îşi drese glasul şi îi spuse repede Victoriei:

– Vă... vă aduc imediat un alt pahar cu vin.

– Lady Fielding nu bea vin la cină, spuse Jason tărăgănat, oprindu-l din drum. Apoi se uită la aceasta, ca şi cum şi-a fi adus aminte de ceva.

– Sau ţi-ai schimbat obiceiurile, Victoria?

Victoria scutură din cap, derutată de comunicarea tacită care părea să zboare dus-întors, între Jason şi O'Malley.

– Dar cred că mi-ar plăcea puţin, în seara asta, adăugă ea încercînd să îndulcească o situaţie pe care nu o înţelegea.

Servitorii se retraseră, lăsîndu-i să cineze în splendoarea copleşitoare a sufrageriei lungi de treizeci de metri. O tăcere grea pluti de-a lungul întregii mese, punctată doar de zgomotul ocazional făcut de tacîmuri pe farfuriile din porţelan de Limoges – o tăcere cu atît mai cumplită pentru Victoria, care se gîndea la ameţitoarea veselie care l-ar fi înconjurat pe Jason chiar atunci, dacă acesta ar fi plecat la Londra, în loc să rămînă acasă, cu ea.

Cînd farfuriile au fost îndepărtate şi a fost adus desertul, nefericirea ei se transformase în disperare. De două ori încercase ea să spargă bariera de tăcere, comentînd subiecte inofensive, ca vremea sau calitatea mesei lor cu zece feluri. Răspunsurile lui Jason la aceste încercări de conversaţie au fost politicoase, dar cît se poate de scurte.

Victoria se juca cu linguriţa, ştiind că trebuia să facă ceva, repede, pentru că prăpastia dintre ei se lărgea cu fiecare clipă, devenind mai adîncă, zi de zi, pînă cînd în curînd nu va mai exista nicio posibiltate de a o mai astupa.

Îşi uită o vreme temerile, cînd O'Malley apăru mîndru cu desertul, cu un zîmbet prost mascat, punînd în faţa lor un tort mic, superb, decorat cu două steaguri care se întretăiau – unul britanic, celălalt cu stelele şi dungile Americii.

Jason se uită la tort şi îşi ridică privirea ironică spre valetul conspirativ.

– Să presupun oare că doamna Craddock s-a aflat astăzi într-o dispoziţie patriotică? Lui O'Malley îi pică faţa, ochii lui trădînd îngrijorarea cînd stăpînul îl privi cu rece neplăcere.

– Sau poate scopul a fost să-mi aducă aminte că sînt căsătorit?

Valetul păli.

– Nu, my lord. Aşteptă, ţintuit de privirea lui Jason, pînă cînd acesta îi făcu, în sfîrşit, un semn din cap să plece.

– Dacă asta ar fi trebuit să reprezinte căsnicia noastră, spuse Vitoria cu neintenţionat umor, atunci doamna Craddock ar fi trebuit să orneze tortul cu două săbii întretăiate, nu cu două steaguri.

– Ai dreptate, agree Jason sec, ignorînd frumosul tort şi întinzîndu-se după paharul cu vin.

Părea atît de revoltător de neinteresat de cumplita situaţie a căsniciei lor, încît Victoria intră în panică şi abordă subiectul pe care încercase toată seara să îl aducă în discuţie.

– Eu nu vreau să am dreptate! Îşi ridică privirea spre chipul lui de nescrutat. Jason, te rog – eu vreau ca lucrurile să fie altfel între noi.

Acesta păru uşor surprins; se lăsă pe spate şi o studie tăcut.

– Exact, ce aranjamente ai în minte?

Comportamentul lui era atît de distant şi de indiferent, încît Victoria deveni şi mai nervoasă.

– Ei bine, aş vrea să fim prieteni, de exemplu. Înainte rîdeam împreună şi vorbeam atîtea.

– Vorbeşte, o invită el.

– Ar fi ceva anume despre care ţi-ar face plăcere să vorbim? întrebă ea, cu sinceritate.

Ochii lui Jason se plimbară peste trăsăturile ei înnebunitoare. Îşi spuse, *aş vrea să vorbim despre nevoia ta de a-ţi bea minţile, ca să te poţi culca cu mine. Aş vrea să vorbim despre motivele pentru care atingerea mea îţi face rău*. Dar cu glas tare, spuse:

– Nimic, în mod deosebit.

– Foarte bine, atunci. Victoria ezită, apoi spuse:

– Cum îţi place rochia mea? Este o rochie pe care tu i-ai spus lui Madame Dumosse să mi-o facă.

Privirea lui Jason coborî spre carnea de culoarea untului, care se înălţa îmbietor deasupra decolteului adînc al rochiei verzi. Era răpitoare în verde, îşi spuse el, dar i-ar trebui nişte smaralde în jurul gîtului subţire, care să completeze rochia. Dacă lucrurile ar fi fost altfel, ar fi expediat servitorii şi ar fi tras-o în poala lui şi i-ar fi desfăcut rochia la spate, ca să-i dezgolească sînii pentru buzele şi mîinile lui. I-ar fi sărutat pe rînd, apoi ar fi dus-o sus şi ar fi făcut dragoste cu ea pînă cînd niciunul dintre ei nu ar mai fi avut putere să se mai mişte.

– Rochia este frumoasă. Dar are nevoie de smaralde, spuse el.

Mîna Victoriei zbură automat spre gîtul ei gol. Nu avea smaralde.

– Eu cred că şi tu arăţi foarte bine, spuse ea, admirînd cum îi stătea haina scumpă, bleumarin, pe umerii superbi. Era atît de bronzat, părul lui era atît de negru, încît cămaşa albă şi lavaliera făceau un contrast uluitor.

– Eşti foarte bine, spuse ea, melancolic.

Pe buzele lui apăru ideea unui zîmbet.

– Mulţumesc, spuse Jason repede, dînd vizibil înapoi.

– Cu plăcere, răspunse Victoria şi presupunînd că acestuia îi plăcuse complimentul, se agăţă de această idee ca de un acceptabil subiect de conversaţie.

– Cînd te-am văzut prima oară, am crezut că arătai fioros, ştii asta? Firește, era aproape întuneric iar eu eram nervoasă, dar – în fine – erai atît de uriaş încît mi s-a făcut frică.

Jason se înecă cu vin.

– La ce anume te referi?

– La prima noastră întîlnire, îl lămuri Victoria, de bună credinţă. Adu-ţi aminte – eu stăteam afară, în soare, cu purceluşul în braţe, pe care i l-am dat fermierului, după care tu m-ai tras înăuntru, unde era întuneric, în comparaţie cu afară...

Jason se ridică brusc.

– Îmi pare rău că te-am tratat necivilizat. Acum, dacă nu te superi, cred că îmi voi petrece seara lucrînd.

– Nu, spuse Victoria repede, ridicîndu-se şi ea. Te rog, nu lucra. Haide, să facem altceva, ceva ce am putea face împreună. Ceva ce ţi-ar face plăcere.

Lui Jason i se strînse inima. Se uită la obrajii ei îmbujoraţi şi văzu invitaţia din ochii ei albaştri, imploratori. În pieptul lui se luptau speranţa şi neîncrederea, explodînd, cînd îşi lăsă mîna, cu tandreţe, pe obrazul ei îmbujorat, plimbîndu-şi-o încet spre spate, mîngîindu-i părul greu, mătăsos.

Victoria tremura de plăcere pentru că el o trata, în sfîrşit, cu căldură. Ar fi trebuit să încerce mai devreme să-l atragă, în loc să sufere în tăcere.

– Am putea juca şah, dacă vrei. Nu sînt foarte bună la şah, dar dacă vrei să jucăm cărţi...

Jason îşi retrase repede mîna şi faţa lui deveni o mască inscrutabilă.

– Scuză-mă, Victoria. Am treabă. O ocoli şi dispăru în biroul lui, unde rămase toată seara.

Inima o durea de sălbatică dezamăgie şi Victoria îşi petrecu seara încercînd să citească. La ora culcării, era decisă să nu îl lase să cadă înapoi în tiparul anterior, de străini politicoşi, indiferent cu ce preţ. Îşi aminti cum se uitase Jason la ea înainte de a-i fi propus să joace şah – era aceeaşi privire pe care o avea cînd vroia să o sărute. Trupul ei recunoscuse imediat asta, devenind cald şi tremurînd în acel inexplicabil mod în care tremura întotdeauna cînd o atingea Jason. Poate că ar fi vrut să o sărute, mai curînd decît să joace şah. Dumnezeule Mare, poate că ar fi vrut să-i facă din nou lucrul acela cumplit...

Victoria se cutremură la gîndul acesta, dar era în stare să facă pînă şi asta, dacă armonia ar putea fi restaurată. Stomacul i se întoarse la gîndul că Jason o va privi goală, studiindu-i trupul cu privirea aceea cumplită, detaşată, cum făcuse în noaptea nunţii. Poate că nu ar fi fost atît de cumplit dacă el ar fi fost drăguţ în timp ce-i făcea asta – drăguţ, aşa cum era el cînd o săruta.

Aşteptă în camera ei pînă cînd îl auzi pe Jason mişcîndu-se într-a lui, apoi îşi puse un halat din satin turcoaz, brodat cu benzi late din dantelă crem, la tiv şi la mîneci. Deschise uşa dintre dormitoarele lor, care între timp fusese reparată – mai puţin încuietoarea – şi intră.

– My lor... Jason, se corectă ea.

Jason tocmai își scotea cămașa, cu pieptul aproape dezgolit și întoarse brusc capul

– Aș vrea să stăm de vorbă, începu ea, ferm.

– Pleacă de aici, Victoria, izbucni el sarcastic. Nu vreau să joc șah. Nu vreau să joc cărți.

– Atunci, *ce* vrei?

– Vreau să ieși de aici. Este suficient de clar?

– Este cît se poate de clar. Nu te voi mai deranja niciodată, replică ea, cu demnitate.

Ieși din cameră și închise ușa, dar era hotărîtă, îndîrjită, să facă ceva pentru ca mariajul lor să fie unul fericit și solid. Nu înțelegea ce aștepta Jason de la ea. Dar mai ales, nu îl înțelegea pe el. Dar știa pe cineva care îl înțelegea. Jason avea treizeci de ani, era mult mai mare și mai trecut prin viață decît ea, dar Căpitanul Farrell era mai în vîrstă decît Jason și va putea să o sfătuiască ce să facă în continuare.

CAPITOLUL 25

A doua zi dimineaţă, Victoria se duse decisă la grajduri şi aşteptă să se pună şaua pe un cal, pentru ea. Noul ei costum de călărie era superb croit, cu o jachetă care-i accentua talia fină. Gulerul alb ca neaua al cămăşii îi scotea în evidenţă culoarea vie din obrajii cu pometi înalţi şi părul ei tiţian era ridicat la ceafă, într-un coc elegant. Cocul o făcea să pară mai în vîrstă şi mai sofisticată; îi susţinea încrederea îndoielnică în ea.

Victoria aştepta la grajduri, lovindu-se încet în picior cu cravaşa; apoi îi zîmbi larg grăjdarului care scotea un jugan nerăbdător, cu coama ca abanosul lucind mătăsos.

Victoria admiră magnificul cal.

– Este superb, John. Cum îl cheamă?

– Matador. Este din Spania. Domnia Sa l-a ales să îl călăriţi pînă vă soseşte calul dumneavoastră, peste cîteva săptămîni.

Jason îi cumpărase ei un cal, îşi dădu seama Victoria, în timp ce grăjdarul o ajuta să încalece. Nu îşi putea imagina de ce simţise Jason nevoia să îi cumpere un alt cal, cînd în grajdul lui se spunea că se află cei mai buni cai din Anglia; era totuşi un gest

mărinimos din partea lui şi tipic, totodată, să nu se hlosească să pomenească ceva despre asta.

Domoli calul în pas de plimbare, în timp ce cotea în sus, pe cîmpia întortocheată, în pantă, care ducea acasă la Căpitanul Farrell şi răsuflă uşurată cînd acesta ieşi din casă şi o ajută să coboare de pe cal.

– Mulţumesc, spuse ea cînd se văzu cu picioarele în siguranţă, pe pămînt. Speram să te găsesc aici.

Căpitanul Farrell îi zîmbi.

– Şi eu intenţionam să mă reped astăzi pe la Wakefield, să văd cu ochii mei cum mai stau lucrurile între voi.

– În cazul acesta, spuse Victoria cu un zîmbet trist, este foarte bine că nu ai apucat să te deranjezi.

– Nici o îmbunătăţire? spuse acesta surprins, conducînd-o în casă. Umplu cu apă un ceainic şi îl puse pe foc.

Victoria se aşeză şi scutură morocănoasă din cap.

– Poate că este chiar mai rău. Mă rog, nu chiar rău. Cel puţin aseară Jason a rămas acasă, în loc să plece la Londra şi să-şi viziteze... mă rog, ştii ce vreau să spun. Victoria nu se gîndise la o discuţie atît de intimă. Ea vroia doar să discute despre dispoziţia lui Jason, nu despre cele mai intime relaţii dintre ei.

Căpitanul Farrell luă două ceşti de pe poliţă şi se uită la ea peste umăr, perplex.

– Nu, nu ştiu. Ce vrei să spui?

Victoria se uită la el, teribil de stînjenită.

– Dă-i drumul, copila mea. Eu am avut încredere în tine. Trebuie să ştii că poţi avea încredere în mine. Cu cine altcineva ai mai putea discuta?

– Cu nimeni, spuse Victoria, nefericită.

– Dacă ceea ce încerci să-mi spui este atît de greu, atunci gîndeşte-te la mine ca la un tată – sau ca la tatăl lui Jason.

– Nu eşti nici una, nici alta. Iar eu nu sînt sigură că i-as putea spune tatălui meu ceea ce îmi ceri să ţi spun.

Căpitanul Farrell puse ceştile jos şi se întoarse încet, privind-o din colţul lui.

– Ştii care este singurul lucru care nu îmi place, cînd sînt pe mare? Cum Victoria scutură din cap, acesta continuă:

– Solitudinea cabinei mele. Uneori îmi place. Dar cînd sînt îngrijorat pentru ceva – cum ar fi o furtună cumplită pe care o simt că se pregăteşte – nu exista nimeni căruia să-i împărtăşesc temerile mele. Nu îmi pot permite să le arăt oamenilor că mi-e teamă, pentru că ar intra în panică. Aşa că trebuie să-mi închid teama în mine, acolo unde creşte disproporţionat. Uneori mă trezesc cu sentimentul că soţia mea este bolnavă sau în pericol şi sentimentul acesta mă urmăreşte, pentru că nu am pe nimeni care să mă liniştească, spunîndu-mi că totul nu este decît în imaginaţia mea. Dacă nu poţi şi nu vrei să vorbeşti cu mine despre Jason, atunci nu vei găsi niciodată răspunsurile pe care le cauţi.

Victoria se uită la el cu dragoste.

– Căpitane, eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut.

– Atunci de ce nu îţi închipui că sînt tatăl tău şi nu discuţi cu mine asa?

Mulţi oameni, inclusiv femei, îi destăinuiseră doctorului Seaton tot felul de lucruri, cu foarte putină stînjeneală şi fără nici un pic de jenă, Victoria ştia asta. Iar dacă ea vroia să îl înţeleagă într-adevăr pe

Jason, trebuia să își deschidă sufletul Căpitanului Farrell.

- Foarte bine, spuse ea, ușurată cînd acesta se dovedi atît de atent să se întoarcă cu spatele la ea, lăcîndu-și de lucru cu pregătirea ceaiului. Era mai ușor să i se destăinuie spinării lui.

– De fapt, am venit aici să te întreb dacă ești sigur că mi-ai spus absolut totul despre Jason. Dar ca să-ți răspund la întrebare, Jason a rămas acasă, seara trecută, pentru prima oară de cînd am fost eu aici. Se duce la Londra, știi... să se vadă cu... ah... Victoria inspiră adînc și spuse ferm:

– Cu amanta lui.

Spinarea Căpitanului Farrell se încordă, dar acesta nu se întoarse spre ea.

– Ce te face să crezi așa ceva? spuse el luînd încet, de sus, un bol cu zahăr.

– Ah, sînt sigură. Am citit în ziarul de ieri dimineață. Jason a lipsit toată noaptea, dar cînd s-a întors, eu eram la micul dejun și tocmai citeam ziarul. Am fost supărată...

– Îmi pot imagina.

– Și aproape m-am pierdut cu firea, dar am încercat să fiu rezonabilă. I-am spus că am înțeles că soții atenți au amante, dar am crezut că ar trebui să fie discret și...

Căpitanul Farrell se întoarse brusc, căscînd gura la ea, cu bolul de zahăr într-o mînă și ulciorul cu lapte, în cealaltă.

– I-ai spus că ai crezut că era o dovadă de *atenție* din partea lui să-și păstreze amanta, dar că el ar trebui să fie *discret*?

– Da. Nu ar fi trebuit să spun asta?

– Mai mult, *de ce* ai spus asta? De ce ai *crezut* asta?

Victoria simţi tonul critic din vocea lui şi se încordă uşor.

– Miss Wilson – Flossie Wilson mi-a explicat ca în Anglia este obiceiul ca soţii atenţi să aibă...

– Flossie Wilson? izbucni el, nevenindu-i să creadă. Flossie Wilson? repetă acesta ca şi cum nu-şi putea crede urechilor. Flossie Wilson este o fată bătrînă, cu creier de găină, pe deasupra. O gîscă proastă! Jason obişnuia să o ţină la Wakefield să aiba grijă de Jamie, pentru ca Jamie să aibă lîngă el o femeie iubitoare, cînd pleca el. Corect, Flossie era iubitoare, dar prostănaca de ea a uitat, efectiv, într-o zi unde l-a pus. Şi tu îi ceri unei *astfel* de femei sfaturi cum să-ţi ţii bărbatul?

– Nu i-am cerut, ea mi-a oferit aceste informaţii, răspunse Victoria în apărare, roşind.

– Îmi pare rău că am strigat la tine, copila mea, spuse el frecîndu-şi ceafa. În Irlanda, nevasta îşi ameninţă bărbatul cu şişul, dacă acesta îndrăzneşte să se ducă la altă femeie! Este mult mai simplu, mai corect şi cu mult mai eficient, sînt sigur. Te rog, continuă cu ce încercai să-mi spui. Ziceai că l-ai înfruntat pe Jason...

– Mai bine nu mai continui, spuse Victoria obosită. Nu cred că ar fi trebuit să vin. De fapt, a fost o idee proastă. Speram doar că-mi poţi explica de ce a devenit Jason atît de distant, după căsătorie...

– Ce înţelegi prin „distant"? întrebă Căpitanul Farrell, încordat.

– Nu ştiu cum să explic asta.

Farrell turnă ceai în două cești şi le luă în mînă. Se întoarse încruntîndu-se şi spuse:

– Victoria, încerci să-mi spui că nu vine foarte des în patul tău?

Victoria se înroşi şi se uită la mîinile ei.

– De fapt, nu a mai venit din noaptea nunţii – deşi mie mi-a fost foarte groază de asta, după ce a spart uşa a doua zi dimineaţa, cînd eu am încuiat-o.

Fără un cuvînt, Căpitanul Farrell se întoarse înapoi spre bufet, puse ceştile înapoi şi umplu două pahare cu whiskey.

Se apropie de ea şi îi întinse un pahar.

– Bea asta, îi porunci el ferm. O să-ţi fie mai uşor să vorbeşti, iar eu am de gînd să aud şi restul poveştii.

– Ştii, pînă să vin în Anglia, nu am băut nici un fel de alcool, doar vin, după ce au murit părinţii mei, spuse ea scuturîndu-se la vederea băuturii şi uitîndu-se apoi la căpitan, în timp ce punea paharul jos. Dar de cînd am venit aici, lumea îmi dă mereu vin şi coniac şi şampanie, spunîndu-mi că o să mă simt mai bine, dacă beau. Dar pînă la urmă nu mă face deloc să mă simt mai bine.

– Încearcă să bei, îi porunci el.

– Am încercat. Ştii, am fost atît de nervoasă în ziua nunţii, încît am încercat să fug de Jason, în faţa altarului. Aşa că, ajunşi înapoi la Wakefield, mi-am spus că puţin vin m-ar putea ajuta să fac faţă nopţii care avea să urmeze. Am băut cinci pahare la petrecerea de nuntă, dar singurul efect a fost că mi s-a făcut rău cînd ne-am... cînd m-am dus la culcare, în seara aceea.

– Să înţeleg că ai fost cît pe aci să-l părăseşti pe Jason în faţa altarului şi a unei biserici pline cu lume cunoscută?

– Da, dar ei nu şi-au dat seama. Numai Jason.

– Dumnezeule Mare, şopti acesta.

– Iar în noaptea nunţii, aproape că am vomat.

– Dumnezeule Mare, şopti el din nou. Şi a doua dimineaţă l-ai încuiat pe Jason afară?

Victoria dădu din cap, simţindu-se cumplit.

– Iar ieri i-ai spus că era un gest de atenţie faţa de tine din partea lui să aibă o amantă? Cum Victoria dădu din nou din cap, Căpitanul Farrell o privi cu fascinaţie mută.

– Am încercat să repar totul noaptea trecută, îl informă ea, în apărare.

– Îmi pare bine să aud asta.

– Da, m-am oferit să fac orice vrea el.

– Asta probabil că i-a schimbat imediat dispoziţia, prezise Căpitanul Farrell,cu un zîmbet vag.

– Da, aşa am crezut şi eu. Dar cînd i-am propus să jucăm şah sau cărţi, a devenit...

– I-ai propus să jucaţi *şah*? Pentru Dumnezeu, de ce tocmai şah?

Victoria se uită la el, rănită.

– Am încercat să mă gîndesc la lucrurile pe care le făceau mama şi tatăl meu, cînd stăteau împreună. I-aş fi propus să mergem să ne plimbăm puţin, dar era cam răcoare.

Vizibil sfîşiat între rîs şi derută, Căpitanul Farrell scutură din cap.

– Bietul Jason, spus el, rîzînd înfundat. Dar cînd se uită din nou la ea, redeveni serios.

– Te pot asigura că părinţii tăi făceau şi... alte lucruri.

– Cum ar fi? întrebă Victoria, gîndindu-se la serile în care părinţii ei stătea amîndoi în faţa focului, de o parte şi de alta a acestuia, citind. E drept, mama ei îi gătea tatălui ei mîncărurile preferate şi ţinea casa în

ordine şi curăţenie, dar Jason avea o armată de oameni care să-i asigure aceste atribuţii de soţie şi aceştia le îndeplineau cu perfecţiune. Se uită la Căpitanul Farrell care căzuse într-o tăcere stînjenită.

– La ce fel de lucruri te referi? îl întrebă ea.

– Mă refer la lucrurile acelea intime pe care părinţii voştri le făceau cînd voi eraţi în paturile voastre iar ei într-al lor, spuse acesta, direct.

O amintire de mult uitată îi reveni în minte – părinţii ei stînd în faţa camerei mamei şi tatăl ei care încerca să o cuprindă în braţe, spunînd, cu o voce rugătoare, „Nu mă mai respinge, Katherine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

Victoria înţelese acum că mama ei nu-i permitea tatălui ei să vină la ea în pat. Şi apoi îşi aminti cît de rănit şi de disperat i s-a părut el în noaptea aceea şi ce furioasă fusese ea pe mama ei, pentru că îl rănise. Părinţii ei erau prieteni, adevărat, dar mama ei nu l-a iubit pe tatăl ei. Katherina îl iubise pe Charles Fielding şi din cauza asta, după naşterea lui Dorothy, nu l-a mai primit pe tatăl ei în pat.

Victoria îşi muşcă buza, amintindu-şi cît de singur se simţea tatăl ei. Se întrebă dacă toţi bărbaţii se simţeau singuri – sau poate respinşi – dacă soţiile lor nu îi primeau în patul lor.

Da, mama ei nu l-a iubit pe tatăl ei, dar au fost prieteni. Prieteni... Ea încerca să şi-l facă pe Jason prieten, îşi dădu seama acum, exact cum văzuse la mama şi la tatăl ei.

– Tu eşti o femeie caldă, Victoria, plină de viaţă şi de curaj. Uită de căsniciile pe care le-ai văzut în *înalta societate*. Sînt pustii şi nesatisfăcătoare şi superficiale. Gîndeşte-te mai bine la căsnicia părinţilor tăi. Ei erau fericiţi, nu?

Tăcerea ei prelungită îl făcu pe Căpitanul Farrell să se încrunte şi să schimbe brusc ideea.

– Lasă-i pe părinţii tăi. Eu mă pricep la bărbaţi şi îl cunosc pe Jason, aşa că vreau să nu uiţi niciodată un singur lucru: cînd o femeie îi încuie soţului ei ușa dormitorului, acesta o va încuia pe ea afară din inima lui. Cel puţin aşa ar face, dacă ar avea cît de cît mîndrie. Iar Jason are, slavă Domnului.El nu se va tîrî la picioarele tale ca să-ţi cerşească favorurile. Tu te-ai îndepărtat singură de el; acum depinde de tine sa-l convingi că nu mai vrei să fie aşa.

– Şi ce ar trebui să fac?

Căpitanul Farrell îi spuse pe scurt:

– Nu propunîndu-i să jucaţi şah. Şi nu crezînd ca este dovadă de atenţie din partea lui să se ducă la o altă femeie. Căpitanul Farrell îşi masă ceafa.

– Nu am ştiut niciodată cît de greu este pentru un bărbat să crească o fiică. Există anumite lucruri pe care este foarte greu să le discuţi cu sexul opus.

Victoria se ridică în picioare, ne mai avînd stare.

– O să mă gîndesc la tot ce mi-ai spus, promise ea încercînd să-şi ascundă stînjeneala.

– Pot să te întreb ceva? spuse Farrell ezitant.

– Cred că este cît se poate de corect, răspunse Victoria, zîmbind ca să-şi ascundă stînjeneala. În fond, eu te-am întrebat atîtea.

– Nimeni nu a mai discutat cu tine despre dragostea dintre soţ şi soţie?

– Nu este genul de lucruri pe care să le poţi vorbi cu altcineva decît cu mama ta. Auzi, desigur, despre obligaţiile pe care le are o femeie măritată, dar de fapt nu înţelegi cu adevărat... spuse Victoria, roşind din nou.

Căpitanul Farrell izbucni, dezgustat:

– Obligaţii! În ţara mea, fetele abia aşteaptă noaptea nunţii. Du-te acasă şi sedu-ţi bărbatul, copila mea, iar el o să aibă grijă de restul. Iar după asta nu o s-o mai priveşti ca pe o datorie. Îl ştiu prea bine pe Jason, aşa că îţi pot da toate asigurările!

– Şi dacă... dacă o să fac aşa cum spui, atunci o să fie fericit cu mine?

– Da. Şi la rîndul lui, te va face fericită pe tine, spuse Căpitanul Farrell cu blîndeţe, zîmbind.

Victoria puse jos paharul de whiskey, neatins.

– Ştiu puţine despre căsătorie, ştiu şi mai puţine despre ce înseamnă să fii soţie şi absolut nimic despre seducţie.

Căpitanul Farrell se uită la frumuseţea aceea exotică din faţa lui şi umerii i se scuturară de rîs.

– Nu cred că o să trebuiască să faci cine ştie ce eforturi să îl seduci pe Jason, draga mea. De îndată ce o să-şi dea seama că îl doreşti în patul tău, sînt sigur că va fi mai mult decît fericit să-ţi îndeplinească dorinţa.

Victoria se îmbujoră toată, zîmbi vag şi se îndreptă spre uşă.

Călări acasă pe Matador, atît de pierdută în gîndurile ei încît abia îşi dădu seama de viteza magnificului cal. Cînd ajunseră în galop în faţă la Wakefield Park, era sigură cel puţin de un lucru: nu vroia ca Jason să aibă o căsnicie în care să se simtă la fel de singur cum se simţise tatăl ei.

A i se supune lui Jason în pat nu o să fie poate un lucru chiar atît de cumplit, mai ales dacă – aşa ca alte dăţi – ar săruta-o din nou în felul acela al lui îndrăzneţ şi intim, apăsîndu-şi gura pe a ei şi făcînd lucrurile acelea şocante cu limba, pînă cînd îşi simţea trupul încins şi slab. În loc să se gîndească la rochii noi, aşa

cum îi sugerase Miss Flossie, cînd Jason se va afla în patul ei, ea se va gîndi la felul în care obişnuia el să o sărute. Şi pentru că tot ajunsese aici, trebui să recunoască faptul că îi plăceau sărutările lui. Păcat că bărbaţii nu făceau lucrurile astea cînd erau în pat, îşi spuse ea. Evident, săruturile erau făcute pentru cînd oamenii nu se aflau în pat, dar odată în pat, bărbaţii făceau ceea ce avuseseră tot timpul în minte.

– Nu-mi pasă! spuse Victoria cu fermă determinare, în timp ce un grăjdar se apropia să o ajute să se dea jos de pe cal. Era decisă să îndure orice pentru a-l face pe Jason fericit şi a restabili vechea lor apropiere. Potrivit Căpitanului Farrell, singurul lucru pe care-l avea de făcut, era acela de a-i sugera lui Jason că dorea să împartă patul cu el.

Victoria intră în casă.

– Lordul Fielding este acasă? îl întrebă ea pe Northrup.

– Da, my lady. Este în birou, spuse acesta făcînd o plecăciune.

– Este singur?

– Da, my lady. Northrup făcu o nouă plecăciune.

Victoria îi mulţumi şi o porni pe hol. Deschise uşa biroului şi se strecură încetişor înăuntru. Jason stătea la biroul lui, în capătul celălalt al încăperii, cu profilul întors spre ea, cu un teanc de hîrtii la cotul lui, cu un altul, în mînă. Victoria se uită la el, la băieţelul care crescuse din copilăria lui nefericită devenind un bărbat frumos, bogat. Agonisise o avere şi cumpărase proprietăţi, îşi iertase tatăl şi adăpostise o orfană din America. Dar tot singur era. Tot muncind, tot încercînd.

Te iubesc, îi veni în gînd şi gîndul acesta neaşteptat aproape că o trimise în genunchi. Îl iubise pe

Andrew dintotdeauna. Dar dacă aşa era, atunci de ce nu a simţit niciodată această nevoie disperată de a-l face pe Andrew fericit? Îl iubea pe Jason, în ciuda avertismentului tatălui ei, în ciuda avertismentului lui Jason că el nu-i vroia dragostea, ci doar trupul. Ce ciudat că Jason va primi tocmai lucrul pe care nu şi-l dorea, şi nu cel pe care şi-l dorea. Dar era hotărîtă să-l facă să le vrea pe amîndouă. Traversă încăperea, cu paşii amortizaţi de covorul gros de Aubusson şi se opri în spatele fotoliului său.

– De ce munceşti atît de mult?

Jason tresări la auzul glasului ei dar nu se întoarse.

– Îmi place să muncesc, spuse el scurt. Vrei ceva? Sînt foarte ocupat.

Nu era un început încurajator şi o fracţiune de secundă Victoria chiar se gîndi să-i spună direct că vroia să-l ia cu ea în pat. Dar din păcate nu era nici chiar atît de curajoasă şi nici chiar atît de grăbită să urce efectiv sus, cu el – mai ales cînd dispoziţia lui era chiar mai rece decît în ziua nunţii lor. Sperînd să mai destindă atmosfera, spuse încet:

– Cred că ai dureri cumplite de spate, stînd aici toată ziua. Îşi adună curajul şi îşi puse mîinile pe umerii lui largi, cu gîndul de a i le masa cu degetele.

Tot trupul lui Jason se încordă în clipa în care îl atinse.

– Ce faci? întrebă el.

– M-am gîndit să-ţi masez umerii.

– Umerii mei nu au nevoie de blîndele tale servicii, Victoria.

– De ce mă repezi aşa? întrebă ea şi ocoli scaunul spre faţa biroului, privindu-i mîna care se mişca

repede pe pagină, cu scrisul lui apăsat şi ferm. Cum acesta o ignoră, se cocoţă pe marginea biroului.

Jason îşi aruncă pana în silă şi se lăsă pe spate în scaun, studiind-o. Piciorul ei era lîngă mîna lui, mişcîndu-şe uşor în timp ce Victoria citea ce scrisese el. În ciuda voinţei lui, privirea i se îndreptă în sus, spre sînii ei, apoi se opri pe conturul curbat al buzelor ei. Avea o gură care implora să fie sărutată, iar genele ei erau atît de lungi încît aruncau umbre pe obraji.

– Dă-te jos de pe biroul meu şi pleacă de aici, izbucni el.

– Cum vrei, spuse veselă soţia lui şi se ridică. Nu am intrat decît să-ţi urez o zi bună. Ce ai vrea să mănînci diseară la cină?

Pe tine, îşi spuse, în gînd.

– Indiferent ce.

– În acest caz, ai dori ceva special la desert?

Acelaşi lucru ca la felul principal, îşi spuse Jason în gînd.

– Nu, spuse cu glas tare, luptîndu-se cu subitele, insistentele solicitări ale trupului său.

– Eşti teribil de uşor de mulţumit, spuse ea glumeţ şi întinse mîna ca să traseze cu degetul linia sprîncenelor lui drepte.

Jason îi opri mîna la jumătatea drumului şi i-o îndepărtă, ţinîndu-i-o într-o strînsoare de fier.

– Ce naiba crezi că faci? izbucni el.

Victoria se strînse în ea, dar reuşi să spună cu seninătate:

– Există întotdeauna uşi, între noi. M-am gîndit să deschid uşa biroului tău, să văd ce faci.

– Pe noi ne despart mult mai multe lucruri, nu doar uşile, ripostă el dîndu-i drumul la mînă.

– Ştiu, consimţi Victoria cu tristeţe, privindu-l cu ochii ei albaştri, umezi.

Jason îşi smulse privirea dintr-a ei.

– Sînt foarte ocupat, spuse el scurt şi-şi luă hîrtiile.

– Pot să văd asta, spuse ea cu o ciudată moliciune în voce. Mult prea ocupat pentru mine, acum. Şi plecă liniştită.

La ora cinei, intră în salon cu o rochie din şifon de culoarea piersicii, care se lipea de fiecare curbă şi adîncitură a trupului ei voluptuos şi care era aproape transparentă. Ochii lui Jason se micşorară, ca două fante.

– Eu am dat banii pe asta?

Victoria îi văzu privirea întoarsă spre triunghiul decolteului îndrăzneţ şi zîmbi.

– Firește că tu. Eu nu am bani.

– Nu o îmbrăca în afara casei. Este indecentă.

– Am ştiut eu că o să-ţi placă! spuse ea chicotind, simţind instinctiv că îi plăcea chiar foarte mult, altfel ochii lui nu s-ar fi aprins aşa.

Jason o privi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, apoi turnă din decantoarele de cristal de pe masă.

– Vrei puţin sherry?

– Dumnezeule, nu! spuse ea rîzînd. Aşa cum precis ţi-ai dat deja seama, vinul nu-mi priește. Îmi face rău. Întotdeauna. Uite ce am păţit cînd am băut în ziua nunţii. Nedîndu-şi seama de importanţa celor spuse, Victoria se întoarse să studieze o nepreţuită vază din porţelan, din perioada Dinastiei Ming, care se odihnea pe o măsuţă aurită, cu incrustaţii din marmură, frămîntînd în gînd o idee. Decise să-i dea drumul.

– Mîine aş vrea să mă duc la Londra, spuse, apropiindu-se de el.

– De ce?

Victoria se cocoţă pe braţul fotoliului pe care tocmai se aşezase acesta.

– Ca să-ţi cheltuiesc banii, fireşte.

– Nu am ştiut că ţi-am dat aşa ceva, şopti Jason, distras de vederea coapsei ei la nivelul pieptului său. În lumina romantică a lumînărilor, şifonul subţire părea transparent şi căpătase culoarea pielii.

– Mai am încă cea mai mare parte din banii pe care mi i-ai dat în toate aceste săptămîni, pentru diverse. Vrei să vii cu mine la Londra? După ce-mi fac tîrguielile, am putea merge la teatru sau ne-am putea opri la casa de acolo.

– Poimîine dimineaţă am o întîlnire de afaceri, aici.

– Este chiar mai bine aşa. Ne întoarcem împreună, mîine seară, spuse ea fără să se gîndească. Singuri cîteva ore într-o trăsură, vor avea destul timp ca să stea de vorbă.

– Nu-mi pot permite să pierd atîta timp, răspunse el scurt.

– Jason... continuă ea dulce, întinzînd mîna ca să-i mîngîie părul negru, aspru.

Acesta se ridică din fotoliu, înălţîndu-se deasupra ei şi spuse scîrbit:

– Dacă ai nevoie de bani la Londra, spune aşa! Dar încetează să te porţi ca o tîrfă ieftină sau o să te tratez ca atare şi o să sfîrşeşti pe canapea, cu fustele date peste cap.

Victoria se uită la el cu furie şi cu umilinţă.

– Pentru informarea ta, aş prefera să fiu o tîrfă ieftină decît un nebun total, orb, ca tine, care interpretează greşit fiecare gest pe care-l face cineva şi trage concluzii greşite!

Jason se holbă la ea.

– Exact, ce vrea asta să însemne?

Victoria aproape că izbi cu piciorul, de furie şi frustrare.

– Dă-ţi singur seama! Eşti foarte priceput în a trage concluzii în ceea ce mă priveste, doar că le tragi întotdeauna *greşit*! Dar să-ţi spun ceva – dacă aş fi o tîrfă, aş muri de foame dacă m-aş baza pe tine! În continuare, poţi cina singur în seara asta şi fă-i nefericiţi pe servitori, în locul meu. Mîine mă duc la Londra fără tine. Spunînd acestea, Victoria ieşi din încăpere, lăsîndu-l pe Jason să se holbeze la ea, cu sprîncenele unite de uluială.

Victoria se năpusti ca o furtună în camera ei, îşi scoase rochia delicată din şifon şi-şi îmbrăcă un halat din satin. Se aşeză la masa de toaletă şi în timp ce mînia i se stingea, un zîmbet perfid i se aşternea pe curba generoasă a buzelor ei. Expresia de uluială de pe chipul lui Jason cînd i-a spus că ar muri de foame dacă ar depinde de el, fusese aproape comică.

CAPITOLUL 26

A doua zi dimineaţă, Victoria a plecat foarte devreme la Londra, de unde a plecat înapoi abia la lăsarea întunericului. Ţinut cu dragoste în mîinile ei se afla obiectul pe care-l văzuse într-un magazin, cînd a vizitat prima oară Londra, în urmă cu atîtea săptămîni. Acesta îi amintise atunci de Jason, dar i se păruse cumplit de scump şi în plus, nu ar fi dat bine să-i fi cumpărat un cadou, atunci. Dar în toate aceste săptămîni s-a gîndit la el, a tînjit după el, pînă cînd a început să se teamă să mai aştepte, să nu rişte să se vîndă cumva.

Nu ştia cînd i-l va oferi; cu siguranţă nu acum, cînd atmosfera între ei era atît de ostilă dar oricum, cît de curînd. Se cutremură gîndindu-se la cît a costat. Jason îi oferise o alocaţie revoltător de mare, de care abia se atinsese, dar cadoul acesta a costat-o aproape pînă la ultimul bănuţ din aceasta, plus o cifră frumoasă peste, pe care proprietarul micuţei prăvălii exclusiviste a fost mai mult decît fericit să o treacă în contul pe care l-a deschis în grabă, pe numele Marchizei de Wakefield.

– Domnia sa este în birou, îi spuse Northrup Victoriei, deschizîndu-i uşa.

– Vrea cumva să mă vadă? întrebă Victoria, intrigată de informaţia rapidă, nesolicitată, oferită de Northrup.

– Nu ştiu, my lady, îi răspunse Northrup vizibil stînjenit. Dar a...a întrebat dacă v-aţi întors cumva.

Victoria se uită la expresia hărţuită a lui Northrup şi îşi aminti de îngrijorarea lui Jason cînd a dispărut în după-amiaza aceea, la Căpitanul Farrell. Cum excursia ei la Londra durase dublu decît ar fi durat dacă şi-ar fi amintit locaţia exactă a magazinului, presupuse că Northrup fusese din nou mobilizat în prima linie, de către Jason.

– De cîte ori s-a interesat? întrebă ea.

– De trei ori. În ultima oră, răspunse Northrup.

– Da, spuse Victoria cu un zîmbet înţelegător, dar îi făcea o plăcere absurdă să ştie că Jason îşi făcuse griji pentru ea.

După ce îl lăsă pe Northrup să îi scoată pelerina, intră în birou la Jason. Neputînd ciocăni cu cadoul în mîini, răsuci clanţa şi împinse uşa încet, cu umărul. În loc să lucreze la biroul lui unde se aşteptase să îl găsească, Jason stătea la fereastră, cu umărul proptit în rama geamului, privind în gol, peste peluzele terasate. Îşi întoarse privirea la primul sunet al apropierii ei şi se îndreptă pe loc.

– Te-ai întors, spuse el vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

– Nu credeai că o să fac asta? întrebă Victoria studiindu-i chipul.

Jason ridică din umeri, obosit.

– Sincer, habar nu am ce ai de gînd să faci dintr-un moment într-altul.

Gîndindu-se la acţiunile ei din ultima vreme, Victoria putea înţelege de ce Jason gîndea probabil

despre ea că era cea mai impulsivă şi imprevizibilă femeie. Ieri de exemplu, a flirtat, a fost tandră cu el, pentru ca apoi să iasă furioasă din salon. Iar acum simţea o pornire nebună de a-şi petrecece braţele în jurul lui şi de a-l ruga să o ierte. Dar în loc să facă asta şi să riște o altă respingere tăioasă, ca ultima oară, îşi înfrînă pornirea, renunţînd în schimb la decizia ei anterioară şi hotărî să-i ofere cadoul acum.

– Am avut de cumpărat ceva de la Londra, spuse ea veselă, arătîndu-i pachetul ambalat, din mîinile ei. L-am văzut acum cîteva săptămîni, dar atunci nu aveam destui bani.

– Ar fi trebuit să-mi ceri, spuse el întorcîndu-se deja spre birou, cu vădita intenţie de a se îngropa din nou în muncă.

Victoria scutură din cap.

– Nu puteam să-ţi cer bani, cînd lucrul pe care vroiam să-l cumpăr era pentru tine. Uite, spuse ea întinzînd mîinile. Este pentru tine.

Jason se opri în loc şi se uită la obiectul prelung, înfăşurat în hîrtie argintată.

– Ce spui? întrebă el neimpresionat, ca şi cum nu ar fi înţeles cuvintele pronunţate de ea.

– Motivul pentru care m-am dus la Londra a fost să cumpăr asta, pentru tine, îi explică Victoria cu un zîmbet glumeţ, în timp ce-i întindea şi mai mult, pachetul greu.

Jason se uită derutat la cadou, cu mîinile în continuare în buzunare. Cu o bruscă tresărire a inimii, Victoria se întrebă dacă el primise vreodată un cadou. Dar nici prima lui soţie şi nici amanta lui nu păreau să fi făcut aşa ceva. Cu atît mai puţin, femeia bestială care îl crescuse.

Nevoia de a-l cuprinde în braţele ei deveni aproape de necontrolat, cînd Jason îşi scoase, în sfîrşit, mîinile din buzunare. Acesta luă cadoul şi îl întoarse în mîinile lui, uitîndu-se la el ca şi cum nu mai ştia ce trebuie să facă în continuare. Mascîndu-şi tandreţea devastatoare în spatele unui zîmbet larg, Victoria se aplecă peste marginea biroului şi spuse:

– Nu ai de gînd să îl deschizi?

– Poftim? spuse el fără intonaţie. Vrei să-l deschid acum?

– Ce alt moment mai bun ai putea găsi? întrebă Victoria veselă şi bătu cu palma, uşor, în partea de birou dinspre coapsa ei.

– Poţi să-l pui aici cînd îl deschizi, dar ai grijă – este fragil.

– Este greu, conveni el aruncîndu-i un zîmbet scurt, nesigur, în timp ce desfăcea cu grijă şnurul subţire şi îndepărta hîrtia argintată. Scoase apoi capacul cutiei mari, din piele şi băgă mîna în interiorul pluşat.

– Mi-a amintit de tine, spuse Victoria zîmbindu-i, în timp ce el scotea cu grijă din cutie o panteră minunat sculptată în onix masiv, cu ochii dintr-o pereche de smaralde sclipitoare. Ca şi cum o pisică vie ar fi fost surprinsă prin magie în timp ce alerga şi transformată apoi, tot prin magie, în onix, atîta mişcare vibrantă se citea în fiecare linie fină a trupului ei moale, atîta putere şi graţie în coapsele ei, atîta pericol şi inteligenţă în ochii ei verzi, impenetrabili.

Jason, despre a cărui colecţie de picturi şi de obiecte de artă se zicea că era una dintre cele mai rafinate din Europa, studie pantera cu o reverenţă care aproape că aduse lacrimi în ochii Victoriei, în

timp ce-l privea. Era o piesă frumoasă, ştia asta, dar el o trata ca şi cum ar fi fost un tezaur de nepreţuit.

– Este foarte frumoasă spuse Jason încet, plimbîndu-şi degetul mare peste spinarea panterei. Cu infinită grijă, puse animalul pe birou şi se întoarse spre Victoria.

– Nu ştiu ce să spun, recunoscu el cu un zîmbet strîmb.

Victoria se uită în sus la chipul lui aspru, cu zîmbetul acela de băieţel şi îşi spuse că niciodată nu arătase atît de insuportabil de bine. Simţindu-se la rîndul ei cu o inimă incredibil de uşoară, spuse:

– Nu trebuie să spui nimic – doar „mulţumesc", dacă vrei.

– Mulţumesc, spuse el cu o voce ciudată, răguşită.

Mulţumeşte-mi cu un sărut. Gîndul îi veni Victoriei în minte, din senin şi cuvintele îi zburară pe gură înainte de a le fi putut opri.

– Mulţumeşte-mi cu un sărut, îi aminti lui Jason, cu un zîmbet vesel.

Jason inspiră adînc, nesigur, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă ceva foarte greu; apoi îşi puse mîinile pe birou, de ambele părţi ale ei şi se aplecă. Îi atinse buzele cu buzele lui şi dulceaţa atingerii lui era aproape de nesuportat. Capul Victoriei se lăsă pe spate sub scurta apăsare a gurii lui şi cînd Jason îşi îndepărtă capul, Victoria se apucă de braţele lui ca să se susţină. Pentru Jason, mîinile ei pe braţele lui, ţinîndu-l aplecat, erau ca o invitaţie la banchet, pentru un om flămînd. Gura îi alunecă din nou spre a ei, mişcîndu-se cu tandră fermitate şi cînd ea începu să-l sărute la rîndul ei, sărutul deveni mai insistent. Îi desfăcu buzele cu limba, tachinînd-o, obligînd-o să-i răspundă.

Timid, limba ei o atinse pe a lui şi Jason îşi pierdu controlul. Gemu şi îşi petrecu braţele pe după ea, ridicînd-o de pe birou şi trăgîndu-i corpul aproape de al lui. Îi simţi mîinile alunecînd în sus pe pieptul lui şi curbîndu-se înfometate în jurul gîtului său, ţinîndu-i faţa aproape de a ei şi încurajarea pe care o simţi în gestul ei aprinse în el o pală de pasiune care aproape că îi anihilă raţiunea. Împotriva voinţei sale, mîna lui alunecă spre pieptul ei, mişcîndu-se în sus şi umplîndu-se cu minunata moliciune a sînului ei plin. Victoria tremură la intimitatea atingerii, dar în loc să se retragă, aşa cum s-ar fi aşteptat Jason să facă, îşi potrivi corpul, lipit de dura lui excitaţie, la fel de pierdută ca şi el în sărutul acela pasional.

În hol se auzi vocea veselă a Căpitanului Farrell.

– Nu te obosi, Northrup, cunosc drumul. Şi uşa biroului se deschise larg şi Victoria sări din îmbrăţişarea lui Jason.

– Jason, am... începu Căpitanul Farrell în timp ce intra în birou. Se opri scurt, cu un zîmbet de scuze pe faţă, cînd privirea lui asimilă roşeaţa din obrajii Victoriei şi încruntarea lui Jason.

– Ar fi trebuit să bat la uşă.

– Am terminat, spuse Jason, sec.

Incapabilă să se uite în ochii prietenului său, Victoria îi aruncă lui Jason un zîmbet scurt şi mormăi ceva despre urcatul sus şi schimbatul pentru seară.

Căpitanul Farrell întinse mîna.

– Ce mai faci, Jason?

– Nu sînt sigur, răspunse Jason scurt, cu ochii spre Victoria, care pleca.

Buzele lui Mike Farrell se curbară într-un zîmbet, dar amuzamentul lui se umbri de îngrijorare, în timp ce Jason se întoarse, îndreptîndu-se încet spre

fereastră. Ca şi cum ar fi fost incredibil de obosit, Jason îşi duse mîna la ceafă, masîndu-şi mușchii tensionaţi, în timp ce se uita peste pajişti.

– S-a întîmplat ceva?

Răspunsul lui Jason a fost un rîs amar.

– Nu s-a întîmplat nimic, Mike. Nimic ce eu să nu merit. Şi nimic de care să nu mă pot îngriji.

Cînd, peste o oră, Mike plecă, Jason se lăsă pe spate, în fotoliu şi închise ochii. Dorinţa pe care o stîrnise Victoria în el încă îl mai devora, ca un foc care-i atingea pîntecele. O dorea atît de cumplit, încît îl durea. O dorea atît de cumplit încît strînse din dinţi, luptîndu-se cu pornirea de a o lua pe scări în sus şi de a o poseda chiar atunci. Îi venea să o sugrume, pentru că îi spusese să fie un soţ „atent" şi să îşi păstreze o amantă.

Mireasa lui copil se juca cu el. A vrut să joace şah şi cărţi, cu el; acum îşi încerca mîna cu un joc mai excitant – îl hărţuia. Victoria devenise o hărţuitoare şi era superbă, instinctiv eficientă. Se aşezase pe birou, se aşezase pe braţul fotoliului său, i-a adus un cadou, l-a rugat să o sărute. Se întrebă, brutal, dacă nu cumva îşi imaginase că el era Andrew, cînd o sărutase cu cîteva minute în urmă, aşa cum pretinsese că era Andrew, cînd s-au cununat.

Dezgustat de neîncetata dorinţă a trupului său pentru ea, se ridică în picioare şi o porni repede pe scara largă, cotită. A ştiut că s-a însurat cu femeia altui bărbat – doar că nu se aşteptase ca acest lucru să îl supere într-atît. Numai mîndria îl împiedica să nu o oblige să se culce din nou cu el. Mîndria şi gîndul că, după ce se va fi terminat totul, nu se va simţi mai bine decît s-a simţit în noaptea nunţii lor.

Victoria îl auzi mişcîndu-se prin cameră şi bătu la uşă. Acesta îi spuse să intre, dar zîmbetul îi păli cînd intră şi îl văzu pe Franklin, valetul lui, făcîndu-i bagajul, în timp ce Jason băga într-o servietă din piele hîrtii dintr-un teanc de pe măsuţa din faţa şemineului.

– Unde pleci? întrebă Victoria cu vocea sugrumată.

– La Londra.

– Dar – de ce? insistă ea, atît de dezamăgită încît nici nu mai putea gîndi.

Jason se uită la valetul lui.

– Termin eu de împachetat, Fielding. Aşteptă pînă cînd valetul se retrase, închizînd uşa în urma lui şi spuse scurt:

– Pot lucra mai bine, acolo.

– Dar aseară ai spus că nu poţi merge la Londra, pentru că ai o întîlnire *aici*, dimineaţă devreme.

Jason se opri din vîrîtul hîrtiilor în servietă şi se îndreptă. Spuse, cu deliberată cruzime:

– Victoria, ştii cumva ce se întîmplă cu un bărbat ţinut zile în şir într-o stare de excitare nesatisfăcută?

– Nu, spuse Victoria slab şi scutură din cap, pentru mai mult convingere.

– În cazul acesta, o să-ţi explic, izbucni el.

Victoria scutură din cap, înţelegînd.

– Nu – nu cred că ar trebui – nu, cînd eşti într-una din stările astea.

– Nu am avut „stări" înainte de a te cunoaşte pe tine, o repezi Jason. Întorcîndu-se cu spatele la ea, îşi puse mîinile pe poliţa căminului şi se uită în jos, la podea.

– Te previn, întoarce-te în camera ta pînă nu uit că trebuie să fiu un soţ „atent" şi nu mă mai obosesc să plec la Londra.

Victoriei i se făcu rău.

– Te duci la amanta ta, da? întrebă ea cu glasul sugrumat, amintindu-şi cît de dulce a putut fi Jason cînd i-a făcut cadoul.

– Începi să semeni în mod neplăcut cu o nevastă geloasă, spuse el printre dinţi.

– Nu mă pot împiedica, doar *sînt* soţia ta.

– Ai o idee cu totul specială despre ce înseamnă să fii soţie, o ironiză el furios. Şi acum, pleacă de aici.

– La naiba cu tine! se înfurie Victoria. Eu *nu ştiu* cum trebuie să fie o soţie, nu poţi să vezi asta? Eu ştiu să gătesc şi să cos şi să mă îngrijesc de un soţ, dar tu nu ai nevoie de mine pentru asta, pentru că îi ai pe alţii care să aibă grijă de tine. Şi îţi mai spun ceva, Lord Fielding – continuă ea, din ce în ce mai furioasă. Poate că nu oi fi eu o soţie foarte bună, dar tu eşti un soţ imposibil! Cînd îţi propun să jucăm şah, te înfurii. Cînd încerc să te seduc, devii urîcios...

Victoria îl văzu pe Jason tresărind şi ridicînd capul, dar era mult prea furioasă ca să observe expresia de uluire de pe chipul lui.

– Şi cînd ţi-am adus un cadou, tu pleci la Londra, la amanta ta!

– Tory, vino aici, spuse el, nestăpînit.

– Nu, nu am terminat! izbucni Victoria, cu furie jignită. Du-te la amanta ta, dacă asta vrei, dar nu mă acuza pe mine dacă nu o să-ţi capeţi fiul. Poate că sînt eu naivă, dar nu sînt atît de proastă încît să cred că ar trebui să-ţi fabric un fiu fără... fără puţină cooperare din partea ta!

– Tory, te rog, vino aici, repetă el, cu voce îngroşată.

Emoţia sinceră din glasul lui ajunse în sfîrşit la Victoria, neutralizîndu-i brusc furia, dar ea se mai temea totuşi de respingerea lui.

– Jason, eu nu cred că tu *ştii* ce vrei. Ai spus că vrei un fiu, dar...

– Eu ştiu exact ce vreau. Dacă vii aici, o să-ţi arăt.... o contrazise el, deschizîndu-şi braţele pentru ea.

Vrăjită de invitaţia seducătoare din ochii aceia verzi şi de răguşeala catifelată din vocea lui adîncă, Victoria păşi încet înainte şi se pomeni învăluită într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Gura lui i-o deschise pe a ei, mişcîndu-se înainte şi înapoi, într-un sărut furios, excitant, care îi trimise valuri de căldură în trup. Simţi apăsarea aceea intimă, crescătoare, a trupului lui lipit de al ei, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau posesive spinarea şi sînii, amorţindu-i temerile, aprinzîndu-i flăcările dorinţei, oriunde o atingeau.

– Tory, şopti el devastat, alunecînd cu buzele de-a lungul gîtului ei şi trimiţîndu-i fiori de plăcere prin şira spinării.

– Tory, repetă el, îngropîndu-şi din nou buzele într-ale ei.

O sărută încet, apăsat, apoi cu o foame din ce în ce mai imperioasă, plimbîndu-şi mîinile pe trupul ei, cuprinzîndu-i fesele şi trăgînd-o strîns, lipită de excitaţia lui dură, storcîndu-i un geamăt de dorinţă pură, primitivă.

Cu buzele încleştate în continuare pe ale ei, îşi petrecu braţele pe după genunchii ei şi o ridică în braţe. Pierdută în magia vibrantă, fierbinte, a mîinilor şi a gurii lui, Victoria simţi cum se învîrte lumea în jurul ei, cînd Jason o aşeză uşor pe pat. Agăţîndu-se cu disperare de acest univers frumos, special, în care nu mai exista nimic altceva în afară de bărbatul ei, Victoria strînse cu putere din ochi, în timp ce el se dezbrăca de haine. Îi simţi greutatea aşezîndu-se pe

pat şi îşi înfrînse panica, aşteptînd să-i desfacă halatul.

Dar el îi sărută ochii închişi şi îşi aşeză braţele în jurul ei, trăgînd-o uşor spre el.

– Prinţeso... şopti el, răguşeala din glasul lui fiind la fel de dulce ca şi rugămintea acestuia... te rog, deschide ochii. Îţi promit că nu mă năpustesc asupra ta.

Victoria înghiţi şi deschise ochii, uşurată să vadă că el stinsese grijuliu toate lumînările, cu excepţia celor de pe poliţa din partea cealaltă a camerei.

Jason îi văzu spaima din ochii albaştri şi se ridică în cot, în timp ce cu cealaltă mînă începu să-i mîngîie delicat buclele roşii-aurii care se revărsau luxuriant pe pernă. Nici un bărbat în afara lui nu o mai atinsese, îşi spuse el, cu respect. La gîndul acesta, se simţi cuprins de mîndrie. Această fată frumoasă, curajoasă, pură, nu a fost decît a lui, doar a lui. Vroia să se revanşeze pentru noaptea nunţii, să o facă să geamă de plăcere şi să se agaţe de el.

Ignorînd pulsaţiile nerăbdătoare din vintrele lui, îşi duse buzele la urechea ei.

– Nu ştiu ce gîndeşti, spuse el dulce, dar arăţi îngrozită de moarte. Nu s-a schimbat nimic faţă de acum cîteva minute, cînd ne sărutam.

– Doar că tu nu mai ai hainele pe tine, îi aminti Victoria, tremurînd.

Jason îşi înghiţi un zîmbet.

– Adevărat. Dar tu le mai ai.

Nu pentru multă vreme, îşi spuse ea şi îi auzi rîsul profund, senzual, ca şi cum acesta i-ar fi citit gîndurile.

O sărută în colţul ochiului.

– Vrei să rămîi cu halatul pe tine?

Soţia lui, căreia îi răpise virginitatea cu o grabă brutală, nepăsătoare, se uită în ochii lui, îşi puse mîna pe obrazul lui şi şopti încet:

– Vreau să-ţi fac plăcere. Şi nu cred că tu vrei să rămîn cu el.

Cu un geamăt abia auzit, Jason se aplecă şi o sărută cu tandră dorinţă, tresărind necontrolat cînd Victoria îi întoarse sărutul cu o ardoare inocentă, care îi aprinse dorinţa cu o sălbatică fierbinţeală. Îşi smulse gura dintr-a ei.

– Tory, dacă o să-mi faci mai multă plăcere decît îmi faci cînd mă săruţi, o să mor de atîta plăcere. Inspiră adînc, tremurat şi îi dezlegă cordonul catifelat din talie, dar cînd începu să-i dea halatul deoparte, mîna ei se agăţă convulsiv de a lui.

– Nu îl desfac dacă nu vrei, scumpa mea, îi promise el, rămînînd cu mîna nemişcată, sub a ei. Am sperat doar că nu vor mai exista lucruri care să ne despartă – nici neînţelegeri, nici uşi, nici măcar haine. Eu mi le-am scos pe ale mele ca să mă vezi aşa cum sînt, nu ca să te sperii.

Victoria se înfioră la explicaţia lui tandră şi îşi luă mîna de pe a lui; apoi, spre intensa lui bucurie, îşi petrecu mîna pe după gîtul lui şi i se oferi.

Halatul îi căzu în lături, sub degetele lui cercetătoare şi Jason se aplecă să o sărute, cu degetele mîngîindu-i sfîrcul, cu limba plimbîndu-se peste buzele ei, obligîndu-le să se despartă pentru limba lui insistentă. În loc să se supună doar sărutului său intim, Victoria îi aspiră limba în gura ei, îşi înfăşură braţele pe după gîtul lui şi îi primi limba. Sfîrcul i se întări mîndru sub palma lui şi Jason îşi smulse gura, aplecîndu-se deasupra sînului.

Victoria tresări, opunînd o inconştientă rezistenţă, iar Jason se uită la ea, minunîndu-se din nou la gîndul că nici un bărbat nu o mai atinsese şi nu o mai sărutase aşa cum făcea el acum.

– Nu o să-ţi fac rău, draga mea, şopti el încurajator şi îşi apăsă buzele pe mugurul mic, întărit, sărutîndu-l, jucîndu-se cu el pînă cînd o simţi relaxîndu-se, apoi îşi depărtă buzele, trăgîndu-i sfîrcul în gură.

Uluirea ameţitoare a Victoriei că Jason avea să-i sugă sfîrcul îi provocă un geamăt de intensă plăcere, cînd sfîrcul fu aspirat în gura lui şi cînd presiunea asupra acestuia începu să crească, strîngîndu-se fără încetare în jurul lui, pînă cînd săgeţi iuţi, de înţepătoare plăcere începură să-i asalteze, ritmic, întregul trup. Degetele îi alunecară în părul lui negru, aspru, apăsîndu-i capul spre ea, ca şi cum ar fi vrut ca el să nu se mai desprindă de ea – pînă cînd îi simţi mîna alunecînd dintr-o dată în jos, între picioarele ei.

– Nu! Şoapta terifiată îi scăpă din gură şi Victoria îşi strînse picioarele. Dar în loc ca asta să-l înfurie pe Jason, aşa cum se temuse, rezistenţa ei cîştigă un scurt şi înfundat rîs din partea lui.

Cu o singură mişcare, Jason reveni şi o sărută pe buze cu o foame primară, ameţitoare.

– Da, şopti el, cu buzele mişcîndu-se înainte şi înapoi pe ale ei. Ah, da... Mîna lui coborî din nou, mîngîindu-i uşor triunghiul dintre picioare, degetele jucîndu-se cu ea, pînă cînd rigiditatea se scurse din picioarele ei şi coapsele i se relaxară, abandonîndu-se insistenţei lui blînde, neobosite. Jason îşi apăsă degetele în ea şi căldura umedă a primirii ei acolo, aproape că îl făcu să-şi piardă controlul. Îl uluia această ardoare a ei, uşurinţa firească cu care îl aducea în stare de nebunie – pentru că, de fiecare

dată cînd Victoria îi abandona cîte o parte a trupului ei, o făcea total, nereţinînd nimic. Îşi mişcă degetele în ea şi coapsele ei se ridicară, arcuindu-se dulce în jurul mîinii lui, în timp ce se agăţa de umerii lui, cu unghiile săpîndu-i în carne. Ţinîndu-i mîinile de o parte şi de alta a trupului, Jason se mişcă, suindu-se parţial, peste ea.

Inima Victoriei bătu tare, cu un amestec de plăcere pulsantă şi groază cumplită cînd simţi căldura solicitantă a bărbăţiei lui apăsînd-o între picioare, dar în loc să intre în ea, Jason îşi mişcă trupul peste ea într-un ritm blînd, care, încet, încet, o aduse într-o stare de plăcere înnebunitoare, pulsantă, cumplită, pînă cînd nu mai rămase nici urmă de teamă – doar o minunată, dureroasă dorinţă de a-l simţi în ea.

Genunchii lui îşi făcură loc între picioarele ei.

– Să nu-ţi fie teamă. Să nu-ţi fie teamă de mine, spuse el răguşit.

Victoria deschise încet ochii şi se uită la bărbatul de deasupra ei. Chipul lui era dur şi întunecat de pasiune, umerii şi braţele încordate în efortul de a nu se lăsa pe ea, respiraţia lui, rapidă şi greoaie. Ca în transă, îi atinse buzele cu degetele ei, dîndu-şi seama, instinctiv, cît de disperat o dorea şi cît de mult se controla ca să nu o posede.

– Eşti atît de blînd... atît de blînd.... şopti ea.

Un geamăt profund ieşi din pieptul lui Jason şi nu se mai putu reţine. Intră în ea puţin şi ieşi, intrînd mai adînc, apoi şi mai adînc, pînă cînd Victoria îşi arcui coapsele sub ale lui şi Jason îşi introduse toată lungimea în incredibila ei căldură. Transpiraţia îi inunda fruntea în timp ce se lupta cu nevoile trupului său şi începu să se mişte încet în ea, privindu-i faţa. Capul ei căzuse pe perne în timp ce se încorda spre

el, într-o nevoie tremurătoare, apăsîndu-şi tare pulpele de coapsele lui pulsante, întinzîndu-se spre împlinirea explozivă pe care el era hotărît să i-o ofere. Jason îi auzi oftatul disperat, profund şi începu sa crească constant ritmul izbiturilor lui adînci.

– Haide, Tory, acum, spuse el gros. Îţi dau asta. Îţi promit.

Un extaz cutremurător îi străbătu întregul trup, trimiţînd valuri de plăcere, care deveneau tot mai iuţi şi mai iuţi, pînă cînd erupseră într-o explozie care îi smulse un strigăt din gîtlej. Jason o sărută pentru o ultimă, disperată oară, alăturîndu-i-se în dulcea uitare.Temîndu-se să nu o sfărîme sub greutatea lui, se mişcă pe o parte, trăgînd-o după el, cu trupul în continuare intim unit cu al ei. Cînd respiraţia lui grea se linişti în sfîrşit, o sărută pe frunte şi îi aranjă părul ciufulit, mătăsos.

– Cum te simţi? întrebă el încet.

Genele lungi, arcuite, ale Victoriei fluturară şi ochii asemenea unor bazine adînci cu apă albastră, liniştită, îl priviră cu uimire.

– Mă simt ca o soţie, şopti ea.

Jason rîse răguşit la asta, plimbîndu-se cu degetul de-a lungul elegantei curbe a obrazului ei şi Victoria se cuibări la pieptul lui. Spuse, cu glasul tremurîndu-i de emoţie, în timp ce-şi ridica ochii spre el.

– Jason, este ceva ce vreau să-ţi spun.

– Ce anume? întrebă el, zîmbind tandru.

Foarte simplu şi fără să se simtă stînjenită, Victoria spuse:

– Te iubesc.

Zîmbetul lui Jason păli.

– Te iubesc. Te iu...

Jason îşi apăsă degetele de buzele ei, făcînd-o să tacă şi scutură din cap.

– Nu, nu mă iubeşti, spuse el cu o fermitate liniştită, implacabilă. Şi nici nu trebuie. Nu-mi da mai mult decît mi-ai dat deja, Tory.

Victoria îşi luă ochii de la el şi nu spuse nimic, dar respingerea lui o răni mai mult decît şi-ar fi imaginat. Stînd în braţele lui, îi reveniră cuvintele lui, bîntuitoare... *„Nu am nevoie de dragostea ta. Nu o vreau"*.

Afară pe hol, Franklin bătu la uşă, vrînd să ştie dacă Lordul Fielding avea nevoie de ajutor la împachetat. Cum nu primi niciun răspuns, Franklin presupuse că domnia sa trebuia să fie în altă parte a apartamentului său şi aşa cum îi era în obicei, deschise uşa neinvitat.

Făcu un pas în camera slab luminată şi clipi, privirea întorcîndu-i-se spre cuplul întins în patul uriaş, cu patru stîlpi şi căzînd apoi, îngrozită, pe teancul de haine pe care Jason le scosese din dulap şi care zăceau acum într-o nedemnă grămadă, pe jos, lîngă pat. Valetul zelos îşi muşcă limba ca să-şi înfrîngă impulsul de a merge în vîrful picioarelor şi a descurca haina de seară, atît de fină, a Domniei Sale, dintre cracii pantalonilor din piele de căprioară. Dar, înţelept, Franklin ieşi cu spatele din cameră, închizînd uşa cu un clic uşor.

Odată în hol, preocuparea pentru hainele abuzate ale Lordului Fielding cedă în faţa bucuriei întîrziate faţă de ceea ce tocmai văzuse. Se întoarse şi se repezi pe hol, ieşi în balcon şi de acolo se uită în foaierul de dedesubt.

– Domnule Northrup! şopti el tare, aplecîndu-se periculos peste balustradă şi făcîndu-i semne

disperate lui Northrup, care stătea în picioare, lîngă uşă.

– Domnule Northrup, am veşti de cea mai mare importanţă! Veniţi mai aproape, ca să nu fim auziţi....

Mai departe, pe coridor, la stînga lui Franklin, două subrete alertate ieşiră din încăperile în care făceau curăţenie, lovindu-se una de alta în graba lor de a auzi veştile lui Franklin. În dreapta lui, un valet se materializă instantaneu pe hol, începînd să lustruiască frenetic o oglindă cu ceară de albine şi ulei de lămîie.

– *S-a* întîmplat! îi spuse şuierat Franklin lui Northrup, mascîndu-şi cu şmecherie vestea în termeni vagi, pe care era convins că nimeni nu îi va înţelege, chiar dacă îi va auzi.

– *Eşti sigur?*

– Sigur că sînt sigur, spuse Franklin jignit.

Un zîmbet scurt făcu o fisură în trăsăturile rigide ale lui Northrup, dar acesta îşi reveni repede, retrăgîndu-se în spatele măştii lui de distantă formalitate.

– Mulţumesc, domnule Franklin. În acest caz, voi da dispoziţie rîndaşului să ducă trăsura înapoi, la grajduri.

Spunînd asta, Northrup se întoarse şi o porni spre intrarea principală. O deschise şi ieşi afară în noapte, unde o trăsură luxoasă, lăcuită în maron, cu blazonul aurit, Wakefield, pe portieră, aştepta cu lămpile sclipind în întuneric. Patru cai murgi, lucioşi, asortaţi, tropăiau nerăbdători în loc, agitîndu-şi coamele grele şi zornăindu-şi harnaşamentele, în nerăbdarea lor de a porni la drum. Neputîndu-i atrage atenţia vizitiului de pe capra trăsurii, Northrup coborî treptele spre alee si îi spuse vizitiului, cu cea mai distantă voce posibilă:

– Domnia Sa nu îţi va mai solicita serviciile în seara asta. Poţi să duci caii la locul lor.

– Nu va mai avea nevoie de trăsură? izbucni John, vizitiul, surprins. Dar acum o oră mi-a trimis chiar el vorbă să înham caii la trăsură, cît mai repede!

– Planurile lui s-au modificat, spuse Northrup, rece.

John dădu drumul unui oftat de frustrată iritare şi se uită la majordomul necomunicativ.

– Ascultă-mă pe mine, trebuie să fie o greşeală. Vrea să meargă la Londra...

– Idiotule! *A vrut* să meargă la Londra. Dar acum s-a retras deja pentru seară!

– La şapte şi jumătate...

În timp ce Northrup se întorcea înapoi spre casă, pe faţa vizitiului apăru dintr-o dată un zîmbet larg, înţelegător. Împungîndu-l în coaste pe însoţitorul lui, vizitiul îi aruncă o privire rîzătoare şi spuse:

– Eu zic că Lady Fielding a decis că brunetele nu mai sînt „la modă". Apoi îşi mînă repede caii spre grajduri, ca să poată transmite şi rîndaşilor vestea.

Northrup intră direct în sufragerie, unde O'Malley fluiera vesel în barbă şi strîngea farfuriile din porţelan delicat pe care le întinsese mai devreme pentru masa solitară a Victoriei, după ce tocmai aflase de subita decizie a stăpînului de a merge la Londra.

– S-a produs o schimbare, O'Malley, spuse Northrup.

– Ehei, domnule Northrup, mai mult ca sigur, spuse insolent veselul valet.

– Poţi să strîngi masa.

– Ehei, am şi strîns-o.

– Totuşi, poate că Lordul şi Lady Fielding vor dori să cineze mai tîrziu.

– Sus, prezise O'Malley, zîmbind îndrăzneţ.

Northrup se încordă și se îndepărtă.
– Irlandez obraznic! bombăni el furios.
– Pompos umflat! îi replică O'Malley, în spatele lui

CAPITOLUL 27

– Bună dimineaţa, my lady, spuse Ruth radiind toată.

Victoria se răsuci în patul uriaş al lui Jason, cu un zîmbet adormit în ochi.

– Bună dimineaţa. Cît este ceasul?

– Zece. Vreţi să vă aduc un halat? întrebă Ruth privind în jur la hainele şi cuverturile aruncate pe jos.

Victoria simţi cum se încinge la faţă, dar era prea leneşă, prea delicios de epuizată ca să simtă altceva decît o uşoară jenă pentru că a fost descoperită în patul lui Jason, cu hainele aruncate peste tot. Acesta mai făcuse dragoste cu ea încă de două ori înainte de a adormi amîndoi şi încă o dată, dimineaţă.

– Nu te deranja, Ruth, cred că o să mai dorm puţin, murmură ea.

Cînd Ruth plecă, Victoria se răsuci pe burtă şi se aciui adînc în pernă, cu un zîmbet uşor pe buze. *Lumea bună* credea că Jason era rece, cinic şi inabordabil, îşi aminti ea cu un zîmbet. Ce uimiţi ar fi dacă ar şti cît de tandru, de pasionat, de furtunos era el în pat. Sau poate că ăsta nu era deloc un secret, îşi spuse şi zîmbetul îi păli puţin. Văzuse doar felul în care se uitau la Jason femeile măritate care, dacă nu

s-au putu mărita cu el, precis că şi l-au dorit ca amant, măcar.

În timp ce se gîndea la asta, îşi aminti de cîte ori îi auzise numele legat de anumite doamne măritate, ai căror soţi erau urîţi şi bătrîni. Fără îndoială că existaseră multe femei în viaţa lui înaintea ei, pentru că ştiuse prea exact cum să o sărute şi unde să o atingă, pentru ca trupul ei să se aprindă de dorinţă.

Victoria îşi scoase din minte gîndurile acestea înjositoare. Nu avea importanţă cîte femei cunoscuseră sălbatica, păgîna frumuseţe de a face dragoste cu el, pentru că de acum înainte el avea să fie numai şi numai al ei. Tocmai i se închideau la loc ochii somnoroşi cînd observă, în sfîrşit, cutia de bijuterii neagră, joasă, de pe măsuţa de lîngă pat. Nu foarte interesată, îşi scoase mîna de sub cuverturile din mătase şi se întinse să-i deschidă închizătoarea. Înăuntru se afla un colier magnific din smalade, împreună cu un bilet de la Jason: „Mulţumesc pentru o noapte de neuitat."

Fruntea netedă a Victoriei se încruntă. Şi-ar fi dorit ca el să nu fi comentat, cînd a încercat să-i spună că îl iubeşte. Ar fi vrut să-i spună în schimb că şi el o iubeşte. Şi mai ales, ar fi dorit ca el să înceteze să-i mai dăruiască bijuterii, ori de cîte ori ea îi făcea plăcere. Această bijuterie, în mod special, o resimţea jignitor, ca o plată pentru serviciile aduse....

Victoria se trezi tresărind. Era aproape de amiază şi Jason îi spusese că întîlnirea avea să se termine pe la zece. Nerăbdătore să îl vadă şi să se scalde în căldura zîmbetului său sugestiv, se îmbrăcă într-o rochie frumoasă din lavandă, cu mîneci lungi, moi, strînse la încheieturi cu butoni mari. Se frămîntă nerăbdătoare în timp ce Ruth îi perie părul pînă cînd

acesta începu să lucească, apoi i-l răsuci în bucle groase, legate cu funde din satin de culoarea lavandei.

Cum termină, Victoria se repezi pe hol, apoi se strădui să coboare scara impunătoare într-un pas mai elegant. Northrup efectiv îi zîmbi cînd îl întrebă unde se afla Jason şi cînd trecu de O'Malley, în hol, în drum spre biroul acestuia, putea jura că valetul irlandez îi făcuse cu ochiul. Încă se mai gîndea la asta cînd ciocăni la uşa lui Jason şi intră.

– Bună dimineaţa, spuse ea veselă. M-am gîndit că poate ţi-ar face plăcere să mîncăm împreună.

Jason abia dacă se uită în direcţia ei.

– Îmi pare rău, Victoria, sînt ocupat.

Simţindu-se ca un copil plictisitor care fusese tocmai politicos dar ferm pus la punct, Victoria spuse ezitant:

– Jason – de ce lucrezi aşa de mult?

– Îmi place să lucrez, spuse el rece.

Evident, îi plăcea mai mult munca decît compania ei, îşi dădu seama Victoria, de vreme ce în mod sigur, nu avea nevoie de bani.

– Îmi pare rău că te-am întrerupt. Nu se va mai întîmpla asta, spuse ea repede.

În timp ce pleca, Jason dădu să-i strige că se răzgîndise, dar renunţă şi se aşeză înapoi la biroul lui. Vroia să cineze cu ea, dar nu ar fi fost înţelept să petreacă prea mult timp cu ea. Îi va permite Victoriei să fie o parte plăcută din viaţa lui, dar nu o va lăsa să devină centrul vieţii lui. Nu-i va permite nici unei femei să deţină atîta putere asupra lui.

Victoria rîse cînd micul Billy îşi agită sabia lui din lemn, în pajiştea din spatele orfelinatului, poruncindu-i unuia dintre ceilalţi orfani „să cadă în mare". Cu o

bandă neagră peste ochiul sănătos, puştiul îndesat aducea adorabil cu un pirat.

– Credeţi că bandajul ăsta îşi va face treaba? o întrebă vicarul, stînd lîngă ea.

– Nu sînt sigură. Tatăl meu a fost la fel de surprins ca şi ceilalţi, cînd banda a avut efect în cazul băieţelului de acasă. Cînd i s-a îndreptat ochiul, tata s-a întrebat de ce şi a presupus că nu ochiul în sine este defectuos ci muşchii care îi controlau mişcările. Dacă aşa este, atunci acoperind ochiul cel bun, muşchii ochiului bolnav se întăresc, dacă sînt forţaţi să lucreze.

– Soţia mea şi cu mine ne întrebăm dacă nu aţi vrea să ne onoraţi în seara aceasta la masă, după ce copiii termină spectacolul lor cu păpuşi. Dacă îmi permiteţi, my lady, copiii din orfelinatul acesta sînt într-adevăr fericiţi să aibă o patroană atît de generoasă şi de devotată ca dumneavoastră. Îndrăznesc să spun că nu mai există nicăieri în Anglia un orfelinat ai cărui copii să aibă haine şi hrană mai bune decît au acum copiii noştri, mulţumită generozităţii dumneavoastră.

Victoria zîmbi şi dădu să decline invitaţia la cină; apoi se răzgîndi brusc şi o acceptă. Trimise unul dintre copiii mai mari la Wakefield cu un mesaj în care îi spunea lui Jason că va cina la vicar acasă, apoi se sprijini de un copac, privind copiii care se jucau de-a piraţii şi întrebîndu-se dacă Jason va avea o reacţie la absenţa ei, fără precedent, din seara aceasta.

Adevărul era că de fapt nu avea cum să ştie dacă lui îi păsa sau nu. Viaţa devenise foarte ciudată, foarte confuză. Pe lîngă bijuteriile pe care acesta i le dăduse înainte, avea acum o pereche de cercei cu smaralde şi o brăţară care să facă pereche cu colierul, cercei-lacrimă, din diamante, o broşă cu

rubine şi un set de ace de păr, cu diamante – cîte ceva pentru fiecare din cele cinci nopţi consecutive în care acesta făcuse dragoste cu ea, de cînd ea recunoscuse că a încercat să-l seducă.

Noaptea, în pat, făcea pasional dragoste cu ea. Dimineaţa, îi lăsa o bijuterie scumpă, apoi şi-o scotea complet din mintea şi din viaţa lui, pînă cînd i se alătura din nou, la cină şi în pat. Ca rezultat al acestui ciudat tratament, Victoria acumulă repede un foarte puternic resentiment pentru Jason şi o şi mai mare repulsie pentru bijuterii.

Poate că ar fi suportat mai uşor atitudinea lui dacă Jason ar fi lucrat constant, dar nu era aşa. El îşi făcea timp să călărească împreună cu Robert Collingwood, să facă vizite şi tot felul de alte lucruri. Victoriei îi oferea compania lui doar la cină şi apoi mai tîrziu, cînd se duceau la culcare. Ideea că aceasta va fi viaţa pe care avea ea să o ducă o întristă la început, apoi o înfurie. Astăzi era suficient de furioasă ca să rămînă deliberat departe de casă, la ora mesei.

Era clar că Jason îşi dorea genul de căsnicie tipic *înaltei societăţi*. El avea viaţa lui, ea trebuia să o aibă pe a ei. Ea ştia că oamenii sofisticaţi nu trăiau lipiţi unul de celălalt; aşa ceva era considerat banal, de neam prost. Ei nici nu-şi declarau unul altuia iubire dar, din acest punct de vedere, Jason se purta foarte ciudat. Îi spusese să nu îl iubească, dar totuşi făcea dragoste cu ea în fiecare noapte, uneori ore în şir, topindu-i simţurile în plăcere, pînă cînd ea sfîrşea prin a-şi striga iubirea. Cu cît mai mult se forţa să nu spună cuvintele"te iubesc", cu atît mai torid devenea jocul lui erotic, pînă cînd îi scotea mărturisirea, cu mîinile şi cu gura şi cu tăria insinuantă a trupului său.

Atunci şi numai atunci îi permitea să-şi găsească extazul exploziv pe care i-l putea oferi, sau refuza.

Era ca şi cum el ar fi vrut, ar fi avut nevoie să audă acele cuvinte de dragoste; şi totuşi niciodată, nici măcar pe culmea propriei sale împliniri, nu i le spunea şi Jason, ei. Trupul şi inima ei erau sclavii lui Jason; acesta o înlănţuia de el – deliberat, inteligent, cu succes, ţinînd-o într-o dependenţă de plăcere fierbinte, intensă – deşi el rămînea detaşat de ea, emoţional.

După o astfel de săptămînă, Victoria era decisă sa îl forţeze, într-un fel, să împărtăşească ce simţea ea şi să accepte acest lucru. Nu vroia, nu putea crede că el nu o iubea – putea simţi asta în tandreţea mîinilor lui pe ea şi în intensa foame a buzelor lui. În plus, dacă el nu-i vroia dragostea, de ce o forţa, în mod deliberat, pe ea să spună că îl iubea?

Influenţată de ceea ce îi spusese Căpitanul Farrell despre Jason, aproape că putea înţelege faptul că acesta nu vroia să-i încredinţeze inima lui. Putea înţelege asta, dar era decisă să schimbe lucrurile. Căpitanul Farrell spusese că Jason nu va iubi decît o singură dată.... Odată pentru totdeauna. Ea dorea cu disperare să fie iubită de el, astfel. Poate că dacă nu ar fi atît de disponibilă pentru el, Jason îşi va da seama că îi lipseşte şi poate că ar recunoaşte asta chiar şi în faţa ei. Cel puţin aşa spera ea cînd i-a trimis un bilet politicos, explicîndu-i că nu va fi acasă pentru cină.

Victoria a stat ca pe ace la spectacolul de păpuşi şi mai tîrziu, în timpul cinei, acasă la vicar, aşteptînd să se poată întoarce la Wakefield şi să vadă cum reacţionase Jason la absenţa ei. În ciuda protestului ei că nu era necesar, vicarul a insistat să o conducă

acasă, fiind noapte, avertizînd-o de-a lungul drumului asupra pericolelor cere o puteau pîndi pe o femeie suficient de nebună să se aventureze singură, în întuneric.

Victoria a intrat în casă alergînd, în minte cu imagini minunate, chiar dacă imposibile, cu un Jason îngenunchiind la picioarele ei în clipa intrării şi declarîndu-i dragoste, pentru că îi lipsise atît de mult la masa de seară.

Northrup o informă că Lordul Fielding, după aflarea intenţiei ei de a cina în altă parte, decisese să cineze şi el în vecini şi încă nu se întorsese.

Victoria urcă la ea, cumplit de frustrată, făcu o baie prelungită şi îşi spălă părul. Jason tot nu se întorsese cînd ea terminase, aşa că s-a băgat în pat, răsfoind fără interes un periodic. Dacă Jason intenţionase să-i răspundă cu aceeaşi monedă, îşi spuse Victoria cu dezgust, atunci era clar că nu putea găsi o variantă mai bună – deşi nu putea crede că el se obosise atîta doar ca să-i dea ei o lecţie.

Trecuse de ora unsprezece cînd l-a auzit în sfîrşit intrînd în camera lui şi deschise pe loc revista, studiind-o ca şi cum ar fi fost cel mai captivant material din lume. Cîteva minute mai tîrziu, Jason intră în camera ei, cu cravata scoasă, cu cămaşa albă desfăcută aproape pînă în talie; lăsînd să i se vadă părul aspru, mat, care-i acoperea muşchii pieptului. Arăta atît de insuportabil de viril şi de frumos, încît Victoriei i se uscă gura, dar faţa colţuroasă a lui Jason era de necitit.

– Nu ai venit acasă la cină, spuse el oprindu-se în picioare, lîngă patul ei.

– Nu, recunoscu Victoria, încercînd să fie cît mai firească.

– De ce?

Victoria îi aruncă o privire inocentă şi recurse la propria lui explicaţie.

– Îmi place compania altor oameni, aşa cum îţi place ţie să munceşti. Din nefericire, îşi pierdu puţin controlul şi adăugă, uşor nervoasă:

– Nu am crezut că o să-ţi pese dacă nu o să fiu aici.

– Nu mi-a păsat cîtuşi de puţin, spuse el spre dezamăgirea ei şi după ce a sărutat-o cast pe frunte, s-a întors în camera lui.

Victoria se uita în gol, la perna goală de lîngă ea. Inima ei refuza să creadă că lui nu îi păsa dacă ea era sau nu aici, pentru cină. Nici nu-i venea să creadă că el intenţiona să doarmă singur în noaptea asta şi rămase trează, aşteptîndu-l, dar el nu apăru.

Se simţea groaznic, cînd s-a trezit a doua zi dimineaţă – şi asta înainte ca Jason să intre în camera ei, proaspăt bărbierit şi emanînd vitalitate, ca să-i sugereze, cît se poate de firesc:

– Dacă simţi nevoia de companie, Victoria, poate că ar trebui să te duci la oraş, pentru o zi sau două.

O cuprinse disperarea şi peria îi căzu din mînă, dar mîndria încăpăţînată îi veni în ajutor şi Victoria arboră un zîmbet vesel. Fie că Jason îşi imagina că ea juca teatru, fie că vroia să scape de ea, indiferent care ar fi fost motivul, avea să facă ce îi recomandase el.

– Ce idee minunată, Jason. Cred că aşa o să fac. Mulţumesc pentru sugestie.

CAPITOLUL 28

Victoria a plecat la Londra şi a rămas acolo patru zile, sperînd că Jason va veni după ea, devenind tot mai singură şi mai frustrată cu fiecare oră în care acesta nu apărea. S-a dus la trei operete şi la operă şi şi-a vizitat prietenele. Noaptea stătea trează, gîndindu-se cum poate fi un bărbat atît de cald noaptea şi atît de rece, ziua. Nu-şi putea închipui că acesta vedea în ea doar un receptacul agreabil pentru dorinţa lui. Nu putea fi aşa – nu, cînd părea că se bucură de compania ei, la mesele de seară. Doar prelungea întotdeauna pauzele între feluri, glumind cu ea şi antrenînd-o să discute cu el despre cîte şi mai cîte. O dată chiar îi făcuse compliemnte pentru inteligenţa şi puterea ei de înţelegere. De cîteva ori chiar i-a cerut părerea în subiecte diverse, cum ar fi aranjarea mobilierului în salon sau dacă ar trebui să-l scoată la pensie pe bătrînul administrator al moşiei şi să angajeze pe cineva mai tînăr.

În cea de a patra seară, Charles a însoţit-o la teatru şi după spectacol Victoria s-a întors în Upper Brook Street, să se schimbe pentru balul la care promisese că va veni în seara aceea. Mîine dimineaţă se va întoarce acasă, decise ea cu un amestec de

exasperare şi resemnare; era decisă să cedeze în favoarea lui Jason această competiţie de voinţă şi să-şi rezume lupta pentru afecţiunea ei, pe frontul de acasă.

Îmbrăcată într-o spectaculoasă rochie de bal dintr-un voal învolburat, presărat cu paiete argintate, Victoria intră în sala de bal avîndu-i pe Marchizul de Salle de o parte şi pe Baronul Arnoff, de cealaltă..

Capetele se întorceau la intrarea ei şi Victoria observă din nou modul ciudat în care se uitau oamenii la ea. Cu o seară înainte avusese aceeaşi senzaţie neplăcută. Nu-şi putea imagina că *înalta societate* găsise un motiv să o critice pentru simplul fapt că venise la Londra fără soţul ei. Mai mult, privirile elegantelor doamne şi ale domnilor nu erau critice. Aceştia o priveau cu ceva asemănător cu compasiunea sau poate chiar mila.

Spre sfîrşit a apărut şi Caroline Collingwood şi Victoria o trase de-o parte, cu gîndul să o întrebe pe aceasta dacă ştia de ce se purta lumea aşa de ciudat. Dar pînă să apuce să o întrebe, Caroline îi oferi răspunsul.

– Victoria, o întrebă aceasta îngrijorată, este totul în regulă – între tine şi Lordul Fielding, vreau să spun? Încă nu v-aţi înstrăinat, nu?

– Înstrăinat? răspunse Victoria ca un ecou. Asta crede lumea? Din cauza asta se uită atît de ciudat la mine?

Caroline o linişti imediat, privind în jur, să se asigure că însoţitorii Victoriei erau suficient de departe ca să nu audă:

– Tu nu faci nimic rău. Doar că, avînd în vedere circumstanţele, lumea a tras o anumită concluzie –

concluzia că tu şi Lordul Fielding v-aţi certat şi că tu, în sfîrşit, l-ai părăsit.

– L-am ce?! izbucni Victoria într-o şoaptă plină de dezgust. De ce cred ei asta? De ce Lady Calliper nu este cu soţul ei, iar Contesa Graverton, cu al ei, iar...

– Nici eu nu sînt cu soţul meu, o întrerupse Caroline, disperată. Dar vezi tu, nici unul dintre soţii noştri nu au mai fost căsătoriţi înainte. Dar al tău a fost.

– Şi asta contează? Victoria se întrebă ce convenţie ofensatoare, necunoscută, încălcase de data asta. *Înalta societate* avea reguli care guvernau comportamentul fiecărei categorii, cu o lungă listă de excepţii care făceau totul imposibil de confuz. Totuşi, nu îşi putea închipui că prima soţie avea dreptul să iasă singură în societate, dar nu şi cea de a doua.

Caroline oftă.

– Contează, pentru că prima Lady Fielding a spus nişte lucruri cumplite despre cruzimea Lordului Fielding faţă de ea şi au existat oameni care au crezut-o. Tu eşti căsătorită de mai puţin de două săptămîni şi iată-te acum aici şi nu pari foarte fericită, Victoria, sincer, nu pari. Oamenii care au crezut lucrurile spuse de prima Lady Fielding şi-au amintit acum de ele şi le repetă şi arată spre tine, pentru a le confirma.

Victoria o privi, răvăşită.

– Niciodată nu am crezut, nu mi-am închipuit că vor face asta. Aveam de gînd să plec înapoi mîine dimineaţă. Dacă nu ar fi fost atît de tîrziu, aş fi plecat chiar acum.

Caroline îşi puse mîna pe braţul Victoriei.

– Dacă te supără ceva, ceva ce nu vrei să discuţi, ştii că poţi veni să stai la noi. Eu nu o să te presez.

Scuturînd din cap, Victoria o asigură, grăbit:

– Mîine vreau să mă întorc acasă. Dar în seara asta, nu mai am ce face.

– Exceptînd doar că poţi încerca să pari fericită.

Victoria îşi spuse că *acesta* era un sfat excelent şi îşi propuse să îl urmeze, schimbîndu-şi uşor comportamentul. În următoarele ore reuşi să stea de vorbă cu cît mai multă lume cu putinţă, aducînd de fiecare dată în discuţie numele lui Jason şi vorbind despre el în cei mai străluciţi termeni. Cînd Lordul Armtrong remarca, într-un grup, că îi era tot mai greu să îşi mulţumească angajaţii, Victoria spuse imediat că soţul ei era în cei mai buni termeni cu aceştia.

– Lord Fielding al meu este atît de înţelept în administrarea proprietăţilor, încît angajaţii lui îl adoră iar servitorii efectiv îl preţuiesc nespus! termină ea pe nerăsuflate, ca o mireasă înnebunită.

– Serios? întrebă Lordul Armstrong, şocat. O să trebuiască să discut cu el. Nu ştiam că lui Wakefield îi pasă de angajaţii lui mai mult decît de o ceapă degerată. Dar ca să vezi – înseamnă că m-am înşelat.

Cînd Lady Brimworthy a complimentat-o pentru colierul de safire, Victoria i-a replicat:

– Lordul Fielding mă asaltează cu darurile. Este *atît* de generos, atît de atent. Şi are un gust excelent, nu credeţi?

– Desigur, confirmă Lady Brimworthy, admirînd averea în diamante şi safire, de la gîtul delicat al Victoriei.

– Brimworthy înnebuneşte cînd îmi cumpăr bijuterii, adăugă aceasta bosumflată. Data viitoare cînd mă mai acuză că sînt extravagantă, o să menţionez generozitatea lui Wakefield!

Cînd bătrîna Contesă Draymore i-a amintit Victoriei să vină a doua zi la un mic dejun venețian, Victoria i-a răspuns:

– Mă tem că nu o să pot veni, Contesă Draymore. Sînt de patru zile departe se soțul meu și ca să mărturisesc adevărul, mi-e dor de compania lui. Este întruchiparea însăși a amabilității și a bunătății!

Contesa Draymore rămase cu gura căscată. Cînd Victoria se îndepărtă, bătrîna doamnă se întoarse spre amicele ei și clipi din ochi.

– Întruchiparea însăși a amabilității și a bunătății? repetă ea derutată. Mă înșel eu, sau chiar este măritată cu Wakefield?

În casa din Upper Brook Street, Jason făcea pași, încolo și încoace, ca un animal în cușcă, înjurîndu-și în gînd majordomul bătrîn pentru informațiile incorecte privind ieșirile Victoriei și înjurîndu-se pe el că a venit la Londra după ea, ca un puști gelos, bolnav de dragoste. Se dusese la familia Bedford în seara aceasta, pentru că acolo îi spusese majordomul că se afla Victoria, dar Jason nu a zărit-o prin mulțimea de la bal. Și nici în celelalte trei locuri unde îi spusese majordomul că s-ar fi putut afla.

Atît de mult succes a avut Victoria în încercarea de a părea devotată soțului ei încît spre sfîrșitul serii, oaspeții o priveau cu mai mult amuzament decît preocupare. Încă mai zîmbea la acest gînd cînd intră în casă, la scurt timp după aceea.

Aprinse lumînarea pe care i-o lăsaseră servitorii pe masa din foaier și urcă scara acoperită cu un covor. Tocmai aprindea lumînările din camera ei, cînd un zgomot ușor, venind dinspre apartamentul alăturat, îi atrase atenția. Rugîndu-se ca persoana de acolo să fie un servitor și nu un spărgător, Victoria se îndreptă

încet spre uşă. Ţinînd lumînarea sus, în mîna care-i tremura, se întinse spre clanţă exact în clipa în care uşa se deschise larg, făcînd-o pe Victoria să ţipe.

– Jason! Slavă Domnului că eşti tu. Am crezut că era un hoţ şi tocmai vroiam să mă uit, spuse ea cu o voce tremurată, ducîndu-şi mîna la gît.

– Foarte curajoasă, spuse el uitîndu-se în sus, la lumînare. Şi ce făceai dacă era un hoţ – îl ameninţai că o să-i arzi sprîncenele?

Victoriei i se opri rîsul în gît cînd văzu privirea ameninţătoare din ochii aceia verzi şi muşchii maxiliarului, mişcîndu-se. Sub faţada aceea ironică îşi dădu seama că se afla o teribilă, arzătoare furie. Începu automat să dea cu spatele, în timp ce Jason se apropia de ea, copleşind-o ameninţător cu înălţimea lui. În ciuda eleganţei civilizate a hainelor lui de seară, superbe, nu arătase niciodată atît de periculos, de puternic ca acum, în timp ce se apropia de ea cu pasul acela băţos, aparent leneş.

Victoria începu să se apropie cu spatele de pat, dar apoi se opri, înăbuşindu-şi teama aceea iraţională. Doar nu făcuse nimic rău şi totuşi se purta ca un copil laş! Decise să discute despre asta raţional, rezonabil. Spuse, doar cu un uşor tremur în glas:

– Jason, eşti supărat?

Acesta se opri la cîţiva centimetri de ea. Dîndu-şi în spate poalele hainei lui de seară, din catifea neagră, îşi puse mîinile în şolduri şi îşi îndepărtă picioarele încălţate, într-o poziţie agresivă. Spuse, cu o voce cumplită, tărăgănată:

– Ba, bine că nu. Unde naiba ai fost?

– La... la Lady Dunworthy, la bal.

– Pînă acum? surîse el batjocoritor.

– Da. Nu este nimic neobişnuit în asta. Ştii cît de tîrziu ţin chestiile astea...

– Nu, nu ştiu. Poate că o să-mi spui de ce, în clipa în care pleci de lîngă mine, uiţi să mai numeri!

– Să număr? repetă Victoria, tot mai îngrozită. Să număr ce?

– Să numeri zilele, o lămuri el, acid. Ai avut permisiunea mea doar pentru două zile, nu patru!

– Nu am nevoie de permisiunea ta, izbucni Victoria, nu prea înţelept. Şi nu te preface că îţi pasă dacă sînt sau nu la Wakefield!

– Ah, dar îmi *pasă*, spuse el cu o voce catifelată, scoţîndu-şi jacheta cu înceată deliberare şi începînd să-şi desfacă nasturii de la cămaşa albă, din batist. Iar tu *ai nevoie* de permisiunea mea. Ai devenit foarte uitucă, scumpa mea – sînt soţul tău, ai uitat? Scoate-ţi hainele.

Îngrozită, Victoria scutură din cap.

– Nu mă înfuria destul ca să te oblig, o preveni el blînd. Crede-mă, nu o să-ţi placă ce se va întîmpla dacă mă enervezi.

Victoria crezu asta cu toată convingerea. Mîinile ei tremurătoare se duseră la spate, bîjbîind stîngace după închizătorile minuscule.

– Jason, pentru numele lui Dumnezeu,ce s-a întîmplat? îl întrebă, rugător.

– Ce s-a întîmplat? repetă el ironic, aruncîndu-şi cămaşa pe jos. Sînt gelos, draga mea. Sînt gelos şi găsesc sentimentul ăsta nu doar nou, ci deosebit de neplăcut. Mîinile îi coborîră spre cureaua pantalonilor.

În alte circumstanţe, Victoria ar fi fost mult prea încîntată să-l audă recunoscînd că era gelos. Dar acum, acest lucru nu făcea decît să-i sporească tensiunea şi degetele îi deveniră şi mai stîngace.

Văzînd că nu progresează, Jason întinse mîna, o întoarse brutal cu spatele spre el şi degetele lui desfăcură micuţele butoniere ale rochiei ei de seară cu o uşurinţă care spunea mult despre îndelungata lui experienţă în dezbrăcatul femeilor.

– Urcă-te în pat! se răsti el făcîndu-i vînt în direcţia respectivă.

Cînd Jason i se alătură şi o trase brutal spre el, Victoria tremura şi se simţea ca gelatina, din cauza revoltei şi a spaimei. Gura îi coborî spre a ei într-un sărut apăsat, de pedeapsă şi Victoria îşi strînse dinţii, oftînd din cauza presiunii dureroase.

– Deschide gura, fir-ai să fii!

Victoria îşi propti mîinile în pieptul lui şi se îndepărtă de el.

– Nu! Nu aşa! Nu o să te las!

Jason zîmbi – un zîmbet dur, crud, care îi îngheţă Victoriei sîngele.

– Ascultă-mă, scumpa mea, înainte să termin cu tine, o să mă *rogi tu*, spuse el, cu voce ca mătasea.

Furioasă, Victoria se împinse în pieptul lui cu o forţă la care nu se aşteptase, născută din teamă şi se rostogoli de sub el.

Aproape că ajunsese cu picioarele pe jos, cînd acesta o prinse de un braţ şi o trînti înapoi pe pat, ridicîndu-i mîinile în sus, deasupra capului, punîndu-şi apoi un picior peste ale ei.

– Asta a fost o mare prostie, şopti el şi îşi aplecă încet capul.

Lacrimi de teamă ţîşniră din ochii Victoriei, zăcînd ţintuită cu spinarea de pat, ca un iepure gata de jupuit şi privind gura lui Jason coborînd hotărîtă spre a ei. Dar în locul unui nou atac dureros, gura lui i-o luă pe a ei într-un sărut lung, insolent, în timp ce mîna lui

liberă începea să-i cerceteze trupul, în sus şi în jos, degetele cuprinzîndu-i un sîn rozaliu, strivindu-i încet sfîrcul ridicat, apoi coborînd în jos, pe abdomenul ei plat, mîngîind şi strîngînd ridicătura triunghiulară de păr auriu, creţ, pînă cînd trupul ei trădător începu să răspundă mîinii pricepute. Victoria se zvîrcolea cu toată sinceritatea, dar inutil, în timp ce degetele lui coborau şi mai jos şi Jason îşi înfipse piciorul între genunchii ei şi degetele lui găsiră intrarea spre locul căutat.

O fierbinţeală lichidă începu să alerge prin trupul ei, vlăguindu-i în final puterea, topindu-i rezistenţa şi buzele ei se desfăcură sub ale lui. Limba intră în gura ei, umplîndu-i-o, apoi retrăgîndu-se, în timp ce degetele lui începură să-şi potrivească ritmul cu mişcările încete ale limbii. Incredibilul atac erotic asupra simţurilor ei era mai mult decît putea suporta Victoria. Capitulă cu un geamăt uşor, întorcîndu-şi complet faţa spre el şi întorcîndu-i sărutul, cu trupul pliindu-se sub al lui. În clipa în care făcu asta, Jason îi eliberă mîinile.Capul lui coborî mai jos, de-a lungul gîtului, căutîndu-i sînii plini, rozalii. Limba lui desena cercuri mici pe pielea ei încinsă. Apoi gura i se închise peste sfîrc, smulgîndu-i un oftat de plăcere pură, în timp ce se agăţa de părul lui negru, ţinîndu-i capul acolo. Cu un rîs mic, ciudat, Jason coborî mai jos, limba lui trasînd o potecă încinsă de-a lungul abdomenului ei încordat, pînă cînd Victoria înţelese ce vroia Jason să facă şi încercă să se smulgă, frenetic. Mîinile lui o prinseră de coapse, ridicînd-o spre el şi gura i se închise în jurul intimităţii ei. Cînd se opri, senzaţii de fierbinţeală urlau prin tot trupul Victoriei, disperată să se uşureze.

Jason se ridică deasupra ei, cu bărbăţia lui fierbinte, congestionată, apăsînd uşor, tachinator, în locul unde fuseseră înainte mîinile şi gura lui. Gemînd încet, Victoria îşi arcui coapsele, cu mîinile trăgîndu-i pulpele spre ea. Jason intră în cădura ei umedă cu o înnebunitoare încetineală, apoi se mişcă încet, în spate şi înainte, de fiecare dată intrînd cu o idee mai adînc în ea, retrăgîndu-se uşor, apoi din nou, mai adînc, pînă cînd Victoria era deja pe jumătate nebună de nevoia de a fi complet umplută de el. Picoarele i se agăţau de el şi ea se ridica să poată primi fiecare împingere, cu faţa roşie, cu pieptul înălţîndu-i-se şi coborîndu-i-se repede, în respiraţii superficiale. Dintr-o dată, acesta intră în ea cu atîta forţă, încît trimise prin trupul ei un strigăt de pură plăcere – şi la fel de brusc, ieşi din ea.

– Nu! strigă Victoria surprinsă, cuprinzîndu-l cu braţele.

– Mă vrei, Victoria? şopti el.

Ochii ei împăienjeniţi se deschiseră şi atunci îl văzu, cu mîinile încrucişate în jurul capului ei, sprijinindu-se ca să ia distanţă faţă de ea, cu faţa încordată.

– Mă vrei? repetă el.

– Nu o să te uit niciodată pentru asta, spuse ea cu glasul sugrumat.

– Mă vrei? repetă el trasînd cercuri provocatoare, cu coapsele, peste moliciunea ei sensibilă. Spune-mi, mă vrei?

Pasiunea clocotea prin tot trupul ei, luptîndu-se cu voinţa, argumentînd în favoarea lui Jason. Jason era gelos. Îi păsa. Se simţea rănit de absenţa ei prelungită. Buzele ei formară cuvîntul „da", dar nici

măcar dorinţa furtunoasă nu o putea face să îl pronunţe.

Mulţumit cu asta, Jason îi dărui ceea ce îşi dorise ea. Ca pentru a îndulci faptul că o umilise, se dărui pe el însuşi cu altruistă determinare, mişcîndu-şi trupul astfel încît să-i ofere ei plăcerea maximă, luptînd să-şi înfrîneze dorinţa sălbatică în timp ce ea se cutremura sub el, cu fiecare mişcare de afundare în ea. O aduse către un climax tumultuos, ţinînd-o înfiptă în ţăruşul lui care zvîcnea, în timp ce Victoria era scuturată de spasmele plăcerii. Apoi o strivi de el şi în sfîrşit îşi permise să se elibereze la rîndul lui.

Cînd totul s-a terminat, între ei nu a mai fost decît o totală tăcere. Jason a rămas nemişcat un lung minut, uitîndu-se în tavan; apoi s-a dat jos din pat şi s-a dus în camerele lui. În afară de noaptea nunţii, era pentru prima oară că o părăsea, după ce făcuse dragoste cu ea.

CAPITOLUL 29

Victoria se sculă cu o inimă grea, dureroasă, simţindu-se ca şi cum nu ar fi dormit de loc. Simţi în gît un nod greu, de disperare, cînd îşi aminti răzbunarea lui umilitoare din noaptea trecută. Dîndu-şi de pe faţă părul răvăşit, se ridică într-un cot, plimbîndu-şi privirea prin cameră, dezinteresată. Şi atunci ochii îi căzură pe cutia din piele, de lîngă pat.

În creierul ei explodă o furie cum nu mai trăise niciodată, ştergînd aproape orice altă emoţie. Se repezi afară din pat, îşi trase pe ea un halat şi smulse cutia.

Deschise uşa dinspre Jason într-un vîrtej furios de satin verde pal şi intră.

– În viaţa ta să nu-mi mai dai vreo bijuterie! şuieră ea.

Jason stătea în picioare lîngă pat, cu picioarele lui lungi în pantaloni de culoarea biscuitului, cu pieptul gol. Îşi ridică ochii exact la timp ca să o vadă aruncînd cutia în capul lui, dar nu se retrase, nu mişcă un singur muşchi ca să evite cutia grea din piele, care trecu pe lîngă el ratîndu-i urechea la un fir de păr.

Cutia se lovi de duşumeaua lustruită cu un sunet puternic şi alunecă sub patul lui.

– Niciodată nu o să te iert pentru noaptea trecută. Niciodată! izbucni Victoria, cu unghiile înfipte în palme, cu pieptul mişcîndu-i-se violent, cu fiecare respiraţie.

– Sînt convins că nu, spuse el cu o voce plată, lipsită de orice emoţie şi se întinse după cămaşă.

– Urăsc bijuteriile tale, urăsc felul în care mă tratezi şi te urăsc pe tine! Tu nu ştii cum să iubeşti pe cineva – eşti un...un *bastard* cinic, fără inimă!

Cuvintele îi ieşiră din gură pînă să îşi dea seama, dar reacţia lui nu a fost deloc cea la care se aşteptase ea.

– Ai dreptate, acceptă el, tensionat. Asta este *exact* ce sînt. Îmi pare rău că trebuie să-ţi zdruncin iluziile pe care poate încă le mai ai în ce mă priveşte, dar adevărul este că sînt produsul unei scurte şi oarecare legături dintre Charles Fielding şi nu ştiu ce dansatoare franţuzoaică, de mult uitată.

Îşi puse cămaşa peste umerii lui muşchiuloşi şi îşi vîrî braţele în ea, în timp ce Victoria începea, încet, să îşi dea seama că el îşi imagina că îi mărturiseşte ceva urît şi respingător.

– Am fost crescut în mizerie de cumnatul lui Charles. Mai tîrziu, am dormit într-o magazie. Am învăţat de unul singur să scriu şi să citesc; nu am urmat la Oxford şi nici nu am făcut nici unul dintre lucrurile pe care le-au făcut ceilalţi admiratori aristocraţi ai tăi. Pe scurt, nu sînt nimic din ceea ce crezi tu că sînt – nimic din lucrurile bune sau plăcute.

Jason începu să-şi încheie nasturii la cămaşă, cu privirea atent îndreptată spre mîinile lui.

– Nu sînt un soţ potrivit pentru tine. Nu sînt potrivit să te ating. Eu am făcut lucruri pe care ţie ţi-ar face scîrbă să le ştii.

În mintea Victoriei reveniră cuvintele Căpitanului Farrell: *Scorpia l-a obligat să îngenuncheze şi să cerşească iertare acelor indieni murdari*. Victoria se uită la faţa mîndră, fină a lui Jason şi simţi că i se frînge inima. Acum chiar înţelegea de ce el nu vroia nu putea accepta iubirea ei.

– Sînt un bastard în cel mai adevărat sens al cuvîntului, termină el înverşunat.

– Atunci eşti aici în excelentă companie, spuse ea cu vocea tremurîndu-i de emoţie. Aşa au fost şi cei trei fii ai Regelui Charles, pe care el i-a făcut duci.

O clipă, Jason se uită perplex la ea. Apoi ridică din umeri.

– Problema este că mi-ai spus că mă iubeşti iar eu nu pot să te las să crezi asta. Tu ai iubit o căsnicie, nu pe mine. Tu nici măcar nu mă cunoşti.

– Ah, ba da, izbucni Victoria, ştiind că indiferent ce va spune ea acum, le va determina întregul viitor. Ştiu totul despre tine – Căpitanul Farrell mi-a spus, acum mai bine de o săptămînă. Ştiu ce s-a întîmplat cu tine, cînd erai doar un băieţel....

O clipă, ochii lui Jason se aprinseră de furie, dar apoi dădu in umeri, resemnat.

– Nu avea dreptul să-ţi spună.

– Tu trebuia să-mi fi spus, ţipă Victoria, neputîndu-şi controla nici vocea şi nici lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Dar tu nu mi-ai spus, pentru că ţi-a fost ruşine de lucrurile pentru care ar fi trebuit să fii mîndru! Ştergîndu-şi furioasă lacrimile, spuse cu glasul spart:

– Îmi doresc ca el să nu-mi fi spus. Pînă să îmi spună, te iubeam doar puţin. Dar după aceea, cînd mi-am dat seama cît de curajos ai fost – şi cît de

puternic eşti, de fapt, atunci te-am iubit atît de mult, încît...

– Încît ce? spuse el într-o şoaptă aspră.

– Pînă în ziua aceea, nu te-am *admirat* niciodată, spuse ea isteric, iar acum te admir şi nu pot suporta ce faci cu...

Sub ceaţa lacrimilor, Victoria îl văzu mişcîndu-se, se simţi strivită la pieptul lui puternic şi emoţiile ei de nesuportat cedară.

– Nu-mi pasă cine sînt părinţii tăi, hohotea ea în braţele lui.

– Nu plînge, draga mea, te rog, nu plînge, şopti el.

– Urăsc cînd mă tratezi ca pe o păpuşă proastă, îmbrăcîndu-mă în r-rochii de bal şi...

– N-o să-ţi mai iau niciodată vreo rochie, încercă el să glumească, dar vocea îi era răguşită şi hîrşîită.

– Şi apoi mă împ-p-podobeşti cu biju-bijuterii...

– Gata şi cu bijuteriile, spuse el strîngînd-o mai aproape.

– Şi apoi, după ce te-ai j-jucat cu mine, mă ar-runci deoparte.

– Sînt un prost, spuse el mîngîindu-i părul şi frecîndu-şi maxiliarul de vîrful capului ei.

– Tu nu mi-ai s-spus niciodată ce c-crezi sau ce s-simţi iar eu nu p-pot să-ţi citesc mintea.

– Eu nu am minte, spuse el aspru. Eu mi-am pierdut minţile acum cîteva luni.

Victoria ştiu atunci că a cîştigat, dar uşurarea era atît de dureros de minunată, încît umerii ei delicaţi începură se se zguduie de hohote puternice.

– Ah, Doamne, nu mai plînge aşa, oftă Jason plimbîndu-şi neajutorat mîinile peste umerii care-i tresăltau, apoi în jos, pe spinarea ei, încercînd disperat să o liniştească.

– Nu pot suporta să te văd plîngînd. Băgîndu-şi degetele în părul ei, o întoarse cu faţa brăzdată de lacrimi în sus spre el, mîngîindu-i tandru obrajii cu degetele mari.

– Niciodată nu o să te mai fac să plîngi. Jur, şopti el îndurerat. Îşi aplecă apoi faţa, sărutînd-o cu blîndă violenţă.

– Vino în pat cu mine. Vino în pat cu mine şi o să te fac să uiţi noaptea trecută.... şopti el, cu vocea răguşită şi imploratoare.

Răspunzîndu-i, Victoria îşi petrecu braţele pe după gîtul soţului ei şi Jason o ridică în braţe, decis să încerce să o împace în singurul fel pe care îl ştia. Îşi puse genunchii pe cuvertură, lăsînd-o uşor jos şi urmînd-o apoi, cu buzele într-un sărut neîntrerupt, fierbinte.

Cînd în sfîrşit se ridică de pe ea ca să-şi scoată cămaşa şi să-şi desfacă pantalonii, Victoria îl privi fără jenă, savurîndu-i trupul magnific – picioarele lungi, muşchiuloase şi coapsele mici, braţele puternice şi umerii largi, muşchii proeminenţi care i se unduiau pe spinare, cînd Jason se întoarse într-o parte...

Un strigăt sugrumat îi sfîşie Victoriei gîtlejul.

Jason îl auzi şi trupul i se încordă, dîndu-şi seama la ce se uita ea. Îşi aminti ultima oară cînd uitase să se ascundă – îşi aminti oroarea femeii din patul lui, sila si scîrba de pe faţa ei cînd a văzut că se lăsase bătut ca un cîine. Din cauza asta stătuse întotdeauna cu spatele la Victoria, de cîte ori făcuseră dragoste şi stinsese întotdeauna, cu grijă, lumînările înainte de a se culca.

– Ah, Dumnezeule, spuse Victoria cu glas sugrumat, în spatele lui, uitîndu-se cu groază la

cicatricele albe care se încrucişau pe frumosul lui spate. Erau o duzină. Degetele ei tresăriră cînd întinse mîna să le atingă; în momentul în care făcu asta, pielea lui se înfioră.

– Te mai dor încă? şopti ea, surprinsă şi îngrijorată.

– Nu, spuse Jason, încordat. Ruşinea îl spăla în valuri de greaţă, aşteptînd neajutorat inevitabila ei reacţie faţă de cumplita evidenţă a umilirii lui.

Spre totala lui uimire, se simţi cuprins pe la spate de braţele ei şi simţi atingerea buzelor pe spinare şi auzi şoapta ei îndurerată:

– Cît de curajos ai putut fi ca să înduri aşa ceva, cît de puternic ca să-i supravieţuieşti şi să continui să trăieşti.... Cînd Victoria începu să-i sărute cicatricele, Jason se întoarse pe o parte şi o cuprinse în braţe.

– Te iubesc, şopti el agonizant, băgîndu-şi mîinile în părul ei luxuriant şi întorcîndu-i faţa spre el.Te iubesc atît de mult....

Sărutările lui îi înfiorau pielea, în timp ce gura îi aluneca în jos spre gît şi spre sîni, mîinile plimbîndu-i-se de-a lungul spatelui ei, făcînd-o să geamă şi să se crispeze sub asaltul lui blînd. Jason se ridică în mîini, cu faţa deasupra ei, cu vocea răguşită de pasiune.

– Te rog, atinge-mă, lasă-mă să simt mîinile tale pe mine. Niciodată nu îi trecuse Victoriei prin cap că ar vrea să-l atingă aşa cum o atingea el şi ideea aceasta era înnebunitoare. Îşi puse mîinile pe pieptul lui bronzat, depărtîndu-şi încet degetele, uimită că simpla ei atingere îl făcea să-şi ţină respiraţia. Îşi coborî mîinile mai jos, experimental şi muşchii abdomenului lui răspunseră tresărind. Îşi apropie buzele de micul sfîrc şi îl sărută aşa cum le sărutase el pe ale ei, mişcîndu-şi limba înainte şi înapoi şi cînd

l aspiră puternic în gură, din pieptul lui ţîşni un geamăt.

Înnebunită de nou descoperita putere pe care o avea asupra trupului lui, îl rostogoli pe spate şi îşi trecă uşor buzele desfăcute de ale lui, oferindu-i limba. Un mic şi ciudat rîs, care era în parte chicot, în parte geamăt, se auzi din gîtlejul lui şi Jason îi aspira limba, cu o mînă ţinîndu-i ceafa, strivindu-şi buzele de ale ei, iar cu cealaltă cuprinzîndu-i coapsele şi ridicînd-o ca să o aşeze complet peste lungimea lui excitată.

Fără să se gîndească, Victoria îşi mişcă coapsele de bărbăţia lui inflamată, făcînd cercuri pe el, pînă cînd se simţi sleită de plăcerea pe care i-o oferea lui şi pe care şi-o lua sieşi. Coborî mai jos, pierdută în disperata ei foame de el, trasînd sărutări de-a lungul pieptului, tachinîndu-i abdomenul, pînă cînd mîinile lui se agăţară dintr-o dată în părul ei şi îi trase faţa înapoi spre a lui. Simţea sub ea pulsaţiile tijei lui rigide, atingerea înnebunitoare a pielii lui încinse, bubuiala violentă a inimii lui, pe sînii ei. Dar în loc să o posede, aşa cum se aşteptase, Jason se uită la ea cu o dorinţă arzătoare în ochi şi pronunţă umil cuvintele pe care încercase să i le smulgă ei, cu forţa, în noaptea trecută.

– Te doresc, şopti el. Şi ca şi cum ar fi crezut că nu s-a umilit destul, adăugă:

– Te rog, scumpa mea.

Simţind că o să-i crape inima de atîta dragoste care ardea în ea, Victoria îi răspunse cu un sărut plin de emoţie. Era un răspuns suficient. Jason o cuprinse strîns în braţe, o rostogoli pe spate şi intră repede şi sigur în ea. Ţinînd-o strîns pe după umeri şi coapse, o împingea mai mult spre el, contopindu-se într-o

singură persoană, în timp ce se lansa iară şi iară, în ea.

Victoria se arcui în sus, în nevoia febrilă de a-i împărtăşi şi stimula pasiunea, apăsîndu-şi cu putere pulpele de coapsele lui fierbinţi, strivindu-şi buzele de ale lui, în timp ce valurile de senzaţii care o treceau se construiau într-o frenezie uluitoare, începînd să explodeze în tot trupul ei, în lovituri sfredelitoare de extaz pur, vibrant.

Un tremur scutură pieptul solid a lui Jason, simţindu-se cuprins de spasmele eliberării şi se lansă pentru ultima oară în ea. Trupul lui tresărea convulsiv, cutremurîndu-se din nou şi din nou, în timp ce Victoria storcea din el o viaţă de amărăciune şi disperare. Storcea din el totul, umplînd golul cu bucurie. O bucurie care se aprinse în inima lui, revărsîndu-i-se în vene, pînă cînd îl duru pura ei beatitudine.

După toate succesele lui financiare şi aventurile erotice fără ţel, găsise în sfîrşit ceea ce căutase, fără să ştie: găsise locul căruia îi aparţinea. Avea şase proprietăţi în Anglia, două palate în India şi o flotilă de vase, fiecare cu o cabină privată doar pentru uzul lui şi totuşi nu simţise niciodată că ar fi avut un cămin. Acum era acasă. Această fată frumoasă, care îi zăcea mulţumită în braţe, era casa lui.

Ţinînd-o încă, se mişcă pe o parte, apoi îşi petrecu degetele prin părul ei încurcat, mătăsos şi îi atinse uşor fruntea, cu un sărut.

Genele Victoriei se ridicară în sus şi avu senzaţia că se poate scufunda în bazinele albastre ale ochilor ei.

– Cum te simţi? glumi ea zîmbind, amintindu-şi de întrebarea pe care i-o pusese el odată.

Cu solemnitate tandră, Jason răspunse:

– Mă simt ca un soţ. Aplecîndu-şi capul, îi luă buzele dulci într-un sărut lung, şăgalnic, apoi o privi în ochii ei albaştri.

– Cînd mă gîndesc că eu chiar *nu* am crezut că există îngeri, oftă Jason lăsîndu-se înapoi pe perne şi savurînd simpla bucurie de a o avea în braţele lui, cu capul odihnindu-i -se pe umăr.

– Ce incredibil de prost trebuie să fiu...

– Eşti strălucitor, declară soţia lui, loială.

– Nu, nu sînt. Dacă aş fi fost cît de cît inteligent, m-aş fi culcat cu tine prima oară cînd am vrut asta, apoi aş fi insistat să te măriţi cu mine.

– Cînd a fost prima oară cînd ai vrut să faci asta? îl tachină ea.

– În ziua în care ai apărut la Wakefield, recunoscu el zîmbindu-i acestei amintiri. Cred că m-am îndrăgostit de tine cînd te-am văzut stînd la uşa mea cu un porculeţ în braţe şi cu părul unduindu-se în bătaia vîntului, ca o pală aurie.

Victoria redeveni serioasă şi scutură din cap.

– Te rog... haide să nu ne minţim niciodată, Jason. Nu m-ai iubit atunci şi nu m-ai iubit cînd te-ai însurat cu mine. Dar nu mai contează asta, sincer, nu contează. Tot ce contează este că mă iubeşti acum.

Jason îi ridică bărbia şi o obligă să-i întîlnească privirea.

– Nu, scumpa mea – am vorbit serios. M-am însurat cu tine pentru că te iubeam.

– Jason! spuse ea flatată, dar decisă să stabilească un model de onestitate şi francheţe pentru viitor. Te-ai însurat cu mine pentru că asta a fost dorinţa unui muribund.

– Dorinţa unui *muribund*... Spre uimirea Victoriei, Jason îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs; apoi o

cuprinse în braţe şi o trase în sus, pe pieptul lui gol. Apoi spuse rîzînd şi frecîndu-şi uşor dosul palmelor de obrajii ei:

– Ah, draga mea, acest „muribund" care ne-a chemat la căpătîiul lui şi care se ţinea cu o mînă de mîna ta, în cealaltă îşi ţinea cărţile de joc.

Victoria se ridică în coate.

– Ţinea *ce*? întrebă ea, între rîs şi furie. Eşti sigur?

– Absolut, întări Jason, rîzînd încă. Le-am văzut cînd s-a mişcat pătura. Avea în mînă patru dame.

– Dar de ce să ne fi făcut aşa ceva?

Jason dădu din umerii lui largi.

– Probabil că a stabilit el că a durat cam mult să ne decidem să ne căsătorim.

– Cînd mă gîndesc cît m-am rugat să se facă bine, îmi vine să-l omor!

– Ce formulare, rîse Jason. Şi ce, nu-ţi place rezultatul final al schemei lui?

– Ei, da, îmi place, dar de ce nu i-ai spus – sau măcar să-i fi spus că ştiai ce punea la cale?

Jason îi ciuguli urechea.

– Ce? Şi să-i stric distracţia? Niciodată!

Victoria se uită indignată la el.

– Ar fi trebuit să-mi spui măcar mie. Nu aveai nici un drept să ţii secret.

– Adevărat.

– Atunci de ce nu mi-ai spus?

– Te-ai fi măritat cu mine dacă n-ai fi crezut că era vorba de o necesitate absolută?

– Nu.

– De aceea nu ţi-am spus adevărul.

Victoria se lăsă pe pieptul lui, rîzînd neajutorată în faţa absolutei lui lipse de scrupule şi a determinării lui total lipsită de principii, de a obţine ceea ce vroia.

– Tu chiar nu ai deloc principii?
Jason zîmbi.
– Aşa s-ar zice.

CAPITOLUL 30

A doua zi tîrziu după-amiază, Victoria stătea în salon, aşteptîndu-l pe Jason să se întoarcă din oraş, cînd majordomul în vîrstă care prezida casa din Londra apăru în uşă:

– Înălţimea Sa, Ducesa de Claremont doreşte să vă vadă, my lady. I-am spus că...

– Mi-a spus că nu primeşti vizitatori, spuse posac Înălţimea Sa mărşăluind în cameră, spre groaza majordomului. Prostul ăsta nu pare să înţeleagă faptul că eu fac parte din „familie", nu dintre „vizitatori".

– Bunico! se repezi Victoria sărind în picioare, surprinsă de neaşteptata vizită a încruntatei doamne în vîrstă.

Capul învăluit în turban al ducesei se întoarse spre servitorul în şoc.

– Vezi?! Ai auzit? *Bunico*! Izbucni aceasta agitînd bastonul în direcţia majordomului, accentuînd cu satisfacţie ultimul cuvînt. Bolborosind scuze jalnice, majordomul se retrase cu o temenea, lăsînd-o pe Victoria să se confrunte cu ruda ei care se aşează pe un scaun şi îşi împreună mîinile cu vine albastre pe mînerul încrustat al bastonului, cercetînd-o minuţios pe Victoria.

– Arăţi destul de fericită, concluzionă ea ca şi cum ar fi fost surprinsă de asta.

Victoria se aşează în faţa ei şi o întrebă:

– Pentru asta ai venit de la ţară? Ca să vezi daca sînt fericită?

– Am venit să-l văd pe Wakefield, declară ea ameninţător.

– Nu este aici, spuse Victoria dîndu-se înapoi în faţa subitei schimbări de temperament a bătrînei doamne.

Încruntarea străbunicii ei deveni şi mai ameninţătoare.

– Înţeleg. Toată Londra înţelege că nu este aici, lîngă tine! Iar eu am de gînd să-l chem înapoi la datorie, chiar dacă ar fi să alerg după el prin toată Europa.

– Mi se pare uimitor! spuse Jason tărăgănat, intrînd în salon. Aproape toată lumea care mă cunoaşte, se teme de mine – exceptînd-o pe micuţa mea soţie, pe tînăra mea cumnată şi pe dumnea-voastră, doamnă, care aveţi de trei ori vîrsta mea şi o treime din greutatea mea. Nu pot presupune decît că acest curaj – sau această nesăbuinţă – s-a moştenit prin sînge, deopotrivă cu trăsăturile fizice. Apoi adăugă, zîmbind:

– Totuşi, continuaţi. Dacă vreţi, îmi voi face datoria chiar aici, în salon.

Ducesa se ridică în picioare şi se uită la el.

– Bravo! Ţi-ai adus aminte în sfîrşit unde locuieşti şi că ai o soţie! Ţi-am spus că te voi face răspunzător pentru fericirea Victoriei, iar tu nu o faci fericită. Cîtuşi de puţin! izbucni ducesa.

Jason îi aruncă o privire cercetătoare Victoriei, dar ea scutură din cap, neajutorată şi uluită şi ridică din

umeri. Mulţumit că aceasta nu era răspunzătoare pentru opinia ducesei, îşi petrecu un braţ pe după umerii Victoriei şi spuse cu blîndeţe:

– În ce sens nu îmi îndeplinesc datoria de soţ?

Ducesa căscă gura.

– În ce sens? repetă aceasta contrariată. Stai aici, cu braţul pe după umerii ei, dar eu am informaţiile cele mai demne de încredere că nu ai fost decît de şase ori în patul ei, la Wakefield!

– Bunico! izbucni Victoria, îngrozită.

– Taci, Victoria, îi spuse aceasta îndreptîndu-şi privirea ca un pumnal spre Jason şi continuînd:

– Doi dintre servitorii voştri sînt rude cu servitorii mei şi mi-au spus că tot Wakefield Park a fost în agitaţie cînd ai refuzat să te culci cu mireasa ta vreme de o săptămînă după nuntă. Victoria scoase un geamăt înnebunit şi braţul lui Jason se strînse încurajator în jurul umerilor ei.

– Ei bine, ce ai de spus la asta, tinere? reluă ducesa.

Jason ridică spre ea o sprînceană gînditoare.

– Aş zice că este cazul să am o discuţie cu personalul meu.

– Să nu îndrăzneşti să tratezi cu uşurinţă lucrul ăsta! Tu, mai mult ca orice bărbat, ar trebui să ştii cum să-ţi păstrezi nevasta în patul tău şi alături de tine. Dumnezeu ştie că jumătate din femeile măritate din Londra au oftat după tine în aceşti ultimi patru ani. Dacă ai fi fost vreun fanfaron spilcuit, aş fi înţeles de ce nu pari să ştii cum să-mi faci un moştenitor...

– Intenţionez să-mi fac o prioritate din moştenitorul dumneavoastră, spuse Jason tărăgănat, cu amuzată gravitate.

– Iar eu nu voi mai îngădui nici o amînare, ameninţă ea oarecum îmbunată.

– Aţi fost foarte răbdătoare, agree el, amuzat.

Ignorîndu-i ironia, ducesa dădu din cap.

– Acum că ne-am înţeles, mă poţi invita la cină. Totuşi, nu pot sta prea mult.

Zîmbind şmecheros, Jason îi oferi braţul.

– Cu siguranţă că intenţionaţi să ne faceţi o vizită prelungită cu o altă ocazie – să zicem, peste nouă luni?

– De acord, confirmă ea bravă, dar cînd îi aruncă o privire Victoriei, ochii îi rîdeau. Îndreptîndu-se spre sufragerie, se aplecă spre strănepoata ei şi-i şopti:

– Frumos diavol, nu-i aşa, draga mea?

– Foarte, confirmă Victoria mîngîind-o pe mînă.

– Şi în ciuda bîrfelor pe care le-am auzit, eşti fericită, da?

– Nu am cuvinte, spuse Victoria.

– Mi-ar face plăcere să vii să mă vizitezi într-o zi. Claremont House este doar la cincisprezece mile distanţă de Wakefield, pe drumul care merge de-a lungul rîului.

– O să vin cît de curînd, îi promise Victoria.

– Mulţumesc.

În zilele care au urmat, Marchizul şi Marchiza de Wakefield au apărut la multe dintre evenimentele din *înalta societate*. Oamenii nu mai şuşoteau despre presupusa cruzime a acestuia faţă de soţia lui, pentru că era clar pentru toţi că Lordul Fielding era cel mai devotat şi mai generos soţ.

O singură privire asupra cuplului era suficientă ca să se vadă că Lady Victoria radia fericire şi că înaltul, frumosul ei soţ o adora. De fapt, era chiar un prilej de amuzament să îl vadă pe distantul, austerul Jason

Fielding zîmbindu-i plin de afecţiune soţiei sale în timpul unui vals sau rîzînd tare, în mijlocul unei piese, la vreo remarcă şoptită de aceasta.

Foarte curînd toată lumea a fost de acord că marchizul fusese cel mai greşit judecat, criticat şi înţeles bărbat. Lorzii şi doamnele care odinioară îl trataseră cu precauţie îngrijorată, începeau efectiv să-i caute prietenia.

Cinci zile de la încercarea Victoriei de a pune capăt bîrfelor despre soţul ei absent, vorbind despre el în cei mai admirativi termeni, Lordul Armstrong i-a făcut lui Jason o vizită ca să-i ceară sfatul privind cîştigarea cooperării şi loialităţii personalului său.

Lordul Fielding se arată şocat, apoi zîmbi şi îi sugeră Lordului Armstrong să discute cu *Lady* Fielding despre asta.

În aceeaşi seară, la familia White, Lordul Brimworthy îl acuză bine dispus pe Jason pentru un extravagant set cu safire, ultima achiziţie a soţiei sale, Lady Brimworthy. Lordul Fielding îi aruncă o privire amuzată, plusă cu cinci sute de lire la următoarea mînă la cărţi şi o clipă mai tîrziu îl goli pe acesta de suma respectivă.

A doua zi după-amiază, în Hyde Park, unde Jason o învăţa pe Victoria să conducă un faeton superb, înalt, pe care îl cumpărase recent pentru ea, în dreptul lor se opri brusc o trăsură şi trei doamne în vîrstă se uitară la el. Contesa Draymore le spuse însoţitoarelor ei, în timp ce-l studia pe Jason prin monoclu:

– Chiar *este* măritată cu Wakefield! Cînd Lady Victoria zicea că soţul ei „este personificarea amabilităţii şi a bunătăţii", am crezut că vorbrea cu siguranţă despre altcineva!

Cea mai în vîrstă dintre doamne croncăni, privind cuplul care se apleca periculos într-o parte, pe alee:

– Nu este numai amabil, este şi curajos. Lady Victoria a fost gata să răstoarne de două ori faetonul, pînă acum!

Pentru Victoria, viaţa devenise un curcubeu de minunăţii. Noaptea, Jason făcea dragoste cu ea şi o învăţa să facă dragoste cu el. Acesta îi scălda simţurile în plăcere şi smulgea de la ea o furtunoasă pasiune, de care nu se crezuse în stare şi pe care o împărtăşea cu el. Îl învăţase să creadă în ea şi acum Jason i se dăruia cu totul – cu sufletul, cu inima, cu trupul. Nu ţinea nimic pentru el şi-i oferea ei totul – dragostea lui, atenţia lui şi orice dar la care se putea gîndi, de la cel mai mărunt, la cel mai extravagant.

Şi-a rebotezat iahtul lui elegant *Victoria* şi a convins-o să se plimbe împreună pe Tamisa. Cînd Victoria a comentat că îi place mult mai mult să navigheze pe Tamisa decît pe ocean, Jason a comandat construirea unui alt iaht, în exclusivitate pentru uzul ei, decorat în întregime în nuanţe de albastru deschis şi auriu, pentru confortul Victoriei şi al prietenelor ei. Acest obiect de spectaculoasă eleganţă a făcut-o pe Miss Wilber să comenteze cu gelozie, la un bal, în faţa unui grup de prieteni:

– Am ajuns să stăm ca pe ghimpi, întrebîndu-ne ce i-ar mai putea cumpăra Wakefield, ca să depăşească iahtul!

Robert Collingwood îşi ridică sprîncenele şi îi zîmbi geloasei tinere doamne:

– Tamisa, poate?

Jason, care nu mai trăise niciodată pînă atunci bucuria de a fi iubit şi admirat nu pentru ceea ce poseda sau părea, ci pentru ceea ce *era* el cu

adevărat, resimţea ca pe o adevărată binecuvîntare liniştita pace interioară. Noaptea, parcă nu o putea strînge mai aproape de el şi mai mult. Ziua, o lua la picnicuri şi înota cu ea în rîul din Wakefield Park. Cînd lucra, ea era acolo, undeva în mintea lui, făcîndu-l să zîmbească. Dorea să aştearnă lumea la picioarele Victoriei, dar tot ce părea aceasta să vrea era el şi această convingere îl umplea de o profundă tandreţe. A donat o avere pentru construirea unui spital lîngă Wakefield – Spitalul Patrick Seaton – apoi a început negocierile pentru construirea unui alt spital, în Portage, New York, purtînd, de asemenea, numele tatălui ei.

CAPITOLUL 31

La o lună de la aniversarea căsătoriei, Jason a primit un mesaj să plece la Portsmouth, unde intrase tocmai în port unul din vapoarele lui.

În dimineaţa plecării sale a sărutat-o pe Victoria de la revedere, pe treptele de la Wakefield Park, cu suficientă ardoare ca să o facă pe aceasta să roşească iar pe vizitiu, să zîmbească mulţumit.

Victoria îşi lăsă capul pe pieptul lui muşchiulos şi spuse:

– Aş fi vrut să nu trebuiască să pleci. Şase zile mi se par o veşnicie şi o să mă simt cumplit de singură, fără tine.

– O să fie Charles aici să-ţi ţină companie, draga mea, îi spuse Jason ascunzîndu-şi propria neplăcere de a pleca. Iar Mike Farrell este la o aruncătură de băţ şi vă puteţi vizita. Sau ai putea pleca în vizită la străbunica ta. Marţi seara voi fi acasă, la cină.

Victoria dădu din cap şi se ridică pe vîrfuri, să-l sărute pe obrazul proaspăt bărbierit.

Foarte hotărîtă, Victoria şi-a umplut cît a putut cele şase zile, muncind la orfelinat şi supraveghind gospodăria, dar timpul tot părea să se tîrască. Nopţile erau chiar şi mai lungi. Îşi petrecea serile cu Charles,

care venise în vizită la ea, dar cînd se ducea la culcare, ceasul parcă se oprea în loc.

În noaptea dinaintea întoarcerii lui Jason, se plimba prin camera ei încercînd parcă să evite să se bage singură în pat. Intră în apartamentul lui Jason, zîmbind la contrastul dintre mobilierul lui masculin, greoi sculptat, închis la culoare şi propria ei cameră, în stil franţuzesc, cu draperii diafane din mătase şi perdele de pat în auriu şi roz. După care se întoarse fără plăcere în camera ei şi într-un tîrziu, adormi.

A doua zi s-a trezit în zori cu inima plină de nerăbdare şi a început să se gîndească la un meniu special pentru întoarcerea lui Jason.

Amurgul dispărea în crepuscul şi în final într-un întuneric fără stele, în timp ce trepida în salon, aşteptînd să audă zgomotul trăsurii lui Jason, pe alee.

– S-a întors, unchiule Charles! spuse ea încîntată, uitîndu-se afară pe fereastră la felinarele trăsurii care înainta pe alee, spre casă.

– Trebuie să fie Mike Farrell, Jason nu poate ajunge mai devreme de o oră sau două, spuse acesta zîmbindu-i cu dragoste, în timp ce Victoria începuse să-şi netezească fustele.Eu ştiu cît durează drumul ăsta, iar Jason a plecat deja mai devreme cu o zi, ca să ajungă diseară şi nu mîine.

– Cred că ai dreptate, dar nu este decît şapte şi jumătate iar pe Căpitanul Farrell l-am invitat la cină la ora opt. Dar zîmbetul i se stinse cînd echipajul se opri în faţa casei şi Victoria îşi dădu seama că nu era luxoasa trăsură de călătorie a lui Jason.

– Cred că o s-o rog pe doamna Craddock să mai întîrzie cu cina, spuse ea, cînd apăru Northrup în uşa salonului, cu o privire ciudată, stranie, pe chipul lui auster.

– Este un domn care vrea să vorbească cu dumneavoastră, my lady, anunţă el.

– Ce domn? Întrebă Victoria, absentă.

– Un domn Andrew Bainbridge, din America.

Victoria se întinse fără vlagă spre spetează celui mai apropiat scaun, iar degetele i se albiră de la intensitatea strînsorii.

– Să-i spun să intre?

Victoria făcu un semn vag, încercînd să-şi controleze resentimentul violent faţă de amintirea felului în care acesta o repudiase cu atîta cruzime şi rugîndu-se să îl poată înfrunta fără să se trădeze. Era atît de distrasă de propriile ei emoţii, încît nu observă brusca paloare de pe chipul lui Charles şi încetineala cu care se ridică acesta, uitîndu-se spre uşă ca şi cum s-ar fi pregătit să înfrunte plutonul de execuţie.

O clipă mai tîrziu în încăpere intră Andrew, cu pasul lung şi sigur, cu faţa lui zîmbitoare atît de drag familiară ei, încît inima Victoriei începu să plîngă, revoltîndu-se pentru trădarea lui.

Andrew se opri în faţa ei, uitîndu-se la tînăra aceea frumoasă, elegantă, într-o rochie seducătoare din mătase, care se mula pe formele ei pîrguite, cu părul superb revărsîndu-se plin de viaţă peste umerii ei.

– Tory, spuse el cu respiraţia tăiată, uitîndu-se în ochii ei adînci, albaştri. Fără să o prevină, se întinse şi o trase brutal în braţele lui, îngropîndu-şi faţa în părul ei parfumat.

– Uitasem cît eşti de frumoasă, şopti el răvăşit, strîngînd-o mai tare.

– Evident! răspunse Victoria, revenindu-şi din uluirea paralizantă şi îndepărtîndu-i braţele. Se uită la el, uimită de tupeul acestuia de a veni aici, ca să nu

mai pomenească de pasiunea din îmbrăţişarea lui, pe care nu i-o mai arătase niciodată.

– Se pare că uiţi foarte uşor oamenii, adăugă ea cu duritate.

Spre uimirea ei, Andrew chicoti.

– Eşti furioasă pentru că mi-au trebuit două săptămîni mai mult ca să vin după tine, faţă de cît te-am anunţat în scrisoare, da? Fără să mai aştepte răspunsul ei, Andrew continuă:

– Vasul meu a fost avariat după o săptămînă de la plecare şi a trebuit să acostăm pe o insulă, pentru reparaţii. Punîndu-şi cu dragoste braţul pe umerii rigizi ai Victoriei, se întoarse spre Charles şi îi întinse mîna, zîmbind.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi Charles Fielding, spuse el cu vădită prietenie. Nu vă pot mulţumi suficient pentru faptul că aţi avut grijă de Victoria pînă acum. Desigur,o să mă recompensez pentru toate cheltuielile pe care le-aţi avut cu ea – inclusiv pentru această încîntătoare rochie.

Se întoarse apoi spre Victoria.

– Nu-mi place să te grăbesc, Tory, dar am rezervat bilete de întoarcere peste două zile. Căpitanul navei a fost deja de acord să celebreze căsătoria...

– Scrisoarea? îl întrerupse Victoria, simţind cum o cuprinde ameţeala. Ce scrisoare? De cînd am plecat de acasă, nu mi-ai scris un singur cuvînt.

– Ţi-am scris cîteva scrisori, spuse el încruntîndu-se. Aşa cum ţi-am explicat în ultima, eu am continuat să-ţi scriu în America, pentru că intriganta mea mamă nu mi-a trimis niciodată scrisorile tale, aşa încît nu am ştiut că tu de fapt erai aici, în Anglia. Tory, ţi-am spus toate astea în ultima mea scrisoare – cea pe care ţi-am trimis-o aici, în Anglia, printr-un curier special.

– Nu am primit nici o scrisoare! insistă ea, aproape de isterie.

Furia îi subţie buzele lui Andrew.

– Înainte de a pleca împreună de aici, intenţionez să contactez firma din Londra, căreia i-am plătit o mică avere ca să mă asigur că scrisorile mele vă vor fi înmînate personal, ţie şi vărului tău, ducele. Vreau să aud ce au de spus despre asta!

– Vor spune că mi le-au înmînat mie personal, spuse Charles, simplu.

Victoria scutură sălbatic din cap, mintea realizînd deja ceea ce inima ei nu ar fi putut crede.

– Nu, nu ai primit nici o scrisoare, unchiule Charles. Te înşeli. Te gîndeşti la scrisoarea pe care am primit-o eu de la mama lui Andrew – cea în care mă anunţa că Andrew s-a căsătorit.

Ochii lui Andrew aruncau văpăi de furie cînd văzu vinovăţia de pe chipul bărbatului mai în vîrstă. O luă pe Victoria de umeri.

– Tory, ascultă-mă! Ţi-am scris o duzină de scrisori cît timp am fost în Europa, dar le-am trimis în America. Nu am aflat de moartea părinţilor tăi decît la întoarcerea mea acasă, acum două luni. Din ziua în care părinţii tăi au murit, mama a încetat să-mi mai trimită scrisorile tale.Cînd m-am întors, mi-a spus că părinţii tăi au murit şi că tu ai fost expediată în Anglia, la nu ştiu ce văr bogat de-al tău, care s-a oferit să se însoare cu tine. Mi-a spus că nu avea nici o idee de unde să te ia, aici. Iar eu te cunoşteam prea bine ca să ştiu că tu nu o să renunţi la mine pentru un nu ştiu ce văr bogat. Mi-a luat ceva timp, dar în final l-am găsit pe doctorul Morrison, care mi-a spus adevărul despre venirea ta aici şi mi-a spus unde te găsesc.

Cînd i-am spus mamei mele că plec după tine, şi-a recunoscut duplicitatea. Mi-a spus de scrisoarea pe care ţi-a scris-o, în care te anunţa că m-am căsători cu Madeline, în Elveţia. După care a avut, brusc, unul din acele „atacuri". Doar că de data asta a fost adevărat. Nu o puteam părăsi cînd aştepta la uşa morţii, aşa că ţi-am scris ţie şi vărului tău, aici... Andrew îi aruncă lui Charles o privire ucigătoare.

– Dar dintr-un anumit motiv, vărul tău nu ţi-a spus nimic despre scrisorile mele. Îţi explicam în ele ce s-a întîmplat şi v-am spus, la amîndoi, că voi veni după tine imediat ce voi putea.

Vocea i se înmuie cînd îi luă Victoriei faţa chinuită, în mîini.

– Tory, spuse el cu un zîmbet plin de tandreţe, ai fost dragostea vieţii mele din ziua în care te-am văzut alergînd prin cîmpii pe poneiul acela indian. Nu sînt însurat, scumpa mea.

Victoria înghiţi, încercînd să vorbească, prin nodul dureros din beregată.

– Dar eu sînt...

Andrew îşi smulse mîinile de pe faţa ei ca şi cum l-ar fi ars.

– Ce-ai spus? întrebă el încordat.

– Am spus... Că eu sînt căsătorită, repetă Victoria într-o şoaptă agonizantă, uitîndu-se la chipul lui atît de drag.

Trupul lui Andrew se încordă ca şi cum acesta ar fi încercat să ţină piept unei lovituri fizice. Se uită cu dispreţ la Charles.

– Cu el? Cu bătrînul ăsta? Te-ai vîndut pentru cîteva bijuterii şi rochii, asta ai făcut? spuse el furios.

– Nu! Victoria aproape că ţipă, scuturîndu-şi furia şi durerea şi tristetea.

În sfîrşit, Charles vorbi, fără intonaţie, inexpresiv.

– Victoria s-a căsătorit cu nepotul meu!

– Cu *fiul* tău! îi ripostă Victoria. Se întoarse, urîndu-l pe Charles pentru trădarea lui şi urîndu-l pe Jason pentru faptul că a colaborat cu el.

Mîinile lui Andrew se agăţară de ale ei şi Victoria îi simţi panica, parcă ar fi trăit-o ea.

– De ce? De ce? întrebă el, scuturînd-o.

– Greşeala este a mea, spuse Charles încordat. Se îndreptă, cu ochii în ochii Victoriei, implorînd, în tăcere, înţelegere.

– M-am temut de clipa asta din momentul în care am primit scrisorile domnului Bainbridge. Acum că s-a întîmplat, este chiar mai rău decît mi-am imaginat vreodată.

– Cînd ai primit scrisorile? întrebă Victoria, dar în inima ei cunoştea deja răspunsul şi acesta o sfîşia în două.

– În noaptea atacului meu.

– *Aşa-zisul* tău atac! îl corectă Victoria, cu vocea tremurîndu-i de amărăciune şi de furie.

– Întocmai, mărturisi Charles, apoi se întoarse spre Andrew.

– Cînd am citit că vii să ne-o iei pe Victoria, am făcut singurul lucru la care m-am putut gîndi – am simulat un atac de cord şi am rugat-o să se mărite cu fiul meu, ca să aibă pe cineva care să aibă grijă de ea.

– Ticălosule! izbucni Andrew printre dinţii încordaţi.

– Nu mă aştept să crezi asta, dar am simţit, cu toată sinceritatea, că Victoria şi fiul meu vor fi foarte fericiţi împreună.

Andrew îşi smulse privirea sălbatică de la duşmanul lui şi se întoarse spre Victoria:

– Vino acasă cu mine, o imploră el disperat. Nimeni nu te poate obliga să rămîi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. Nu poate fi legal – te-a forţat să faci asta. Tory, te rog! Vino acasă cu mine şi o să găsesc eu o cale să ieşim din asta. Vaporul pleacă peste două zile. Oricum, ne vom căsători. Nimeni nu va şti vreodată...

– Nu pot! Cuvintele şoptite sunau ca smulse din ea.

– Te rog...

Cu ochii în lacrimi, Victoria scutură din cap.

– Nu pot, spuse ea cu glas sugrumat.

Andrew inspiră adînc şi se întoarse încet.

Mîna pe care Victoria o întinse spre el în tăcere, într-o chemare neajutorată, căzu la loc, în timp ce Andrew ieşea din cameră. Ieşea din casă. Ieşea din viaţa ei.

În tăcerea ameninţătoare, trecu un minut, apoi un altul. Victoria se apucă de poalele rochiei, răsucindu-le pînă cînd degetele i se albiră, în timp ce chipul disperat al lui Andrew îi ardea creierul ca un fier roşu. Îşi aminti cum s-a simţit ea cînd a aflat despre căsătoria lui, prin ce a trecut ea tîrîndu-se de la o zi la alta, încercînd să zîmbească în timp ce în sufletul ei, murea.

Brusc, durerea şi furia erupseră în ea şi se întoarse spre Charles, frenetică şi furioasă.

– Cum ai putut! Cum ai putut să le faci asta unor oameni care nu ţi-au făcut niciodată nici un rău? I-ai văzut faţa? Ai idee cît de cumplit l-ai rănit? *Ai idee*?

– Da, spuse Charles, răguşit.

– Ai idee cum m-am simţit eu în toate acele zile, cînd am crezut că m-a trădat şi că nu mai aveam pe nimeni? M-am simţit ca o cerşetoare în casa voastră!

Ai idee cum m-am simţit crezînd că mă mărit cu un bărbat care nu mă vroia, pentru că nu aveam altă alegere... Glasul i se sfîrşi şi Victoria se uita la Charles, cu ochii atît de orbiţi de lacrimi pe care se lupta să le înghită la loc, încît nu putea vedea durerea din ochii lui.

– Victoria, spuse Charles, nu-l condamna pe Jason pentru asta. El nu a ştiut că eu simulez un atac, nu a ştiut de scris...

– Minţi! izbucni Victoria, cu glasul tremurat.

– Nu, jur că nu a ştiut!

Victoria îşi înălţă brusc capul, cu ochii arzînd de furie, la această ultimă insultă adusă inteligenţei ei.

– Dacă îţi închipui că o să mai cred un cuvînt de-al vostru... Se întrerupse, temîndu-se de paloarea mortală a chipului descompus al lui Charles şi ieşi în goană din încăpere. Alergă în sus pe scări, împiedicîndu-se în graba şi ceaţa lacrimilor şi alergă mai departe, pe hol, spre camerele ei. Odată înăuntru, se lăsă pe uşa închisă, cu capul pe spate, cu dinţii atît de strînşi încît o dureau maxiliarele în încercarea de a-şi controla emoţiile.

În faţa ochilor ei închişi reapăru chipul lui Andrew, contorsionat de durere şi Victoria şopti cu glas tare, prin suferinţa remuşcărilor: *„Te-am iubit din ziua în care te-am văzut alergînd prin cîmpii, pe poneiul acela indian... Tory, te rog! Vino cu mine...."*

Nu era altceva decît un pion într-un joc jucat de doi bărbaţi egoişti, lipsiţi de inimă, îşi dădu ea seama, aproape isterică. Jason a ştiut tot timpul că va veni Andrew, aşa cum a ştiut tot timpul că Charles jucase cărţi în noaptea aşa-zisului „atac".

Victoria se desprinse de uşă, îşi smulse rochia de pe ea şi se schimbă într-un costum de călărie. Dacă

mai stătea o oră în casa asta, înnebunea. Nu putea striga la Charles, riscînd să-l aibă pe conştiinţă. Iar Jason – Jason trebuia să se întoarcă în seara asta. Precis că i-ar vîrî un cuţit în inimă dacă l-ar vedea acum, îşi spuse ea isteric. Smulse o pelerină albă, din lînă şi o luă alergînd în jos pe scări.

– Victoria, stai! strigă Charles în timp ce ea alerga de-a lungul holului, spre ieşirea din spate.

Victoria se răsuci în loc, tremurînd din tot trupul.

– Nu te apropia de mine! Mă duc la Claremont. Ai făcut destule! strigă ea continuîndu-şi drumul.

– O'Malley! lătră Charles disperat, în timp ce Victoria ieşea în goană pe uşa din spate.

– Da, Înălţimea Voastră?

– N-am nici un dubiu că ai auzit ce s-a întîmplat în salon...

O'Malley, cel care trăgea cu urechea, dădu din cap nefericit, neobosindu-se să nege.

– Ştii să călăreşti?

– Da, dar...

– Du-te după ea, îi spuse Charles într-o grabă frenetică. Nu ştiu dacă o să ia o trăsură sau un cal, dar du-te după ea. Te place, o să asculte la ce-i spui tu.

– Domnia Sa nu o să fie în dispoziţia de a mă asculta şi n-aş spune că aş putea-o acuza pentru asta.

– Nu contează, la naiba! Chiar dacă nu se întoarce, urmeaz-o măcar pînă la Claremont şi asigură-te că ajunge cu bine acolo. Claremont este la cincisprezece mile la sud de aici, pe drumul de-a lungul rîului.

– Dar dacă se duce la Londra, încercînd să plece cu domnul american?

Charles îşi trecu mîna prin părul cărunt, apoi scutură emfatic din cap.

– Nu va face asta. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o cînd a rugat-o el să plece împreună.

– Dar eu nu mă pricep chiar aşa de bine la cai – nu ca Lady Victoria.

– Noaptea nu poate alerga prea tare. Şi acum du-te la grajduri şi pleacă după ea!

Victoria galopa deja pe Matador, cu Lupu' alergînd alături, cînd O'Malley se repezea spre grajduri.

– Aşteptaţi-mă, vă rog! strigă el, dar Victoria părea să nu-l fi auzit, aplecîndu-se mai jos pe grumazul calului, într-o goană ca şi cum ar fi fost urmăriţi de diavol.

– Pune şaua pe cel mai iute cal pe care-l avem şi asta repede! îi ordonă O'Malley grăjdarului, cu privirea asupra pelerinei albe a Victoriei, care se pierdea în depărtare, pe aleea cotită de la Wakefield Park, spre drumul principal.

Trei mile au zburat sub copitele tunătoare ale lui Matador, înainte ca Victoria să trebuiască să încetinească, de dragul cîinelui. Lupu', galant, alerga în dreptul ei, cu capul în jos, decis să o urmeze pînă ar fi căzut mort de epuizare. Victoria aşteptă ca acesta să-şi recapete suflul şi era gata să pornească mai departe, cînd auzi în spatele ei tropot de copite şi vocea unui bărbat care striga ceva de neînţeles.

Gîndindu-se că era poate urmărită de unul din hoţii aceia care atacau noaptea călătorii solitari, sau chiar de Jason, care poate că se întorsese şi decisese să o prindă din urmă, Victoria intră cu Matador în pădure, ieşind din drum şi începînd să gonească în zig-zag, printre copaci, cu intenţia de a deruta pe oricine ar fi

urmărit-o. Dar urmăritorul ei se apropia din spate, prin pădurea deasă, în ciuda eforturilor de a scăpa de el.

În pieptul ei creşteau panica şi furia. Victoria ieşi brusc de sub adăpostul copacilor care ar fi trebuit să o ascundă şi îşi goni calul înapoi, spre drum. Dacă era Jason, prefera să moară decît să îl lase să o vîneze ca pe un iepure. Prea îşi bătuse joc de ea! Dar nu, nu putea fi Jason! Nu depăşise nici o trăsură pe drum, cînd fugise de la Wakefield şi nici nu văzuse vreuna, înainte de a o lua spre drumul de-a lungul rîului.

Furia Victoriei se transformă într-o teroare care-i dădea fiori. Se apropia de rîul unde se înecase misterios o altă fată. Îşi aminti de poveştile vicarului, cu bandiţi setoşi de sînge, care atacau noaptea călătorii şi îşi aruncă peste umăr privirea îngrozită, în timp ce gonea spre unul din podurile care traversau rîul întortocheat. Constată că urmăritorul ei rămăsese dincolo de raza ei vizuală, după o curbă a drumului, dar îl putea auzi venind, urmărind-o cu atîta siguranţă, ca şi cum ar fi avut o lumină care să îl ghideze – pelerina ei! Pelerina ei albă se făcea văzută de departe, ca un salut în noapte.

– Ah, Dumnezeule Mare! izbucni ea, în timp ce Matador galopa, traversînd rîul. La dreapta ei văzu o potecă îngustă care mergea de-a lungul rîului, în timp ce drumul continua drept înainte. Opri calul în loc, se dădu jos din şa, apoi îşi scoase pelerina. Rugîndu-se sălbatic ca planul ei să funcţioneze, Victoria îşi aruncă pelerina peste şa, întoarse calul pe poteca îngustă care mergea paralel cu rîul şi îl împunse puternic în coaste cu biciul, trimiţîndu-l în galop de-a lungul potecii. Cu Lupu' alături, intră în pădure şi se chirci sub frunziş, cu inima bubuindu-i să-i iasă afară din piept. Un minut mai tîrziu, îl auzi pe urmăritorul ei

trecînd podul. Se uită printre ramurile tufişului care o ascundea şi îl văzu întorcînd calul pe poteca paralelă cu rîul, dar nu îi putu vedea faţa.

Nu a văzut cînd Matador s-a oprit în final din goana lui şi a luat-o în jos spre rîu, ca să bea apă. Şi nici nu şi-a văzut pelerina căzută de pe şa, purtată de apă cîţiva metri mai jos, unde se împoptmoli în crengile unui copac prăbuşit.

Victoria nu a văzut nimic din toate astea, pentru că ea alerga deja prin pădure, în paralel cu drumul principal, zîmbind în sinea ei pentru că banditul căzuse în plasa celei mai bune şmecherii pe care o învăţase de la Rîul Tumultuos, bătrînul indian. Ca să păcăleşti un urmăritor, îţi trimiţi calul într-o direcţie iar tu o iei mai departe, pe jos, în cealaltă direcţie. Cît despre aruncarea pelerinei peste şa, ei bine, asta a fost propria ei ingenioasă improvizaţie.

O'Malley se opri în dreptul calului fără călăreţ, al Victoriei. Înnebunit, întoarse capul ca să scruteze malul abrupt din spatele şi de deasupra lui, căutînd-o, crezînd că a fost aruncată din şa de cal, undeva pe drum.

– Lady Victoria? strigă el, privirea lui făcînd un arc larg peste malul din spatele lui, peste pădurea din stînga şi în final, peste rîul din dreapta... unde o pelerină albă plutea deasupra apei, agăţată de un copac pe jumătate căzut în apă.

– Lady Victoria! urlă el îngrozit, sărind jos de pe cal.

– Cal afurisit, gîfîi el scoţîndu-şi înnebunit jacheta şi ghetele. Calul ăsta afurisit a aruncat-o în rîu... Şi O'Malley intră în rîul întunecat, înspumat, înotînd spre pelerină.

– Lady Victoria! strigă el şi se scufundă. Ieşi la suprafaţă strigîndu-i numele şi trăgînd aer în piept, apoi se scufundă din nou.

CAPITOLUL 32

Cînd trăsura lui Jason trase pe alee, toată casa era era scăldată în lumină. Nerăbdător să o vadă pe Victoria, o luă la fugă în sus, pe treptele terasate de la intrare.

– Bună seara, Northrup!, zîmbi el bătîndu-l pe majordom pe spinare şi dîndu-i pelerina. Unde este soţia mea? Au mîncat deja cu toţii? Am întîrziat din cauza unei afurisite de roţi, care s-a rupt în drum.

Chipul lui Northrup era o mască îngheţată. Vocea, o şoaptă abia auzită.

– Vă aşteaptă Căpitanul Farrell în salon, my lord.

– Ce s-a întîmplat cu vocea ta? îl întrebă Jason, nebănuind nimic. Dacă te doare gîtul, spune-i lui Lady Victoria. Este minunată la chestii dintr-astea.

Northrup înghiţi convulsiv şi nu spuse nimic.

Aruncîndu-i o privire uşor mirată, Jason se întoarse şi o luă repede pe hol, spre salon. Deschise larg uşile,cu un zîmbet nerăbdător pe faţă.

– Bună, Mike, unde este soţia mea? Se uită în jur, în camera veselă, cu focul arzînd în cămin ca să ţină departe răcoarea, aşteptînd ca Victoria să se materializeze dintr-un colţ umbrit, dar nu-i văzu decît

pelerina, aruncată pe speteaza unui scaun, cu apa picurînd din ea.

– Iartă-mi manierele, prietene, îi spuse el lui Mike Farrell, dar nu am văzut-o pe Victoria de cîteva zile. Lasă-mă să mă duc după ea, apoi ne aşezăm cu toţii şi stăm de vorbă. Trebuie să fie sus...

Mike Farell îl întrerupse, cu o voce tensionată:

– Jason, spuse Mike Farrell încordat, a avut loc un accident...

Lui Jason îi reveni amintirea unei alte nopţi ca aceasta – o noapte în care venise acasă aşteptîndu-se să-şi găsească fiul, iar Northrup se purtase ciudat; o noapte cînd exact în camera asta îl aşteptase Mike Farrell. Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să izgonească teroarea şi durerea care urlau deja în trupul lui şi se dădu înapoi.

– Nu! şopti el şi atunci vocea i se ridică într-un urlet sfîşiat.

– Nu, fir-ai tu să fii! Nu-mi spune asta...!

– Jason...

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui asta! strigă el, în agonie.

Mike Farrell vorbi, dar îşi întoarse capul de la insuportabila tortură de pe chipul celuilalt bărbat.

– Calul ei a aruncat-o peste mal, în rîu, cam la vreo patru mile de aici. O'Malley s-a dus după ea, dar nu a putut-o găsi. A...

– Ieşi afară, şopti Jason.

– Îmi pare rău, Jason. Mai rău decît găsesc cuvinte să-ţi spun.

– Ieşi *afară*!

Cînd Mike Farrell ieşi, Jason îşi întinse mîinile spre pelerina Victoriei, închizîndu-şi încet degetele pe lîna udă, trăgînd-o spre el. În timp ce-şi aducea pelerina

udă la piept, muşchii de la baza gîtului începură să lucreze convulsiv. Mîngîind cu dragoste pelerina, îşi îngropă faţa în ea, frecînd-o de obraji. Valuri de durere agonizantă îi explodară în toată fiinţa şi lacrimi pe care se credea incapabil să le verse vreodată, ţîşniră din ochii lui.

–.Nu, hohoti el într-o dementă suferinţă. Şi apoi îşi dădu drumul, urlînd.

CAPITOLUL 33

– Liniştește-te, draga mea, spuse Ducesa de Claremont, bătîndu-şi strănepoata pe umăr. Mi se rupe inima cînd te văd atît de răvăşită.

Victoria îşi muşcă limba, uitîndu-se afară pe fereastră la pajiştile îngrijite care se întindeau în faţa ei şi nu spuse nimic.

Ducesa continuă, iritată:

– Nu pot crede că soţul tău încă nu a apărut aici ca să-şi ceară scuze pentru felul revoltător în care te-a minţit, împreună cu Atherton. Sau poate că nici nu a venit acasă, aseară. Agitată, se plimba prin cameră sprijinindu-se în bastonul ei, cu ochii vioi îndreptaţi spre fereastră, ca şi cum l-ar fi aşteptat şi ea pe Lordul Filelding să sosească dintr-o clipă într-alta.

– Cînd în sfîrşit o să apară, o să-mi dai o mare satisfacţie dacă o să-l faci să îngenuncheze în faţa ta!

Un zîmbet dezamăgit, necruţător, atinse o clipă buzele Victoriei.

– Atunci înseamnă că o să fii dezamăgită, bunico, pentru că te asigur că Jason n-ar face niciodată asta. Mai curînd, cînd o să intre, o să încerce să mă sărute şi...

– Şi să te amăgească să te întorci acasă? termină ducesa, direct.

– Întocmai.

– Şi va reuşi? întrebă ea lăsîndu-şi capul alb într-o parte, cu privirea amuzată, în ciuda încruntării.

Victoria oftă şi se întoarse, lăsîndu-şi capul pe rama geamului şi încrucişîndu-şi braţele.

– Probabil.

– Ei, precis că trage de timp. Tu chiar crezi că a ştiut de scrisorile domnului Bainbridge? Adică, dacă ar fi ştiut, ar fi fost cumplit de neprincipial din partea lui să nu îţi spună.

– Jason nu are principii. Nu crede în ele, spuse Victoria, mînioasă.

Ducesa îşi reluă preumblarea îngîndurată dar se opri cînd se apropie de Lupu', care stătea întins în faţa căminului. Se cutremură şi schimbă direcţia.

– Ce păcate am comis, de sînt obligată să primesc în vizită un animal feroce ca acesta, nu ştiu.

Un rîs trist veni din direcţia Victoriei.

– Vrei să-l leg în lanţ, afară?

– Dumnezeule Mare, nu! I-a sfîşiat turul pantalonilor lui Michelson, cînd acesta a încercat să-i dea mîncare, azi-dimineaţă.

– Nu are încredere în bărbaţi.

– Un animal înţelept. Urît, totuşi.

– Eu cred că este frumos în felul lui sălbatic, de animal de pradă... Ca şi Jason, îşi spuse ea şi îşi îndepărtă repede gîndul care-i slăbea rezistenţa.

– Pînă să o trimit pe Dorothy în Franţa, adoptase deja două pisici şi o vrabie cu o aripă ruptă. Nici de ele nu-mi plăcea, dar cel puţin *ele* nu mă priveau aşa cum o face animalul ăsta. Ascultă-mă pe mine, nu

face decît să se gîndească cum să mă mănînce. În clipa asta de exemplu, se întreabă ce gust am.

– Te urmăreşte pentru că el zice că te păzeşte, îi explică Victoria, zîmbind.

– Crede că-şi păzeşte următoarea masă! Nu, nu, spuse ea ridicînd mîna, cînd Victoria se apropie de Lupu' cu gîndul de a-l da afară.

– Nu, te implor, nu mai pune în pericol şi viaţa altor servitori. În plus, recunoscu ea, nu m-am mai simţit atît de în siguranţă în casa asta de pe vremea cînd trăia străbunicul tău.

– Cu el nu trebuie să-ţi faci griji că ţi se furişează un hoţ în casă, conveni Victoria reîntorcîndu-şi atenţia spre fereastră.

– Să se furişeze? Draga mea, cu el nu ai putea *mitui* un hoţ să-ţi intre în casă.

Victoria mai rămase vreme de un minut la fereastră, apoi se întoarse şi se îndreptă fără ţel spre o carte uitată pe o măsuţă lustruită, din lemn-satinat.

– Stai jos, Victoria şi lasă-mă pe mine să mă mişc o vreme. Nu are rost să ne lovim una de alta în timp ce traversăm covorul. Oare ce-l poate ţine pe diavoulul ăsta frumos al tău, departe de bîrlogul nostru?

– Este posibil ca Jason să nu fi venit încă, spuse Victoria lăsîndu-se într-un fotoliu şi privindu-şi mîinile.

– Mi-e greu să-mi păstrez calmul.

Ducesa se opri în dreptul ferestrei şi se uită pe alee.

– Crezi că te iubeşte?

– Aşa cred.

– Sigur că te iubeşte! o asigură ducesa cu forţă. Toată Londra numai despre asta vorbeşte. Omul ăsta este topit după tine. Ceea ce şi explică de ce a fost de

acord cu schema lui Atherton şi ţi-a ascuns scrisoarea. O să-i arăt eu lui Atherton, pentru chestia asta urîtă. Deşi – adăugă ea cu îndrăzneală, continuînd să se uite pe fereastră – probabil că şi eu, în aceleaşi circumstanţe, aş fi procedat la fel.

– Nu pot să cred.

– Bineînţeles că aş fi procedat la fel. Între a te lăsa să alegi între un oarecare bărbat din colonii, pe care nu îl cunoşteam şi în care nu aş fi avut încredere şi propria mea dorinţă de a te vedea măritată cu prima partidă din Anglia – un bărbat bogat, cu titlu şi prezentabil – cu siguranţă că aş fi făcut ceea ce a făcut Atherton.

Victoria renunţă să mai amintească faptul că exact această gîndire le provocase mamei ei şi lui Charles Fielding atîta nefericire.

Ducesa se încordă, imperceptibil.

– Chiar eşti sigură că vrei să te întorci la Wakefield?

– Nu m-am gîndit nici o clipă să plec definitiv de acolo. Presupun că am vrut să-l pedepsesc pe Jason pentru felul în care a fost obligat Andrew să afle că m-am măritat – bunico, dacă ai fi văzut expresia lui Andrew, ai înţelege. Am fost cei mai buni prieteni, încă din copilărie; Andrew m-a învăţat să înot şi să trag cu puşca şi să joc şah. În afară de asta, am fost furioasă pe Jason şi pe Charles că m-au folosit ca pe o jucărie – un pion – un *obiect* fără sentimente, care nu valorează nimic. Nu poţi crede cît de teribil de singură şi de nefericită m-am simţit multă vreme, după ce am crezut că Andrew s-a lepădat de mine cu atîta sînge rece.

Ducesa spuse, dusă pe gînduri:

– Ei bine, draga mea, nu o să mai fii multă vreme singură. Tocmai a sosit Wakefield. Nu, stai, este emisarul lui! Cine e omul ăsta?

Victoria alergă la fereastră.

– Dar e Căpitanul Farrell – cel mai vechi prieten al lui Jason.

– Ha! spuse ducesa, amuzată. Ha! A trimis un secund. Niciodată nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva de la Wakefield, dar asta este!

Îşi agită repede mîna spre Victoria.

– Fugi iute în salon şi să nu-ţi arăţi feţişoara ta frumoasă pînă cînd nu te chem eu.

– Poftim? Nu, bunico! izbucni Victoria, încăpăţînată.

– Ba da! Şi imediat! Dacă doreşte să trateze chestia asta ca pe un duel şi îşi trimite martorul ca să negocieze condiţiile, atunci aşa să fie! Eu voi fi martorul *tău*. Şi voi fi necruţătoare, spuse ea făcîndu-i veselă cu ochiul.

Victoria acceptă îndărătnică şi se duse în salon, dar în nici un caz nu avea de gînd să îl lase pe Căpitanul Farrell să plece fără să fi vorbit cu el. Dacă bunica ei nu o va chema în cinci minute, decise Victoria, se va întoarce singură în salon şi va vorbi cu Căpitanul Farrell.

Doar trei minute s-au scurs de la plecarea ei, înainte de a se deschide brusc uşile salonului şi de a apărea în prag bunica ei, pe faţă cu un amestec de şoc, de amuzament şi de groază.

– Draga mea, anunţă ea, se pare că pînă la urmă tot l-ai îngenuncheat pe Wakefield.

– Unde este Căpitanul Farrell? Nu a plecat, nu? întrebă repede Victoria.

– Nu, nu, este tot aici, te asigur. Omul ăsta abject se odihneşte pe canapeaua mea în clipa asta, aşteptînd răcoritoarele pe care i le-am oferit cu generozitate. Presupun că îşi închipuie despre mine că sînt creatura cea mai lipsită de inimă de pe pămînt, pentru că după ce mi-a spus noutăţile, am fost atît de distrată încît să-i oferi răcoritoare în loc de condoleanţe.

– Bunico! Vorbeşti fără noimă. Jason l-a trimis pe Căpitanul Farrell să mă roage să mă întorc acasă! Pentru asta a venit, da?

– În nici un caz pentru asta, o contrazise Înălţimea Sa, ridicînd din sprîncene. Charles Fielding l-a trimis aici ca să-mi transmită vestea cumplită despre dispariţia ta prematură.

– Dispariţia *mea*?!

Ducesa rezumă:

– Te-ai înecat. În rîu. Sau cel puţin, pelerina ta cea albă se pare că a făcut asta. Ducesa se uită la Lupu'.

– Cît despre bestia asta rîioasă, se prespune că a fugit înapoi în pădure, de unde a venit cînd te-ai împrietenit tu cu el. Servitorii de la Wakefield sînt în doliu, Charles nu s-a mai dat jos din pat – aşa cum şi merită – iar soţul tău s-a încuiat în birou şi nu lasă pe nimeni să se apropie de el.

Şocul şi groaza aproape că îi tăiară Victoriei genunchii; apoi se întoarse în loc.

– Victoria! strigă ducesa după ea, ţinîndu-se cît putea de repede după strănepoata ei care alerga pe hol, cu Lupu' la călcîi.

– Căpitane Farrell!

Capul acestuia tresări şi omul se uită la ea ca şi cum ar fi văzut o fantomă, apoi privirea îi căzu asupra

celeilalte „apariţii", care se opri brusc, patinînd pe cele patru picioare şi începu să mîrîie la el.

– Căpitane Farrell, nu m-am înecat, spuse Victoria, încremenită la vederea ochilor mari ai acestuia. Lupu', încetează!

Căpitanul Farrell se ridică în picioare, în timp ce neîncrederea făcea încet loc bucuriei şi apoi furiei.

– Dacă îţi închipui că asta este o glumă bună! Jason şi-a ieşit din minţi de durere...

– Căpitane Farrell, spuse ducesa pe tonuri sonore, autoritare, ridicîndu-se ea însăşi la toată înălţimea ei diminutivă. V-aş mulţumi dacă nu aţi uita să păstraţi un ton civilizat cînd vorbiţi cu strănepoata mea. Pînă în clipa asta habar n-a avut că Wakefield îşi imaginează despre ea că ar fi oriunde în altă parte decît aici, unde a spus clar că vine.

– Dar pelerina...

– Am fost urmărită de cineva – cred că de unul din banditii despre care mi-ai vorbit – şi mi-am pus pelerina pe şa, apoi i-am dat drumul calului pe poteca de la rîu, gîndindu-mă că asta îl va deruta pe bandit şi-mi va pierde urma.

Furia dispăru de pe faţa căpitanului şi acesta scutură din cap.

– Acel „cineva" care te-a urmărit era O'Malley, care a fost gata să se înece încercînd să te găsească şi să te salveze din apă, unde ţi-a văzut pelerina.

Victoria îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, cuprinsă de remuşcări; apoi genele ei lungi se deschiseră şi Victoria deveni o pală de mişcare. Îşi îmbrăţişă bunica, turuind în grabă.

– Bunico, mulţumesc pentru totul. Trebuie să plec. Plec acasă...

– Nu fără mine! ripostă bunica ei, cu un zîmbet supărat. Pentru nimic în lume nu aş rata această întoarcere acasă. Nu am mai avut atîtea emoţii de – mă rog, nu contează.

– Mă poţi urma cu trăsura, stabili Victoria, dar eu o să călăresc – un cal este mai rapid.

– O să vii în trăsură cu mine, replică Înălţimea Sa, imperios. Presupun că nu te-ai gîndit că, după ce soţul tău îşi va reveni din bucurie, ar putea reacţiona exact ca şi atît de nemanieratul lui emisar. Ducesa îi aruncă o privire reprimantă bietului Căpitan Farrell, înainte de a continua.

– Doar că în mod considerabil, cu mai multă violenţă. Pe scurt, draga mea copilă, după ce te va săruta – şi am toată convingerea că o va face – precis că o să vrea să te omoare pentru ceea ce, în mod categoric, este convins că a fost o glumă monstruoasă din partea ta. De aceea voi fi pe acolo, ca să-ţi sar în ajutor şi să îţi susţin explicaţiile. Şi cu asta, am terminat! Acestea fiind spuse, lovi sonor cu bastonul în podea, într-o imperioasă chemare a majordomului ei.

– Norton. Pune să-mi înhame caii la trăsură. Acum!

Se întoarse apoi spre Căpitanul Farrell şi revenind aparent asupra părerii exprimate anterior, proclamă regal:

– Poţi călători în trăsură, cu noi... Apoi ruină imediat iluzia de a-i fi iertat acestuia, cu graţie, presupuse necuviinţă, adăugînd:

– Aşa o să pot sta cu ochii pe tine. Nu vreau să risc să-l previi pe Wakefield înainte de sosirea noastră, ca el să ne aştepte pe trepte, cu moartea în ochi.

Cînd trăsura trase în sfîrşit în faţă la Wakefield, curînd după lăsarea asfinţitului, inima Victoriei bătea

ca nebună. Nici un valet nu ieşi din casă să coboare scara trăsurii şi să facă lumină pentru noii veniţi şi doar cîteva lumini se vedeau prin nenumăratele ferestrele care dădeau spre parc. Tot locul părea ciudat de pustiu, îşi spuse Victoria – şi atunci, spre groaza ei, văzu că la ferestrele de jos atîrnau draperii negre şi deasupra uşii fusese montată o coroană neagră.

– Jason urăşte orice are legătură cu doliul – izbucni ea împingînd înnebunită de uşa trăsurii, să o deschidă.

– Spune-i lui Northrup să dea jos chestiile alea de la ferestre!

Rupînd pentru prima oară tăcerea plină de resentimente, Căpitanul Farrell îşi puse o mînă pe braţul ei, spunîndu-i cu blîndeţe:

– Jason a comandat asta, Victoria. Este pe jumătate nebun de durere. Străbunica ta are în parte dreptate – nu-mi dau seama cum va reacţiona cînd te va vedea.

Victoriei nu-i păsa cum va reacţiona Jason, de vreme ce va afla că trăieşte. Sări jos din trăsură, lăsîndu-l pe Căpitanul Farrell să se ocupe de străbunica ei şi alergă la uşă. Găsind-o încuiată, ridică ciocanul şi îl folosi cu toată forţa. I s-a părut o veşnicie pînă cînd uşa începu să se deschidă încet.

– Northrup! izbucni Victoria. Unde e Jason?

Majordomul clipi spre ea, în lumina slabă, apoi mai clipi o dată.

– Te rog, nu te uita la mine ca şi cum aş fi o stafie. Totul a fost o neînţelegere, spuse ea cu disperare, punîndu-şi mîna pe obrazul lui îngheţat.

– Nu am murit!

– Este...este...

Un zîmbet larg se întinse dintr-o dată pe chipul lui Northrup.

– Este în birou, my lady şi îmi permiteţi să vă spun cît de fericit sînt că...

Prea înnebunită ca să mai poată sta şi asculta, Victoria alergă spre biroul lui Jason, trecîndu-şi degetele prin păr, în drum.

– Victoria? se auzi Charles de la balconul de deasupra. Victoria!

– Bunica îţi va explica totul, unchiule Charles, îi strigă Victoria continuînd să alerge.

În faţa biroului lui Jason, îşi puse mîna care-i tremura pe mîner, paralizată o clipă de enormitatea dezastrului pe care-l provocase; apoi inspiră adînc, tremurat şi intră, închizînd uşa în urma ei.

Jason stătea într-un fotoliu, la fereastră, cu coatele pe genunchii îndepărtaţi, cu capul în mîini. Pe masa de lîngă el erau două sticle goale de whiskey şi pantera din onix pe care i-o dăruise ea.

Victoria încercă să-şi înghită nodul de remuşcare din gîtlej şi se apropie de Jason.

– Jason, şopti ea.

Capul lui Jason se ridică încet şi acesta o privi, cu faţa ca o mască descompusă, cu ochii hăituiţi privind prin ea ca şi cum ar fi fost doar o nălucă.

– Tory, gemu el disperat.

Victoria se opri din scurt, privindu-l îngrozită cum îşi lăsă capul pe spateaza fotoliului şi închise ochii, strîngîndu-i cu putere.

– Jason. Uită-te la mine, izbucni ea cu frenezie.

– Te văd, draga mea, şopti el fără să deschidă ochii. Mîna lui se întinse spre pantera de pe măsuţa alăturată, mîngîind-o drăgăstos pe spinare.

– Vorbeşte cu mine, se rugă el cu o voce agonizantă. Nu te opri niciodată, vorbeşte-mi, Tory. Nu-mi pasă dacă am înnebunit, cîtă vreme îţi pot auzi vocea...

– Jason! strigă Victoria alergînd spre el şi apucîndu-l cu putere de umerii lui largi. Deschide ochii. Nu am murit. Nu m-am înecat! Mă auzi, nu m-am înecat!

Ochii lui sticloşi se deschiseră, dar acesta continua să vorbească cu ea ca şi cum ar fi fost o nălucă scumpă, căreia simţea nevoia disperată să-i explice ceva. Şi şopti sacadat:

– Nu am ştiut de scrisoarea lui Andrew al tău. Acum ştii asta, da, iubita mea? Ştii asta...

Brusc, îşi ridică privirea tulburată spre tavan şi începu să se roage, cu trupul arcuindu-i-se ca şi cum l-ar fi durut cumplit şi gemînd oribil:

– Ah, te rog! Te rog, spune-i că nu am ştiut de scrisoare. La naiba! Spune-i că nu am ştiut! urlă el către Dumnezeu.

Victoria se dădu înapoi, în panică.

– Jason, strigă ea febril. Gîndeşte-te! Eu înot ca un peşte, ai uitat? Pelerina mea a fost un truc. Ştiam că mă urmărea cineva, dar nu ştiam că era O'Malley. Credeam că era un bandit, aşa că mi-am scos pelerina şi am aruncat-o peste cal, apoi am alergat la bunica mea şi – ah, Doamne! Trecîndu-şi mîinile prin păr, se uită în jur, în camera semiobscură, încercînd să găsească ceva cu care să ajungă la el, apoi se duse la birou. Aprinsa lampa de pe el, apoi alergă la şemineu şi aprinse prima dintre cele două lămpi de pe poliţă. Se întindea spre a doua, cînd mîini ca nişte cătuşe din oţel o prinseră de umeri şi o răsuciră în loc şi se pomeni strivită la pieptul lui. Văzu revenirea

normalităţii în ochii lui Jason cu o fracţiune de secundă înainte ca gura lui să i-o captureze pe a ei, cu violenţă înfometată, cu mîinile plimbîndu-i-se de-a lungul spinării şi pe coapse, trăgînd-o spre el ca şi cum ar fi încercat să-i absoarbă trupul într-al lui. Cînd Victoria se arcui spre el şi îşi petrecu braţele pe după gîtul lui, strîngîndu-l cu putere, îl simţi înfiorîndu-se.

După cîteva lungi minute, Jason îşi desprinse brusc gura de a ei, îi desfăcu braţele de după gîtul lui şi se uită în jos, la ea. Victoria se dădu repede un pas înapoi, subit îngrijorată de furia ameninţătoare care se trezea la viaţă în ochii lui verzi, frumoşi.

– Acum că am rezolvat treaba asta, o să te bat că n-o să te mai poţi aşeza.

Din gîtlejul Vitoriei ieşi un sunet care era jumătate rîs, jumătate alarmă, cînd Jason începu să-şi întindă mîinile spre ea. Victoria se dădu înapoi, dincolo de unde o putea el ajunge.

– Nu, nu o să faci asta, spuse ea tremurat, atît de fericită că Jason revenise la normal, încît nu-şi putea stăpîni zîmbetul sprinţar.

– Cît ai fi dispusă să pariezi că nu? întrebă el dulce, avansînd pas cu pas, pe măsură ce ea se retrăgea.

– Nu prea mult, spuse Victoria tremurînd, pitindu-se după birou.

– Iar după ce termin, te înlănţui de mine.

– Asta poţi s-o faci, cîrîi ea, ocolind biroul.

– Şi niciodată nu o să te mai las să pleci din raza mea vizuală.

– Nici nu... nici nu te condamn pentru asta. Victoria aruncă o privire spre uşă, măsurînd distanţa.

– Să nu cumva să încerci, o preveni el.

Victoria văzu scînteia din ochii lui şi îi ignoră sfatul. Cu un amestec de fericire ghiduşă şi de puternic instinct de conservare, Victoria deschise uşa, îşi ridică fustele şi o luă la fugă pe hol, în direcţia scărilor. Jason o urmă cu paşi lungi, reuşind să se ţină după ea aproape fără să alerge.

Rîzînd neajutorată, Victoria alergă de-a lungul holului şi prin foaierul din marmură, trecu de Charles, de Căpitanul Farrell şi de străbunica ei, care se repeziseră cu toţii afară din salon, să vadă mai bine.

Victoria urcă pe jumătate scara, apoi se întoarse, începînd să meargă cu spatele, uitîndu-se la Jason care urca hotărît, treaptă cu treaptă.

– Jason, spuse ea neputînd să-şi controleze zîmbetul, în timp ce întindea o mînă imploratoare şi încerca să pară pocăită. Te rog, fii rezonabil...

– Continuă-ţi drumul, draga mea – te îndrepţi în direcţia corectă, spuse el urmînd-o treaptă de treaptă. Ai două variante, dormitorul meu sau al tău...

Victoria se întoarse, alergă restul scării şi o luă de-a lungul holului, spre camerele ei. Era la jumătatea apartamentul ei cînd Jason deschise uşa, o închise la loc în urma lui şi o încuie.

Victoria se răsuci să se uite la el, cu inima bubuindu-i în piept, de dragoste şi de temere.

– Acum e acum, scumpa mea... spuse el cu o voce joasă, plină de înţeles, privind-o să vadă în ce direcţie intenţiona ea să se îndrepte.

Victoria se uită cu adoraţie la chipul lui frumos, palid şi apoi o rupse la fugă – direct spre el, lipindu-se de el şi petrecîndu-şi braţele, cu putere, pe după el.

– Nu! strigă ea cu glas spart.

O clipă, Jason rămase total nemişcat, luptîndu-se cu tumultoasele lui emoţii, dar apoi tensiunea îi părăsi

trupul. Îşi ridică mîinile spre talia Victoriei, petrecîndu-şi-le încet pe după aceasta, apoi o strînse cu putere, trăgînd-o spre el, de-a lungul întregului său trup. Şopti răguşit, îngropîndu-şi faţa în părul ei:

– Te iubesc! Ah, Dumnezeule, cît te iubesc!

Jos, la picioarele scării, Căpitanul Farrell, ducesa şi Charles zîmbeau uşuraţi, cînd de sus nu se mai auzi nimic.

Ducesa a fost prima care a vorbit.

– Ei bine, Atherton, îmi permit să spun că acum ştii ce simţi cînd te amesteci în vieţile tinerilor, după care trebuie să suporţi consecinţele eşecului, aşa cum le-am suportat eu, în toţi aceşti ani.

– Trebuie să urc, să vorbesc cu Victoria, spuse el cu ochii spre balconul pustiu. Trebuie să-i explic că am făcut asta crezînd că ea va fi *mai fericită* cu Jason. Charles dădu să facă un pas înainte, dar bastonul ducesei se ridică în faţa lui, barîndu-i trecerea.

– Nici măcar să nu te gîndeşti să te bagi între ei, acum, îi porunci Înălţimea Sa, cu aroganţă. Îmi aştept cu nerăbdare stră-strănepotul şi dacă nu mă înşel cumva, exact acum se străduiesc să îmi ofere unul. Ducesa adăugă apoi, cu măreţie:

– Ai putea, totuşi, să-mi oferi un pahar de sherry.

Charles îşi întoarse faţa de la balcon şi se uită intens la femeia aceea bătrînă, pe care a urît-o mai bine de două decenii. El suferise doar două zile din cauza uneltirilor sale; ori ea făcea asta de douăzeci şi doi de ani. Ezitant, îi oferi braţul. Ducesa se uită îndelung la acesta, ştiind că era o ofertă de pace şi apoi îşi puse încet mîna pe mîneca lui.

– Atherton – începu ea în timp ce acesta o conducea spre salon. Dorothy şi-a băgat în cap nu

ştiu ce prostie, cum că ar vrea să rămînă fată bătrînă şi să devină muzician. Eu însă am decis să o mărit cu Winston şi planul meu este...

SFÎRŞIT